

DARK VERSE SERİSİ - 6

BİRLİKÇİ

P U N Y Y

Tam olarak başladığı yerde bitiyor.
Dört çift. Altı kitap. Tek bir destan...
Tristan ve Morana. Dante ve Amara.
Alpha ve Zephyr. Gölge Adam ve Lyla.
Dünya daha karanlık.
Oyun daha tehlikeli. Riskler daha ölümcül.
Yeni bir çağ doğuyor...

YETİŞKİN OKUYUCULAR İÇİN

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Eğer buradaysan, umarım bu karakterlerle kitaplar boyunca süren yolculuğun ardından gelmişsindir.

Lütfen bunun devam eden bir serinin altıncı kitabı olduğunu ve **kesinlikle tek başına okunamayacağını** unutma. Serideki bazı karakterlerle çiftler çoktan kendi hikâyeleriyle yolculuklarını tamamladılar. Bu yüzden bu kitabın odak noktası onların kurgusu değil, ulaştıkları son olacak. En iyi okuma deneyimi için seriye *Yırtıcı*'yla başlamanı, sırasıyla beş kitabı okuduktan sonra *Cellat*'a geçmeni öneririm. Gerekli ön bilgiyle temeller olmadan birçok karakter, çift, ilişki dinamikleri ve olay örgüsü anlamlı gelmeyecektir. Bu kitap sadece serinin *ilk beş* kitabını okumuş olan okuyucular için tasarlandı.

Bu kitap *Dark Verse* serisinin son kitabı, aynı zamanda tematik olarak en karanlık olanı. Ahlak yok hükmünde ve insanlık yozlaşmış durumda. Bu nedenle kitabın içeriğinde karanlık temalar bulunuyor. Kendini rahat hissederek devam etmek isteyip istemediğine karar verebilmen için aşağıda hepsini ayrıntılı olarak listeliyorum.

18+ müstehcen sahneler, detaylı cinsel içerik, detaylı şiddet, kan, ölüm, keder, cinayet, işkence, intihar ve intihar düşüncesi, insan kaçakçılığı, cinsel kölelik, tecavüz, hamilelik komplikasyonları, doğum sonrası, çocuk ölümü/düşük yapma,

ebeveyn ve kardeş ölümü, hafıza kaybı, rızaya dayalı rızasızlık, rızaya dayalı uyurken cinsellik, rızaya dayalı boğulma, doğum ve emzirme, kundaklama, travma sonrası stres bozukluğu(TSSB), depresyon, anksiyete, panik atak gibi konulardan bahsediliyor olacak.

Zihinsel sağlığın önemli <3

Eğer okumayı seçersen, umarım benimle birlikte *Dark Verse*'te yapacağın bu son yolculuğun keyfini çıkarırsın.

Sevgiler,

RuNyx

*Tüm iniş ve çıkışlarda, iyi günde ve kötü günde, başlangıç-
larda ve sonlarda benimle birlikte olan okurlarıma...
Siz olmasaydınız burada olamazdım. Bu olağanüstü yolculuk
için teşekkür ederim. **

Anneme.

*Hayal edebileceğim en iyi anne, sahip olabileceğim en iyi
arkadaş ve tanıdığım en iyi kadına.*

*Bu yolculuğa başladığımda yanımdaydın ama tamamladı-
ğımda yanımda değildin.*

Seni özlemediğim tek bir günüm bile yok, anneciğim.

Düzenleme

Ny.özlem

***“Derler ki, kökleri cehenneme kadar uzanmayan hiçbir
ağaç cennete kadar büyüyemez.”***
- Carl Jung

İŞTE BÖYLE BAŞLADI....*

Bilinmeyen, Tenebrae City, 1985

Kışın soğuk ve karanlık bir gecesinde, rüzgâr uğuldayıp gökyüzü karla karışık yağmurla ağlarken Tenebrae Outfit'ten iki adam Gölge Limanı'ndan iki adamla ıssız bir yerde buluştu.

O da oradaydı. Suratsız, mutsuz, memnuniyetsiz bir arabulucu olan beşinci adam... çoğunun varlığından bile habersiz olduğu bir örgütün temsilcisiydi. Bu toplantıya katılmak, özellikle de kemikleri donarken onun öncelikleri arasında değildi ama tanrı olmaya kalkışmanın bir bedeli vardı. Şu anda görüştüğü gibi hırslı, açgözlü piçlerin sırtına basarak rütbesini yükseltmiş ve neredeyse zirveye ulaşmıştı. Ne de zeki iş adamlarıydılar ki, gerçek gücü görür görmez bocalayan aptallara dönüşmüşlerdi. Sadece bir damlasını tatmışlardı ve şimdiden güç sarhoşu gibi davranıyorlardı. *Ahmaklar.*

Ruhuna yerleştğini hissettiği tuhaf kayıtsızlıkla içten içe alay etti. Arabaların kendisine ulaşmasını beklediği sırada, hayatta daha neyi başarması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Para, güç ve nüfuz dahil, her şeye sahipti. Kendini adadığı bir ailesiyle sapkın olduğu bir yeri vardı. Adam hem sadık bir koca hem de sapkın bir canavardı, şefkatli bir baba ve insanlıktan çıkmış bir iblisti. Ancak bunların hepsi çok çabuk eskimişti. Son zamanlarda içinde bir durgunluk, bir tür uyuşukluk vardı. Sanki ne yaparsa yapsın, neye katılırsa katılsın bir şeyler hep eksik kalıyordu. Besleniyor, besleniyor, besleniyordu ama yine de aç kalıyordu. Artık bu hissi neyin kırabileceğini merak etmeye başlamıştı.

Bıkkınlık herkesin sonu olurdu.

Bu başkalarını korkutabilirdi ancak onu korkutamazdı. O farklı düşünüyordu. Hayatın durgunluğu yeni bir şeyler için bir fırsattı, işleri altüst edip dünyalarına daha önce hiç görülmemiş bir şey sunma şansıydı. Arabasına yaslanarak iki aracın durmasını izlerken soğuk rüzgâr bedenini sarsıyordu. Kendilerini örgütün müttefiki sanan adamlar arabadan indi. *Aptallar*. Bu işte müttefik olmadığını bilmeleri gerekirdi.

Zaten son zamanlarda hiç düşman da kalmamıştı. Her şey fazlasıyla kolaydı.

Belki de bıkkınlığının sebebi buydu. Dikkate değer bir rakibe ihtiyacı vardı ama hiç yoktu.

Belki de o rakibi kendi yaratmalıydı.

Bu düşünce kök salıp zihninde döndükçe çirkin, çarpık bir fikir halini aldı.

Adamları bir gülümsemeyle selamladı.

İşte o anda içini saran bıkkınlık paramparça oldu.

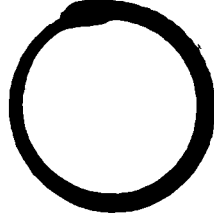
BİRİNCİ KISIM

KAYNAK

“Kabul ediyorum, bu karanlık şey bana ait.”

- William Shakespeare

BÖLÜM BİR

Dainn, Gladestone

Karanlık, ev gibi hissettiriyordu.

Hayır, diye düzeltti kendini. Karanlık; yıllardır içinde yaşadığı ve odalarını, kuytu köşelerini, tüm çatlaklarını ezbere bildiği bir ev gibiydi. Öyle ki gözleri kapalıyken bile yolunu bulabilirdi. Ev... o, adamın eviydi. Alev saçları, nadir kahkahaları ve ay ışığıyla aydınlanan ruhuyla küçük, narin bir kadındı. O hayatına girinceye kadar inanmadığı, yalnızca kavramsal olarak bildiği şeyleri anlamlı kılmıştı. Onu, bildiği ama anlayamadığı şeylerin gerçekten var olduğuna inandırmıştı.

Ona daha zayıf adamları öldürebilecek bir bakış atarak, “Bu hile yapmaktır!” diye çıkıştı kadın. Yemyeşil gözleri, onda yeniden canlandırmayı başardığı için gurur duyduğu hayat ışığıyla parlıyordu. O parlıtyı bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu, zamanlarının sınırlı olduğunu bildiğinden her geçen saniye göğsünde bir şeyler sıkışıyordu. Kadının kaşlarının arasında beliren küçük konsantrasyon çizgisini, kartlarına odaklandıkça dudaklarının aşağı doğru kıvrılışını izlerken her şeyin nasıl değişeceğini düşünüyordu. Çünkü değişeceklerdi. Kadına olacakları söylediği anda, dünyası başka insanları da kapsayacak şekilde genişleyecekti. Bu insanlar onun için ve dolaylı olarak kendisi için önemli hale geldiğinde işler değişecekti.

Dainn, özellikle de kontrolü dışındaysa kadını ilgilendiren konularda değişikliklerden hoşlanmazdı.

Buna rağmen onu feda etmeden, onun için bir şeylerden vazgeçmesi gerekiyordu. Onun aşk tanımı buydu, değil mi?

Ona söylemek zorundaydı. Fakat onu tanıdığı, zihninin nasıl çalıştığını ve endişelerinin onu nasıl içten içe yediğini bildiği için son ana kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Aksi halde tüm zamanını, işlevsiz hale gelip muhtemelen hastalanacak kadar fazla düşünerek geçirecekti. Küçük *flamma** kendisinin bile göremediği bir güce sahipti fakat şu anda kırılıyordu. Kalbi -o nefis göğüslerinin altında atan minik organ- çok büyüktü. Çok fazla şey hissediyor, çok hızlı atıyordu. Yine de bu kalp tam da böyle çalışmazsa, Dainn kime dönüşeceğini bilemezdi. Kadın onun kutup yıldızıydı, karanlık dünyasında sabit olan ve parlayan tek ışıktı.

Onun yanında olamayacağı zamanlarda yeniden yaşayabilmek için bu anı sessizce hafızasına kazıyarak, “Hile yapmıyorum,” dedi ona. “Blöf yapmayı daha iyi öğrenmelisin.”

Kadının dudakları, adama dünyanın sevimli olarak adlandırdığı küçük, zararsız yaratıkları hatırlatan bir somurtmayla büzüldü.

Siktir, bu hali çok tatlıydı. Hiç kimse için bu kelimeyi kullanmayı düşüneneğini sanmazdı. Bebekler, yavru köpekler ve kedi yavruları elbette sevimliydi fakat adamın içini ısıtmıyorlardı. Oysa bu kadın onun içini öyle bir ısıtıyordu ki, sanki o içinde titreştiği sürece soğuk bir daha asla iliklerine dokunamayacaktı.

Kadın elindeki kartları masaya fırlatıp onu eğlendiren abartılı bir öfkeyle iç çekti. İstedikini elde edemeyince huy-suzlaşıyordu. *Tapılası*.

Otelin yüksek katındaki süitlerinin balkonunda oturuyor-

* Latince “ateş ve “alev” anlamlarına gelmektedir. (ç.n.)

BİRLİKÇİ

lardı. Hafif bir rüzgâr kadının açık bıraktığı buklelerini okşuyor, şöminenin alevleriymiş gibi tembelce dalgalandırıyordu. Saat geç olmuştu ama elinde olsa tüm zaman boyunca onu yataкта tutarak yiyip bitirir, kirletir ve paramparça ederdi. Böylece hiçbir şey, hiç kimse onu kadının varlığından söküp atmazdı. Fakat olacıklardan habersizdi ve son yirmi dört saat içinde başına gelenleri unutmak için normal, tehlikesiz, hatta gülünç derecede sıradan bir şey yapıp dikkatini dağıtmak istemişti. Bu yüzden Dainn ona kâğıt oynamayı öğretiyordu, kadın bu konuda berbat olduğu için aslında daha çok kendini eğlendiriyordu. *Flamma*'sı pek çok şey olabilirdi ancak kesinlikle matematiksel hesaplarla kart sayan bir blöf ustası değildi.

Kadın, Gladestone'un karanlığına baktı. Manzara kayda değer bir şey sunmuyordu. Şehir de aynıydı. Çaresizlik ve yoksullukla cilalanmış parlak kaplamalardan oluşan karanlık bir beton ormanıydı. Bina üstüne bina, sokak üstüne sokak, ara sokak üstüne ara sokak... Her biri altında korkunç dehşetleri saklayan kurumsal ve endüstriyel merkezlerdi. Asıl mesele, o manzaranın artık ayaklarının dibine, ezip parçalamaya hazır bir şekilde önüne serilmiş olmasıydı. Dainn'in yanındayken yapacağı şeyler, kadını bilerek ya da bilmeyerek kullanan ve istismar eden her şeyi tepeden izlemesi, bir bakıma şiirsel görünüyordu. Artık onunla birlikte zirvedeydi, aşağıdaki o sayısız yüz­süz insanın arasındaki sıradan biriyken onu çiğneyip tüküren şehre şimdi yukarıdan bakıyordu. Ancak o yüz­süzler adamın değildi. *Kadın* onundu.

Ayaklarını sandalyeye dayayıp kollarını dizlerine sarmış, başını da dizlerine yaslamış halde dışarıyı izlerken bedenini yumuşak ve dalgın bir enerji sarmalamıştı. Adam bir an için onun bunu yapabilme yeteneğine, kendini katlayıp mobilyanın üzerine saklanabilecek kadar küçültmesine hayret etti. Bunun

yıllar içinde öğrendiği bir şey olup olmadığını, artık endişeli hissettiğinde bilinçsizce yapıp yapmadığını merak etti. Elindeki kartları masaya bırakırken ona bakarak görünüşünü içine çekti. Ruhani ve gerçek dışı görünüyordu, sanki büyütlü küçük bir varlıkmiş gibi neredeyse gözlerini kırpsa kaybolacaktı.

Kaybolurdu da...

Morana'ya gönderdiği mesajın üzerinden hemen hemen yirmi dört saat geçmişti. Saat işliyordu. Onunla dünyaları sadece ikisinden ibaret, sadece birbirlerinde var olarak geçirdiği zaman yakında sona erecekti. Onu sevecek, isteyecek ve koruyacak başkaları olacaktı, adam da yine yalnız kalacaktı. Kadın ışıktı var olurken kendisi gölgelerde var olacaktı.

Göğsünde bir şey sıkışıyordu.

“Dainn?”

Sesi adamın dikkatini yeniden ona çevirdi, ismini söyleyen sesinin tınısı dilinde tanıdık bir tatlılığın patlamasına neden oldu. Kahretsin, onun konuşmasını duymanın, onu yakınında hissetmenin ve hatta sadece varlığının verdiği bu fiziksel hissi özleyecekti. Onu hem en sakin hem de en çılgın haline getirebilmesi inanılmazdı, kaosuna da soğukkanlılığına da aynı derecede ilham verebiliyordu.

Uzandı, saçının bir tutamını çekiştirerek parmaklarının arasında yumuşaklığını hissetti. “Hımm?”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu en sonunda. Kadının her şeyi hazmetmesinin biraz zaman aldığını biliyordu ve ona bu zamanı tanımıştı. Lyla söz konuşuyken sabrın anahtar olduğunu öğrenmişti. Sırf ona hediye etmek için yetiştirmeyi sevdiği siyah güller gibiydi. Çiçek açması için doğru toprağa, doğru miktarda güneşe, suya, besine, doğru oranda bakımla sabra ihtiyacı vardı. En önemlisi de tıpkı o güller gibi dikenlerine katlanmaya istekli, onun açması için kanını akıtmaya razı olan birine ihtiyacı vardı.

BİRLİKÇİ

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu. Gerçi içgüdüsel olarak onun ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu bildiğinden mesajı göndermişti. Yine de o kelimeyi söylediği anda kadın kendini hazır hissedene kadar onunla birlikte ortadan kaybolurdu. İçten içe, bencil yanı onun hazır olmamasını umuyordu. Fakat onun sevgi tanımını ve neye ihtiyacı olduğunu hatırlayan yanı, kendisinin sağlayabileceklerinin dışında da beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Üstelik bencil arzularından vazgeçmek Dainn’in hiçbir zaman yapmayı düşünmediği, hatta yapamayacağı bir şeydi ama hayatındaki tek istisna oydu.

Onun için her şeyi yapardı.

Ancak her saniyesinden nefret ederdi.

Lyla boynunu çevirip gözlerine baktı. Bakışları kaburgalarının içindeki bir şeyi titretti. Gözlerinde parlayan hayat, kırıl-ganlık ve *güven* doğruca adamın damarlarını sızlattı.

Fısıltıyla, “Bilmiyorum,” derken sesi neredeyse kararsız ve korkmuştu. Adam yaşadığı sürece kadının korkacağı hiçbir şey yoktu, üstelik onunla uzun bir hayat yaşamayı planlıyordu.

Kalbinde onun güvenine duyduğu dinmek bilmeyen açlıkla, “Bana hâlâ güveniyor musun?” diye sordu. Kadının ona duyduğu güvenme şeklinde anlamlandıramadığı bir şey vardı, tüm varlığının hem yaşam iksiri hem de kriptoniti haline gelmişti.

Lyla başını salladı.

Bu basit baş hareketiyle adamın içinde vahşi bir enerji patladı. Ayrılıklarıyla ilgili az önceki umutsuzluğu kaybıldı. Zaten geçiciydi, onun güvenine sahip olduğu sürece her şeyi yapabilirdi.

Bir eliyle masayı yana itti, diğer eliyle kadının belini kavrayarak onu kendine doğru çekti. Onu kendine yaklaştırdığı anda kadının nefes alış veriş hızlandı. Bedeninin ağırlığı ar-

tık onu bulduğu zamankinden daha fazlaydı, kıvrımları aylar boyunca adamın bakımı altında ve kendi elleriyle pişirdiği yemeklerle dolgunlaşmıştı ama hâlâ hafifti. Kucağına otururken kadının elleri adamın çıplak omuzlarına tutundu, tişörtü-adamın dolabından aşırıdıklarından biriydi- yukarı sıyrılarak adamın kasıklarının üzerine yerleşen çıplak kadınlığını tüm açıklığıyla görmesini sağladı. Onları ayıran tek şey eşofmanın kumaşıydı.

Küçük, yumuşak elleri kararlı ve sahiplenici dokunuşlarla omuzlarından boynuna doğru gezindi. Adam hem sahiplenmesinden hem de ona olan sessiz güveninden zevk alıyordu.

“Neden her seferinde bu kadar tahrik oluyorsun anlamıyorum,” diye homurdandı sessizce. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve sanki adam saçmalıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Onu kendine doğru çekti, elleri küçük belini kavrarken gözlerinin içine baktı. “Sana söylemiştim. Senin güvenin benim sarhoşluğum.”

Sanki bu kavram ona çok yabancıymış gibi başını tekrar olumsuz anlamda salladı. Belki de öyleydi. Beyni farklı çalışıyordu, düşünce biçimi farklıydı, bu yüzden ona olan bağlılığı kadına farklı geliyor olabilirdi. Bunu kavrayamasa da adamı olduğu gibi kabullenmişti. Bu bile başı başına yabancı bir kavramdı.

Gerçeği olduğu gibi söyleyerek, “Ağabeyin ve arkadaşları seni bulacak,” dedi adam. Hiçbir ilkesi, ahlakı ve vicdanı olmasına rağmen ona yalan söylemezdi. Bu sadece ona istisna olduğunu hissettirmenin bir yoluydu. Böylece dünyanın geri kalanı için bir yalancı olsa da onun tek istisna, tek ayrıcalıklı madde ve adamın sadece onunlayken *gerçek* olabildiğini bilecekti.

Ev. İşte bu yüzden ona hiç sahip olmadığı evi gibi hissettiriyordu.

BİRLİKÇİ

Omuzlarını sıkıca kavrayan elleri, kadının yükselen paniğinin ilk işaretiydi. Yüzü -bakmasını bilenlerden hiçbir şey saklamayan, insanlığın bildiği tüm dillerde açık bir kitap olan o güzel yüzü- birden düştü. “Ne demek istiyorsun? Beni nasıl bulacaklar?”

Gerçekleri açıklarken sabit kalıp kadının kalçalarını sıkıca tutmaya devam etti. “Morana, kardeşinin kız arkadaşı bir *hacker*. Zeki biri ve bir süredir senin izini bulmak için interneti didik didik ediyor. Dün gece ona büyük bir ipucu gönderdim.”

Kadının gözlerinin büyümesini ve tırnaklarının ona seksi hatırlatacak şekilde kaslarına batmasını, özellikle de aletini içine soktuğunda kadınlığındaki *piercing*’lerin verdiği ilk hisle onun etrafında kenetlenmesini izledi.

“Dainn.” Adını fısıldaması saf bir panikti, kadının hissettiği bu duygu ağzında ekşi bir tat bıraktı. Cinsellik anlarında kadının taşıdığı o hafif korkuyu sevse de duygusal dehşet söz konusu olduğunda onda bıraktığı tattan pek hoşlanmıyordu. Onun korkusunu daha lezzetli bir şeye dönüştürmek için bildiği tek bir etkili yol vardı, bu yöntem her seferinde onu sakinleştirirdi.

Boynunu eğip tişörtün üzerinden meme ucunu ağzına aldı ve kumaş nemlenirken tomurcuğu sertleşti. Kadının ellerinin tanıdık tutuşuyla sıkılaşmasının, nefesinin kesilişinin tadını çıkardı.

“Bunu konuşmamız gerek,” dedi kadın onu iterek. Daha doğrusu sadece itmeyi denemişti.

Dudakları hâlâ kadının memesinin üzerindeyken, “Konuşuyoruz ya,” dedi Dainn yan tarafını ısırarak. Kalçalarını hareket ettirmeye çalışsa da adam onu sabit tuttu. Kadının bacaklarının arasındaki ıslaklık eşofmanından tenine geçmişti. Parmaklarım aşağı kaydırıp teninde kadının sularını hissetti, zaten üzerinde olmasından zevk aldığı tek koku onunkiyi-

di. Parmaklarıyla kadınlığını aralayıp etrafında gezindi ama asla zonklayan klitorisine dokunmadı ve asla içine sokmadı. Kadının boğazından miyavlamaya benzer bir ses çıktığında, memesinin üzerindeki dudaklarının seğirdiğini hissetti. Onu kızdırdığında arzuyla hayal kırıklığının birbirine karıştığı bu sese bayılıyordu. Bu ses şehvetle karışık bir talep ve şikâyetti, hatta bu sesi duyduğunda kendinden geçiyordu. Ancak bütün bunlar kadının korkusunu bastırmak için bir oyalanmaydı, o konuşmayı hâlâ yapmaları gerekiyordu.

Klitorisinin çevresini okşamayı sürdürdü, kadının çıkardığı seslerin keyfini sürerken aklını konudan uzaklaştırmamaya çalıştı. “Gönderdiğim mesaj yarına kadar takip edilecek,” dedikten sonra boynuna doğru ilerledi. Kulağının hemen altındaki o nokta uyarıldığında kadının bedeninde arzu dalgalarının yükseldiğini biliyordu. Onun bedenini kişisel kutsal metni gibi ezberlemişti. Her gün sunağında ibadet etmiş, her fırsatta ayetlerini okumuştı. Onun erimesi için neresini nazikçe öpeceğini, kadınlığının ıslanması için neresini sertçe ısıracağını çok iyi biliyordu. Ne zaman baskı yapıp ne zaman geri çekeceğini ve ne zaman dizlerinin üzerine çökerek kadının onun varlığını kutsamasını beklemesi gerektiğini biliyordu.

Kulağının altındaki o noktayı yaladığı sırada iniltisine karışan sesiyle, “Bunu neden yaptın?” diye sormayı başardı kadın. Adamın parmakları sıırılsıklamdı, teninin çiçek ve ateş kokusu onu sarhoş etmişti.

“Çünkü,” dedi adam burnunu çekerek. “Bunu istiyorsun.”

“Yani sen de bana istediğimi mi veriyorsun? Yanında olduğum sürece?”

Kadın onun sahiplenici doğasının derinliğini iyi biliyordu. “Evet,” dedi ona.

Ellerini adamın omuzlarından çekip eşofmanına götürdü, aşağı doğru itti ve aletini dışarı çıkardı. Adam elini tekrar kal-

çalarına sardığında kadın onun üzerine yerleşti. Tenleri iç içe geçti ve yavaşça sürtünerek hareket etti. Kadınlığındaki metali adamın aletiyle parlatırken arzuladığı zevki kendine hak görerek ondan aldı. Uyarılmayla birlikte adamın içini -dürüst olmak gerekirse ne olduğunu tam olarak bilmediği- şefkat, hayranlık gibi bir şey doldurdu. Onu izlerken içini kaplayan daha yumuşak, her zamanki karanlığından daha az sert bir şeydi. Kadının istediğini ondan *alışını* hem onu hem de kendi cinselliğini bu kadar açıkça sahiplenişini, geçmişindeki travmanın derinliğini bilmesine rağmen yeniden kendini bulmasını seyrederken direncine hayran oldu. Bir an için ona izin verip o güvenin söz konusu travmanın yerini alışına tanık olduğu anın kutsallığında huzur buldu.

“Beni bulduklarında ne olacak?” Sorusu soluk soluğaydı, doğasından gelen o zarif kıvraklıkla kalçalarını hareket ettiriyordu.

“Sanırım seni de yanlarında götürecekler,” dedi adam.

Söyledikleri kadının aniden durmasına neden oldu. Bakışlarındaki arzu parıltısı söndü, yerini kaburgalarına bıçak saplanmış gibi hissettiren yaşla dolu gözleri aldı.

“Gitmeme izin mi veriyorsun?” Dudakları titredi. “Beni böylece... bırakacak mısın? *Bırakmayacağını* söylemiştin.”

Kadın birdenbire üzerinden kalkmaya, hemen bastırması gerektiğini bildiği çılgınca bir panikle ondan uzaklaşmaya çalıştı. Bir eliyle belini sıkıca kavrayıp diğer eliyle çenesini tuttu. Kadının sakinleşmesini ve hareketsiz kalmasını sağladığında gözlerinin içine baktı. Sağ gözünden düşen bir damla yaş yanağından süzülerek adamın çıplak avucunda kayboldu.

Bunca zaman sonra bile hızlıca sonuca varması karşısında soğuk bir sesle, “Gerçekten...” diye sordu sessizce. “... bırakacağımı mı sandın? Benden kurtulabileceğini?”

Gözleri parlarsa da dudağını ısırıldı. “Hayır. Ama bana bunu söylüyorsun,” dedi yumuşak bir suçlama tonuyla.

Onu sertçe öperek kararlılığını kadına akıttı. Onu pençesine alan aynı saplantıyı -ya da her ne haltsa, artık ayırt bile edemiyordu- kadına da bulaştırdı.

Adama izin verdi; açıldı, gevşedi ve aletini kabul etti.

“Ancak küle dönüştüğümüzde birbirimizden ayrılırız,” diye mırıldandı. Kadının nefesi kesildi. Adam onun bu sözleri sevdiğini, değer verip kalbine kazıdığını biliyordu. “Gitmene asla izin vermem.”

Geri çekilerek yanık ve yara izleriyle kararmış parmaklarının tersiyle kadının lekesiz, solgun yanağını okşadı. “Bunu geçici bir macera olarak düşün.”

Boğazındaki düğümü yutkundu. “Neden?” diye sorarken ifadesi aynı anda hem masum hem de suçlayıcıydı.

“Çünkü kendini keşfetme, iyileşme ve küllerinden doğma yolculuğundasın,” diye hatırlattı ona. “Kim olduğunu buluyorsun, en sonunda zihnin geçmişinle yüzleşmeye hazır. Sen duygusal bir varlıksın, *flamma*. Kendini bütün ve mutlu hissetmek için tüm bu parçalara ihtiyacın var. Ben de senin mutlu olmanı seviyorum.”

Kadın parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. “Peki ya asla bütün olamazsam? Ya tüm olanlardan sonra... boş kalırsam?”

Dainn onun kalçalarını kavrayıp yavaşça içine kayd. Gözlerinin yuvalarında dönmesini izledi. Tırnaklarının kaslarına saplanışını, duvarlarının aletinin etrafında ıslanışını hissetti. Bunca zaman sonra bile içindeki varlığına alışması biraz zaman almasına rağmen onu *piercing*’leri, uzunluğu ve kalınlığıyla bağımlısı haline geldiğini bildiği şekilde tamamen doldurdu.

Tepkisini görmek için yüzünü dikkatle izlerken, “Kendini boş hissediyor musun?” diye sordu.

Kadının dudakları titredi, gözleri yarı kapalıydı. “Seninleyken değil.”

“Benimleyken asla. Ne olursa olsun, benimleyken asla boş hissetmeyeceksin.”

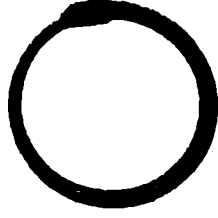
Bu kez kadın onu öptü. Adamın söylediklerinin yalnızca bedensel bir anlam taşımadığını bilerek öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

“Seni seviyorum,” dedi adama. Kadının sesi, varlığı, söylediği kelimeler adamın zihnine kazındı. Sinir uçlarını ateşleyip nöronlarını yenilmez hissettiren kimyasallarla doldurdu. Kaburgalarının ardındaki organın, kadının adına aşk diyerek tarif ettiği duyguya en yakın haliyle ve adamın hissedebileceği kadarıyla çok daha sertçe çarpmasına neden olan bir anı oluşturdu.

“Biliyorum,” dedi her zaman yaptığı gibi. Adamın kusurlu varlığını, kim olduğunu, karanlığını anlamasına rağmen onu sevdiğini bilerek kadını kollarının arasına çekti.

Ardından içinde hareket etmeye başlayıp öpüşmelerini derinleştirdi. Birlikte geçirdikleri zamanın azaldığının farkındalığıyla hem kadının hem de anısının tadını çıkardı.

BÖLÜM İKİ

Amara, Tenebrae Şehri

Anne olmak zaten yorucuydu. Mafya karısı olurken anne olmak daha da *yorucuydu*.

Hayatının ışığı, kalbinin neşesi ve ruhunun gücü olan Tempest, bir canavarın ciğerlerine sahipti. Amara onu seviyordu ama Tanrım, Tempest adının hakkını veriyordu. Üstelik daha bir yaşındaydı. Büyüdüğü zamanlar için Tanrının onları korumasına sığınyordu. O ve Dante sadece ilk çocuklarının dış çıkarma krizlerinden ve onları saatlerce ayakta tutmasından değil, bambaşka sebeplerden de yorgun düşmüşlerdi.

Amara boynunu kütleterek yeni rehabilitasyon merkezine girerken o sabah topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giydiği için sağduyusuna teşekkür etti. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde yataktan kalkacak gücü bile yoktu. Neyse ki, harika ve düşünceli kocası bebekleriyle ilgilenirken fazladan birkaç değerli dakika uyumasına izin vermişti. Ayrıca torununu idare etme konusunda gerçek bir uzman olan annesi sayesinde, Amara bir haftadır ilk kez evden çıkarken kendini biraz rahatlamış hissediyordu.

Şehirde hava yavaşça değişmeye başlamış, yemyeşil tepeler serin mevsimle birlikte daha paslı ve turuncu bir renge bürünmüştü. Amara şık *blazer* ceketini -hamilelik sonrası daha şehvetli olan vücuduna eski kıyafetlerinden çok daha iyi oturan yeni ceketlerinden birini- üzerine geçirmişti. Şehrin

birkaç mil dışında, evi olarak adlandırdığı Maroni malikânesinden çok da uzakta olmayan rehabilitasyon merkezinin büyük, yeni yerleşkesine girdi.

Kafasında New Haven olarak adlandırdığı yeni merkez birkaç hafta önce, yaklaşık bir yıllık çalışmanın ardından açılmıştı. Dante'nin bu proje için imzaladığı Maroni ailesine ait -artık onun da soyadı olduğunu ara sıra kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu- geniş bir arazi üzerine inşa edilmişti. Bir gün çok daha büyük bir organizasyona dönüşmesini umduğu şey için iyi bir başlangıçtı. Şimdilik yerleşkede uygun güvenlik tarafından korunan üç bina vardı. İkiisi, büyük olasılıkla Birlik tarafından işletilen insan ticareti çetesinin pençesinden kurtarılan çocukların barınması içindi. Bir bina ise sınıflar, yemek alanları, psikologlar, öğretmenler ve yöneticilerden oluşan personel ofisleri içindi. Henüz küçük ölçekli operasyondur ancak burada öncelik büyüklük değil, hız. *Outfit* patronunun karısı olmanın getirdiği avantaj, işlerin daha hızlı bir zaman çizelgesinde ilerlemesiydi.

Tüm planları bizzat denetlemiş, onu sıfırdan inşa eden ekiple birlikte çalışmıştı. Bu onun ve sevdiği herkesin, kalbine yakın bir tutku projesiydi.

“Günaydın, Dr. Maroni.”

Amara lobide duraksadı. Günlük işlerle ilgilenmesi için yerleşkenin müdürü olarak bizzat işe aldığı orta yaşlı kadın Nellie'yi görmek üzere döndü. Tenebrae'nin yerlisi olan Nellie, daha önce bir yatılı erkek okulunda aynı pozisyonda çalışmıştı. Katı, disiplinli bir havası olsa da Amara onun içindeki şefkati hemen hissetmiş, burada geçici olarak kalacak çocuklara annelik edecek mükemmel bir seçim olduğuna karar vermişti.

“Günaydın, Nellie,” dedi Amara sıcak bir gülümsemeyle. “Üzgünüm, bir haftadır yoktum. Tempest dış çıkarıyordu ve

birinci yaşı günü de yaklaşıyor. En hafif tabiriyle telaşlıydı. Neler kaçırdım? Bana bir özet geç, lütfen.”

Nellie ellerini gri gömleğinin üzerine bastırdı, Amara bu hareketin onun tüm uzun konuşmalardan önce alışkanlıkla yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti. Çocukların kendilerini evlerinde hissetmeleri için personel kıyafetlerinin sade olmasına karar vermişlerdi.

Nellie lobide yürürken, “Son grubu da sayarsak, şu anda yaşları dört ila on dört arasında değişen toplam otuz altı erkek çocuğumuz var,” diye konuşmaya başladı. “Hepsi haftada bir kez, üç kurum içi terapistimizle görüşüyor ve hepsi haftada üç ila beş kez gruplar halinde farklı derslere katılıyor. Özellikle hafta sonları film izlemekten çok memnunar. Bazıları açık havaya çıkmaya başladı. Oyun odası da hazır. Açmadan önce bir kez gözden geçirmenizi bekliyoruz.”

Amara tüm bilgileri aldı ve üç binaya birden açılan geniş açık alana girerek etrafına bakındı. Çoğunluğu erkek olan çocuklar, etrafta koşuşturup yakalamaca oynuyorlardı. Ne yazık ki, bir yıldır aramalarına rağmen şimdiye kadar hiç kız çocuğu bulamamışlardı. Bu yüzden sadece kurtardıkları erkek çocukları vardı. Bazıları çimlerin üzerinde oturmuş, güneşin tadını çıkarıyordu. Amara’nın bizzat işe aldığı ve Dante’nin onayından geçen bakıcılar ise herkesin güvenliğinden emin olmak için onlara göz kulak oluyordu. Hafta sonu olduğundan ders ya da terapi seansı yoktu. Sadece filmlere ve çocukların kendileri olmalarına izin veriliyordu. Bu manzara, anne olmadan önce asla tam olarak anlayamayacağı şekilde kalbini ısıttı. Bir çocuğu sevmek ve bir çocuğu kaybetmek, bu iki deneyim onu içten içe değiştirmişti.

Amara temiz havayı içine çekti ve kendini o ana sabitledi.

Çocuklara bakarken, “Dedektif aradı,” diye devam etti Nellie. Beş yaşlarındaki iki küçük çocuk çimlerin üzerinde

BİRLİKÇİ

güreşiyor, rüzgâra karışan kahkahaları rüzgâr çanlarının güzelliği gibi etrafta yankılanıyordu.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sorarken Amara ona gülümseyen küçük bir çocuğa el salladı. Çocukların hepsi onu tanıyordu. Diğer doktorları onlarla tanıştırmadan önce onlarla ilk Amara konuşurdu. Bazı günler onlara şeker alırdı ve bu yüzden çoğunun onu daha çok sevdiğini biliyordu ama umurunda değildi. Onların gözdesi olmak hoşuna gidiyordu, onu gördüklerinde gözlerinin parlamasını izlemekten keyif alıyordu. Bu çok saf, çok değerliydi. Gözlerindeki bu ışığı lekelemeye, mahvetmeye çalışan canavarlar olduğu gerçeğini aklına sığdıramıyordu.

“Üç çocuğun ailesinin izini sürmüşler,” dedi Nellie. “İkisinin ailesi kayıp ihbarında bulunmuş ama biri bulunmamış. Dedektif bunu araştırıyor, şimdilik aileler gelir gelmez çocukları alacaklar. Büyük ihtimalle yarın.”

Amara başını salladı. Sevdiklerini kaybeden ailelerin onlarla yeniden bir araya geldiğini düşünmek kalbini ısıtıyordu. Sevdiği insanlardan ayrı kalmanın nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordu. Daha da kötüsü, Tristan’da şahit olduğu gibi kaybettiği sevdiklerinden hiçbir haber alamamanın insana neler yaptığını biliyordu. Ne zaman bir aile bebeklerini almaya gelse; er ya da geç bir gün hepsinin yeniden bir araya geleceğine, sevgiyle onarılacağına, zamanın ve mesafenin açtığı yaraların iyileşeceğine dair kalbindeki inancı tazeliyordu.

“Lütfen her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olun,” dedi Amara. Gerçi söylemesine gerek yoktu. Nellie sadece işinde iyi değildi, bu çocuklara karşı tutkulu ve korumacıydı. Amara’nın onda en çok saygı duyduğu şey de buydu. Başlangıçta, ne zaman bir aile gelse Amara da orada olmak istemişti. Ancak hem yeni bir anne ve eş olarak hayatına alışmak hem de merkezin düzgün işlemesini sağlamak arasında gidip

gelmek onu zorlamaya başlamıştı. Bu noktada Nellie devreye girmişti. Çok iyi biliyordu ki, Nellie bir şeylerin ters gittiğini hissettiği anda aileler gelse bile Amara ya da Dante'yi aramadan çocuğun gitmesine izin vermezdi. Buradaki durumun ciddiyetinin gayet farkındaydı, bu yüzden Amara gönül rahatlığıyla işleri yürütmesi için ona emanet edebiliyordu.

Çimenlik alandan ona doğru koşarken, "Dr. Amara!" diye bağırdı küçük bir çocuk. Tepedeki hafif eğimden aşağıya doğru o kadar hızlı koşuyordu ki, heyecandan Amara'ya çarptı. Amara nefesinin kesildiğini hissedip kendini sabitledi ve yedi yaşındaki çocuğu küçük poposunun üzerine düşmeden ayakta tuttu.

Yumuşamadan önce, "Sakin ol, Lex," diye azarladı onu. Ona karşı özel bir zaafı vardı. Burada bağ kurduğu ilk çocuklardan biriydi, buldukları ilk gruptan geriye kalan tek çocuktur. Xander'la aynı gruptaydı ve artık aileden biri gibi olmuştu. Diğer çocukların hepsi sonunda evlerine dönmüştü ama Lex ailesi olmadan geride kalan tek çocuktur. Ailesi bir kazada öldüğü için o bir yetimdi. Büyükannesi tarafından büyütülmüştü, o da geçen yıl vefat edince kimsesiz kalmıştı. Hikâyesi, o ilk gruptan geriye kalan tek kişi olması ve diğer tüm çocukların alınıp götürüldüğüne tanık olması Amara'yı ona karşı diğerlerinden daha fazla yumuşatmıştı. Lex özel bir kalbi olan değerli bir çocuktur. Ailesinin öldüğünü, dışarıda onu bekleyen kimsenin olmadığını biliyordu. Amara'nın seansları sırasında öğrendiği dehşet verici olaylara maruz kalmıştı. Yine de çocuğun bulaşıcı bir gülümsemesi, ıslıl ıslıl bir kalbi vardı. Amara onu da Xander'ı sevdiği gibi seviyordu.

Lafi açılmışken...

Tam da beklediği gibi, "Xander'la konuşabilir miyim, lütfen?" diye sordu Lex. Kara gözleriyle siyah saçları sağlıklı parlıyor, yüzünde sevimli ve yalvaran bir ifadeyle ona bakı-

BİRLİKÇİ

yordu. Amara'nın ziyarete geldiği her seferinde bunu yapardı. Çocukların telefon kullanmalarına izin verilmiyordu, bu yüzden gelip onu buluyordu. Xander'ın, Amara'nın arkadaşlarıyla birlikte olduğunu bildiğinden kendi arkadaşıyla konuşabilmek için ondan aramasını istiyordu. Çok tatlıydı.

“Madem bu kadar nazikçe sordun,” dedi Amara gülümseyerek. Telefonunu çıkarıp bu küçük çocuk sayesinde en sık arananlar listesinde yer alan numarayı çevirdi.

Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı.

“Merhaba,” dedi genç ve sakin ses. Xander tam bir muammaydı, üstelik bunu bir çocuk için söyleyeceğini asla düşünmezdi. Tristan'la Morana'nın dosyalarına erişimine izin vermesi sayesinde Amara, Xander'ın psikolojik değerlendirmelerini görmüştü ve bu onu şaşkına çevirmişti. Geçmiş tam bir sırdı, doğumuna ya da bulunmadan önceki hayatına dair hiçbir kayıt yoktu. Yaşını bile tahmini olarak hesaplamışlardı çünkü kaç yaşında olduğunu bilmiyorlardı, o da hiç söylememişti. Zekâsının alışılmışın dışında oluşu yaşını doğru tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Kişiliği ise herhangi bir çocuğun olması gerekenden daha karanlık, daha kasvetliydi. Her zaman sessiz, her zaman saygılıydı ama bir o kadar da gözlemciydi. Bu sadece onun spektrumda olmasından kaynaklanmıyordu. Amara'nın psikolog sezgileri, onların bildiğinden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Hepsinin iyiliği açısından, bunun bir gün kapılarına tehlike getirebilecek bir şey olmamasını umuyordu.

“Merhaba, Xander. Ben Amara.”

“Biliyorum,” dedi çocuk aynı tekdüze ses tonuyla. “Numaranız bende kayıtlı.”

Elbette kayıtlıydı. Onu haftada üç kez arıyordu. Morana, Xander'a kendine ait bir telefon vermişti, böylece istediği zaman onları arayabilecekti. Morana onun geçmişi hakkında

endişeli olsa da zekâsına derin bir saygı duyuyor, bu yüzden onu şımartmayı reddediyordu. Tristan ise bu konuda... şey, *Tristan* gibiydi.

“Lex seninle konuşmak istiyor,” diye konuşmaya başlar başlamaz Lex telefonu almak için elini kaldırdı. Amara kıkırdarak telefonu çocuğa uzattı ve onun birkaç adım uzaklaşmasını izledi. Arkadaşıyla özel olarak konuşmak için kenara çekilmişti. “Selam, Xan! Nasılsın? Beni özledin mi? Sana yeni bir şey anlatmalıyım...” Açıklığın sonuna doğru yürüyüp çimlere otururken sesi kesildi. Bu onun birkaç günde bir yaptığı bir şeydi, Amara onun hakkında bildiklerini düşünerek buna izin veriyordu. İki çocuğun bu kadar genç yaşta ve içinde bulundukları koşullarda kurdukları bağda güzel bir şey vardı. Amara bu bağın kök salarak zaman içinde Dante ve Tristan’ınki gibi doğal, güçlü bir arkadaşlığa dönüşmesini umuyordu. Özellikle zor zamanlarında gerçek bir dostun varlığı büyük fark yaratabilirdi. Bunu deneyimlerinden biliyordu, bu yüzden çocukların bunu büyütebilmelerini diliyordu.

Arkadaşlarını düşününce kalbi sızladı. En yakın, en eski arkadaşlarından biri olan Vin, neredeyse bir yıldır Birlik’te gizli görevdeydi. Fırsat buldukça Dante’ye güncellemeler gönderiyordu ama Amara onu çok özliyordu, özellikle de sessiz kaldığı bu son zamanlarda daha çok özliyordu. Sadece onun yara almadan ve zarar görmeden oradan çıkmasını umuyordu. Ancak yara alsa bile bir zamanlar onun kendisine yardım ettiği gibi Amara da onun iyileşmesine yardım edecekti. Bileklerindeki bileziklerin altına gizlenmiş yara izleri, geçmişinin çirkin hatırasıyla karıncalandı.

Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırdı ve Lex’in telefonda konuşurken çimlerle oynamasını izleyerek, “O nasıl?” diye sordu Nellie’ye.

“Şaşırtıcı derecede iyi,” dedi Nellie. “Çok terbiyeli ve

BİRLİKÇİ

etrafındakilerin de kurallara uymasını sağlıyor. Bir tür barış bekçisi haline geldi. Kavgaları ayırıyor, herkesin moralini yüksek tutuyor. Çocuklar bir şeye ihtiyaç duyduklarında ona gidiyorlar.”

Çocuğun konuşmasını dikkatle izlerken, “O bir lider,” diye mırıldandı Amara.

Nellie başım salladı. “Dr. Armstrong onun ya numara yaptığını ya da bastırdığını düşünüyor ama bunu söylemek için henüz çok erken. Kesin bir değerlendirme yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı var.”

Amara bunu anlayabiliyordu. Çocuklar söz konusu olduğunda, bu tür durumlar zaten başlı başına zorlayıcıydı. Herhangi bir teşhis koymadan önce zaman tanıyıp emin olmak çok önemliydi. Aksi takdirde risk çok büyük olurdu ve çocuğun tüm hayatını etkileyebilir, hatta daha kötüsü travmalarını derinleştirebilirdi. Lex’in yaşadığı deneyimlerden geçen her çocuğun bilinçli ya da bilinçsiz olarak zihninde bir yük taşıdığını, doğru şekilde ilgilenilmediği takdirde bu yüklerden bazılarının son derece tehlikeli olmak üzere çeşitli şekillerde ortaya çıkabileceğini biliyordu.

“Lütfen onu yakından takip edin,” diye tembihledi Nellie’ye. “Onda herhangi bir davranış değişikliği olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Olmamasını, en azından olumsuz olmamasını diliyordu. Küçük çocuğun iyi olmasını, sevgi ve neşe dolu muhteşem bir hayat yaşamasını istiyordu. Bunu başarabilmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Diğer çocuklardan birkaç tanesi daha ona selam verdi ya da el salladı. Amara ise küçük yerleşkeye, tek bir kötü varlığın etkilediği o küçücük hayatlara baktı.

Birlik hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Aslında Morana hayatlarının bir parçası olana kadar hiçbirinin örgütten

haberi bile yoktu. Tristan ve Morana bir araya geldikten sonra Azrail'le Gölge Adam'ın da yardımıyla Pandora'nın kutusu açılmış, Birlik gerçeğiyle yüzleşmişlerdi. Örgüt onlarca yıldır aktif olsa da onlar tarafından kışkırtılan Morana'nın kendi travması, -bu travmayı onlar için çalışan biyolojik babası yaşıtmıştı- ancak yakın zamanda hepsinin bu örgütü tanımasını sağlamıştı.

Bu girişimde çok fazla bilinmeyen, hakkında hiçbir şey bilmedikleri çok fazla nokta vardı.

Gölge Adam olduğundan emin oldukları, Morana'nın havaalanındaki adamı ise çok şey biliyor gibiydi fakat çok azını paylaşıyordu. Amara onun nihai amacının ne olduğunu merak ediyordu. Onlarla oynayan bir narsist miydi, yoksa karanlıkta çalışan bir kanunsuz muydu? Güce aç bir oyun muydu, yoksa başka bir şeyden mi besleniyordu? Düşman mıydı, yoksa müttefik miydi? Herkesin korktuğu bu kötü niyetli örgütün, neden ondan korktuğunu anlamak mümkün değildi. O daha büyük bir kötülük müydü, yoksa daha mı küçüktü? Canavarları bu kadar ürküten biri nasıl daha küçük olabilirdi ki? O da bir bilinmeyendi ama Amara hislerine güveniyordu. Şimdiye kadar onlara yardım etmişti, Morana ve Zephyr'in hayatını kurtarmış, onları ilk çocuk grubuna götürmüştü. Grup içindekilerden bu adamla uzun uzun konuşan tek kişi Alpha'ydı ancak o bile kim olduğunu ya da ne istediğini zerre kadar çözememişti.

Tek gözlü kayınbiraderi tam olarak “*Şifreli orospu çocuğu*” kelimelerini kullanmıştı. Amara onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi ama öğrendikçe hedef odaklı biri olduğundan daha da emin oluyordu. Psikolojik açıdan büyüleyici bir vaka gibi görünüyordu. Akademik bir merakla, motivasyonlarını ve ruhunu daha iyi anlamak için onunla konuşabilmeyi diliyordu.

BİRLİKÇİ

Lex elinde telefonla ona doğru koşup düşüncelerini dağıttı.

Telefonu alırken, “Sohbetin iyi geçti mi?” diye sordu. Rasgele bir e-posta bildirimine tıkladı, bunun bir spam bağlantısı olduğunu fark edince sildi.

“Evet,” dedi çocuk heyecanla. “Evlat edinileceğini düşünüyor.”

Amara kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. Çocuk neredeyse evlat edinilmişti. Morana’nın yasal evrakları incelediğini biliyordu, sadece Xander’ın kayıtları olmadan bu biraz zordu. Bunu, Morana geçen gece Zephyr’le yaptıkları görüntülü grup araması sırasında bahsettiği için biliyordu. İki kadın arasında biraz gerginlik vardı. Morana kimliğiyle boğuşuyor ve Zenith’in ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyordu. Zephyr ise dünyalarındaki karanlıkla boğuşuyor, kız kardeşini kaybetmenin yasını tutuyordu. Bu yüzden Amara artık her iki gecede bir grup görüşmesi yapmaya başlamıştı. Her iki kadının da iyileşmeye ihtiyacı vardı ve bunu tek başlarına gerçekleştiremezlerdi. Özellikle de Gölge Adam tarafından önceden uyarıldıkları gibi işler daha da kötüye gidecekse, hepsinin birbirine ihtiyacı vardı. Bu konuda mantıklı olmaktan çok duygusal davranan diğerlerinin şaşkınlığına rağmen Amara onun sözüne inanmaya istekliydi. Adam hiçbirinin bilmediği bir şey biliyordu, şimdiye kadar onları yanlış yönlendirmişti. Bu yüzden o da kızları bir arada tutmayı kendine görev edinmişti. Gerginlik azalacaktı ama hepsinin ayağa kalkması ve bunu birlikte atlatması gerekiyordu.

Bu da onu şu noktaya getirmişti, Xander evlat edinme meselesini nereden biliyordu? Morana’nın bu konuyu henüz onunla konuşmadığını biliyordu.

“Neden böyle düşünüyor?” diye sordu Amara.

Lex omuz silkti. “Söylemedi. Sadece mutlu.”

Bu çok ilginçti.

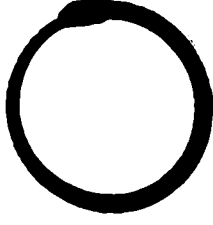
Çocuklardan biri seslenince, “Teşekkürler, Dr. Maroni!” diyen Lex koşarak uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken Amara’nın zihni bir şeyleri anlamaya çalışıyor ama her seferinde duvara çarpıyordu. Tüm cevaplara sahip olmayı diliyordu. Gölge Adam’ı sorgulayarak tüm sorulara bir son verebilmeyi diliyordu. Neler döndüğünü anlamak için Vin’le konuşabilmeyi diliyordu.

Amara çocukların etrafında dolaşarak onları kontrol ederken bir gün hepsinin iyileşmesini diledi. Daha karanlık bir yanı ise gelecekte bir gün, suçluların hak ettikleri acı dolu ölümlerle yok olup gitmelerini diliyordu.

Yapabileceği tek şey umut etmektir.

BÖLÜM ÜÇ

Alpha, Los Fortis

“Hector öldü,” dedi ikinci komutanı Victor. Sesinde hiçbir pişmanlık yoktu.

Alpha, ofisindeki koltuğundan onu dikkatle inceleyip ifadesinde bir çatlak, bir değişim olup olmadığına baktı. Güveni, artık temkinli olamayacağı kadar derinden sarsılmıştı. Bir zamanlar en iyi arkadaşı ve sağ kolu olarak gördüğü Hector, onu bir insanın uğrayabileceği en ağır ihanetle vurmuştu. Üstelik sadece güç içindi. Gücün insanları canavara dönüştürdüğünü herkesten iyi biliyordu ama arkadaşının da onlardan biri olacağını hiç tahmin etmemişti. Onu kör edip işkence etmekle kalmamış, hafızasını ve benlik duygusunu kaybetmesine neden olduktan sonra savunmasız durumundan faydalananak yıllarca yanında yer edinmişti. Alpha gerçekten kısmen kördü çünkü nasıl olmuştu da onun gerçek yüzünü hiç görmemişti? Hector yalnızca Alpha’nın hayatını korumaya adanmış kadınlara, tıpkı annesi gibi kadınlara saldırıp onları öldürmekle kalmamıştı. Aynı zamanda Birlik için bir piyon haline gelmişti. Alpha sadece adını duyduğu ama asla bulaşmak istemediği o lanet örgütle, küçük gökkuşağı yüzünden artık uğraşmak zorunda kalacaktı.

Küçük gökkuşağı, kız kardeşi kollarında öldüğünde renklerini kaybetmişti.

Zephyr’in kız kardeşi Zenith, Birlik’ten kaçıp saklanmış

ve daha küçükken De La Vega ailesi tarafından evlat edinilmişti. Alpha onu bir yardım kuruluşundaki özverili çalışmalar sayesinde Zephyr'i bulmadan önce de birkaç kez görmüştü. Onun olağanüstü, zeki ve güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Dünya onsuz daha kötü bir yerdi, tüm bunların adaletsizliği onu her gün rahatsız ediyordu.

Siktiğimin Hector 'u.

Hector'un kardeşine, bu ihanet yüzünden kendisinden bile daha fazla yara almış tek kişi olan Victor'a, "Nasıl?" diye sordu Alpha. Her iki kardeş de uzun zamandır onunla birlikteydi ve Alpha, Victor'un da hain olabileceğine inanmak istemiyordu. Özellikle de o adamın, kardeşini bulmak için ava çıktığını gördükten sonra hiç istemiyordu. Dahası Hector'un müttefikleriyle destekçilerini kendi halkının içinden temizlemişti, artık elinde bir avuç adam kalmışken Victor'u da kaybetmeyi göze alamazdı. Los Fortis imparatorluğunu aşılma bir kale olarak yeniden inşa edebilmeleri ve yeniden yapılandırabilmeleri için Victor'un doğru olmasına ihtiyacı vardı. Üvey kardeşi Dante'nin, Tenebrae Outfit'te yaptığı gibi nesiller boyunca aktarılmış bir miras lüksü yoktu. Sahip olduğu her şeyi sıfırdan kurmuş, topraktan gökyüzüne doğru inşa etmiş ve yoksulluk içindeki bir fakirden güç sahibi bir hükümdara yükselmişti.

Ellerini arkasında birleştirerek, "Yakılmış. Kundaklama," dedi Victor kasvetli bir tavırla. Pencereleden süzülen loş gün ışığı, sert duruşunu gözler önüne seriyordu. Çenesini sıkması dışında, hoşnutsuzluğunu ele veren hiçbir şey yoktu.

"Ne zaman?" Alpha koltuğunda geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Victor. "Adli tabibin raporunu bekliyorum. Ama son yirmi dört saat içinde öldüğünü tahmin ediyorlar."

BİRLİKÇİ

“O olduğundan emin miyiz?” Alpha, Hector’un ne kadar kurnaz olabileceğini biliyordu. Birlik’te edindiği bağlantılarla, ölü numarası yapmak artık onun için çocuk oyuncağı olurdu. Dante iki kez ölü numarası yapmıştı, üstelik Hector ondan daha kurnazdı.

Victor tereddüt etti. “Ceset tamamen yanmıştı. Bulunduğu depo da öyle. Ama dış kayıtları eşleşiyor. Bunu kendim doğruladım.”

Alpha kısa bir an için düşünüp taşınarak onu değerlendirdi. “Bunu kabullenebiliyor musun?”

Sadece çenesini sıkarak yetindi.

Alpha iç çekti. “Otur,” dedi karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. “Konuş benimle.”

Victor kollarını gevşetip iki yanında serbest bıraktı, ardından oturdu. Aralarındaki masa eskisinden daha büyükmüş gibi hissettiriyordu ve Alpha bir gün bu mesafeyi tekrar aşabileceklerini umuyordu. Diğer adam kardeşinin yanında her zaman daha sessiz olmuştu ama şimdi Alpha onun kafasının içindekileri merak edip durmaya değil, onu duymaya ve cesaretine güvenmeye ihtiyacı vardı.

Anlaşılan Victor da aynı fikirdeydi çünkü konuşmaya başladı. “Dürüst olmak gerekirse çok kızgınım. Onu kendim bulmak istedim. Onu sorgulamak ve sonra da kendim öldürmek istedim. Başka biri ona daha hızlı ulaştığı için kızgınım. Tek iyi yanı, bir süre işkence görmüş olması.” Alpha’nın söylediklerini sindirmesine izin vererek duraksadı. “Biri onu Gladestone’daki depoda bir süre esir tutmuş, tam olarak ne kadar sürdüğünü söyleyemem. İşkence görmüş ve yangın başladığında hayattaymış. Bu da bana, onu bizden daha çok isteyen biri olduğunu söylüyor. Birlik’ten biri olabilir mi?”

Sezgilerini şimdilik kendine saklayarak, “Belki,” diye mırıldandı Alpha. İçgüdüleri haklıysa, bu kişinin Gölge Adam

olması gerektiğini biliyordu. Alpha'ya bir süredir Hector'u takip ettiğini ve avladığını açıkça söylemişti, bu gizemli adamın belirli bir çalışma yöntemi olmasa da daha önce başarılı bir şekilde kundakçılık yapmıştı. Aslına bakılırsa, Alpha onun hakkında çok az şey bulabilmişti. Geçmişine dair bildiği tek büyük olay, bir yetimhane yangınıydı. Detaylara dair bilgi yoktu, hiçbir yerde kayıt geçmiyordu ama yakında onunla buluşmaya gelecek bir kaynağı vardı. Karısını kurtardığı için adama borçluydu ancak yapacağı son şey olsa bile ajandasını bulacaktı.

Victor tekrar ayağa kalkıp kollarını masaya dayadı, koyu renk gözleriyle dikkatle ona baktı. "Kardeşimin yaptığı şeyin aramızda her zaman bir yara olarak kalacağını biliyorum. Bu benim taşımam gereken bir yük ama sana söz veriyorum, Alpha," dedi sarsılmaz bir inançla. "Güvenine ihanet etmek-tense ölürüm. Onun adı benimkini lekeledi, artık onun günahını temizlemeliyim. Bunu birlikte telafi etmek için hayatımı adayacağım."

Alpha cevap veremedi küçük bir hıçkırık sesi bakışlarını kapıya çevirmesine neden oldu. Victor'un silüetinin ardında, kapıda biri duruyordu.

Güzel karısı oradaydı. Üzerinde ona ait olmayan koyu renk bir kot pantolon ve bej bir bluz vardı. Saçları yeniden boyatmaya bir türlü fırsat bulamadığı o hüzünlü mavi renkteydi, buğulu gözleri Victor'a kilitlenmişti. Zephyr her zaman kolayca ağlayan biriydi, ufacık bir şeyde gözleri dolardı ama nedense son birkaç haftadır bu durum daha da kötüleşmişti çünkü artık pek ağlamıyordu. Sanki içinde bir şey donmuş da gözyaşlarını daha seyrek hale getirmişti. Eskiden onun ağlamasından ne kadar nefret ediyorsa, şimdi ağlamamasından da bir o kadar nefret ediyordu. En azından o ağladığında dünyada her şeyin yolunda olduğunu biliyordu. Şu anda onların dünyasında hiçbir şey yolunda görünmüyordu.

BİRLİKÇİ

Uzun zaman sonra onun gözlerinin buğulandığını görmek Alpha'nın göğsündeki bir yükün hafiflemesine, kalbinin güm-bürdeyerek atmasını sağladı. Bu yüzden karısının sözünü kesmedi.

“Ah, Victor,” diye fısıldadı Zephr. Ofise girip doğruca adama yöneldi. Alpha, ikisinin arasındaki bağdan nefret etse de karısının kabuğundan çıkmaya başlamasına sevindiğini inkâr edemezdi. Victor her zaman tüm adamları arasında Zephyr'e en yakın olan, onun güvenliğinden doğrudan sorumlu olan kişi olmuştu. Onun gözetimi altındayken zarar görmüş ve incinmiş olması Victor'a ağır geliyordu. Öz kardeşinin yanında gardım düşürdüğü için bayılmıştı.

Zephyr'in, Victor'un yanında durmasını ve elini adamın koluna koyup hafifçe sıkmasını izledi. “Olanlardan sen sorumlu değilsin, Victor. Başkasının suçunu üstlenme. Taşıman gereken yeterince yük var.”

Victor'un yutkunurken boğazının düğümlendiğini gördü, muhtemelen affedilmesinden dolayı duygulanmıştı. Alpha bunu anlayabiliyordu, sanki hataların üzerinde durmak onun için mümkün değilmiş gibi Zephyr onu da kolayca affetmişti. Bu minik, kıvrımlı yaşam topunun kalbinde o kadar çok bağışlayıcılık ve sevgi vardı ki, nasıl olup da sevgiden patlamadığına hayret ediyordu. Kederliyen bile zarafetini koruyabiliyordu. Alpha ona daha fazla âşık olamayacağını sanıyordu ama o her gün yanıldığını kanıtıyor, farkında bile olmadan onu daha da derinlere çekiyordu.

Zephyr, arkadaşının kolunu bir kez daha sıktağında Alpha o iriyarı ve ölümcül adamın daha önce görmediği kadar yumuşamasını izledi.

Siktir, o büyülüydü.

Ayrıca onundu.

Amaçladığından daha boğuk çıkan bir sesle, “Buraya gel, gökkuşağı,” dedi Alpha.

Zephyr ona doğru döndü ve masanın etrafından dolaşarak artık onlar için normal hale geldiği üzere kucağına oturdu. Adamlarından hiçbiri artık buna gözünü bile kırpmıyordu. Hatta cenazeden sonra Zephyr’in etrafını daha da korumacı bir şekilde sarmışlar, adeta onu tuhaf ailelerine kabul etmişlerdi. Zephyr işinden ayrılmış, birkaç günlüğüne kendini köpeklerle birlikte eve kapatmıştı. Annesi ondan boşanmasını isteyince onu reddetmiş ve bu durum Zephyr’e daha fazla zarar veren bir çatlağa neden olmuştu. Herkes onun yavaş yavaş depresyona girdiğini görmüştü. Alpha onu bu durumdan çıkarmaya çalışmış ama başaramamıştı. Ardından şaşırtıcı bir biçimde adamları devreye girmişti. Sadece onu ziyarete gelip hal hatır sormakla kalmamışlar, ofiste evrak işlerinde zorlandıklarını ima ederek yardıma ihtiyaçları varmış gibi yapmışlardı.

Hector ve müttefiklerinin dışarıda olması şirketi zor durumda bırakmıştı, bu doğrudu ama ihtiyaç duydukları her türlü yardımı alabilirlerdi. Yine de sırf Zephyr’i evden çıkarmak için çaresizmiş gibi davranmışlardı.

Alpha’nın okumakta zorlandığını bilen Zephyr tereddüt bile etmemiş, her gün ofise gelmeye başlamıştı.

Bunun yardımı olmuştu.

Çalışmak, dışarı çıkmak ve insanlarla etkileşimde bulunmak... bunların hepsi biraz yardımcı olmuştu. Tüm evrak işlerini üstlenmiş, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için birkaç adamıyla birlikte çalışmıştı. Hem müşterilerle hem de kadınlarla iletişime geçmiş, e-postalar yazmış ve sorunlar için herkesin başvurduğu kişi olmuştu. Alpha, onun eski hayatını geride bırakarak yeni işiyle dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu, bunun için onu suçlamıyordu. Adamları onun için ofiste pencerelere ve dışarıdaki uçsuz bucaksız manzaraya ba-

BİRLİKÇİ

kan bir köşede küçük bir masayla sandalye ayırmışlardı. Öğle yemeğini sokağın aşağısındaki en sevdiği yerden getirmişlerdi. Bardaklarının her zaman istediği içeceklerle dolu olmasını sağlıyorlardı. Bir şey istediğinde sadece söylemesi yeterliydi. Alpha'ya sadık kalan tüm adamları ona tapıyorlardı. Acı çekmiş, hayatın en kötü yanlarını görmüş bu adamlar, hep birlikte onu yeniden neşeli ve mutlu kılmayı görev edinmişlerdi.

Alpha bunu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Olması gerektiği gibi çok sevilmesi, tapılması hoşuna gidiyordu ama hepsi ona küçük kız kardeşleriymiş gibi davransa da gösterdikleri bu erkek ilgisinden nefret ediyordu. Bu yüzden onun kucağına oturması nefes almasını kolaylaştırdı. Bir elini kadının kalçasına koyup hoşlandığını bildiği şekilde yumuşakça okşadı. Onun sakinleştiğini, bedeninin rahatladığını hissetti.

“Hector öldü,” dediğinde Alpha onun kaskatı kesildiğini hissetti. Bir zamanlar arkadaş olarak gördüğü bu adam, onu çok derinden yaralamıştı. Ona on yıl boyunca sevdiği adamı kaybettirmiş, sonra da sevdiği kız kardeşini sonsuza dek kaybetmesine neden olmuştu.

Ela gözleri ona döndüğünde içlerinde daha önce görmediği bir sertlik vardı. “Acı çekti mi?”

Alpha başını salladı ve kadın derin bir nefes verdi. “İyi. Onu acı çektirerek öldüren kişi için Tanrıya şükürler olsun.”

Onun Hector için acımasız bir ölüm dilemesi çok şey ifade ediyordu. Alpha hiçbir şey söylemeden tekrar Victor'a baktı. “Yeni gelişmelerden beni haberdar et. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Victor sert bir baş hareketiyle onayladı, arkasını dönüp ofisten ayrıldı.

Alpha hafifçe gevşeyerek kollarındaki kadına odaklandı. “Nasılsın, gökkuşağı?”

Zephyr omuz silkti.

Onu konuşturmaya çalışarak, “Konus benimle, bebeğim,” dedi yumuşak bir sesle. Onunla iletişim kurmasını, aklından geçenleri anlatmasını istiyordu çünkü lanet olsun, zihin okuyamıyordu ve aklından neler geçtiğini bilmezse ona yardım edemezdi.

Zephyr parmağındaki yüzüğe baktı, Alpha o yüzüğü fazla düşünmeden almıştı ama bir şekilde ona mükemmel uymuştu. Bazı günler onunla evlendiğine pişman olup olmadığını merak ederek o da yüzüğe baktı. Kız kardeşinin ölümünde onun suçu olmadığını söylese bile ailesinin, özellikle de annesinin Alpha’yı ve onların hayatına dahil oluşunu suçladığını biliyordu. Zephyr, Alpha hayatlarına girsin ya da girmesin geçmişinin kız kardeşini yakalayacağını bildiğini açıkça belirtmişti. Üstelik kız kardeşi yüzünden eninde sonunda bu karanlık dünyanın içine çekileceğini net olarak söylemişti.

Alpha bunların hepsini biliyordu, yine de onun pişmanlık duyan bir yanı olup olmadığını merak ediyordu. Ne şimdi ne de on yıl önce, hayatındaki varlığı ona acıdan başka bir şey getirmemişti. Hiçbir suçu olmamasına rağmen, önce onun yasını tutmuştu ve şimdi de tüm kalbiyle sevdiği kız kardeşinin yasını tutuyordu. Bir kardeşi olmadığı için Alpha bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdi. Dante’yle ilişkisi biraz karmaşık olsa da artık iyiydi ancak çocukluklarında bu bağın derinliğini hiç yaşamamışlardı. Fakat karısı şimdi onunla birlikte olmayı seçtiği için yalnızca kız kardeşinin değil, eski hayatını ve muhtemelen ailesiyle olan ilişkisini kaybetmenin de yasını tutuyordu.

Bakışlarını birleşen ellerine çevirerek, “İyi olacağım,” dedi Zephyr. Küçük, yumuşak ve narin eli, onun kaslı, sert ve iri elini sıkıca tutuyordu. Yine de elini o kadar sıkı tuttu ki, o güven veren dokunuşuyla tüm şüpheleri zihninden sildi.

Kadının parmağındaki yüzüğü çevirişini, güneş ışığının

BİRLİKÇİ

vurmasıyla üzerindeki birbirinden farklı taşların duvarda renkli yansımalar oluşturmasını izledi.

Bir gece Zephyr, genç bir adamken ona nasıl söz verdiğini anlatmıştı ve Alpha hafızasını kaybetmiş olsa bile bir şekilde bunu yerine getirmişti. Bazı günler, hafızasındaki o büyük boşluğu hatırlayabilmeyi diliyordu. Yirmili yaşlarına kadar olan anıları parçalı bir şekilde vardı ama sonrası çok bulanıktı. Onu hatırlamak için neler vermezdi ki, başka hiçbir şeyi değilse bile sadece onu... Kim olduğunu, hayallerinin, hedeflerinin, arzularının ne olduğunu hatırlamak istiyordu. Onunla nasıl bir ilişkisi olduğunu, onun için neler hissettiğini, gençliğin saf masumiyetiyle mi, yoksa koşulların karanlık çalkantısıyla mı şekillendiklerini bilmek istiyordu. Onu hatırlamak ve nasıl biri olduğunu, birlikte yaşadıkları hikâyenin sayfalarının kendi zihninden silinmiş ama Zephyr'in omzuna yük olarak kalmış olmasını değiştirmek istiyordu. Kadının o yükü paylaşmadan tek başına taşıdığını bilmek onu çaresiz hissettiriyordu. Onunla paylaşmak, hatırlamak, anmak, yeniden yaratmak istiyordu.

Bazı günler merak ediyordu. Anılar sahip olduğu bir şey miydi, yoksa kaybettiği bir şey miydi?

Yüzüğüne dokunup kadının elini kaldırdı ve üzerine bir öpücük kondurdu.

Zephyr'in fiziksel onaylanmaya ihtiyacı vardı. Nedenini bilmiyordu ama dokunmak onu bir şekilde topraklıyordu. Bunu sorgulamıyor, sadece bedenini özgürce kullanmasına izin veriyordu. Gerçi anlaşılabilir bir şekilde, haftalardır kullanmamıştı. Alpha onu öpmüş, sarılmıştı ve o da bunları kabul etmişti. Ancak seks bir yana, uzun süredir ona hiçbir fiziksel yakınlık göstermemişti. Aralarındaki seks daima inanılmaz olmuştu, her şeyden önce birbirlerine bağlanmalarını sağlamıştı ve ikisini de doyumsuz hale getirmişti. Eğer o başlatırsa,

kadının kabul edeceğini biliyordu. Fakat Alpha onun kabul etmesini değil, katılmasını istiyordu.

Onun tereddütlerini, isteksizliğini anlıyor ve ona ihtiyaç duyduğu alanı veriyordu. Ancak aleti bunu anlamıyordu. Aylarca doyurulduktan sonra tamamen ona bağımlı hale gelmişti. Zephyr'in kıvrımlarını ona doğru bastırması aleti için iyi vakit geçirmek anlamına geliyordu. Alpha gerektiği kadar sabırlı olacaktı ama aletin de programa ayak uydurmasını diliyordu.

Siktiğimin aleti.

Elbette mecaz anlamda söylenmişti.

Kahretsin, bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

“Kocacığım?” diyen Zephyr'in yumuşak sesine odaklanarak kanının aşağı ilerlemesini engellemeye çalıştı. Kahretsin, ona aptalca isimler takmasına bayılıyordu. Doğasında var olan oyunbaz hallerini ne çok özlemişti.

Onu neşelendirmeyi umarak, “Evet, karıcığım?” diye oynama devam etti.

“Minik canavarının kıcımı dürttüğünü hissedebiliyorum.”

“Minik mi?” Sesindeki inanmazlık, bugünlerde nadiren rastlanan o en güzel sesi, kıkırdamasını tetikledi. Göğsünü on kat daha hafif hissettiren yumuşak, kadınsı bir kıkırtıydı.

Başını kaldırıp ona baktığında gözleri birbirine kilitlendi, günlerdir sakladığı gamzeleri ona gülümserken ortaya çıktı. “Devasa, kocaman, gargantuan mı demeliyim?” Gözlerini devirdi. “Böylesi daha mı iyi?”

Onu daha sıkı kavradı, bu anı zihnine kazımak ve onu sonsuza dek böyle mutlu etmek istiyordu. “Eğer ona *minik* diyorsan, sanırım hafızasını kaybeden sen olmalısın.”

İçten bir kahkahayla bütün bedeni sarsıldı. Bu, Alpha'nın durumuna hiç yardımcı olmasa da gülüşünü dünyalara değişmezdi. Hafifçe hırlaması, kadının yeniden kahkahalara boğul-

BİRLİKÇİ

masını sağladı. Sesi yüksek ve özgürdü. O kadar bulaşıcıydı ki, kendi sesinin de göğsünden yükseldiğini hissetti. İkisi öylece oturdular. Kadın kahkahalar atıyor, adam gülümsüyordu. Ne hakkındaydı, neye ve neden güldüklerini bilmiyordu. Umurunda da değildi. Kadın güldü, güldü, güldü... sanki içindeki bir set yıkılmıştı, sonra birden gözlerinden yaşlar boşandı. Aynı şiddetle ağlamaya başladı.

Yüzünü adamın boynuna gömerek, “Bana neler oluyor...” diye hıçkırdı. “...bilmiyorum.” Alpha ona sıkıca sarıldı, keşke ona verecek cevapları olsaydı. Ne olduğunu, bu kadar ani bir şekilde neden parçalandığını anlamaya çalışıyor ama hiçbir açıklama bulamıyordu. Tipik bir erkek gibi görünmek istemese de bu davranış ona tamamen anlaşılmaz geliyordu. Yine de sessiz kalıp onun ağlamasına, haftalardır içinde biriken ne varsa dökülmesine izin verdi ve tüm bu süre boyunca ona sarıldı.

Tekrar iyi olacaktı.

Yine ağlamadan gülecekti.

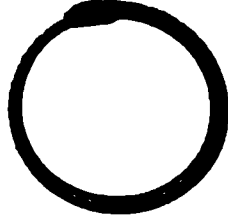
Alpha buna inanmak zorundaydı. Onlar için başka bir seçenek yoktu.

O iyi olacaktı.

Onlar iyi olacaktı.

Bu fırtınadan sonra ya bir gökkuşağı doğacaktı ya da dünya çok karanlık kalacaktı.

BÖLÜM DÖRT

Morana, Shadow Port

Telefonunun çifte *bip* sesi gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Ay, yatak odasına uzun gölgeler düşürüyordu. Pencerele-
rin ardındaki karanlık hâlâ gecenin bir yarısı olduğunu açıkça
gösteriyordu.

Morana gözlerini kırptırarak neden uyandığını anlamak
için zihnini topladı. Uyurken telefonundaki tüm bildirimle-
ri sessize alırdı. Vurulduktan sonra iyice dinlenmek amacıyla
yapmaya başladığı bir şeydi bu, biri hariç tüm mesajlar için
geçerliydi.

Tristan yanı başında derin bir uykuya dalmış sessizce hor-
larken beline doladığı ağır, kaslı kolun farkında olarak yan
döndü. Ne kadar yorgun olduğu ve gardım ne kadar düşür-
düğü açıkça anlaşılıyordu çünkü *bip* sesini bile duymamıştı.
Aynı yatağı paylaşmaya yeni başladıkları zamanlarda en ufak
bir seste ve Morana'nın en hafif hareketinde dahi uyanırdı.
Hayatı onu tetikte olması için eğitmişti, bu refleks uykusunda
bile peşini bırakmıyordu. Battaniyeyi azıcık çekiştirse uya-
nırdı, işlemek için kalksa uyanırdı ve kollarında döndüğünde
yine uyanırdı. Tekrar uykuya dalmak sadece birkaç dakikasını
alırdı, yine de uyanırdı.

Oysa şimdi bitkindi, söylemese de bunu biliyordu. Gözle-
rinden anlıyordu. Yeni bir bilgi almadan geçirdikleri her gün,

ondan küçük parçalar koparıyordu. Onun bu şekilde yavaşça solduğunu görmek Morana'yı dehşete düşürüyordu ama bunu asla dile getirmemişti. Tristan'ın zaten yeterince yükü vardı, ikisi arasındaki duygusal krizlerle başa çıkma konusunda ondan daha donanımlı olduğunu da biliyordu. Tüm bunların onu korkuttuğunu azıcık olsun sezerse, nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Bir süredir birlikte olmalarına rağmen birbirleri için hâlâ yeniydiler. Hem birbirlerini hem de kendilerini tanıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bir gün Dante'yle Amara'nın paylaştığı anlayış seviyesine ulaşmalarını diliyordu. Bazen onları birlikte gördüğünde içten içe kıskanıyor, birbirleriyle geçirdikleri uzun yıllara ve kelimelere ihtiyaç duymaksızın kolayca iletişim kurabilmelerine imreniyordu.

Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdi. Tristan tüm kırık dö-kük yanları, acımasızlığı ve güzelliğiyle onundu. Hikâyeleri diğerlerinden daha kanlı, karmaşık olsa da onlarındı. Tıpkı bütün gelgitleri aştıkları gibi bundan sonra da hepsini birlikte atlatacaklardı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yataktan çıktı, komodinin üzerindeki telefonuna yöneldi. Telefonu neden şifoniyerin üzerindeydi? Çünkü Tristan komodini kırmıştı. Gerçi bu tam olarak doğru değildi, Morana da yardım etmişti. Coşkulu bir gecede, kot pantolonu bileklerine inmişken sertçe kapıya yaslandıklarında Tristan'ın bacağına kramp girmişti. Böylece onunla birlikte yatağa doğru ilerlemeye başlamış, kot pantolonu ayak bileklerine dolanınca (*dürüst olmak gerekirse, kucağında kıvranan azgın bir kadın varken kim düzgün yürüyebilirdi ki?*) ayağı takılmıştı ve ikisi birlikte yere düşmüş, zavallı komodin de bu kazaya kurban gitmişti. Komodin çatlamıştı, adamın yüzündeki ifadeyi görünce Morana da kahkahalarla yere yığılmıştı. Karnı ağrıyacak kadar gülmüş ancak hâlâ azgın olduğu için Tristan'ın üzerine çıkmıştı. Seks

sırasında ilk kez gülmüştü ve adamın da onun içindeyken yavaşındaki gamze ilk kez hiç kaybolmamıştı.

Anıya gülümseyerek ekran kilidini açtı, bildirimi inceleyip mesajı okudu. Gülümsemesi soldu, kalp atışları hızlandı.

'48 saatiniz var, Bayan Vitalio. Ya işinizi yapın ya da fikrimi değiştireceğim. (Dosya ektedir).'

Gölge Adam.

Morana onun gizeminden etkilense bile bazen tam da aynı nedenle sinirini bozuyordu. Bu saatte neyin peşindeydi? Kırk sekiz saat ne içindi? Peşine düşmesi mi gerekiyordu? Ne anlamı vardı ki? Dünyanın dört bir yanındaki farklı IP adreslerinden gelen önceki tüm mesajlarını takip etmişti, bazen izini sürerken bile yön değiştiriyordu. Adam zekiydi ama dahası, bulunmak istemiyorsa bu karanlık dünyanın içinde kimsenin onu bulamayacağı kadar derinlere dalmıştı. Biliyordu çünkü denemişti. Adam rahatsız edici bir şekilde, onun kalibresindeki biri için dahi normal olmayan bir kolaylıkla onu atlatmıştı.

Fakat bu mesaj daha önce gönderdiklerinden biraz farklıydı. Onlar çok daha belirsiz, çok daha şifreliydi. Bu seferki ise fazlasıyla doğrudandı. Başka birinin onun kimliğine büründüğünden şüphelenebilirdi ama gönülsüz bir tanıdığı olduğu tüm bu süre boyunca, kimsenin onun yerine geçmesine izin verecek bir tipe benzemediğini anlamıştı. Peki bu mesaj neydi? Onu bulmasını mı istiyordu? Morana ekrana bakıp önceki sohbetlerine göz attığında mesajların çoğunun, ipuçlarının peşinde koşan herkesi yönlendirdiğini fark etti. Diğerleri onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Morana onu ve verdiği bilgileri göz ardı etmeyecek kadar zekiydi.

'Fikrimi değiştiririm.'

BİRLİKÇİ

İşte farklı olan buydu. Daha önceki hiçbir mesajında böyle bir satır olmamıştı. Sade, doğrudan ve net olacak şekilde hep koordinatlar ya da sadece birkaç kelimelik bilgiler gönderirdi. Bu mesajdaki son satır kadının zihinsel antenlerini alarma geçirmişti. Bu son satırda ne mi vardı? Kişiseldi, daha önce mesajlaşmalarında gördüğünden daha insaniydi. Ona gönderdiği şeyle kişisel olarak ilgileniyordu ama bu tam olarak neydi?

Dosyaya tıkladığında telefon ekranında bir hata kodu belirdi. Eke erişmek için dizüstü bilgisayarına ihtiyacı vardı.

Zihnindeki çarklar dönmeye başladığından uykunun son kırıntıları da silinmişti. Gözlüklerini taktı, hızla yatak odasından çıkıp olabildiğince sessiz adımlarla merdivenlerden indi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, elektronik aletlerin alçak uğultusu dışında çatı katındaki her şey sessizdi. Geniş pencerelerden görünen şehir ve deniz manzarası her seferinde nefesinin kesilmesine, merdivenlerde bir anlığına duraksayıp manzara ya hayranlıkla bakmasına neden oluyordu. Sırf bu pencereler yüzünden sahibinden önce bu eve âşık olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.

Kendi kendine gülümseyip başını iki yana sallayarak aşağı indi, bir zamanlar kaldığı misafir odasında durdu ve hızla içeri bir göz attı. Kalbinin bir parçası haline gelen o çocuk, Xander derin bir uykundaydı. Ağzı hafifçe açıktı, battaniyesini bir tarafa atmış ve yastıklardan birini göğsüne sıkıca bastırmıştı. Artık bu odayı, bu alanı tamamen sahiplenmişti. Onun sessiz varlığı, Morana'nın hem evde hem de hayatlarında çok sevdiği bir huzurdu. Kendini hiçbir zaman gerçekten bir anne figürü olarak görmemişti -dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl bir his olduğunu anlayacak bir örneği de hiç olmamıştı- ama Xander'a duyduğu hisler çok güçlüydü. İyi bir anne figürünü ilk kez Amara'nın annesinde görmüştü. Kadın sadece kendi kızına değil, herkese anne sevgisi aşıliyordu. Dante'yle Tris-

tan'ın yanı sıra şimdi de Morana ve Xander'ı himayesi altına almıştı. Tempest doğduğundan beri Amara'da bunu çok daha yakından gözlemlemişti ama rehabilitasyon merkezinde yardım ettiği tüm çocuklarda, özellikle de Xander'ın küçük arkadaşı Lex'te daha da iyi görmüştü. Morana, bebeğinin böyle bir arkadaşı olduğunu bilmekten hoşlanıyordu. Çocukluğunda hiç arkadaşı olmamıştı, bunun insanın ruhunda nasıl bir yalnızlık yarattığını biliyordu. Seviniyordu çünkü bu Xander'ın sadece çevresindeki yetişkinlerden sevgi görmesi değil, aynı zamanda geçmişini bilen kendi yaşında bir arkadaşı olması anlamına geliyordu. Okulda onunla arkadaş olmaya çalışan, ardından kendilerinden farklı olduğunu anladıklarında onu yalnız bırakan yeni çocuklar gibi değildi.

Morana çoğu zaman yaptığı gibi çocuğa uzun uzun baktı, neden onun hakkında hiçbir şey bulamadığını anlamaya çalıştı. Tüm kaynaklarını kullanmış ve karanlık ağın derinliklerini araştırmış, sayısız kaydı taramıştı ama onun hakkında hiçbir şey yoktu. Sanki bulunmadan önce hiç var olmamış gibiydi. Üstelik geçmişi hakkında pek konuşmuyordu, en azından onlarla konuşmuyordu. Psikoloğuna bu konudan bahsedip bahsetmediğini de bilmiyordu. Hiç burnunu sokmamıştı çünkü üzerinde birinin gölgesinin varlığını hissetmeden, ihtiyaç duyduğunda doktora güvenmesini istiyordu. Hiç annelik örneği olmamış olabilirdi ancak bunu yaşarken öğrenmeden bırakmaya da niyeti yoktu.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, çalışma alanı haline gelen merdivenlerin arkasındaki daha küçük ikinci odaya doğru ilerledi. Çatı katına ilk geldiğinde, burada misafir olduğu süre boyunca etrafı pek keşfetmemişti. Vaktini daha çok ön taraftaki salonda ve misafir odasında geçiriyordu. Artık burası onun evi olduğuna göre, mekânı bütünüyle değerlendirebilirdi. Burası devasaydı. Beş yatak odası... üst

katta bir ana yatak odası, mutfağın arkasında artık Xander'a ait olan oda ve binanın arkasına doğru uzanan koridorda üç oda daha vardı. Ayrıca bir spor salonu, bir ofis, arkada bir balkonla doğruca limana baktığından güneş gören huzurlu bir oda da bulunuyordu. Morana tamamen taşınmadan önce bu oda mobilyasız ve boştu. Şimdiyse Xander'ın oyun odasıydı. Elektronik aletler, oyuncaklar, sevdiği kitaplarla doluydu. Çatı katının çocuk büyütmek için elverişli olduğunu düşünmezdi ancak nasıl olduysa Xander ortama sorunsuzca uyum sağlamış, burayı beklenmedik bir şekilde ev haline getirmişti.

Merdivenlerin arkasındaki küçük odaya sıkışmış olan çalışma alanı tam olarak onun havasını yansıtıyordu. Karanlık, parlak dijital ışıklarla aydınlanan, sadece ergonomik bir sandalyeyle büyük bir masa vardı. Duvara monte edilmiş monitörler, cihazlarla doluydu. İçeride kimsenin oturabileceği bir alan yoktu ancak Tristan, bazen kapı aralığına yaslanıp onun çalışmasını izlerdi. Bu da her zaman kendini biraz utangaç hissetmesine neden oluyordu. Nedenini açıklamak zordu. Yaptığı şeyin doğru olup olmadığını anlayabilecek biri değildi ama onun kendi alanında bulunmasından dolayı biraz beceriksiz hissediyordu. Xander bazen yere oturup ona verdiği eski bir dizüstü bilgisayarı kurcalamayı severdi. Dijital şeylere olan doğal eğilimi, onların birbirlerine bağlanma şekliydi. Xander ondan bir şeyler öğrenmeyi seviyordu, o da Xander'a öğretmeyi... Çocuk zekiydi, onun yaşlarındaki halinden çok daha zekiydi ve bu zekâyı nasıl kullanabileceğini düşündükçe onun potansiyelinin sınırlarını hayal bile edemiyordu.

Odaya girdiğinde sistemlerini çalıştırıp rahat sandalyesine oturdu, taşındıktan hemen sonra yeni evleri için internetten sipariş ettiği ilk şeylerden biri buydu. Sandalye teslim edildiğinde Tristan'ı epey eğlendirmişti çünkü odaya taşımak bir yana, Morana onu özel asansörden bile çıkaramamıştı. Mo-

rana'yı fena halde tahrik ederek o erkeksi “*ben hallederim*” tavrıyla kollarını sıvamış ve sandalyeyi kaldırıp hiçbir ağırlığı yokmuşçasına odaya taşımıştı. O şey *ağırdı*, yine de tıly kadar hafifmiş gibi kaldırmıştı. Tahrik olduğunu söylemek az bile kalırdı. Tristan sandalyeyi bırakır bırakmaz, teşekkür olarak üzerine atlamıştı. Onun da hiç şikâyeti olmamıştı.

Kendi kendine kıkırdayarak gözlüklerini yukarı kaldırdı ve ana monitöründeki sohbet ekranını açtı.

‘48 saatiniz var, Bayan Vitalio. Ya işinizi yapın ya da fikrimi değiştireceğim. (Dosya ektedir).’

Bir saat çoktan geçmişti. Kırk yedi saati kalmıştı. Morana saati takip edebilmek için ekranına bir zamanlayıcı kurdu. Ekteki dosyanın üzerinde duraksadı, boyutu oldukça büyüktü. İçinde ne olduğunu merak ederek indirmeden önce virüs taraması başlattı. Dosya temiz çıkınca üzerine tıkladı.

İndirme birkaç saniye içinde tamamlandı ve ekranında ‘*Fountainhead*’ başlıklı bir klasör belirdi. *Fountainhead* de neydi? Hızlı bir internet araştırmasıyla anlamına baktı, bir şeyin orijinal kaynağı demekti.

Bu neydi şimdi?

Dosyayı açınca içinde ne olduğunu gördü. *Fotoğraflar*. Çok değildi, sadece birkaç taneydi.

İlkine tıklayıp açtı. Ekranında geçmişinin hayaleti belirdi... Zenith. Midesi düğümlenirken Morana hayatının kendisine ait olmadığı gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti. O gerçek Morana değildi, gerçek Morana aslında Zenith’ti ya da bir zamanlar öyleydi. Hayatı çok erken elinden alınan o genç kızın fotoğrafına bakarken cevaplanmamış soruları, beklenmedik ölümü ve bedenini delip geçen durdurulamaz kurşunu hatırladı. Hepsi birden zihnine hücum etti. Hatırladığı her seferinde

BİRLİKÇİ

olduğu gibi içine bir ağırlık çöktü. Betonun üzerinde yattığını, sonunda ölüp ölmeyeceğini merak ettiğini hatırlıyordu. Bir anlığına inanmış, bu da onu dehşete düşürmüştü. Ölmek istememişti. Sevdiği adam ve kalbinde yer etmiş çocukla yaşamaya yeni başladığı hayatı, ailesi gibi olan dostlarını geride bırakarak olmazdı. Hayatında ilk kez yakınları ve çok fazla sevgi vardı, bunların hepsi vücuduna saplanmış bir metal parçası tarafından tehdit altındaydı.

Tristan'ın çılgına dönmüş, öfkeli ve onu kaybetme korkusuyla donup kalmış halini anımsadı. Xander'ın onu tekrar gördüğünde sevgiyle boynuna sıkıca sarıldığında boğazına düğümlenen duyguyu hatırladı.

Sol omzunu ovuşturdu. Teninin altında kalan kabarık dokuyu, kurşun yarasının izini hissetti. Ağrısı, itiraf etmek istediğinden çok daha sık kendini hissettiriyordu. Fizik tedavi görmüş, eski fiziksel formunu kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmış olsa da artık eskisi gibi değildi. Bunu kabullenmek istemese bile yaralanmanın kalıcı sonuçları vardı. Omzuna isabet eden kurşun, neyse ki kalbini ıskalamıştı ama ciddi bir sinir hasarına yol açmıştı. Eline inen ana sinirlerden birini zedelemişti. Doktorlar, elini kullanabileceği kadar iyi onarmış olsalar da eskisine göre zayıftı. Uyuşmadan, hatta tüm hissini kaybetmeden eliyle on dakikadan fazla bir şey yapamıyordu. Onu kullanmaya çalışmak ve aniden yapamayacağını fark etmek sarsıcıydı. Muhtemelen çoğu insan için büyük bir mesele sayılmazdı. Hatta herkes ona hayatta kaldığı, sağlığına kavuştuğu için şanslı olduğunu söylüyordu. O da aynı fikirdeydi fakat bir parçası, eski halinin yasını tutuyordu çünkü kimse ellerinin onun için ne ifade ettiğini anlamıyordu. Elleri onun için beyninin bir uzantısıydı, hiç düşünmeden klavye kullandığı ya da gece boyunca endişe duymadan araba kullanırken ona ayak uydurmuşlardı. Sağ eli hâlâ yerinde olsa

da sol elinin bitmiş olmasından korkuyordu. Onunla eskisi gibi yazamıyor, eskisi gibi ağır bir şey kaldıramıyor, eskisi gibi araba kullanamıyordu... Eski hali gibi olamazdı.

Morana bu konuda kimseye pek bir şey söylememiştir. Söylemesi gerektiğini biliyordu. Ancak herkesin o kadar çok derdi vardı ki, o anda bu konu önemsiz görünüyordu. İlaçlarını alıyordu, zaten Tristan zamanında almasını sağlamak konusunda çok disiplinliydi. Fizik tedavi görüyordu ve Xander seanslarında ona her zaman eşlik ediyordu. Yine de insanların zihninden geçenleri okumak konusunda fazlasıyla iyi olan Amara dışında, kimse pek bir şeyden şüphelenmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu. Söylerse gerçeğe dönüşeceğinden korkuyordu, henüz bunu kabullenmeye hazır değildi.

Elindeki işe odaklanmak için düşüncelerinden sıyrılarak daha önce gördüğü ikinci resme geçti. Üç küçük çocuğun -kendisinin, Zenith'in ve Luna'nın- kaybolmadan önceki eski bir fotoğrafıydı.

Bir sonraki fotoğrafa tıkladı. Biri esmer diğeri kıızıl saçlı iki genç kızın, kâğıda basılı bir fotoğrafından taranmış dijital kopyasıydı. Esmer olanı hemen tanıdı, gördüğü Zenith'in daha genç haliydi. Peki ya kıızıl saçlı olan kimdi? Özel bir ayrıntı olup olmadığını anlamak için fotoğrafı incelerken kalbi hızla çarpmaya başladı. Fotoğrafın arka planı basitti, herhangi bir yerde olabilecek genel bir duvar vardı. Kızlar gençti, tahminine göre sekiz yaşından büyük değillerdi ve ikisi de korkmuş görünüyordu.

Hafifçe titreyerek bir sonraki fotoğrafa geçtiğinde gördüğü manzara karşısında kalbi gümbürtüyle atmaya başladı. Bu sefer yalnız bir kız vardı. Aynı kıızıl saçlı kızdı ama bir önceki fotoğraftakinden biraz daha yaşlıydı. Arkasındaki duvar bu kez bej renkliydi, kızın uzun kıızıl saçlarıyla belirgin bir kontrast oluşturunuyordu.

BİRLİKÇİ

Kalbinin çılgınca atışları kulaklarında çınılıyordu. Karşılaşacağı şeyden dehşete düşmüştü çünkü ne olursa olsun, bunun her şeyi sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

Son bir fotoğraf daha kalmıştı. Morana cesaretini toplamak için derin bir nefes alıp fotoğrafa tıkladı.

Aynı kızıl saçlı kızın fotoğrafıydı ama bu kez yetişkin halindeydi. Saçları artık daha kısaydı, yüzündeki o çocuksu dolgunluk kaybolmuştu ve hatları incelmışti. Elinde bir kupa tutmuş, uzaklara bakarken profilden çekilmiş bir fotoğraftı.

Mümkün değildi...

Olamazdı.

Olmalıydı!

Adam bu fotoğrafları onlara bu kadar sıradan bir şeymiş gibi göndermiş, öylece önlerine bırakmış olamazdı, değil mi?

Evet, yapabilirdi.

Siktir.

Siktir.

Bu oydu.

O yaşıyordu.

Luna yaşıyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Tristan'ın küçük kız kardeşi hayattaydı.

Siktir.

Morana duraksadı, duygularına kapılmadan önce kendini toparladı. Yolundan sapmaması gerekiyordu. Bu dosyanın ona gönderilmesinin, üstelik tam da şimdi gönderilmesinin bir nedeni ve saniyelerin tıkladığını hissedebildiği bir zamanlayıcı vardı.

Odaklan.

Morana derin bir nefes alıp gözlerini kısarak fotoğrafa baktı. İpucu olabilecek bir şey bulmak için sonuncuyu dikkatle taradı. Bir balkon ya da terasa benziyordu, tam olarak söylemek zordu. Işık solgundu, sanki hava bulutluydu veya sa-

bahin erken saatleriydi. Sisli dağların silueti, belli belirsiz de olsa kadrāja girmişti. Arkasındaki koyu gri duvar pürüzlüydü, belli ki bir tür taştı ve kızın kısa, kötü kesilmiş kızıl saçlarıyla tam bir tezat oluştuyordu. Saçları, nasıl kesileceğini bilmeyen biri tarafından aceleyle kısaltılmış olmalıydı. Elindeki kupa siyahtı, dikkat çekici bir yanı yoktu. Ancak dikkat çekici olan giydiği şeydi, üzerinde ona büyük gelen bir erkek tişörtü vardı. Sadece tişörttü, başka bir şey yoktu.

Memelerinin hatları kumaşın üzerinden seçilebiliyor, kadrājın aşağı doğru açısıyla kalçaları da görünüyordu.

Birlikte bir gece geçirdikten sonra çekilen türden, samimi bir fotoğraftı. Bir âşığın fotoğrafıydı.

'Fikrimi değiştiririm.'

Zihnindeki düşünceler birer birer yerine otururken Morana'nın ağzı açık kaldı. Mesajdaki o kişisel üslup birdenbire dikkatini çekmiş, fotoğrafın ne olduğu netleşmişti.

Bu sadece bir görüntü değildi. Bir açıklamaydı.

Gölge Adam.

Luna.

Âşıklar.

Gölge Adam onun sevgilisiydi.

Vay canına..

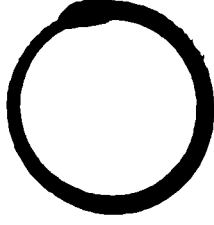
Morana fotoğrafa baktıkça onu bir yerden bulmuş olmasını, kendisinin çekmemiş olmasını daha çok umuyordu. Eğer öyleyse... bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Düşündükçe kafasında her şey netleşiyor ama sorular çoğalıyordu.

Siktir.

Morana öylece bakakalmıştı. Zihniyle kalbi birbirine karışmış halde oturmuş, fotoğrafı çekenin o olmamasını diliyordu.

Derin bir nefes aldı, kaosa sürüklenen düşüncelerini toparlamak için zihnini sakinleştirdi ve elindeki konuya odaklandı. Kırk altı saat otuz iki dakikası kalmıştı.

BÖLÜM BEŞ

Zephyr, Los Fortis

Onda tuhaf bir şey vardı.

Zephyr artık bunun sadece keder olduğunu düşünmüyordu. Hastaydı, hiç olmadığı kadar hastaydı ve nasıl olduysa son bir haftada daha da kötüleşmişti. İşte böyle zamanlarda telefonu eline alıp kız kardeşini aramak istiyordu. Zenith her zamanki soğukkanlı ve sakin haliyle onu rahatlatabilirdi. Zen bunu hep yapardı.

Zephyr yanında yatan Bear'ın yumuşak tüylerini okşadı. Köpeğin başı karnının üzerindeydi ve bir motor gibi hırılda-
yarak ona huzur veriyordu. Cenazeden beri Bear neredeyse ondan ayrılmaz olmuştu. Onu her zaman sevmişti ama Zephyr'in hüznü sanki içinde bir şeyleri tetiklemiş, onu iyileştirmek istemesine neden olmuştu. Sadece o da değildi. Diğer iki köpek de sürekli etrafında dolanmaya başlamıştı. Gerçi Baron hâlâ onu pek umursamıyordu, en azından evde olduğu saatlerde onun bulunduğu yere yakın oturuyordu. A'V'deki adamlar bile bir şekilde ona yardım etmeyi görev edinmişlerdi. Onu evden çıkarmak için evrak işlerinin yetişmediği gibi saçma bir bahane bulduklarını biliyordu, bir bakıma onu bu kadar önemsemeleri sevimliydi.

Gerçek şu ki, Zephyr de kederinin içinde boğulmak istemiyordu. Özellikle de bunun kocasına ve aralarındaki ilişkiye nasıl zarar verdiğini bilirken hayatını üzümlere geçirmek iste-

miyordu. Hayatının aşkı Alpha; o gürleyen huysuz, dev gibi bir canavar olan adam ona karşı çok nazik ve şefkatli davranmıştı. Bu da ona kocasının on yıl önceki halini hatırlatmıştı. İçinde kolay kolay kimsenin görmesine izin vermediği bir nezaket vardı. Üstelik yumuşaklık, hafızasını kaybetmeden önce de hep vardı. Bunun en büyük kanıtlarından biri ise etrafındaki üç köpekti. Yavruyken terk edilerek çöpe atılmışlardı ve Alpha onları alıp eve getirmiş, kendi elleriyle büyütmüştü.

Şimdi aynı şefkati ona gösteriyordu, bu yüzden onu daha da çok seviyordu. Fakat bir yanı bu kederden kurtulması gerektiğini biliyordu. Zen onu bu halde görmekten nefret ederdi. Kız kardeşi onun keder içinde yaşamasını değil, neşeyle yoluna devam etmesini isterdi. Oysa yas öyle bir şey değildi. Gerçekten elinde değildi. Her zaman depresyona yatkın biri olarak, acısını nasıl kontrol edeceğini bilemiyordu. Bazı sabahlar güne umutla başlıyor, iyi olacağını ve her şeyin yoluna gireceğini hissederek uyanıyordu. Zihninde umut ve iyimserlikle kumdan kaleler inşa ediyordu. Sonra birdenbire keder beklenmedik bir dalga gibi gelip onları yerle bir ediyordu. Geriye sadece kum kalıyor, o da her şeyi yeniden inşa ediyordu. Bunlar iyi günlerdi. Kötü günlerde ise gözleri açılır açılmaz, uyanmamış olmayı diliyordu. Hayatını seviyordu ama yataktan kalkmak istemiyordu.

İşte tam da bu yüzden, adamlar onu dışarı çıkarma fikrini ortaya attıklarında, onlara izin vermişti.

Artık eski hayatına, eski haline geri dönemezdi. Her şey ona iyileşmek için biraz ara vermesi gereken anıları hatırlatıyordu. Ancak *AV*'daki ofisi onun için hâlâ ev gibiydi. Orada hiçbir kötü anı yoktu, sadece onu gençliğinde sevmiş, sonra bir kadın olarak tekrar sevmiş bir adam ve onu kız kardeşleri gibi sahiplenilen birbirinden tuhaf, bir o kadar sadık adamlar vardı.

BİRLİKÇİ

Her gün hazırlanıp ofise gitmek, gerçekten üretken bir şeyler yapmak ona iyi geliyordu. Üstelik yardımına ihtiyaç duyulduğunu bilmek çok daha iyiydi. Kocasını evrak işlerinden anlamıyordu ve Hector'dan sonra başka birinden bunu yapmasını isteyemeyecek kadar güvensizdi. Bu yüzden onun devreye girip bu kısmı üstlenmesi tamamen doğaldı. Onun dışında kimse Alpha'nın okuma konusunda sorunları olduğunu bilmiyordu, o bu şekilde istediği sürece bilmeleri de gerekmiyordu.

Telefonu yanı başında titredi ve ekranda babasının adı belirdi.

Zephyr cevap vermeden önce bir saniyeliğine gözlerini kapattı. "Baba?"

"Annenle konuştun mu?"

Soruya şaşırdığını söyleyebilmeyi isterdi ama şaşırmamıştı. Telefonu eline alıp annesini aramaktan başka bir şey istemese de artık neden aramayacağı açıktı. Her aradığında annesi Zenith'in ölümü için Alpha'yı suçlamıştı. Üstelik bu asla onun suçu değildi. Alpha ailesinin kendisini suçlamasına izin vermişti, Zenith'in gerçekte kim olduğuyla ilgili anılarını mahvetmek istemiyordu. Zephyr kız kardeşinin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmeden büyümüştü. Zen ailesine katılmadan önce geçmişi onun için konu bile olmamıştı çünkü ona göre en iyi arkadaşı olmuştu ve hepsi bu kadardı. Zen'in ona hiçbir şey anlatmamış olması, Zephyr'i itiraf etmek istediğinden çok daha fazla incitmişti. Ona nereden kaçtığını, geride kimleri bıraktığını, hayatta kalanlarla çalışma konusunda neden bu kadar tutkulu olduğundan hiç bahsetmemişti. Hiçbir şey söylememişti. Bir yanı ona anlatmadığı için çok kızgındı. Zephyr onu asla yargılamazdı ancak nedenini de anlıyordu. Zen geçmişi unutmaya çalışıyordu.

Düşüncelerini bölerek, "Zephyr?" diye seslendi babası.

“Onunla, yaşananlardan kocamın sorumlu olmadığını kabul ettiğinde konuşurum,” dedi Zephyr açıkça. Belki yüzüncü kez aynı cümleyi kuruyordu. Artık onu arayan, onunla konuşan tek kişi babasıydı. Cenazeden beri annesi bunu birkaç kez denemiştir de kısa sürede vazgeçmişti. Zephyr’in, Alpha tarafından gerçeği göremeyecek kadar körleştirildiğini, beyninin yıkandığını ve ailelerini yok ettiğini düşünüyordu. Kadının bir parçası ona gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyordu ama anlatmak, onları kendisinin de henüz tam olarak anlamadığı bu karanlık dünyaya sürükleyecekti. Bunu ailesine yapamazdı.

Gerçek şu ki, Alpha olsa da olmasa da Birlik, Zenith’i yakalayacaktı. Yıllardır onu arıyorlardı ve bulduklarında sonuç muhtemelen aynı olacaktı. Alpha’nın hayatlarında olmasının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında Zenith onun sayesinde hayattaydı çünkü Gölge Adam adında biri, onun Alpha’nın karısı olduğunu biliyordu. Onu zamanında hastaneye yetiştirmişti. O gece ıssız bir yerde Zen’le yalnız kalsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hector onu da öldürebilirdi. Kaza kurşunundan başka bir şey olmazdı. Bu ayıltıcı bir farkındalıktı.

Babası yorgunlukla iç çekti. “Geriye kalan tek çocuğumuz sensin, Zephyr. Annen şu anda sert olabilir ama yas tutuyor. Seni seviyor. Bunu biliyorsun.”

Zephyr boğazında bir yumru hissetti, o yumru bugünlerde oraya yerleşmiş gibi görünüyordu. “Ben de öyle, baba. Ben de yas tutuyorum. Annemin hayali kan davasından vazgeçip yaşananları olduğu gibi kabul etmesi gerekiyor. Ben oradaydım. O yoktu.”

Yumuşak ve acı dolu bir sesle, “Biliyorum,” dedi babası. “Sadece seni kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istedim.” Babasını çok severdi. Her iki kızı için de her zaman

BİRLİKÇİ

çok nazik, harika bir baba olmuştu. Onları sevmiş ve bağımsız, güçlü kadınlar olarak yetismelerine yardımcı olmuştu. Onun sevgisini sorguladığı bir anı bile hatırlamıyordu. Annesi onunla bir çekişme içindeyken bile her gün araması da sevgisinin göstergesiydi. Annesinin de onu sevdiğini biliyordu ancak onun sevmeme biçimi çok daha farklıydı, bazen onu incitiyordu.

Yanı başında ses çıkaran Bear'ın başını okşayarak, "İyi misin, baba?" diye sordu.

"Elimden geldiğince iyi olmaya çalışıyorum," dedi ona. "Her günü tek tek atlatmaya çalışıyorum."

İlerlemenin yolu buydu. Her seferinde bir gün.

Babasıyla vedalaşıp batan güneşin aydınlattığı yemyeşil manzaraya baktı. Havuz kenarındaki şezlonga uzandığında o son günün ayrıntıları her zaman olduğu gibi zihninde oynuyordu. Kafasının içinde Morana'nın vurulduğunu, çığlık atarak yere düşerken beyaz bluzuna yayılan kırmızı lekeyi ve ona koşup yardım çağırmaya zorladığını gördü. Ardından ellerin onu tutup bir minibüse sürüklediğini hissetti ve orada kız kardeşini gördü. Sandalyeleri gördü, onları bağlayan ipleri hissetti, Hector'un ağzından çıkan sözleri duydu. Kız kardeşinin çırpınışını, kurtulup kaçışını gördü. Ardından tek sefer ateşlenen o silah sesini, kardeşinin hayatının bedenini terk edişini gördü.

O andan sonrası bulanıktı. Gölge Adam'ın orada olduğunu, Zen'in nabzını kontrol ederken özür dilediğini ve onu kollarına alıp bir araca taşıdığını hatırlıyordu. Bayıldığını sanmıştı ama günler geçtikçe bazı anıları geri gelmişti. Aslında bilincini tamamen kaybetmemişti, sadece zihnini kapatmıştı. Ancak bir süre aklı yerindeydi.

Tavan ışıklarla birlikte hareket ediyordu. Hayır, bu olamazdı.

“Uyanık kalmalısın. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin.”

Arabayı kullanan adamın sesi çok uzaklardan geliyordu ama bu mümkün değildi. O sesi daha önce de duymuştu, ses tanıdıktı ama adamı tanııyordu. Tam önündeydi. Nasıl önde olabilirdi? O arkada yatıyordu. İşte bu mantıklıydı.

Beyin sarsıntısı mı? Neden beyin sarsıntısı geçirecekti ki? Geçiriyor muydu?

“Uyanık kal.”

Fakat gözkapakları ağırlaşmıştı.

“Bana kız kardeşinden bahset.”

Arabayı paramparça bir ses doldurdu, hemen ardından o sesin kendinden geldiğini fark etti.

Anlamak istercesine, “Neden?” diye sordu hiçkırarak.

“Uyanık kalman için.” Adamın sesi neredeyse klinik bir komut gibiydi. “Sana hiç geçmişinden bahsetti mi?”

“Hayır. Ben... bilmiyordum.”

“Hiç arkadaşlarından bahsetti mi?”

Zephyr gözlerini ağır ağır kırıştırdı. Zihni darmadağındı, bilgileri işlemiyordu. “Hayır.”

Bir süre sessizlik oldu. “Peki ya bir adamdan bahsetti mi?”

Başı ağrıyordu. Dokunmak için elini kaldırdı ama eli çok yavaş hareket ediyordu. “Dur.”

Bir nefes sesi duydu. “Elbette. Kaybınız için üzgünüm.”

Yanaklarından gözyaşları süzölmeye başlarken aniden arka koltukta yalnız olduğunu fark etti. Kalbi çılgınca atmaya başladı. “Nerede o? Onu orada öylece bıraktın mı?”

“Hayır,” dedi adam. “Naklediliyor. Onu yakında göreceksiniz.”

Nasıl? Bunu kim yapıyordu? Sorular kafatasının içinde keskin bir acıya neden oluyordu. Gözlerini kapatıp uyumak istiyordu.

“Neden ben?” diye mırıldandı usulca. “Neden ben... neden o değil?”

“O çok daha büyük bir şeyin parçasıydı,” dedi adam. “O şey en sonunda ona ulaştı. Siz artık güçlüsünüz, Bayan Villanova. Eğer bir gün bu gücü kullanmak isterseniz, size onun dosyasını vereceğim.”

Kendini güçlü hissetmiyordu. Çaresiz hissediyordu. “Peki seni nasıl bulacağım?”

Anlık bir sessizlik oldu. “Bulmanıza gerek kalmayacak.”

Sonunda pes edip uykuya dalmadan önce o geceye dair hatırladığı son şey buydu.

Zephyr, kızlarla yaptığı telefon görüşmeleri sayesinde bu süre zarfında olan her şeyi biliyordu. Onlarla aynı grupta olmak tuhaftı ama içi dışı bir olan tanrıça Amara, ilerlemenin tek yolunun birlikte kalmaları olduğunda ısrar ediyordu. Zephyr buna itiraz etmiyordu fakat Morana'ya karşı hisleri karmaşıktı, Morana'nın da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Kız kardeşinin hayaleti aralarında duruyor, her ikisini de farklı şekilde etkiliyordu. Zaman almış olsa da her şeyi kabullenmişlerdi. Amara umutluydu, hem de öyle büyük bir umuttu ki bulaşıcıydı.

Yine de tüm bu süreçte kocası dışında en çok bağ kurduğu kişi Dante'ydi. Eğer Zephyr'in âşık ve mutlu bir evliliği olmasaydı, sırf bu adamın karakteri yüzünden bile ona deli gibi âşık olabilirdi. Onu sürekli kontrol edip iyi olduğundan emin olmakla kalmamış, Hector ve yordakçılarının ortadan

kaldırılmasının ardından Alpha'nın imparatorluğunu yeniden yapılandırmasına da yardım etmişti. Dante, kendi güvendiği adamlarından bir kısmını bir aylığına Los Fortis'e göndererek yeni elemanların eğitilmesine ve işe alınmasına yardımcı olmuştu. Sistem sarsılmadan organizasyonun ayakta kalmasına destek vermişti. Zephyr, kardeşinin desteği olmadan Alpha için her şeyin ne kadar stresli olacağını hayal bile edemiyordu. Neyse ki, bu jest iki adamı daha da yakınlaştırmıştı. Kocasını özellikle de olanlardan sonra insanlara kolay kolay güvenmese de Dante ihtiyaç duyulduğunda aranacak kişiler listesindeydi.

Bu olanlar yüzünden herkesin Gölge Adam'a karşı temkinli olduğunun farkındaydı. Belki onların karanlık dünyasının bir parçası olmadığı için saflık ediyordu, belki de insanların karakterini değerlendirmekte iyi değildi ama iki kez karşılaştığı o adam ona karşı hep nazik davranmıştı. Özellikle de o gece... O an hafızasına kazınmıştı. Bir gün bilinci yerindeyken adamla yeniden karşılaşp onu kurtardığı, o geceki muhtemel ölümüne engel olduğu için teşekkür etmek istiyordu. Ayrıca bu kadar çok şey biliyorsa, neden kız kardeşini daha önce kurtaramadığını da sormak istiyordu.

"Hayatına devam etmelisin, Zee." Kız kardeşinin sesini sanki yanındaymış gibi duyabiliyordu. *"Bu senin için iyi değil. Bunu sen de biliyorsun."*

"Biliyorum," dedi Zephyr yüksek sesle. "Ama bu çok zor."

Zen zihninde kıkırdadı. *"Sen zoru seversin, Zee."*

Zen'in alaycı sesi zihninde yankılanınca Zephyr'in dudaklarından hafif bir kahkaha kaçtı. Ancak gözlerini kırptığında ellerine bulaşmış kanı gördü. Parmaklarının arasında sıcaklığını hissediyor, kardeşinin hayatının avuçlarından kayıp gittiğini biliyordu. Aniden midesi bulandı.

Şezlongdan kalktığı gibi terasın kenarına koştu. Korkuluk-

BİRLİKÇİ

lara tutunarak boş midesiyle kuru kuru öğürdü ama hiçbir şey çıkmadı. Köpeklerin panikle koşuşturmalarını, tırnaklarını ahşap döşemelere geçirmelerini ve endişeyle havlamalarını duyabiliyordu. Çenesi titremeye başladı ve dizlerinin bağı çözülrken korkuluğu bırakmadan yere çöktü. Köpekler etrafını sarıp burunlarıyla onu dürttüler, sanki dağılmasına neden olan şeyden korumak istercesine etrafa baktılar.

Derin nefes alarak hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Midesinden hiçbir şey çıkmamasına rağmen boğazında safra tadını alabiliyordu. Ona neler olduğunu anlamıyordu. Hormonları yüzünden olabilirdi ama daha önce onu hiç bu kadar hasta etmemişlerdi. Hastaneden çıkalı -zihninde hızlıca hesapladı- neredeyse sekiz hafta olmuştu, fiziksel olarak her şey yolundaydı. Bir ay boyunca alması gereken ilaçlar artık bitmişti. Şimdiyse birden bire sebepsizce bu mide bulantıları, baş dönmesi atakları ortaya çıkmıştı.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı hizmetçileri Leah. Onu buraya Bandit getirmişti. Zephyr köpeğin bir şeyler getirmek için uzaklaştığını bile fark etmemişti. Düşünceli davranışına teşekkür etmek için başını okşadı, o da yumuşak bir hırıltıyla elini yalayarak bu jesti karşılık verdi.

Leah köpeklerin arasından geçerek ayağa kalkmasına yardım etti. Zephyr bir eliyle korkuluktan destek alıp diğeriyle onun elini tutarken baş dönmesinin geçmesini bekledi.

“Dr. Nei’yi arıyorum,” dedi Leah. Her an ulaşabildikleri özel doktorlardan biriydi. Evet, Alpha’nın adamlarıyla koruması altındaki kadınlar için hızlı aramaya kayıtlı bir doktoru vardı. Zephyr bunu eve döndükten sonra öğrenmişti ve kocasının, iyi olduğundan emin olmak için Dr. Nei’den iki günde bir onu kontrol etmesini istediğini biliyordu. Fiziksel olarak iyiydi. Her zaman iyiydi. Birkaç yüzeysel yarayla beyin sarsıntısı dışında hiçbir tedavi uygulamaları gerekmemişti. Mo-

rana gibi yoğun bakıma alınmak, sağ çıkmak için ameliyat olmak zorunda kalmamışlardı. O günkü üç kadın arasında yara almadan kurtulan tek kişi Zephyr'di. Belki de bu yüzden içine dolan suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Mantıken böyle düşünmenin aptalca olduğunu biliyordu. Yine de mantıksız bir şekilde, daha fazla yara almış olsaydı bu kadar suçlu hissedip hissetmeyeceğini merak eden bir parçası vardı.

Kahretsin, onun *nesi* vardı böyle? Bunu düşünmemeliydi bile...

Leah onu içeri götürdü, manzaralı oturma odasındaki kanepeye uzanmasına yardım etti. Yaşlı kadın mutfığa koştuğunda telefonun tuş sesleri duyuldu ve bir bardak su doldurup içine bir paket elektrolit karıştırdı. Zephyr susuz kalmamıştı, yine de içeceği minnetle kabul etti. Öğürme refleksini tekrar tetiklemekten korkarak küçük yudumlar aldı.

“Lütfen eve gelin, Dr. Nei,” dedi Leah telefona doğru. “Evet. Tamam.”

Yaşlı kadın ona döndüğünde yüzü endişeyle buruşmuştu. “On dakika içinde burada olacak. Alpha’ya haber vermem gerekiyor.”

Zephyr başını iki yana salladı. “Hayır, önemli bir toplantısı var.” Tek bildiği buydu. Bir şey hakkında önemli bilgilere sahip olan bir kaynakla buluşacaktı. “Ona bir mesaj bırak.”

Leah tereddüt etti ama sonra başını sallayarak telefonuna bir şeyler yazdı. Köpekler bir kez daha etrafına yerleşti. Bu kez hem Bear hem de Bandit başlarını karnına koydular, Baron ise ayaklarının dibine kıvrıldı. Bu manzara Zephyr’in dudaklarının gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu, ona bir zamanlar köpek videoları arasında gezinirken gördüğü bir videoyu hatırlatmıştı. Bir bebeği olan ve yanında iki köpeği oturan bir kadının videosuydu, kadın bir bebek daha bekliyordu.

BİRLİKÇİ

Zephyr'in köpeklerin tüylerini okşayan parmakları aniden donakaldı.

Cenazeden kısa bir süre öncesine ait anılar zihninde canlandı. Bear'ın aniden başını karnına koyup yanma yapışması, Bandit'in sürekli peşinde dolaşması ve mesafeli olan, normalde uzak duran Baron'un bile aniden ona yaklaşması... Zephyr tüm bu davranışları onu özlemelerine ya da üzüntüsü dolayısıyla ona yakın olmalarına bağlamıştı. Peki ya sadece bu değilse? Peki ya...

İnançsızlıkla karnına baktı.

Kıvrımlı belinin yanlarındaki simitleriyle birlikte karnı yumuşamış, eskisinden daha belirgin kıvrımlar oluşmuştu ve o bunu fark etmemişti.

Zihninde başka anılar belirdi. Alpha onu yatağa bastırmıştı, aletini Zephyr'in derinliklerine itiş, içine boşalması... Hiç korunmamışlardı, zaten o da korunmak istememişti.

Oysa bu ihtimal şimdi tüm açıklığıyla karşısında duruyor, içinde panik tomurcuklarının filizlenmeye başladığını hissedebiliyordu.

O şey... olabilir miydi?

"Merhaba, Zephyr," Dr. Nei'nin sesiyle oturduğu yerde sıçradı. Akli karmakarışık, hastanede olduğu ve doktorlar tarafından kontrol edildiği halde bu gerçeği hiç kimse fark etmemişti. Belki de yüzeysel yaraları, stres ve hormonal geçmiş göz önüne alındığında kimse özellikle bunu incelememişti.

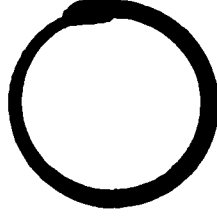
Ellili yaşlarında, esmer tenli, muhteşem bir kadın olan Dr. Nei oturma odasına geldi. Her zamanki gibi şık bir takım elbise giymişti, elinden hiç düşürmediği çantası da yanındaydı. Kanepede onun yanına oturunca, "Neler oluyor?" diye sordu.

Zephyr ona bakarken bunun her şeyi nasıl değiştireceğini düşünüyordu. "Bir test yapmanı istiyorum," dedi sesi titreyerek.

Çantasını kenara bırakıp, "Ne için?" diye sordu doktor.

"Hamilelik."

BÖLÜM ALTI

Dante, Tenebrae

Son günlerde hayatlarındaki tek ışık, yüksek sesli ve mutlu bebek kıkırtılarıydı.

Dante küçük prensesinin yumuşak karnına hafifçe üfledi ve Tempest onu krallıkları dize getirebilecek kadar değerli bir kıkırdamayla ödüllendirdi. Eğer mutluluk silah haline getirilebilseydi, hayatlarındaki bu değerli neşe yumağı her şeyi fet-heder ve dişsiz bir gülümseme, minicik bir yumrukla hüküm sürerdi.

“Hiç haber yok, patron.”

Telefonun hoparlöründen gelen kelimeler onu mutlu ortamdan çekip çıkardı. Kendi bebeği gibi sayısız bebeğin her gün acı dolu bir hayata sürüklendiği, sınırlı kapasitesi ve sınırlı bilgisiyle bu konuda hiçbir şey yapamadığı berbat gerçekliğe geri döndürdü. Bilgisinin ana kaynağını son beş haftadır hiçbir yerde bulamamıştı. Bu Vin’in iletişim kurmadan geçirdiği en uzun süreydi. Dante bunun nedeninin toprağın altında değil de derinlerde bir yerde gizli görevde olması olduğuna inanmak zorundaydı.

Zihni aynı yerde dönüp dururken, “Hepsi bu kadar,” diyerek adamını kovdu. Şimdiye kadar örgüte zarar verebilecek kadar önemli bir şey ortaya çıkaramamışlardı.

Siktiğimin Birliği.

Lanet örgütün işleyişi hakkında o kadar az şey biliyorlardı

BİRLİKÇİ

ki, kökünden söküp atacakları en küçük bir dayanak bile bulamıyorlardı. Dante bu dünyanın gölgelerinde yeterince uzun zaman geçirmişti. Ne kadar nefret etse de böyle bir sistemi kökünden kazımanın mümkün olmadığını düşünecek kadar uzun zamandır bu karanlığın içindeydi. Birlik hakkında daha fazla şey keşfettikçe bunun düşündüklerinden çok daha karmaşık olduğunu, dev bir ağacın yeraltındaki kökleri gibi karmaşık bir ağla karşılaşıyorlardı. Yüzeyin altında çok geniş bir alana ve derinlere yayıldığını, dünyadan gizlendiğini, ağacı kesip de köklerini tamamen sökmedikçe bir süre sonra aynı yerde yeniden büyüyeceğini düşüneceği kadar sıkıca birbirine karışmış ağlardan örüldüğünü görüyorlardı.

Diğerleri hâlâ iyimserlikle hareket ediyordu. Hatta Tristan gibi soğukkanlılığıyla bilinen mantıklı bir piç bile bir şekilde onu kesip atabileceklerine inanıyordu. Fakat Tristan göründüğünden daha duygusaldı ve konu kız kardeşinin ortadan kaybolmasından sorumlu olan örgüte geldiğinde tamamen duygularla hareket ediyordu. Dante buna tanık olacak kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Dante de duygusal bir adamdı ancak söz konusu Birlik olduğunda yalnızca mantıkla hareket ediyordu. Örgüt onun hayatındaki pek çok şeyden dolayı olarak sorumluydu, yine de duygusal bir yükü yoktu. Hayır, o bir iş insanı, bir mafya lideri olarak düşünüyordu ve mantığı ona çok karanlık bir tablo çiziyordu. Bu diğerleriyle paylaşmayı tercih etmediği bir düşünceydi, şimdilik buna gerek yoktu. İyimserlik ve umut şu anda daha iyiydi. Olayların gelişmesini sabırla beklemenin, insanı nasıl motive edebileceğini biliyordu. O sabrın canlı kanıtı, tombul ayaklarını havaya kaldırarak ona kocaman gülümsüyordu.

Bu çirkin dünyada nasıl büyüyeceğini düşünerek Dante de ona gülümsemeye karşılık verdi. Onu elinden geldiğince koruyacaktı, ailesi diyebileceği diğerleri de onu koruyacaktı

ama yine de endişeliydi. Havanın kendisi zehirliyse, hiçbir bariyer çatlakların altından sızmasını engelleyemezdi. Zehirli dumanlar eninde sonunda nefes almak için ona ihtiyaç duyan ciğerlerin içine işlerdi. Kızını tamamen korunaklı bir fanusun içinde sonsuza kadar tutamayacağını biliyordu, bir gün isyan edecekti. Ayrıca kendi babasının nasıl biri olduğunu bildiğinden, kızına asla ama asla böyle davranmak istemiyordu. Onun için iyi bir baba, iyi bir arkadaş, başvurabileceği bir rehber ve üzerinde büyüyebileceği sağlam bir zemin olmak istiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama Amara'nın ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, etrafındaki herkesten aldığı sevgiyle bunu çözecekti.

Telefonun çalması gelecekle ilgili endişeli düşüncelerini dağıttı.

Tempest yüzüstü dönüp ondan sürünerek uzaklaşmaya başladığında hoparlöre tekrar bastı. O hayatlarına girdiğinden beri, ofisi bir aslan ininden çok kreşe benzemeye başlamıştı.

“Dante.” Hoparlörlerden Morana'nın sesi duyulunca yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı. Bu kadının onun hayatına bu kadar kalıcı bir şekilde gireceğini, ailesinin bu kadar içsel bir parçası haline geleceğini hiç düşünmemişti. Tristan'ın yıllar boyunca ona olan takıntısını bilse bile, kendisinin kalbini de bir kardeş gibi dolduracağını hayal etmemişti. Morana'nın vurulmuş halini ve iyileşme aşamalarını görmek, onun ailesi için ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamasını sağlamıştı.

“En sevdiğim *hacker*'ım nasılmış bakalım?” diye sordu Dante. Tempest'in sürünerek Lulu'nun huzur içinde uyuduğu yere ilerlemesini izliyordu. Lanet kedinin bir yatağı vardı, yine de hâlâ sağda solda uyumayı tercih ediyordu. Amara bir yılı aşkın süredir üzerinde çalıştıkları rehabilitasyon merke-

zindeki çocukları kontrol etmeye gitmişti. Bu yüzden hem kızları hem de kedi onun bakımına kalmıştı. Onlara eşlik etmekten şikâyetçi değildi.

“Ne kadar da etkileyici.” Sessizleşmeden önce Morana’nın ses tonundan gözlerini devirdiğini anlamıştı.

Dante’nin odaklanmasını sağlayan şey sessizlikti. Morana konuşkandı, özellikle onun yanındayken epeyce konuşacak kadar rahattı. Bu yüzden sessizlik alışılmadık bir şeydi. Bugünlerde olağandışı olan her şey dikkatini çekiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu sessizce. Gözleri hâlâ emekleyen bebeğinin üzerinde olsa da tüm dikkatini telefona vermişti.

Morana tereddüt etti. “Ben... seninle konuşmak istediğim bir şey var. Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim bir şey.”

Aniden kalbi sıkıştı. “Amara hakkında mı?”

“Hayır, hayır, hayır!” dedi Morana aceleyle. “Onunla ilgili bir şey değil. O gayet iyi, hatta harika. Dün onunla konuştum, heyecanla vaftiz kızımın ilk doğum gününü planlıyor.”

Dante rahatladı, kasları gevşedi. Karısı iyi olduğu sürece, o da iyi olacaktı. *Karısı*. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra, sadece içinden olsa bile ona böyle seslenmek çok iyi gelmişti.

“Şimdiden bir yıl geçtiğine inanamıyorum.” Hayatlarının en mutlu yılı, dünyalarının karanlığı ve kayıplarının yaralarıyla gölgelenmişti. Hayatta kalmayı başaramayan biricik meleğini her hatırladığında yüreği sızlıyordu. Amara arkadaş ki çardağın yanına onun adına bir manolya ağacı dikmişti, şu anda sadece küçük bir bitki olsa da ağacı besleme fikri karısına iyi geliyordu. O ağaç Serenity’ydi, onun melek bebeğiymiş ve farklı bir şekilde olsa bile evlerinde kök salacaktı.

Düşüncelerinden sıyrılıp Morana’ya odaklandı. “Peki bu neyle ilgili?” Tempest’in uyuyan kedinin üzerine tırmanma-

sını izledi. Artık bu maskaralıklara alışmış olan Lulu sadece başını kaldırdı ve kendisiyle aynı boydaki minik insanın kulaklarını tutmasına aldırmadan uyuklamaya devam etti. En hafif tabiriyle bu görüntü eğlenceliydi.

Morana'nın derin bir nefes aldığını duyunca Dante'nin omuzları hızla gerildi. Ardından Birlik'i öğrendiklerinden beri etraflarında dolanan o gizemli ismi söyledi.

“Gölge Adam.”

Tabii ki oydu. *Gizemli pislik*. Bu muammayı birçok kez tartışmışlardı, o yüzden Morana'nın neden birdenbire onun hakkında endişelendiğini anlamıyordu. “Ne olmuş ona?”

“Dün gece bana bir mesaj gönderdi,” diye başladı Morana. “Tam konuştuğumuz gibi izini sürdüğüm konum bilgilerini içeren bir mesaj. Daha önce hiç bu kadar kolayca konum bildirmemişti, bu yüzden onu bulmamı istediğinden eminim.”

Duydukları Dante'nin merakını uyandırmıştı. Bu piç ne tür bir oyun oynuyordu? Gölge Adam hakkında bildikleri kadarıyla, yaptığı hiçbir şeyin nedeni belli değildi. Morana'ya neden yardım ettiği, onları Xander'ı buldukları eve neden götürdüğü, Zephyr'i kaçıran ve kız kardeşini öldüren adamı avlamak için neden orada olduğu... hepsi gizemliydi, nedenleri sadece o biliyordu. Bu kötü şöhretli adamla tanıştığından beri hakkında bir şey bulmaya en çok yaklaşan kişi, üvey kardeşi Alpha'ydı. O da sadece Gölge Adam konuşmak istediği içindi. Birlik'le bir bağlantısı olduğuna dair sezgileri vardı ama elle tutulur bir kanıt yoktu. Dante daha fazlasını bilmemekten nefret ediyordu. Körlemesine satranç oynamak gibiydi. Tahata sadece kendi taşlarını görebiliyor, rakibinin hamlelerini asla kestiremiyordu. Bu durum *sinirlerini bozuyordu*.

“Mesaja eklenmiş bazı fotoğraflar da vardı.”

Morana'nın söyledikleri karşısında gözlerini kırptırdı ve kızının gözkapaklarının ağırlaşmaya başladığını gördü. "Fotoğraflar mı? Neyin fotoğrafı?"

Karşıdan bir yutkunma sesi geldi. Söyleyeceği her neyse, bunun için kendini hazırlıyordu. Bu da Dante'nin otomatikman tetikte beklemesine neden oldu.

"Sanırım bu oydu... Luna."

Dante'nin nefesi kesildi, telefon ekranına bakakaldı. Duyduklarına inanamıyor, kelimelerin etkisini göğsünde hissediyordu.

Luna.

Artık neredeyse bir efsane halini almıştı. Yıllardır peşinde koştukları, ulaşılması zor bir hayal gibiydi.

Luna.

Onu hiç görmemişlerdi, neye benzediğini bile bilmiyorlardı. Fotoğrafları mı vardı? O fotoğrafları Gölge Adam mı göndermişti? Adamın, Luna'yı aradıklarını bilmesi Dante'yi şaşırtmamıştı ama durup dururken o fotoğrafları göndermesi tuhaftı. *Bu da neydi şimdi?*

Kan bağı olmasa da kardeşi olarak gördüğü Tristan'la birlikte yıllardır onu aramıştı ve bu süreçte Luna'yı da hiç tanışmadığı küçük kız kardeşi olarak görmeye başlamıştı. Çok geç olana kadar hiç bilmediği, hiç görmediği ama mutlaka tanışması gereken bir kardeş gibiydi.

Morana'nın söyledikleri içine işlerken kalp atışlarıyla birlikte bedenindeki kan akışı da hızlandı.

Cevabı bildiği halde, "Emin misin?" diye sordu. Morana emin olmadığı sürece asla bu kadar ciddi bir şey söylemezdi. Riskleri muhtemelen herkesten daha iyi biliyordu.

"Hemen hemen," diye yanıtladı. Dante bir dakikalığına bunu düşünürken dikkatini başka bir şey çekti.

Bu haberi ona vermek için arayan Tristan değil, Mora-

na'ydı. Kız kardeşini durmaksızın arayan, bazen Dante'yle birlikte ipuçlarını kovalayan Tristan'ın bu bilgiyi alır almaz Dante'yi aramamasını hayal bile edemiyordu. Dışarıdan isteksizmiş gibi görünmesine rağmen, Tristan'ın da onu ailesi olarak gördüğünü biliyordu.

Bunun tek bir anlamı vardı.

Kelimeler ağzında ekşi bir tat bırakırken, "Tristan bilmiyor," dedi Dante. Onun bilmemesi doğru gelmiyordu. İlk öğrenen o olmalıydı. Fakat Morana'yı tanıyor, söylememesinin bir nedeni olduğunu biliyordu.

"Henüz değil," diye iç geçirdi Morana. "A, onu umutlandırmadan önce yüzde yüz emin olmak istiyorum. Zaten birkaç saat içinde olacağım. Umarım en geç bu gece."

Mantıklıydı.

"B, seninle konuşmak istediğim konu da buydu..." diye devam etti.

Dante sessizce onun düşüncelerini toparlamasını bekledi. Bu arada zihni Luna'yı gerçekten bulabilecekleri fikrinin ağırlığı altında dönüp duruyordu. Bu anın gerçekliği onu tam da karın boşluğundan vuruyordu.

Morana derin bir nefes aldı. "Fotoğraflardan biri... samimi."

Dante'nin kaşları çatıldı. "Nasıl samimi?"

"Sanki... Amara'yla birlikte olduktan sonraki sabah, üzerinde senin gömleğin varken fotoğrafını çekmişsin gibi. Memnun, darmadağınık ama ıslıl ıslıl."

"Peki." Morana'nın ne demek istediğini anlamaya çalışırken Lulu'nun üzerinde uyuyakalan Tempest'ı dikkatle izliyordu.

"Bu bir âşığın bakışı, Dante," diye açıkladı Morana onun için. "Bence o fotoğrafı Gölge Adam çekti. Diğerlerinin yanına ilâştirmesinin, bana yazdığı mesajın bu kez daha kişisel

BİRİNCİ

tonda olmasının bir nedeni var. Eğer önsezilerim doğruysa ki çoğu zaman doğru çıkar, o Luna'nın sevgilisi ve bunu bilmemizi istiyor.”

Bu, birkaç dakika içinde kelimelerin ona yumruk gibi çarptığı ikinci seferdi. Oturduğu halı kaplı zeminden telefonu aldı, hoparlörünü kapattı ve sanki bu hareket kelimeleri bir şekilde beyninin derinliklerine gönderebilecekmiş gibi kulağına bastırdı.

İnanmaz bir ses tonuyla, “Yani sen *Gölge Adam*’ın,” diye başladı. “Yeraltı dünyasında bir süre öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığımız o *efsanenin*... Luna’yla birlikte olduğunu mu söylüyorsun? Diğerleri gibi fotoğrafı da başka bir yerden almış olması mümkün değil mi?”

Bunu dile getirirken bile kulağa çılgınca geliyordu. Gölge Adam, gizemli nedenlerle hayatlarına girip çıkan yüz­süz, isimsiz bir hayduttu.

“Elbette başka bir yerden almış olabilir,” diye itiraf etti Morana. “Ama o fotoğrafı görmemizi *istedi*. Düşündükçe daha mantıklı geliyor. Hayatlarımıza neden dahil olduğunu ya da neden bu kadar yakın olduğumuzu açıklayabilecek tek şey bu. Benimle temasa geçti. Belirli bir sevkıyat hakkında bilgi istiyordu ve hepimizin kaçırıldığı zamanı araştırıyordu. Tüm bunların tek bağlantısı o.”

Morana konuştuğunda yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Hepsi değilse de bazıları... Onun bu konuda haklı olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

“Yani sence o da mı Luna’yı arıyordu?” diye sordu Dante.

“Ya da geçmişini arıyordu,” diye araya girdi Morana. “Onun köklerini ararken yolu bizimle kesişmiş olabilir.”

Siktir.

Kulağa mantıklı geliyordu.

“Bunları Tristan’a nasıl anlatacağımı bilmiyorum.” Mora-

na konuşmaya devam ederken Dante arka planda klavyenin tıkırtılarını duyuyordu. “Gölge Adam bize son kez bir yer gönderdiğinde, Tristan’a hemen söyledim ve sonuçta boşa kürek çektik. Beni yanlış anlama, o sırada Xander’ı bulduğumuz için çok minnettarım. Ama bulduğumuzun kız kardeşi olmamasının Tristan’ı ne kadar üzdüğünü biliyorum. Umutunun nasıl kırıldığını gördüm.” Morana’nın sesi çatallaştı. “Bunu ona tekrar yapmak istemiyorum. Biliyorsun, duyguları işleme konusunda iyi değil ve vurulma olayından beri zaten daha gergin. Ben sadece...”

Dante iç çekti. Nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyordu. Sevdiklerini duygusal olarak koruma ihtiyacı hepsinin içinde güçlüydü. Ancak Dante, partnerinden bir şeyler saklamanın ne kadar güçlü olursa olsun bir ilişkiye neler yapabileceğini de biliyordu. Amara’dan bir şey saklayarak on yıllık bir ilişkiyi neredeyse nasıl bozduğunu, Amara hamileyken onu nasıl kaybettiğini hâlâ hatırlıyordu. Unutmuyordu çünkü ikisi de bunun için bir bedel ödemişti. Küçük prensesinin nefes aldığı her gün bunu hissediyordu, yaşama tutunmayı başaramayan küçük meleği de kız kardeşine göz kulak oluyordu. Bu muhtemelen hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek bir yaraydı. Üstelik Amara’dan bir şey saklama kararı onun kendisinden kaçmasına ve ikisini de daha savunmasız hale getirmesine neden olmasaydı, belki bu yaradan kaçınabilirlerdi.

Tristan ve Morana’nın ilişkisine hiç karışmamış olsa da şimdi karışması gerekiyordu. Dante geçmişte yaptığı hatanın tecrübesiyle, küçük kızının huzur içinde uyumasını izlerken Morana’ya birine verebileceği en samimi tavsiyeyi verdi. “Daha önce her şeyi berbat etmiş biri olarak söylüyorum, partnerinden asla bir şey saklama. Niyetinin ne kadar iyi olduğu ya da korumacı yanından kaynaklanması önemli değil, öğrendiğinde canı yanar. Hatta daha da çok yanar. Amara

doğası gereği bağışlayıcı olduğu için ben şanslı bir adamım. Ama Tristan...”

Morana'nın keskin bir nefes aldığını duyunca sözlerini yanında bıraktı. Adamı dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu, nefretini de sevgisini de biliyordu ve Dante'nin ne demek istediğini anlayacak kadar zekiydi. Tristan onu affedecek kadar sevebilirdi ama güveninde onarılması uzun sürecek bir yara açılırdı.

“Aşk bazen gözümüzü kör eder, Morana,” dedi Dante. Tristan gibi bir adamla uğraşırken ara sıra merheme ihtiyacı olduğunu bildiğinden yatıştıran, yumuşak bir sesle konuşuyordu. “Onun bir yetişkin olduğu gerçeğine kör olma. Boşa kürek çektiğiniz son seferin ardından dağıldığını görmüyorum. Hayal kırıklığına uğrasa da yıkılmadı ve bunun nedeni, olayları ele alırken yanında senin olman. Sana güveniyor, o güveni kırma.”

Hattın diğer tarafında bir süre sessizlik olunca sözlerinin hedefe ulaştığını anladı. Morana muhtemelen tüm artılarla eksileri hesaplıyor, yanlış gidebilecek farklı yolları tartıyor ve haberi en az hasarla nasıl vereceğine dair plan yapıyordu.

Kulağında derin bir iç çekiş yankılandı. “Haklısın. Ona söylemem gerek. Bu gece döndüğünde ona söyleyeceğim.”

Dante göğsünü kaplayan rahatlamayla başını salladı. Kan bağıyla değilse bile, kardeşi saydığı birinden bir şey saklamak zorunda kalmayacağı için mutluydu. Ayrıca iletişim eksikliği nedeniyle ilişkilerinin sarsıldığına şahit olmayacağı için de mutluydu. Dahası onların uzun süre bebeğinin vaftiz ebeveynleri olarak kalmalarını istiyordu. Hepsi aynı fikirde olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirlerdi.

“Nereye gitti?” diye sordu. Kediye boğmasını engellemek için küçük prensesini kucağına almak üzere ayağa kalktı. O kadar küçüktü ki vücudunun yarısı avucuna sığıyordu, ağır-

lığı Dante'yle Amara'nın yaşadığı mucizeyi hatırlatıyordu. Küçüktü ama annesi gibi savaşçı bir ruha sahipti. Bu acımasız dünyada nasıl büyüyeceğini düşünmek onu endişelendirdiğinde, onun bu dünyaya en kötü zamanlarda bile savaşarak geldiğini ve altın gibi parladığını kendine hatırlatıyordu. Çatlaklarını dolduran sıvı altın gibi değil, muazzam bir ısı olmadan kırılmayan katı altındı. Onun görevi de bu ısıyı asla hissetmemesini sağlamaktı.

“Xander’ı seansı için bıraktıktan sonra Duncet ailesinin içerideki adamlarından biriyle görüşmesi var.”

Dante'nin düşünceleri Tempest'tan uzaklaşıp bir şekilde tuhaf aileleriyle bütünleşmiş olan genç çocuğa kaydı. Tristan'ın ona sırrım verdiği çocuk, Dante'nin bu dünyadan uzak tutarak koruduğu öz kardeşi Damian'a benziyordu. Damian'ı sadece bir yük gibi hissettirerek yabancılaştıran babasının aksine, Tristan'la Morana'nın kabullenici ve sevgi dolu olmalarından memnundu. Yüksek işlevli otistik bir çocuk olan kardeşi için yerleşkede yaşamak hiç de kolay olmamıştı. Dış dünyada serpilip geliyordu ve Dante onun her zaman başarılı olmasını sağlayacaktı. Kısa süre önce öğrendikleri üzere Xander da yüksek işlevli bir otistikti. Tristan'la Morana, zaten inanılmaz vasiler olduklarından, çocuğa iyi bir yetişkin olmasını sağlayacak tüm araçları vermek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Dante'yi biraz endişelendiren şey, çocuğun geçmişiydi. Hakkında hiçbir şey bulamamaları, Gölge Adam'ın onları çocuğa yönlendirmiş olması, Gölge Adam'a zerre kadar güvenmemesi... hepsi çok tuhaftı. Geçmişini bilmiyorlardı ve çocuğun neler yaşadığını bilmeden geleceğine yardım edemezlerdi. Muhtemelen şimdilik sadece bekleyip izleyebilirlerdi.

“İkisi nasıl?”

Morana homurdandı. “İkisi de benim vurulmamdan hoşlanmadıkları için birbirlerine daha çok bağlandılar.”

Düşünceleri dakikada yüz mil hızla ilerlese de Dante dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Küçük prensesini ofisinde bulunan küçük beşiğine yerleştirdi, dudakları sevimli bir ifadeyle büzülürken yumuşak battaniyeyi üzerine örttü. Onu yerleştirdikten sonra pencereye doğru yürüdü, zihnindeki kasvetle evim dediği tepeleri ve ufukta yuvarlanan bulutları izledi.

“Eğer haklıysan ve Gölge Adam onun sevgilisiyse,” diye yüksek sesle düşündü. “Tristan mutlu olmayacaktır. Doğrulara kadar bu küçük teoriyi kendimize saklamamızı öneririm. Bunun için uzun süre bekledi. Bu noktada spekülasyonlarla umudunu zedelemenin bir anlamı yok. Sadece Luna’ya odaklanalım.”

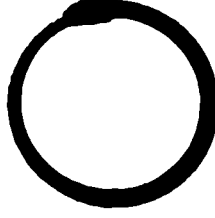
“Haklısın,” diye iç çekti Morana. “Biliyorum. Hiçbir şey anlamıyorum, bundan ne çıkaracağımı da bilmiyorum. Belki yanlışmışımdır, onunla bir ilişkisi yoktur. Belki de eskide kalmıştır, artık birlikte değildirler. Hâlâ devam ediyor olsa bile bizi onu bulmamız için çağırdığından umursamayacaktır. Fakat onunla bir ilişkisi varsa ve umursuyorsa, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimizden bu işin nasıl gideceğini de tahmin edemeyiz. Onun hakkında sadece bulunmasını istediği şeylere ulaşabildim. Elimizde olmayan bilgilere ihtiyacımız var.”

Sorun da buydu. Hepsi karanlıkta satranç oynuyorlardı ve bu karşılaşmadaki rakipleri, karanlığın eşanlamlısı olan bir efsaneydi.

Bu gece o her şeyi Amara’ya söyleyecekti, Morana da Tristan’a anlatacaktı. Morana gece boyunca ipucunun şifresini çözerse, güneş doğduğunda oyun değişecekti.

Bulutlar gürlüyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu.

BÖLÜM YEDİ

Bilinmeyen

Her şey tam da istediği gibi parçalanıyordu.

Birlik onlarca yıldır ayaktaydı, bu sürenin kırk yılı onun yönetiminde geçmişti. Dünyanın en güçlü sessiz örgütlerinden birine dönüşmelerini sağlayan, yeniden yapılanmadan sorumlu olan birkaç kişiden biriydi. Organizasyonlarını, tüm kademelerdeki insanların korunmasını sağlayacak şekilde baştan aşağı yeniden markalaştırmış, yeniden inşa etmiş ve yeniden şekillendirmişti. İçlerinden biri açığa çıkarsa, ortadan kaldırılıp yerine başkası getiriliyordu. Diğerleri ona boşuna yılanbaşlardan* biri dememişti. Tüm teşkilatı dünyalarının pisliklerle dolu o alt katmanlarında yönetiyor, her şeyin uzun otlar arasında gözlerden uzak kalmasını sağlıyordu. Ona bu ismi veren her zaman ortaparmağına taktığı yılan yüzüğüydü. Zaman içinde örgütün tüm kademelerinde kullanılan bir sembole dönüşmüştü. Gerçek anlamını sadece o ve birkaç kişi biliyordu, bilenlerin çoğu artık ölüydü.

Dalgalarla hafifçe sallanan bir yatın güvertesinde oturmuş, etrafında süren ahlaksız eğlencenin arasında alt düzey çalışanlardan birinin telefonuna gönderdiği raporu okuyordu. Artık bunlar onu hiç etkilemiyordu. Başlangıçta kendi zevki için ortak olmuştu ama zamanla hepsi birbirine karışmaya başlamıştı. Am amdi, sik de sikti. Çıplaklık sıradan hale geldiğinde

* Afrika ve Asya'nın bazı bölgelerinde bulunan yırtıcı bir tatlı su balığıdır. (ç.n.)

BİRLİKÇİ

bayatlamıştı. Onu çeken beden değil, kişiliklerdi. Kırılan, bükülen ve ellerinde yeniden doğan ruhlardı. Bir ruha parmağını bile sürmeden onu paramparça edebileceğini bilmenin verdiği baş dönmesi, ona kendini gerçek bir tanrı gibi hissettiriyordu. Üstelik hiçbiri onun küçük kızılından daha tatlı olmamıştı.

Ne tatlı, nasıl yumuşak, ne kadar da kolay şekillenen bir yaratıktı. Onun yumuşaklığının, kırılmadan önce bükülebileceği anlamına geldiğini fark etmemişti. Organizasyondaki diğerleri yüzünden onu bırakmak zorunda kalması utanç vericiydi.

Artık başka kimse yoktu. Belki de ona son bir kez daha sahip olabilirdi.

Son ortağının cesedi denizin derinliklerinde bir yerdeydi ve tıpkı hepsinin yıllarca birbirlerini yiyip bitirmeleri gibi köpekbalıklarına ziyafet oluyordu.

“Efendim, bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu tatlı bir ses ama başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Normalde kızı kucağına oturturdu fakat bugünlerde dikkati daha dağınıktı.

Dünyanın bir köşesindeki yeni bir kamu lideri için güvertede bir iş partisi yapılıyordu. Alay etti. Dünyanın iyi bir adam olduğunu düşündüğü kişi, şu anda reşit olmayan kızlarla dolu yatakta birinin içine gömülmüş ve diğerinin memelerinden bir hat yasadışı madde çekiyordu. Birlik çok katmanlı şirket ağlarının arkasına gizlenerek her zaman bu tür etkinliklerin ana tedarikçisi olmuştu. Örgütün elinin değmediği ticaret yoktu. Seks, uyuşturucu, silah ve daha fazlası... Eğer bir alıcısı varsa, Birlik tedarikte yer alırdı ama asla kendi adıyla olmazdı. Zaten çoğu insanın örgütün varlığından bile haberi yoktu.

Her şeyin bir pazarı vardı ama dünyada hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey güç kadar satmıyordu. İnsanlık özünde sapkın bir yaratıktı, gerçek doğasını uygarlıkla gizlerdi. İnsanlara bir

anlığına içlerindeki sapkınlığı serbest bırakmaları, bir anlığına güçlü hissetmelerine fırsat verildiğinde hiç durmadan defalarca aynı sarhoşluğu aramaya başlardı. Hatta bazıları iç benliklerini gizlice açığa çıkarırken namuslu, dürüst insanlar gibi davranmanın heyecanını yaşıyordu. Bu da gücün bir başka çarpık yansımasıydı.

Elinde dünyanın en güçlü krallarına ve kral yapıcılarına karşı bir yığın kanıt vardı. Eğer isterse, sadece ufacık bir kısmını yayımlayarak tüm sistemleri çökertebilirdi. Onun için asıl heyecan verici olan da buydu... gücün ta kendisiydi ama farklı bir türüydü. Sistemler ya da günahlar gerçekten umurunda değildi, şu anda onu harekete geçiren hâlâ insanlar arasında bir tanrı olduğunu ve hâlâ kimsenin karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği bir düşman olduğunu kanıtlamaktı.

Hayatı boyunca pek hata yapmamıştı. Fakat biri vardı ki, küçük bir çatlak olarak başlayıp yıllar içinde derin bir yarığa dönüşmüştü ve şimdi her şeyi içine çekiyordu.

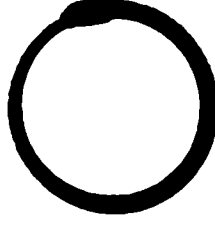
Yaptığı o küçük hata başına bela olmuştu. Ancak bu da bir tür heyecandı. Çok uzun zaman sonra bir meydan okuma, cesaretini kanıtlama ve değerli bir rakibi yenme sınavıydı.

Onların dünyasındaki düzende en güçlü olan hayatta kalırdı. O da en güçlüleri olmuştu ve olmaya devam edecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM SEKİZ

Lyla, Gladestone

Lyla tatmin olmuş halde yatakta uzanıyordu. Bedeni ağrı-
lar içindeydi, yine de hâlâ ona doyamamıştı.

Nefes nefeseydi, kalbi dakikada milyonlarca kez atıyor-
du ve bu ivme bedenini sersemletip uyuşturuyordu ama kalbi
hâlâ açlık çekiyordu. Son bir saati o kadar şiddetli sevişerek
geçirmiş olmalarına rağmen yatağın kırılmamış, kadınlığının
da parçalanmamış olması bir mucizeydi.

Başını yastığa koyup Dainn'e baktı. Nefesini toparlama-
ya çalışırken kaslı göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözleri ka-
palıydı, başı tavana dönüktü. Bütün günü süitte geçirip oda
servisinden sipariş ettikleri yemekleri yemiş, duş almış ve
bulabildikleri her düz yüzeyde sevişmişlerdi. Her zaman pat-
layarak bir araya gelirlerdi ama bu kez işin içinde çaresizlik
vardı. Birbirlerini izlemek, her şeyi hafızaya kazıyıp birlik-
te geçirdikleri her saniyeyi birbirlerine dolanarak geçirmek
istiyorlardı. Böylece tenlerine, kemiklerine kazınacaktı ve
yoklukta kanları o anları bedenlerinde taşıyacaktı. Balkonda
başladıktan sonra içerideki kanepede, ardından duşta ve kü-
vette, tezgâhta derken nihayetinde yatağa geçmişlerdi. Eğer
onunla bu kadar uzun süredir birlikte olmasaydı, Dainn'in
dayanıklılığına hayran kalırdı. Dürüst olmak gerekirse, kendi
dayanıklılığına da hayret ediyordu. Öngörülebilir gelecekte

tek bir kasını bile oynatabileceği tartışmalı olsa da bu lanet maratonda bir şekilde hayatta kalmış olması etkileyiciydi.

Yarın gideceğini, hakkında hiçbir şey bilmediği, onu tanımayan ama geçmişinin bir parçası olan yeni bir dünyaya ve yeni insanlara karışacağını biliyordu. Bu da kendini anın zevkine boğup kaçınılmaz olanı mümkün olduğunca ertelemek istemesine neden oluyordu. Üstelik onu çok iyi tanıyan adamın da bunu anladığını biliyordu. Sadece istemesi yetmişti, o da yerine getirmişti.

Elini uzatıp parmaklarını adamın saatler süren antrenmanından sonra dağılmış koyu renk saçlarında gezdirdi. Soluk teni, adamın koyu teniyle tezat oluşturunuyordu ve bu görüntü içlerindeki zıtlığın da simgesi gibiydi. Fakat parmaklarını adamın saçlarında tembelce gezdirirken olacakları düşünmeden edemiyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği ailesiyle tanışacak, oğlunu görecekt ve onun nasıl bir çocuğa dönüştüğüne şahit olacaktı. Dehşet verici olduğunu inkâr edemezdi, yine de seçme hakkı ona verilmediği için memnundu. Ona kalsaydı, onlarla tanışmak için yıllarca hazır hissetmeyebilirdi. Belki merakını yatıştırmak amacıyla onları uzaktan izlerdi ama özsaygısı hâlâ onların hayatlarına olumlu bir şey katacağına inanmasına izin vermiyordu. Aslında en büyük korkusu hayatlarını altüst etmektir. Bunu istemiyordu, onu uzun zamandır arayan erkek kardeşi ve büyük bir sevgiyle feda ettiği oğlu için bunu istemiyordu.

“Fazla düşünmeyi bırak.” Alçak ama kesin çıkan kelimeler odayı doldurdu.

Eli bir an duraksadıktan sonra saçlarını okşamaya devam etti. Düşünce tarzını bu kadar iyi bilmesine her seferinde hayret ediyordu. Gerçi onun işi buydu. Gözlemler, tarzlarını çözer ve öğrendiklerini insanlara karşı kullanırdı. Ona karşı kullanmayacağını biliyordu. Anlam veremediği çılgınca bir

BİRLİKÇİ

nedenden, Dainn'in düşünce yapısına rağmen tüm dünyasının tek istisnası oydu.

Yalanlarına, manipülasyonlarına, maskelerine, aldatmacalarına, güç hamlelerine ve yozlaşmasma karşı bağışıklığı olan kişiydi. Onun korumasıyla bakımı altında olan, hiçbir maske olmadan gerçek benliğini gösterdiği tek kişiydi. Onun bu yönünü, ona karşı gerçek olmasını seviyordu.

Tüm yeraltı dünyasının korktuğu, yanmış ellerinde onun bile bilemeyeceği kadar çok kan olan ve gölgelerde yaşayan bu adamın, çok fazla bir şey sunmayan ufak tefek bir kadının sevişmelerinden sonra saçını okşamasından hoşlanacağını kim düşünebilirdi? Tam bir muammaydı.

“Neden ben?” Altı yıldır içinde tuttuğu soruyu dile getirdi. Neden oydu? Neden onunla aynı durumda olan diğer kadınlar arasından onu seçmişti? Artık bunun ağabeyi ya da onun gücü yüzünden olmadığını biliyordu çünkü Dainn onun geçmişinin ve doğuştan gelen kimliğini öğrenmeden çok önce seçimini yapmıştı. Güçlü bir çevreyle akraba olduğunu bilmeden çok önce bile gelip onu korumuştı.

Dainn başını çevirince birbiriyle uyumsuz, büyüleyici gözleri onu buldu. Yorgunluğuna rağmen uyanıktı, tüm dikkatini ona verdiği o bakışıyla her zamanki gibi ciğerlerini nefessiz bıraktı.

“Zaten biliyorsun, *flamma*,” dedi kısık sesle. Kendini şiirsel bir adam olarak görmüyordu ama ona söylediği her kelime, sefalet diyarında bir şiirmiş gibi kalbinde çiçekler açtırırdı.

“Sana güvendiğim için mi?” diye ısrar etti. Adamın onun güvenine bağımlı olduğunu biliyordu, bunu ona sık sık söylardı. Dainn iç çekerek yüzünü tamamen ona döndü ve bedenini kendine doğru çekti. Dizini Lyla'nın bacaklarının arasına bastırdı. Zaten yeterince ağrıyordu, yarın yürürken dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama bu hoşuna gitmişti. Onu

içinde hissetmek, teninin onunkine dokunuşunu, metal süslerinin öpücüğünün anısını derinliklerinde hatırlamak istiyordu. Bunun tadını çıkarmak istiyordu çünkü onunla bir daha ne zaman böyle birlikte olacağını bilmeyen kalbi korkuyordu.

Dainn gözlerini onun yüzünden ayırmadan saçının bir tutamıyla oynadı. “Bu nereden çıktı şimdi?”

Lyla omuz silkti. O da bilmiyordu. Sadece o anda, hiç kimsenin onlara dokunamayacağı bu yüksek kattaki süitin içinde dünyadan uzak ve birbirlerine sığınmış halde saklanmak istiyordu. Ne de olsa yarın her şey değişecekti ve bunun sonuçlarının ne olacağını bilmiyordu. İlişkilerine yansıyacağına inanmak istemiyordu, etkileyeceğini düşünmüyordu ama onun yanında, onun içinde bir yuva bulmuş olan parçası kaybetmekten korkuyordu. Tekrar kaybolmak, kalabalıklar arasında yalnız kalmak istemiyordu. Dainn’le birlikteyken görüldüğünü, anlaşıldığını hissediyordu ve bunu kaybetmek istemiyordu.

Geçici olarak kaybedeceğini biliyordu. Dainn onunla gelemezdi.

Yutkundu. “Korkuyorum.” Kelimeler bir fısıltı gibi çıktı. Birbirine dönük yüzleri arasında yumuşak bir itiraf, ona karanlıkta emanet ettiği güvenli bir sırды. Onunla birlikte olduğu sürece savunmasızlığı sorun değildi. Ne karanlık ne de aydınlık ona zarar verebilirdi. Farklı yüzler, farklı isimlerle olsa bile her ikisinde de aynı adamdı ve o adam onundu. Bir sebepten dolayı, onundu.

Fakat o da normal değildi. Bir başkası olsa itirafı karşısında yumuşardı, oysa Lyla’yı korkutan şeyleri avlamak en sevdiği hobisiymiş gibi onun gözlerinde bir parıltı belirmişti. Belki de bir parçası, onunla birlikte olduğu sürece onun korkmasından hoşlanıyordu.

Parmakları yanağını okşarken, “Neyden korkuyorsun?”

BİRLİKÇİ

diye sordu. Lyla yastığına daha da gömüldü, bakışlarını adamın boynuna çevirdi. Çok çekici bir boynu vardı; kaslıydı ama hantal değildi, damarları belirgindi ve âdemelması sakın bir şekilde hafifçe inip çıkıyordu. Onun hiçbir zaman gerginlikle yutkunduğunu hatırlamıyordu.

“Her şeyden,” dedi dürüstçe.

“Gözler, *flamma*,” diye vurguladı. Lyla bakışlarını yukarı çevirip onunla göz göze geldi.

“Seni neyin korkuttuğunu söyle.”

Uzulca bir nefes verdi. “Bilmiyorum. Bilinmezlikten, değişimden, ne olacağını bilmemekten... Dağları ve denizi görebileceğim, yemek pişirebileceğim bir yere geri dönmek istiyorum. Dr. Manson’ın beni gördüğü, Bessie’nin okumam için kitap seçmeme yardım ettiği ve Roy’un bana bahçeciliği öğrettiği yere. Seninle birlikte. Sen ve abartılı helikopterlerin, güzel seran ve sıkı güvenliğiyle kendimi güvende hissettiğim yere. Eve dönmek istiyorum ama bir yanımda bunu sonuna kadar götürmem gerektiğini biliyor. Tüm bunlar beni korkutuyor.”

Yumuşak bir sesle, “*Flamma*,” dedi Dainn. Birbirinden farklı renkteki gözleri onunkilerin derinliklerine bakıyordu. Bu hitabı her kullandığında içi eriyordu. “Orası her zaman senin olacak. Ben her zaman senin olacağım. Ne olursa olsun, istediğin an eve dönebilirsin. Her şey senin. Bunu biliyorsun.”

Bakışlarındaki şüpheyi görmüş olmalıydı ki, burnuna bir öpücük kondurdu. “Seninle gelmememin bir nedeni var,” diye devam etti.

Lyla bunu biliyordu. Anlıyordu ama kabul etmekte zorlanıyordu. “Bana tekrar anlat,” diye ısrar etti. Tüm yaptıklarından ve verdiği sözlerden sonra neden şimdi onu yalnız bırakmayı seçtiğini anlaması gerekiyordu.

Dainn derin bir nefes verdi. “Çünkü gelirsem bu mesele

benimle ilgili olur. Gölge Adam'dan ibaret olur. Bununla dikkatleri dağılır ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Bu seninle ilgili. Bencilce nedenlerden dolayı bundan hoşlanmasam da bu senin geçmişin, hatta böyle kalmasını seçersen muhtemelen geleceğin."

"Peki ya bunu seçersem?"

"O zaman senin olur."

İşte bu kadardı. O isterdi, Dainn de yerine getirirdi.

Sözleri içine işledikçe gözleri yanmaya başladı. Bunu onun için yapıyor, geçmişiyile yüzleşmesine izin veriyordu. Onu tanıyan biri olarak bunun kolay olmadığını biliyordu. Lyla'ya karşı en az onun kadar, hatta ondan daha fazla sahipleniciydi. Kolayca yanında durabilirdi, Lyla da bunu isterdi ama söyledikleri mantıklıydı. Gölge Adam çok daha büyük bir varlıktı ve istemese bile onların dikkatini çekebilirdi. Onun için çok şeyden vazgeçiyordu.

"Buna ek bir unsur daha var," diye devam etti. Kalçası onun bacaklarının arasına rahatça yerleşmişti. Kaslı ve güçlüydü, onunkinin iki katından daha kalındı. Seks Lyla için yeni bir şey olmasa da yakınlık yeniydi. Başka bir bedeni yakınında tutmak, arzu ve rızayla bedenine girmesine izin verdikten sonra gözlerine bakmak baş döndürücü bir duyguydu. Bazen neredeyse biraz utangaç hissetmesine neden olan bambaşka bir duyguydu. Onun en çirkin yanlarını görmüştü, yine de kendini en savunmasız hissettiği anlar şimdi yaşadıklarıydı. Dainn ise bundan besleniyordu. Lyla kendi duygularını, her şeyi fazlasıyla hissetme becerisinin, farklı hisleri aynı anda yaşayabilme kapasitesinin farkındaydı ve adamın bunlara bağımlı olduğunu biliyordu, üstelik buna hiç itirazı yoktu. Sonuçta Lyla da onun olaylara soğukkanlı ve hesaplı bakış açısına, vicdanı yokmuş gibi görünse bile doğru olanı yapma becerisine, kriz anında sakin kalabilmesine, tüm karmaşayı

BİRLİKÇİ

kontrol edebilme yeteneğine bağımlıydı. İkisi birbirlerinden çok farklıydı ama birbirlerini tamamlıyorlardı.

“Ne?” diye sordu Lyla. Hafifçe nefesi kesilmiş, uyarılmanın etkisiyle merme uçları sertleşmişti. Sadece sarılmış uzanırken bile bedeninin ondan gelen en ufak uyarıcıya bile tepki vererek ıslanması, onu içine almak için hazır şekilde beklemek üzere kendini eğitmiş olması çığıncaydı.

“Bazıları Blackthorne adını biliyor ya da beni Blackthorne Group’un münzevi CEO’su olarak tanıyor.”

Kendini, kimliğinin bir parçasından soyutlama yeteneği etkileyiciydi. Kelimeler aralarında asılı kaldı ve Lyla onları sindirirken gözlerini kırıştırdı.

“Kim bilebilir ki?” Adamın gösterip ona açıkladığı fotoğraflardan grup hakkında her şeyi biliyordu. Tristan onun erkek kardeşiydi ve Morana ise onun kız arkadaşındı. Dante onların arkadaşındı, Amara da onun karısıydı. Alpha, Dante’nin üvey kardeşiydi ve Zephyr onun karısıydı. Zephyr aynı zamanda Zenith’in kız kardeşiydi. Lyla’nın arkadaşı olan gerçek Morana ise artık ölüydü. Xander da Tristan’la Morana tarafından evlat edinilmek üzereydi.

Bunca insanı ve aralarındaki ilişki dinamiğini aklında tutturmak zordu. Hep yalnız yaşamış, hiç arkadaşı olmamış biri olarak bu kadar çok ilişkiyi nasıl kolaylıkla yürüttüklerini anlamıyordu ama gerekirse öğrenmeye karşı değildi.

“Kim bilir? Muhtemelen Dante,” dedi Dainn. “Babasının yönetimi sırasında onu birkaç kez sosyal ortamlarda gördüm. Belki Amara olabilir. Birkaç yıl önce konuşma yaptığı bir konferansa katılmıştım.”

Bu büyüleyiciydi, hayatının bu cephesinin ardını daha fazla görmek istiyordu. Onunla birlikte gerçeğin içindeyken herkesi kandırdığına tanık olmak, kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

“Onun kim olduğunu biliyor muydun, yoksa tesadüf müydü?” Lyla onun geçmişinin bilmediği bu yönünü merak ediyordu.

Sanki bir stres topuymuş gibi neredeyse hiç düşünmeden memesiyle oynamaya başladı. “Onun kim olduğunu biliyordum.”

Lyla sessizce bekledi, daha fazlasını paylaşmak isteyip istemediğine karar vermesine izin verdi. Neyse ki anlatmayı seçmişti. Gözlerinin içine baktı ve tekrar konuşmaya başladı. “Konferans çocuklarla ilgili konular hakkındaydı. Özel çocuklar, çocuk davranışları... Onun sunumu çocuk kaybı ve özellikle anneler için başa çıkma mekanizmaları üzerineydi. Sonrasında birkaç dakika konuştuk. Konu ilgimi çekmişti.”

Nedenini söylemesine gerek yoktu, Lyla biliyordu. Yine de sordu. “Bu ne zaman oldu?”

“Altı yıl önce.”

Tabii ki öyleydi. Hiç şaşırmamıştı. Altı yıl önce tanışmışlardı ve Xander’ı himayesi altına almıştı. Ardından çocuklar ve çocuk kayıplarıyla başa çıkma konusunda bir konferansa katılmaya gitmişti. Yıllar boyunca onun için sessizce yaptığı şeyleri fark ettikçe midesine bir ağırlık çöküyordu. Üstelik ne yaptığını bir kez bile belli etmemişti. O zamanları çok net bir şekilde hatırlıyordu, sadece onu tekrar görmek ve Lyla’yı o cehennem çukurundan çıkarabilmesi için yine teklif vermesini istiyordu. Ancak geriye dönüp baktığında ne kadar öngörüsüz olduğunu fark ediyordu, yine de kendini suçlamıyordu. Dainn uzun vadeli bir oyun oynayarak onu güvende tutmuş, ona bir ev inşa etmiş ve çocuğunu büyütüp ailesine kavuşturmuştu. Bir yandan da dünya üzerindeki varlığını onun bildiğinden çok daha uzun zamandır sürdüren en tehlikeli, en büyük örgütü yıkmak için çalışmıştı. Bütün bunların büyüklüğü aniden üzerine çöktüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

BİRLİKÇİ

Dainn'in hareket etmesine fırsat vermeden Lyla ona uzanıp dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. Hissettiği her şeyin yoğunluğunu, içinde yaşadığı tüm duyguları öpücüğüyle anlattı. Kelimelerin söyleyebileceği her şeyi ona çok daha eski, ilkel bir dille anlattı ve adam da karşılık verdi. Bir eli sahiplenircesine memesini kavrarken diğeri çenesine yerleşip dudaklarını yönlendirdi, öpüşmelerini daha da derinleştirdi.

Birkaç dakika çırılçıplak öpüştükten sonra birkaç santim geri çekildi. Gözlerinin içine bakıyor, muhtemelen aniden ona atılmasının nedenini anlamaya çalışıyordu. Aradığı cevabı bulmuş olacak ki, adamı sarhoş eden ve kadını neşeyle canlandıran bir memnuniyet dalgası ikisini de etkisi altına aldı.

Lyla merakının henüz sönmediğini fark ederek konuşmalarına geri döndü. "Yani hepsi seninle tanıştı mı?"

"Hepsi değil. Bazıları Blackthorne olarak, bazıları Gölge Adam olarak," diyerek yanıtladı ama daha fazla detay vermedi.

Lyla onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, her iki yönüne de daha fazla hayranlık duymaya başlamıştı. Onu anlaşılmalar yapan, insanları göz açıp kapayıncaya kadar büyüleyen keskin zekâlı, baskın bir güç olan bir iş insanı olarak görmüştü. Maskesini o kadar kolay takıyordu ki, altındaki adamı tanımasaydı asla başka bir şeyden şüphelenmezdi. Ayrıca onu görünmekten çok saklanmayı seven ve insanlara yalnızca onları öldürmeden önce görünen ölümcül, tehlikeli, sessiz biri olan Gölge Adam olarak da görmüştü. Sonrasında onu tam da şu an olduğu gibi gerçek haliyle görmüştü.

"Ama sadece ben Dainn'le tanıştım." Lyla buna bayılmıştı.

"Onunla sadece sen tanışacaksın, *flamma*," diye söz verdi. "Başkaları için ne olmam gerekiyorsa o olacağım. Senin için öyle değil. Sana karşı hasarlı, dengesiz ve kırık tüm parçalarım ile olduğum gibiyim."

Lyla öne doğru eğilerek bu kez onu usulca öptü. Önceki öpüşmelerinden dolayı her ikisinin dudakları hassastı ama umursamıyordu. Adam elini onun saçlarına daldırdı, ağzını tahrip ederken onu hareketsiz tuttu. Dilleri dans ediyor, adamın çıkardığı ses kadının içini huşuyla dolduruyordu. Bu sanatı birlikte öğrenmişlerdi, şehvet ve yumuşaklığı, tutku ve sahiplenmeyi, sapkınlık ve bağlılığı birleştirerek öpüşüyorlardı. Lyla öpücüklerin bu kadar çok şey anlatabileceğini, birbiriyle dans eden dudakların bu kadar güzel hareket edebileceğini hiç bilmiyordu.

Ayrıldıklarında Lyla adamın saçlarını alnından geriye doğru taradı, elini kirli sakallarının hafifçe belirginleştiği çenesine götürdü. Onun bıraktığı izler dudaklarının etrafında, memelerinde, kalçalarının iç kısmında ve adamın onunla ziyafet çektiği her yerde karıncalanıyordu.

“Beni özleyecek misin?”

Dainn onun meme uçlarından birini neredeyse miskin bir tavırla çekti. Bu hareketi, kendisinde de yansıması olduğunu bildiği bir edeple doluydu.

“Hayır.”

O tek kelime bir anlığına kalbini sıkıştırdı. Dainn kıkırdadı, sanki aklından geçenler yüzünden onu cezalandırıyormuş gibi meme ucunu sertçe çimdikleyerek nefesini kesti.

“Seninle gelmiyor olabilirim ama altı yılımı senin gölgen olarak geçirdim. Seni özlemeyeceğim çünkü seni izliyor olacağım.”

Bu düşünce içini rahatlattı. Okuduğu kitaplara göre, bu tepkisi normal olmayabilirdi. Ancak Dr. Manson ona her zaman başkalarının normalinin asla kendisinininki olamayacağını, nasıl hissederse hissetsin buna tamamen hakkı olduğunu hatırlatırdı. Onun kendisini gözünün önünden ayırmayacağını söylediğini duyunca rahatladığını hissetti çünkü onu izlediği

sürece hiçbir şey ona tekrar ulaşamazdı. Onun gözetimi altındayken Lyla'nın hissettiği tek şey el üstünde tutulduğu, korunduğu, tüm dikkatinin üzerinde olduğu ve yalnızca ona özel olan bir sevgiyle sarıldığıydı.

Hiç kimse, hatta Lyla bile göremese de o orada olacaktı. Orada olacaktı ve her şey yoluna girecekti. "Söz mü?"

Adam karşılık olarak onu öptü. Öpüşmelerine en az onun kadar bağımlıydı. Onlarda... *doğru* hissettiren bir şey vardı. *Çok doğru.*

Lyla geri çekilip ona bakarken korkularından birini daha açığa çıkardı. "Ben... Ben her zaman Lyla oldum. Luna'yı tanımıyorum. Onun gibi hissetmiyorum. Peki ya ikisi de olamazsam? Ya benden Luna olmamı isterlerse ve ben olamazsam? Ya da Luna olmak ister de Lyla'yı kaybedersem? O zaman ben kim olurum?"

Başparmağı kadının yanağında gezindi. "Sen daima benim olacaksın, *flamma*. Benim *flamma*'m. İsimlerin önemi yok. Onlar bir gün giyip ertesi gün atabileceğin giysiler gibidir. Lilith, Lily, Lina, Luna, Lyla ya da tamamen isimsiz olabilirsin. Hiç fark etmez. Önemli olan tenine ve kemiklerine işleyen benliğin. Benim tek gördüğümse..." Elini tutup dudaklarına götürdü. "...dünyayı küçük, yumuşak, seksi ellerinde tutan ve bunun farkında bile olmayan bir kadın." Parmaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Bana neden sen diye mi sormuştun?" Gözlerindeki yoğun bakış, söyledikleriyle birleştğinde onu mahvediyordu. "Çünkü sen benim alevimsin; karanlık ve ölümle dolu bir boşlukta küçük bir ışık ve sıcaklık kaynağısın. Doğru yakıtla bir cehenneme dönüşebilecek küçük bir kıvılcımsın. Her zaman karanlık ve ölümle dolu olsam da senin için o alevi kucakladım, ona dönüştüm. Böylece sen korkmadan parlama-ya devam edebileceksin. *Sen* hiçbir şeyden korkmak zorunda

kalma diye ben tüm canavarların korktuğu boşluğum. Ben varken korkmayacaksın.”

Kelimeler, gözlerini yakan bir ateş topuna dönüşüp boğazında düğümlendi. Ona alevim diyordu ama asıl gerçek suydı; Lyla'nın üşüdüğü yerleri ısıtan, titrediği yerlerde onu ayakta tutan, hiç ışık görmemiş yerlerde hayatını aydınlatan alev oydu.

“Seni seviyorum,” dedi milyonuncu kez. Her seferinde daha da anlamlı hale geliyordu.

“Biliyorum,” diye karşılık verdi milyonuncu kez. Dudaklarının söyleyemediği kelimeleri her zamanki gibi bakışlarıyla söylüyordu.

Dudaklarının arasındaki boşluğa doğru, “Bence sen de beni seviyor olabilirsin, Dainn,” diye fısıldadı.

Gözleri karardı. “Eğer benim dünyamda bir aşk varsa,” diye başlayıp duraksadı. Kelimeleri kadının kemiklerine kazındı.

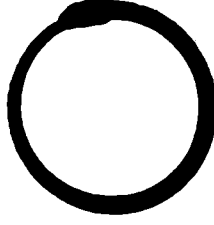
Hayatının nasıl olup da bu hale geldiğine hâlâ şaşırarak, “O ben olurdum,” diye tamamladı Lyla. O soğukkanlı ve dolaysız üslubuyla ona söylediği bu güzel sözler, sanki bir mummuş gibi Lyla'nın içini eritiyordu. Küçük bir kızken, karanlıkta tek başına kaldığında birinin onu kendisinden beslenen iblislerden kurtarmasını hayal etmişti. Büyüdükçe hayalleri ölmüştü. Sonra fırtınalı bir gecede bir adama rastlamış ve her şey değişmişti.

Bazı günler hâlâ bunların yaşandığına, rüya değil de gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Kendini bulacak kadar şanslı olduğuna, iyileşme şansını yakaladığına, onun için dünyayı yakmış ve yakmaya devam edecek bir adam tarafından bu kadar derinden sevildiğine hâlâ inanamıyordu.

Ancak şikâyet etmeyecekti.

Hayır, son geceyi erkeğiyle geçirecekti. Onu tüm kalbiyle sevecek, tekrar bir araya gelene kadar bu geceyi ikisinin de anılarına kazıyacaktı.

BÖLÜM DOKUZ

Morana, Shadow Port

Xander bir şeylerin peşindeydi.

Morana nedenini tam olarak bilmiyordu ama mutfak adasındaki taburelerden birine oturup dizüstü bilgisayarını tezgâhın üzerine koymuştu. Bir gözü takip programlarında, bir gözü de köşedeki küçük zamanlayıcının ilerleyen saniyelerindeydi. Sayaç yirmi dört saate yaklaşıyordu, azalan her rakamla birlikte Morana'nın endişesi de artıyordu. Bunun sebebi hem bu şeyi açmak onun sorumluluğu, uzmanlık alanıydı hem de Tristan her an geri gelebilirdi ve bunu ondan saklayamazdı.

Birkaç saat önce Dante'yle konuşmak ona ihtiyacı olan bakış açısını kazandırmıştı. Tristan bir yetişkindi, içindeki her içgüdü onu hayal kırıklıklarından korumak istese de bunu bastırmak ve bilinçli kararlar vermek için kendine izin vermek zorundaydı. Hayal kırıklıkları sevgisinden kaynaklansa da fark etmezdi. İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, yanında olup onu destekleyebilirdi.

Dante'nin, Tempest'la birlikte olduğundan çok emin olmasına rağmen -vaftiz kızının yanındayken sesinde belli bir yumuşaklık olurdu- ona sağlam bir tavsiye vermişti. Morana bazı günler artık sadece ailesi ve arkadaşlarının değil, aynı zamanda sorumlu olduğu bir nesil çocuğun da hayatında olduğuna inanamıyordu. Konu açılmışken Xander'ın salatalık,

domates ve peynirden oluşan sandviçini hazırlayışını gözlerini kısarak izledi. Nedense en sevdiği buydu.

On beş dakikadır o sandviçle uğraşıyordu. Genelde sadece beş dakika sürerdi.

Bir sebepten dolayı aklı başka bir yerdeydi.

Morana kollarını tezgâha dayadı, serin taşı teninde hissederek çocuğu izledi. “Neyin var senin?”

Xander başını öne eğmiş, tüm dikkatiyle bıçağı yarısına kadar soktuğu ekmek dilimleme işinin ortasında duraksadı. “Senin neyin var?”

Morana bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Çocuk bıçağı ekmekten çıkardı. Birkaç kez sildikten sonra tekrar dilimlemeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu ona öğreten Tristan olmamıştı. Başından beri kendi başına yaptığı şeylerden biri sandviçti ve başkasının onun için hazırlamasına izin vermiyordu. Salatalık ve domatesin belirli bir şekilde kesilmesi, ekmeğin tam olarak belirli bir kalınlıkta dilimlenmesi gerekiyordu. Ayrıca ondan başka kimse bunu doğru yapamazdı. Tristan bir keresinde ona sandviç yapmıştı, Xander ise kibarca, “Harika bir aşçısın ama kötü sandviç yapıyorsun,” demişti.

Tristan’ın yüzündeki ifade gördüğü en komik şeylerden biriydi.

Fakat bu tam da *Xander*’a özgü şeylerden biriydi. Bu yüzden Morana onun ne kadar sürede hazırlandığını iyi biliyordu.

Xander ekmeği *mükemmel şekilde* dilimlemeyi bitirdi, Morana rahatsız edilirse her şeye yeniden başlayacağını bildiği için araya girmede. İşi bittiğinde tüm malzemeleri özenle yerine kaldırdı, hazırladığı iki sandviçten birini Morana’nın önüne bıraktı.

Morana şaşkınlıkla tabağa baktı.

BİRLİKÇİ

“Bütün gün hiçbir şey yemedin.”

Onun fark etmesine şaşırılmamalıydı. Çocuk, insanların fark ettiğinden çok daha dikkatliydi. Sırf farklı olduğu için insanlar onu görmezden geliyordu. Okuduğu okulda, yaşatlarında ve hatta bazı öğretmenlerde bunun olduğunu görmek Morana'nın kanını kaynatıyordu. Neredeyse onu okuldan alıp keskin zekâsım, yeni şeyler öğrenme açlığını takdir ve teşvik edebilecek özel öğretmenlerle evde eğitmeyi düşünmüştü ama psikoloğu şimdilik aksini önermişti. Amara'nın güvendiği meslektaşlarından biri olan Dr. Kol, Xander'a çok iyi davranıyordu. Xander'ın en azından birkaç yıl boyunca sosyal ortamların bir parçası olması, iyisiyle kötüsüyle farklı çevrelerde bulunmasının onu başarılı kılacağına inanıyordu. Bu ortamların onun uyum sağlamasına ve gelecekte daha iyi bir yetişkin olmasına yardımcı olacağını söylüyordu. Tabii bu, ona kötü davranan insanların bazı *sırlarını* sızdırarak ders veremeyeceği anlamına gelmiyordu. Ayrıca Dr. Kol, ona bir köpek edinmelerini de önermişti. Xander köpekleri sevdiği için yakında bunu yapacaklardı.

“Teşekkür ederim.” Morana yemeği görünce midesinin guruldadığını hissetti. Sandviçi sağ eliyle kaldırıp kocaman bir ısırık aldı çünkü sol eli gün boyunca klavye kullanmaktan uyuşmuştu. Taze tatlar diline yayılarak inlemesine neden oldu. Yavaşça çiğnerken ağzı dolu halde, “Bu harika,” diye mırıldandı.

“Yemeklerini zamanında yemelisin. Alman gereken ilaçlar var.” Elbette Tristan, yokluğunda onu izlemesi için minyatür bir tıp terbiyecisi eğitecekti.

Morana gözlerini devirdi. “Evet, efendim. Bunu aklımda tutarım.”

“Sol omzunu da kontrol ettirmelisin. Üç saattir hareket ettirmedin.” Xander soğukkanlı bir ses tonuyla gözleminden

bahsederken sandviçini iki eliyle tutmuş, gözlerini tezgâha dikmişti. Düzgün bir ısırık alıp yavaşça çiğnemeye devam etti. Üçe kadar sayacak kadar süreyle ağzı hareket etti, durdu, tekrar başladı, durdu, tekrar başladı ve sonunda yutkundu. Morana bu kalıpları biliyor, onları her gün görüyordu. Kalıplar Xander'ı rahatlatıyordu, artık buna alışmışlardı.

Kahretsin, Morana onun kendisini bu kadar dikkatli izlediğini fark etmemişti. O fark etmişti. Elbette fark etmişti. Vurulduğundan beri bir şahin gibi onu izliyordu. Ona ilk kez hastaneden çıktığında sarılmış, tam otuz üç saniye boyunca -bizzat saymıştı- kollarını beline dolamıştı ve ona bir daha asla yaralanmamasını söylemişti. Tamamen farklı nedenlerle olsa bile duygularını ifade etmekte zorlanan biri yetişkin, diğeri minyatür iki sessiz adamla sıkışıp kalmak da onun şansydı. Tristan'ın sorunu daha çok yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu. Yaşadığı travmalar etrafına öyle aşılmaz bir duvar örmesine neden olmuştu ki, bu duvarı nasıl yıkacağını kendisi de bilmiyordu. Xander'ınki ise Dr. Kol'un onlara söylediği üzere doğuştan geliyordu. O farklı doğmuştu, şükürler olsun ki travmatik hiçbir şey yoktu. Onun travmatik bir şey yaşadığını düşünmek bile kalbini kırardı. Bu yüzden içindeki annelik içgüdüleri, Tristan'ın annesinin onu hayatı boyunca canavarlar tarafından işkence görmeye nasıl terk edebildiğini anlamıyordu. Şu anda oğlu olarak gördüğü çocuğa herhangi biri kötü baksa bile Morana onları öldürürdü ya da denerken ölürdü.

“Sen iyi misin?” Xander'ın sorusu onu düşüncelerinden çekip aldı.

Sandviçinden bir lokma daha ısırıldı. “Evet, iyiyim. Neden?”

“Normal davranmıyorsun.”

Onun gözünde normal davranışının ne olduğunu merak

ediyordu. “Sadece üzerinde çalıştığım bir proje var,” diyerek ona en kolay gerçeği söyledi. “Zamana bağlı, bu yüzden biraz dikkatim dağınık.”

“Proje nedir?” Bir ısırık daha aldı ve üçer saniye çiğneme-ye başladı.

Başka bir çocuk olsa, bu soru tuhaf kaçardı ama Xander’ın sorması hiç tuhaf değildi. Teknolojiye doğal bir ilgisi vardı, bir şeyler öğretmesi için onunla takılıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, zaten biraz biliyordu. Ona nerede öğrendiğini sorduğunda omuz silkmiş ve geçmiş hakkında sessiz kalmıştı.

Morana’nın ona dair anlayıp da tüm boşlukları dolduramadığı tek şey buydu. Kayıp geçmişi ve bu konuda konuşmaya direnmesi, beynindeki kaşımıyı daha da artırıyordu.

“Sadece bir mesajın *IP*’sini kullanarak konumunun izini sürüyorum,” diye basitçe açıkladı.

Yemeğini yerken kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi. “Bu kadar uzun sürmezdi.”

Morana güldü, çocuğun bunu anlamasına şaşırmıştı. “Hayır, normalde sürmezdi ama bu biraz karışık.”

Anlamış gibi başını salladı. “Merak etme. Sen halledersin.”

Morana onun yeteneklerine olan sarsılmaz inancı karşısında duygulandı. “Teşekkürler, küçük adam.”

“Birkaç yıl içinde senden uzun olacağım,” diyerek bariz gerçeği dile getirdi. Yaşıtlarına göre zaten uzun boyluydu ya da en azından tahmin ettikleri yaş grubuna göre uzundu.

“Sen her zaman *benim küçük adamım* olacaksın,” dedi Morana. “Boyun ne kadar uzarsa uzasın.”

Saçmaladığını düşünüyormuş gibi başını üç kez iki yana salladı ama onun bundan hoşlandığını biliyordu. Kendisine karşı gülünç ve sevecen olması hoşuna gitmişti. İkisi de sandviçlerini sessizce bitirdikten sonra Morana tabakları sağ eline

alıp tezgâhın etrafından dolaştı. Sol kolunun uyuştüğunu unuttarak tabakları durulamak için lavaboya taşıdı. Ancak tabakları durulamak kadar basit bir şeyi bile yapamayacağını fark edince derin bir nefes alarak durdu.

“Ben hallederim.” Xander kalçasıyla onu itip uzaklaştırdı, boyu sayesinde lavaboya ulaşarak tabakları yıkadı ve bulaşık makinesine dizdi. Morana ne yapacağını bilemeden bir kenarda donakalmış, çocuğun işi devralmasını izliyordu. Xander’ın gözlemi onun bunu yapamayacağını anlamasını sağlamıştı.

“Teşekkürler,” dedi sessizce. Tezgâha yaslanmış, yeni gerçekliği kabullenmeye çalışıyordu. Artık böyle tek elle mi yaşayacaktı? En basit işleri bile birkaç dakikadan fazla yapamayacak mıydı?

Küçük bir elin sol avucunun içine kaydığını hissedince Xander’a baktı, o da karşılık olarak elini sıktı. “Merak etme,” dedi birkaç dakika içinde ikinci kez. “Sen halledersin.”

Morana’nın dudakları titredi, uzanıp onu kucakladı. Xander ona izin verdi, kadın kafasında sayarken o üçer kez sırtını sıvazladı. Onun için o kadar değerli olmuştu ki, evlat edinemezlerse artık onsuz hayatının nasıl olacağını bilmiyordu. Bunu hayal etmek bile istemiyordu.

Özel asansörün açılma sesiyle geri çekilip kapılara doğru döndüler.

Ardından o içeri girdi. Bir zamanlar düşmanı, şimdiyse sevgilisiydi.

Tristan.

Üstelik kalbi ondan nefret ettiği zamanlardaki gibi çarpmaya başlamıştı.

Her şey aynı etkiyi yaratıyordu. Kısacık kesilmiş saçları Maroni’nin partisinde onu ilk gördüğünden biraz daha uzundu, yine de sivri görünecek kadar kısaydı. Kalın boynundaki o lezzetli damarı sayamayacağı kadar çok kez yalamıştı, kaslı

vücudu ise beyaz gömlekle koyu renk pantolonun altına gizlenmişti.

O gözleri... O muhteşem, elektrik mavisi gözleri üzerine çevrildiği anda onu hâlâ çarpıyordu.

Her zaman yaptığı gibi onu baştan aşağı inceledi, yokluğunda bir şey değişip değişmediğini kontrol etti. Yanındaki çocuğa da aynısını yaptı. Ardından onlara doğru yürümeye başladığında Morana'nın kalbi sanki ilk kezmiş gibi göğsünde çırpındı. Sanki birazdan onu tezgâha bastıracak ve tenine ölümü fısıldayacakmış, tüm dünya dışarıdan kapılarını yumruklarken onlar balonun içine kilitlenmişler gibi...

Tristan her yaklaştığında Morana'nın yumurtalıkları opera söylemeye başladı.

O günahkâr ve kısık sesiyle söylediği ilk şey, "Neden bütün gün yemek yemedin?" demek oldu. Sadece göz temasıyla orgazm balonunu etkili bir şekilde patlatmıştı.

Morana dudaklarını büzerek Xander'a döndü. "Hain. Ona ispiyonlamana gerek yoktu."

Çocuk omuz silkip Tristan'a beşlik çaktıktan sonra ikisine, "İyi geceler," deyip odasına doğru yürüdü.

Bir eli boynuna yerleşerek yüzünü ona döndürdü, mavi gözleri derin derin onunkilere bakıyordu. "Neden yemek yemedin?"

Bu çok önemli bir şey değildi ama vurulma olayından beri kendine bakmak konusundaki her şey çok önemli bir mesele haline gelmişti. Ona iki kez sorması endişelendiği anlamına geliyordu ve Morana da onu sebepsiz yere endişelenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Siktir.

Ona söylemek zorundaydı.

Altdudağım ısırp yutkundu ve gözlerini adamın yakasına, kravatının bağlı durduğu yere çevirdi.

Daha önce hiç düzgünce kravat takmamıştı çünkü nasıl bağlayacağını bilmiyordu. Bunu birlikte olmalarından sonra öğrenmişti. Maroni yerleşkesinde büyürken insanlar bunun sadece onun isyan etme şekli olduğunu, Lorenzo'nun insanlardan beklediği giyim tarzına uymadığını düşünmüşlerdi. Bu söylentilere boyun eğmişti çünkü bir zayıflığı gizliyorlardı, ona basit bir kravatın nasıl bağlanacağı bile öğretilmemişti. O da soracak kadar kimseye güvenmemişti. Sonraları Dante'ye güvenmeye başlasa da artık çok geçti çünkü duygusal olarak savunmasız olmayı ve içini nasıl açacağını bilmiyordu. Morana bile onunla birlikte olabilmesi için onu yavaş yavaş zorlamak zorunda kalmıştı.

Bu yüzden dolabında bağlanmadan kancaya asılmış birkaç kravat bulduğunda, ona bunu sormuştu. O hâlâ hiçbir şekilde itiraf etmemişti ama Morana ertesi sabah, onun gözleriyle eşleşen mavi tonlarında muhteşem ipek kravatlar almak için alışverişe çıkmıştı. Bir sonraki sabah giyinir giyinmez, ona dolabındaki yeni koleksiyonu göstermiş ve gün için bir tane seçmesini istemişti. Adam orada durarak her şeyi içine çekmiş, onu dolaba yaslayıp düşündükçe hâlâ ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan vahşi bir öpücük kondurmuştu.

O günden beri her sabah kravatım Morana bağlıyordu. Hatta bunu neredeyse iki yıldır yapıyordu.

Morana şık mavi ipekteki düğüme baktığında gözleri buğulandı, kumaşı bağlamanın artık onun için ne kadar zorlaştığını kabul etmek istemiyordu. O anda mükemmel bir şekilde yapıyordu ama sonrasında omzu ve kolu bunu hissediyordu, en ufak bir hareket bile ardında acı bırakıyordu.

Sağ eliyle ipeğe dokunurken dudakları titriyordu çünkü bunu kaybetmek istemiyordu. *Aptalcaydı*. Bu sadece bir kravattı ama onların. Sabah rutinlerinin bir parçasıydı, dünyaları her şeyi içine alacak şekilde genişlemeden önceki sessiz

BİRLİKÇİ

anlarda birlikte paylaştıkları bir şeydi. Peki lanet bir tabağı bile durulayamıyorsa, kravatını ne kadar süre bağlamaya devam edebilirdi? Bunu da mı kaybedecekti?

Gücünü toplayarak sol elini kaldırdı, bu hareketle omzunda keskin bir acı hissetti. Acıyı görmezden gelip elini onun bileğine sardı. Parmaklarının altında onun nabzını, avucunun içindeyse kendi nabzını hissediyordu.

Sonra tekrar ona baktı ve onu dikkatle kendisine bakarken buldu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama bunu ona söylemesini bekliyordu. Yıllar geçtikçe daha çok açılmış ve kendini bırakmış, evlerinde onunla daha konuşkan olmuştu. Beklerken bunun içinde alarm zillerinin çalmasına neden olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak koluyla ilgili meseleyi şimdilik görmezden geldi ve daha önemli olana odaklandı.

“Dün gece Gölge Adam’dan bir mesaj aldım.”

Tristan olduğu yerde donakaldı. Kadının boynuna sardığı parmakları hafifçe sıkıldı, gözleri karardı. Onun Gölge Adam’dan hoşlanmadığını biliyordu. En başından beri hoşlanmıyordu çünkü adam, onunla iletişime geçiyordu. Üstelik ne zaman iletişime geçse Morana da onunla konuşuyordu. Tristan onun hakkında çok düşünceliydi ve yabancı bir adamın onunla konuşmak, gizlice buluşmak için yollar bulması fikri sinirlerini bozuyordu. Onu mağara adamı olarak adlandırdığı haline dönüştürüyordu. Onları yollara sürükleyen, kendi başlarına bulmaları gereken bilgileri ifşa eden de Gölge Adam olduğundan, Tristan ondan daha da hoşlanmıyordu. Bu yüzden ona söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

“Bana bir dosya gönderdi ve onun izini sürmemi istedi.”

Tristan kıpırdamadan durup bekledi, izledi. Tam da ona taktıkları isimdeki yırtıcı hayvan gibiydi.

“Konuştuğumuz gibi mesajı takip ediyorum. Ama klasörün adı *Fountainhead*, garip bir isim olduğunu biliyorum. Bir şeyin orijinal kaynağı anlamına geliyor. Dosyanın boyutu büyük olduğu için klasörü telefonumdan açamadım. Ben de aşağı inip bilgisayarımda açtım. O...”

“Dosyada ne vardı?” Adamın sesi onun gergin gevezeliğini kesip doğruca konunun özüne girince Morana yutkundu.

“Fotoğraflar. Beş fotoğraf. Biri Zenith’in.” Kadından bahsedilince hafifçe irkilmekten kendini alamadı. “Biri sana daha önce gösterdiğim, üçümüzün kaçırıldıktan sonra çekilen fotoğrafıydı. Diğerleriyle, şey...”

Morana ne diyeceğini bilemeyip geri çekildi. Tristan elini onun boynundan çekti ama dizüstü bilgisayarına doğru ilerlerken Morana’yı takip etti.

Rakamlar ilerliyordu ve iz sürme neredeyse tamamlanmak üzereydi. İş zamanında bitirebileceğinden emindi. Belki de Gölge Adam, verdiği zamanın onun becerileri için yeterli olacağından emindi.

Bu düşünceden sıyrılarak yazılımı küçülttü ve hemen ön tarafa kaydettiği klasörü açtı. Başını çevirdiğinde Tristan’ın onu izlediğini gördü, derin bir nefes alıp dosyaya tıkladı.

Tristan kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları ekrandaydı ve elinde ne varsa ona göstermesini bekliyordu.

Üçüncü fotoğrafı açtı.

Görüntü ekranı doldururken keskin bir şekilde nefes aldığını duydu. Kız kardeşinin genç versiyonu yüksek çözünürlükte ekrandaydı. Onu hatırladığı ya da onu son gördüğü halinden çok daha yaşlıydı. Bu fotoğraf kız kardeşi ortadan kaybolduktan yıllar sonra çekilmişti. Ölmek isteyen ama kız kardeşinin bir yerlerde hayatta olduğunu düşündüğü için ölemeyen, işkence görmüş bir gence dönüşmesinden yıllar sonraydı. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca bu inanca bağlı

kalması gerçek sevginin tanımıydı. Bu adamın sahip olduğu türden bir sevgiydi. Hiçbir kanıt olmadan zamana ve mesafelere meydan okuyan, sadece iradenin gücüyle inanan türden bir sevgiydi. Morana tezahürlere pek inanmazdı ama eğer inabilseydi, ihtiyacı olan tek kanıt bu olurdu.

Tristan'ın kollarının kasılmasını, kendini bir arada tutmak istermiş gibi parmaklarının kollarını kavramasını ve her bir ayrıntıyı hafızasına kaydetmek için gözlerinin ekranda hareketle gezinmesini izledi.

Morana ona istediği kadar zaman verip sessizce yanında durdu. Çok sevdiği adamın sonunda aradığı, tüm hayatını adadığı ama şimdiye kadar hiç bulamadığı cevaba kavuşmasını kalbi boğazında atarak izledi.

Tristan onun bir sonraki resme geçmesini beklemeden öne doğru eğilip yan tuşa kendisi bastı.

Bir sonraki fotoğraf ekranı doldurdu. Kız kardeşinin genç versiyonuydu, buna da ilkiyle aynı şeyi yaptı. Gözlerini fotoğrafa dikip her ayrıntıyı hafızasına kazıdı. Yan tuşa tekrar basmadan önce uzun dakikalar boyunca görüntüye baktı.

Morana nefesini tuttu ve gözlerini ondan ayırmadı. "Bu son fotoğraf."

Onu yakından izledi, buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ona samimi gelmişti ama belki de fark etmezdi. Belki de o duygusal haliyle yaptıklarından şüphelenmezdi. Şu anda şüphelenmemesini umuyordu. Bu an saftı; sadece onun içindi. Bunu hak etmişti. Dante'nin dediği gibi, şüpheler ve spekülasyonlar hakkında daha sonra konuşabilirlerdi.

Birkaç saniye boyunca yüzünde hiçbir şey yoktu. Ne bir seğirme ne bir mikro ifade, okuyabileceği hiçbir şey yoktu, bu da bir şey söylüyordu çünkü onu okumakta uzmanlaşmıştı.

Heykel gibi hareketsiz bir şekilde ekrana bakıyordu ve Morana beyninin olayları nasıl işlediğini, duygularının bed-

ninde nasıl fırtınalar kopardığını hayal bile edemiyordu. O, kız kardeşinin yetişkin versiyonuna doyardık, gözleri saçlarda, yüzde, varlıkta gezinirken, kız kardeşi onun yanında kaldı. Gök gürültüsü aniden gökyüzünü sarsmadan önce çatı katında uzun, çok uzun dakikalar boyunca sessizlik oldu.

Morana pencereden dışarı baktı, yağmur damlalarının cama vurduğunu, şehrin ışıklarının gecenin fonunda uzakta parladığını gördü. Bu ona, buna benzer bir gecede, tam da bu pencerelere karşı kız kardeşi hakkında ilk kez konuştukları zamanı hatırlattı. Sanki evren o anda da dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu.

“Bu fotoğraf ne zaman çekildi?” Duygularının etkisiyle sertleşen sesi, kadının gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu.

“Üç hafta önce.”

Sözleri ona çarpmıştı. Bunu adamın çenesindeki hafif titremeden anlayabiliyordu ama yine de kıpırdamadan durdu.

“Bu o, Tristan,” dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. “O yaşıyor. O gerçek. O bulundu.”

Kadının sözleri üzerine kolları iki yana düştü. Gözleri ekrana bakıyordu, görmüyordu ve odaklanmamıştı, gözbebekleri küçük noktalara inmiş, mavi tarafından yutulmuştu. Ne yapacağını ya da bunu anlamasına nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu, bu yüzden bir şeyler yapabileceğine dair bir işaret almayı umarak yanında durdu.

Ardından elleri titremeye başladı.

Morana ani bir hareketle omzunda hissettiği acıya ve sol kolundaki uyuşukluğa aldırış etmeden telaşla adamın ellerini tuttu.

“Tristan?”

Kafasının derinliklerinde kaybolmuş bir halde doğrudan ekrana bakıyordu.

“Tristan?”

Elini sıktı ama bu onun titremesini daha da şiddetlendirdi.

“Tristan.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

“Tristan!”

Tristan sonunda dönüp ona baktı. Sersemlemişti, çenesi kenetlenmiş ve gözleri buğulanmıştı, elleri kızın avuçlarında titriyordu.

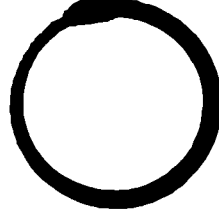
Acısının dinmesini umarak kollarını daha sıkı tuttu ve dinmeyince ona doğru adım atıp kollarını bedenine doladı. Omzuna saplanan acıdan irkildi ama inadiyla onu uzak tuttu. Bir an sürdü fakat kolları onu sarıp kendine çekti ve Morana dilini ısırarak acı dolu sesini yuttu.

Fiziksel acısı bekleyebilirdi. Duygusal acısı şu anda daha önemliydi.

O anda Tristan’ın bunu ondan alması gerekiyordu, Morana’nın yapması gereken de buydu. *Almasına* izin vermeliydi.

Bu düşünceyle kendini onun kucağına bıraktı ve o anda ihtiyacı olan şey oldu.

BÖLÜM ON

Tristan, Shadow Port

Kızıl saçlar. Yeşil gözler. Solgun bir ten.
Retinasına kazınmıştı.

O yaşıyordu.
Gerçektir.
Bulunmuştu.

Kelimeler içine işledi.

O yaşıyordu.
Gerçektir.
Bulunmuştu.

Başka bir şey duyamadı.

O yaşıyordu.
Gerçektir.
Bulunmuştu.

Beyninde bir uğultu vardı...

O yaşıyordu.
Gerçektir.

Bulunmuştu.

... sanki suyun altındaymış gibiydi...

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştu.

... ama batmıyordu...

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştu.

... sadece yaşıyordu.

Uzuvları yavaşça uyuşuyordu...

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştu.

... kalp atışları düzensizleşmişti...

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştu.

... boğazına bir şey düğümlenmişti...

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştu.

... sıkıydı, sıcaktı, neredeyse onu boğuyordu, yine de...

O yaşıyordu.

Gerçektı.

Bulunmuştı.

... ilk nefesını alıyormuş gıbi hissetti.

Dört kelıme.

O yaşıyordu.

Gerçektı.

Bulunmuştı.

... hiç durmadan tekrar ediyordu...

O yaşıyordu.

Gerçektı.

Bulunmuştı.

... beynının içinde çınılıyor, kafatasının duvarlarına çarpıyordu...

O yaşıyordu.

Gerçektı.

Bulunmuştı.

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu kelimeleri hayal ediyordu.

O yaşıyordu.

Gerçektı.

Bulunmuştı.

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu kelimeleri düşünüyordu.

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştı.

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu kelimelerle yaşıyordu.

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştı.

Ancak bu kelimelerin seslerini duymamıştı.

Bir sesleri vardı. Sayısız kez öptüğü dudaklardan dökülen, bir umudu sürdürmek için harcanmış bir ömrün melodisiydi.

“Tristan!” diyen ses, o melodi, o ezgi... onu trans halinden çekip çıkardı. Bakışları odaklandı. Morana ona bakıyor, bir yanıt bekliyordu. Dakikalardır taştan bir heykel gibi öylece durduğunu, sonunda Morana’yı onu fiziksel olarak sarsacak kadar endişelendirdiğini fark etti.

Hâlâ suskundu, biraz da uyuşmuştu ve ona ne olduğunu anlayamıyordu. Kelimeler zihninde yankılanıyor, kanına *bir şeyler* enjekte ediliyormuşçasına hızla yayılıyor, kaburgalarının altındaki organa ulaşip daha sert pompalanmasını sağladıktan sonra aynı şeyi damarlarına geri gönderiyordu.

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Bulunmuştı.

Birisi elini tutmuş sarsıyordu.

Aşağı baktı.

Kimse ellerini sarsmıyordu.

Sadece kendi kendine titriyorlardı.

Neden titriyorlardı?

Ona ne oluyordu?

Daha küçük eller onunkileri kavradı, titremelerini yatıştırdı. Başını kaldırıp artık ezbere bildiği ela gözlerin içine baktı. O bakışlarda bir ağırlık vardı ama mutluydu. Gözyaşlarından oluşan duygusal bir parıltı gözlerini doldurmuş, bazen dudaklarına sürdüğü şey gibi parlak görünmelerini sağlamıştı.

“Tristan.”

Sadece bir kelimeydi. Adını söyleyişi, gözleri, elleri...

O anda her şey üzerine çöktü.

Göğsünden daha önce hiç duymadığı, şaşkınlıkla dolu saf bir ses çıktı. Morana her zaman yaptığı gibi bir adım öne çıkarak onu kollarıyla sardı.

Tristan hareketsiz bir şekilde durdu, gözleri yanmaya başladı. Kadın ona sarılırken kelimeleri bulmaya ve olanları anlamlandırmaya çalıştı.

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Onu bulmuşlardı.

Titremesini dindirmek için Morana'ya sıkıca sarıldı ama daha da kötüleşti.

O yaşıyordu.

Gerçektir.

Onu bulmuşlardı.

BİRLİKÇİ

Uzun zamandır ilk kez gözlerinden yaşlar süzöldü ve Morana'nın kolları onu sıkıca sardı.

Küçük kız kardeşi.

Sonunda.

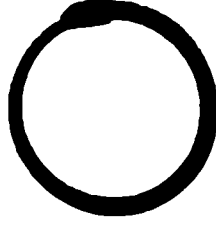
İKİNCİ KISIM

DÖNÜŞÜM

“Kana susamıştın ve ben de seni kanla doldurdum”

-Dante Alighieri, Inferno

BÖLÜM ONBİR

Tristan, Gladestone

Lanet olası bir jet alacaktı.

Bunu kimse bilmiyordu ama Tristan her zaman yüksekten korkmuştu. Yaşadığı yeri gören kimse böyle düşünmezdi fakat gerçek buydu. Uçmak her zaman onu tedirgin eden bir şey olmuştu, bu yüzden Maroni jetiyle seyahat ettiği her seferinde yolculuk boyunca uyumaya çalışırdı. Çoğu zaman bunu yapardı. Ulaşım için yerde olmayı, araba ya da daha iyisi bisiklet kullanmayı tercih etse de yaptıkları işte zaman çok önemliydi. Mümkün olan en kısa sürede seyahat etmesi gerekiyordu. Deniz seviyesinden binlerce metre yukarıda, metal bir kutunun içinde havada asılı kalma fikri midesini bulandırıyor, tabii dışarıdan bakan kimse bundan şüphelenmezdi.

Çatı katı, kendisi için yaptığı ilk gerçek harcamaydı, aynı zamanda en pahalı olanıydı. Baş belası Dante yüzünden bir süredir emlak yatırımı yapıyordu fakat Tristan fakir büyümüştü, adına kayıtlı hiçbir şey yoktu. Maroni yerleşkesinde yaşayıp tüm fiziksel ihtiyaçları karşılandığından bunu pek umursamamıştı, hatta farkına bile varmamıştı. Servetini artırması için ona rehberlik eden kişi Dante olmuştu. O, Tristan'ın daha önce hiç kimsede görmediği türden nesiller boyu aktarılmış köklü servete sahipti. Oysa Tristan'ın kendi adına hiçbir şeyi yoktu, sadece adına açılmış bir banka hesabıyla içine yatan ama hiç dokunmadığı bir 'maaş' vardı. Dante onun hesap

bilgilerine erişebiliyordu. Belli ki onu araştırmıştı, bu yüzden Tristan'ın ne kadar varlığı olduğunu tam olarak biliyordu.

İyi bir adam olduğu için -Tristan bunu zihninin derinliklerinde itiraf edebilirdi ama muhtemelen asla yüksek sesle söylemezdi çünkü söylerse adam sinirlerini daha da bozardı- Dante, Tristan'a şehirde küçük mülkler satın almasını tavsiye etmişti, böylece portföyünü büyütmeye başlayabilirdi. Para güç demekti ve Dante, onun Outfit'teki rolü dışında da kendine ait bir mülkü olmasını istemişti. Dante ne kadar sinir bozucu olsa da Tristan onun tavsiyesini dinlemişti, sonuçta para kazanmayı ve elinde tutmayı bilen biri varsa o da Maroni prensi olmalıydı. Önce şehirde birkaç küçük ticari mülk satın almış, ardından yatırımlarını büyütmüştü. En sonunda bir gün Shadow Poart'ta bir üs edinmeye karar vermişti.

Biri ona neden dünyanın başka bir şehri yerine orayı kendine ev edindiğini sorsa, bir sebep gösteremezdi. Belki bir zamanlar öldürmeyi planladığı Morana'ya daha yakın olmak içindi. Belki Tenebrae'den ve şehrin onun için barındırdığı tüm o boktan anılardan uzaklaşmak içindi. Belki de Amara çoktan Shadow Port'a taşındığı, onu yabancı bir şehirde tamamen yalnız bırakmak istemediğindendi. Üç gün boyunca kaybolduktan sonra Amara'yı paramparça halde bulduğu günden beri onu korumaya çalışmıştı ve hâlâ da çalışıyordu.

Tristan o anı hatırlıyordu, unutacağını hiç sanmıyordu. Gerçi kadının hatırladığından şüpheliydi. Bilinci gidip geliyordu ama onu gördüğünde vücudunda hissettiği rahatlama hâlâ Tristan'ı derinden etkiliyordu. Tristan uzun zamandır ilk kez bu kadar içgüdüsel bir şey hissettiğini hatırlıyordu. Bu duygu onu bile şaşırtmıştı. Hâlâ öfke, intikam ve acı dışında duygular hissettiğini fark etmesini sağlamıştı. Amara farkında bile değildi ama özellikle iyileşme sürecinde olduğu süre boyunca ona bir amaç vermişti. Her nasılsa, onun iyi olaca-

BİRLİKÇİ

ğından emin olmak hayatında ek bir amaç haline gelmişti. Bu yüzden Shadow Port'a taşınmak birçok nedenin birleştiği bir karardı.

Arsanın tamamını daha inşaat başlamadan önce satın almıştı, bölge şehir merkezinin biraz dışındaydı ama hemen ulaşılabilecek kadar yakındı. Önünde uzanan şehir ve deniz manzarasıyla tepede olma fikrini, tek korkusuyla yüzleşip yüksekliği tepeden izleme fikrini sevmişti. Proje mimarıyla birlikte çalışmış ve çatı katını kendi zevkine göre tasarlamıştı. Oraya ilk kez girdiği anı hâlâ hatırlıyordu. Camların kırılmayacağına ve binanın yıkılmayacağına zihnini ikna etmesi için birkaç hafta pencerelerin önünde durması gerekmişti. Şimdiyse yüksekliği ne olursa olsun, dünyada kendini iyi hissettiği tek yerlerden biriydi.

Yine de uçmaktan hâlâ nefret ediyordu.

Alpha'nın özel jetinde otururken -çünkü Gladestone'a gitmek için acele eden Dante onunkini almıştı- Tristan kendini yine dengesiz hissediyordu. Morana ona fotoğrafları gösterdiğinden beri son yirmi dört saattir hiç uyumamıştı. Retinasına kazınmış olan görüntüler gözlerini her kapattığında yüksek çözünürlükte yeniden belirliyordu. Yıllar geçtikçe daha da kızaran saçları, değerli mücevherlere benzeyen canlı yeşil gözleri, güldüğünde kızarıp kızarmayacağını merak ettiği solgun teni... Onun hayatta olduğu ve iyi görüldüğü gerçeğini kabullenmesi birkaç dakikasını almıştı.

Bir an sonra darbe yemiş gibi oldu.

Onun hayatının büyük bir bölümünü, bir ağabey olarak yanında olması gereken pek çok anı ve dönüm noktasını kaçırmıştı. Kendi hatası olmamasına rağmen göğsüne çöken suçluluk duygusuna engel olamadı. Odasından kaybolduğu günden ona ulaşmak için uçtuğu bugüne kadar, onu koruyamamış olmanın vicdan azabıyla kıvranmadığı bir gün bile olmamış-

tı. Neler yaşadığını, nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu ama üç hafta önceki son fotoğrafında sağlıklı ve mutlu görünmesi göğsündeki bir şeyi hafifletmişti.

O iyiydi ve daha da iyi olacaktı.

Normalde yapmayacağı şekilde kolçakları sıkıca kavradı ancak şu anda umurunda değildi.

“İyi misin?”

Tristan dönüp karşısındaki tek gözlü adama baktı. Alpha'nın hakkını vermeliydi; Morana'nın, Zephyr'i aramasından bir saat sonra adam her şeyi bırakıp jetine binmişti. Tristan iki kadın arasında bir gerginlik olduğunu biliyordu ama bu onları, birbirlerinin yanında olmaktan alıkoymuyordu. Yaklaşık on iki saat önce, iz sürme neredeyse tamamlanmak üzereyken konumun genel hatları netleştğinde Morana önce Dante'yi aramış ve onu bilgilendirmişti. Yön doğruya, Dante'nin rotasına doğru olduğu için jetini hazırlamış ve Morana'nın sözüyle havalanmaya hazır hale gelmişti.

Sonra şaşırtıcı bir şekilde Morana, Zephyr'i aramıştı.

“Oraya nasıl gideceksiniz?” diye sordu Alpha'nın karısı Zephyr. Morana dizüstü bilgisayarın başında oturuyordu, Tristan ise odada volta atıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Morana. Bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama bu kadar kısa sürede özel uçuş hizmeti bulmak imkânsız.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Xander’ı da yanında götürecekmisin?”

Morana gözlerini kaldırıp ona baktı. Tüm o karmaşanın arasında bunu hiç düşünmemişlerdi. Siktir Onun bir rutini vardı. Onunla birlikte sıklıkla Tenebrae'ye seyahat etseler de

BİRLİKÇİ

bu farklıydı. Ne olacağını bilmeden, onu bir operasyonun ortasına apar topar götüremezlerdi. Bunu yapamazlardı. O bir çocuktur.

Sessizlik yeterli bir cevaptı çünkü Zephyr'in sesi tekrar geldi. "Ne kadar zamanımız var?"

"Altı saat, belki daha az," diye yanıtladı Morana.

"Oraya gelmemize ne dersin?" dedi Zephyr. "Bizim jetle uçabilirsiniz, kocam da sizinle gelir. Ben sizde kalıp Xander'a göz kulak olurum."

Tristan hoparlöre şaşkınlıkla baktı. Bu kadar nazik bir teklif beklemiyordu. Zephyr'i birkaç kez görmüştü, tatlı birine benziyordu ama ona hakkını verememişti. Fakat böyle bir anda yaptığı bu teklifi unutmayacaktı.

Morana konuşmayı sessize alıp karar vermesi için ona baktı. "Bu iyi bir fikir. Xander konusunda ona güvenebilirim."

Üç kadının bir tür grup haline geldiğini biliyordu. Onları telefonda konuşurken yakalamış, itiraf etmek istediğinden daha sıklıkla bazı konuşmalarını dinlemişti. Vahşi kedisinin, çocuğun güvenliği konusunda ne kadar ciddi olduğunu ve en küçük şeylerde bile ne kadar korumacı davrandığını bildiğinden ona göz kulak olması için Zephyr'e güvendiğini söylemesi Tristan için yeterliydi.

Başıyla onayladığında Morana konuşmanın sesini açtı. "Buraya gelmeniz ne kadar sürer, Zee?"

Zephyr muhtemelen Alpha'ya bir şeyler mırıldandı, sonra sesi tekrar netleşti. "Biz konuşurken jet hazırlanıyor. Siz özel piste gidin."

Kadın onu göremese de Morana başıyla onayladı. Bazen dinleyici olmadan sadece kendi kendine el kol hareketleri yapması ve mırıldanması çok hoşuna gidiyordu.

"Adamlarımızdan biri sizi alıp buraya getirecek."

"Mükemmel! Az sonra orada oluruz!" Sesi çok tatlıydı,

sadece o anki sıcaklık bile Zephyr'i koruyacağı insanların garip bir şekilde genişleyen listesinin altına yerleştirmişti.

“Tristan?”

Morana'nın sesi onu içinde oldukları ana geri getirdi.

Alpha'nın az önce ona nasıl olduğunu sorduğunu fark edince başını sallamakla yetindi. Olabildiğince iyiydi.

Yanında oturan Morana elini onunkinin üzerine koydu ve dönüp diğer adama baktı. “Bunun için teşekkürler.”

Teşekkürü eden o olmalıydı. Alpha'nın ona bir borcu yoktu ve Dante için bir iyilik yapıyor da değildi. Bunu sadece karısı istediği için yapıyordu. Tristan da Morana için her şeyi yapardı, bu yüzden adamı anlayabiliyordu. Zephyr'e yeni bir gözle bakınca nedenini anlayabiliyordu. İner inmez Morana'ya sarılmış ve Tristan'a dönerek “*Umarım her şey yolunda gider*” demişti. Bu söylediğini umursamayabilirdi ama hemen ardından Xander için endişelenmemelerini, zaten Dante'yle Amara'nın düğününde ve Los Fortis'e yaptıkları son yolculukta birbirlerine ısındıklarını, gayet iyi anlaşacaklarını söyleyince adamın içinde bir şey yumuşamıştı.

O anda Zephyr sadece tolere edeceği değil, gerekirse koruyacağı birkaç kişiden biri hâline gelmişti. Alpha için aynı şeyi söyleyemezdi, Morana'nın kendi bölgesinde onun adamı tarafından vurulduğunu unutmamıştı. Tetiği Alpha çekmemiş olabilirdi, o da herkes kadar Hector'un kurbanı olabilirdi ancak Morana söz konusuysa Tristan hiçbir zaman mantıklı davranmamıştı. Kadın iyisiyle kötüsüyle her zaman onun duygularının tetikleyicisiydi. Konu Morana olduğunda beyinde mantığa yer kalmıyordu.

Mantıklı küçük vahşi kedisi elini tutmaya devam etti. Te-

lefonun ekranı kucağında açık duruyordu, böylece zamanlayıcı ve konum net olarak görünüyordu.

Tek gözüyle ikisini inceleyerek, “Bu bir tuzak olabilir mi?” diye sordu Alpha. Bu Tristan’ın da merak ettiği ve üzerinde düşündüğü bir soruydu ama ucundaki yem görmezden gelemeyeceği kadar büyüktü.

Morana dudaklarını büzüp düşündü. “Sanmıyorum,” diye başladı. “Ondan hoşlanmadığınızı biliyorum ama Gölge Adam bana asla sonuca ulaştırmayan doğrudan bir ipucu vermedi. Verdiği bilgiler oldukça sağlamdı.”

Kadının o şerefsizden bahsettiğini duymak bile sinirlerini bozuyordu. Morana’yla gizlice buluşup görüştüğünü öğrendiğinden beri bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. İlk başlarda bu şiddetli bir kıskançlıktı çünkü henüz ilişkileri çok yeniydi, birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Tristan hiçbir erkeğin, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediği bir erkeğin ona yaklaşmasına tahammül edememişti. Ancak zamanla bu aşırı yoğunluk azalmış, hafif bir kıskançlığa ve katıksız bir kızgınlığa dönüşmüştü. Hafif kıskançlıktı çünkü adam açıkça zekiydi ve Morana’yla, Tristan’ın sahip olmadığı bir zekâ seviyesinde iletişim kuruyordu. Katıksız kızgınlık ise onları görünmez iplere bağlı kuklalar gibi oynattığı ve Tristan’ın bu saçmalıktan nefret etmesi yüzündendi. Bir başkası tarafından yönlendirildiği fikri dahi kanını kaynatıyordu. Sırf bu yüzden bile onları yönlendirebileceğini düşünen bu pisliğe kızgındı. Fakat inkâr edemeyeceği bir şey vardı ki, onun yönlendirmeleri olmadan Birlik’in varlığını bilemez ve kız kardeşini de bulamazlardı. Bu onu daha da sinirlendiriyordu çünkü kendini ona borçlu hissediyordu. Eğer ipucu gerçek çıkarsa, ki tüm kalbiyle böyle olmasını umuyordu, adama duyduğu rahatsızlığı kabullenmek zorunda kalacaktı.

Homurdanır gibi isteksiz bir ses tonuyla, “İtiraf etmekten

nefret ediyorum,” dedi Alpha. “Ama karımın hayatını kurtardı. Daha sonra onunla hastanenin dışında konuştum. Hâlâ onun hakkında ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yok.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyerek başını salladı Morana. “Kafa karıştırıcı biri. Sahip olduğumuz her türlü bilginin en iyi kaynağı oydu. Yine de bizi pusuya düşürmek için sahte bir güvenlik hissine kapılmamıza neden olması mümkün, bu yüzden gözlerimizi açık tutmamızı öneririm.”

Alpha başını sallayarak onayladı. “Asıl soru, bu ipucunu neden şimdi gönderdi?”

Morana bir süre sessiz kaldı, düşünceli bir ifadeye büründü. Onun gözücuyla kendisine baktığını görünce Tristan’ın gözleri kısıldı. Ona bir şey söylemiyordu. O zeki beyninde bir teori dönüyordu ama bunu paylaşmıyordu. Yanlarında başkaları olduğu için miydi, yoksa *onunla* mı paylaşmıyordu?

Saatler sonra ilk kez konuşarak, “Bunu duymak istiyorum,” dedi Tristan.

Morana yutkundu. Onu hem boğazlamak hem de becermek istediği zamanlardan kalma, ilişkileri çok güzel bir şeye dönüştüğü için şimdi sadece usulca kaynayan o eski ateş içinde alevlendi. Kadın ondan bir şey saklıyordu.

Avuç içi yukarı bakacak şekilde bileğini çevirip onunkini kavradı ve sıkıca tuttu. Gözlerini Morana’nın profiline kilitlemişti. Sanki az önce yutkunmuş, gözücuyla bakarak ona en büyük mesajı vermemiş gibi başını ona doğru çevirip masumca göz kırptı.

Dikkatini tekrar Alpha’ya vererek, “Belki,” diye söze başladı. “İlgili bilgiyi şimdi bulmuştur. Belki de ona borçlu olmamızı istiyor ve bunu koz olarak kullanıyordur.”

Evet, çok zekiydi. Aynı zamanda da sinsiydi. Kimse Morana Vitalio’yu onun kadar iyi tanıyamazdı. Dudaklarındaki o belli belirsiz titreme yaklaşmakta olana odaklanmak yerine,

BİRLİKÇİ

içinde bulundukları ana dikkatini vermesine yetecek kadar odaklanmasını sağladı.

“Evet, olabilir,” dedi Alpha düşünceli bir sesle. “Söylen-tilere bakılırsa, uzun yıllardır Birlik’e karşı mücadele ediyor. Tek başına bu bile benim gözümde onun için artı puan.”

Tristan bunu merak ediyordu. Bu kadar uzun yıllardır faaliyetinde olan Birlik’in adını bile duymamaları nasıl mümkün olabilirdi? Tabii...

“İttifak’tan haber var mı?” diye sordu.

Morana önceki tepkisinin tam tersini göstererek, bu kez paylaşmaya hevesli bir şekilde hemen ona doğru döndü. *Siktir...* o kadar belli ediyordu ki, Morana değil de başkası olsa acınası olurdu. Fakat bunun için minnettardı çünkü bu sayede kadının aklından geçen her şeyden haberdar oluyordu. İlişkilerinin ilk zamanlarında onu ne kadar tahrik ettiğini anlamasını, reddedilmeyeceğini bilerek onun peşinden banyoya gitmesini sağlayan tam da vücuduyla yüzünün Tristan’dan bir şeyleri saklayamamasıydı. Özgürlükle bir yere ait hissetme arasındaki o kırılgan dengeyi nasıl arzuladığını, ne kadar acı çektiğini ve hâlâ nasıl devam ettiğini ona söyleyen bu yetersizlikti. Gerçek kimliğiyle ilgili öğrendikleri karşısında ne kadar zorlandığını, vurulduktan sonra ne kadar mücadele ettiğini ve Zenith’in ölümü konusunda kaç tane iblisin hâlâ peşini bırakmadığını ona söyleyen de bu yetersizlikti.

Ancak onun iblisleriyle ilgili olan şey de buydu. Her zaman onun gözlerinden bakarlardı, ruhlarını Tristan’ın görmesi için ortaya koyarlardı ve onun ruhunu ön plana çıkarırlardı.

Bir keresinde tıpkı bu uçuş gibi bir yolculukta Dante’ye böyle söylemişti. Şeytanları onunkilerle dans ediyordu. En azından onunkiler bunu yapabilecek kadar zarıftı, Maroni’nin partisinde bir kez denemiş olsa da Tristan dans etmeyi asla beceremiyordu. Gerçi o zamanlar Maroni kafasını allak bul-lak etmişti.

Birden beyninde bir şeyler tetiklendi. “Bir partinin davetli listesini bulabilir misin?”

Morana gözlerini kırptırdı, dünden beri çıkarmadığı büyük gözlüğünün arkasından gözleri bir baykuşunki gibi görünüyordu. Şaşkınlık ifadesi çok tatlıydı ve ona odaklanmadan önce Alpha’ya attığı vahşi bakış da öyleydi. “Ne partisi?”

“Lorenzo’nun verdiği,” diye hatırlattı ona. “Tenebrae’ye gittikten hemen sonra olan.”

Hatırladıkça Morana’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bu yıllar önceydi, Tristan.”

“Gölge Adam o partideydi,” dedi kararlılıkla. “O gece seni uyarmıştı.”

O gecenin anıları aklına geldikçe kadının gülümsemesi azaldı. O gece onlar için pek çok şeyi ve ilişkilerinin seyri ni tamamen değiştirmişti. İtiraf etmeliydi ki, Gölge Adam’ın onun hayatı için yaptığı uyarı olmasaydı Tristan o kadar tetikte olmazdı.

“Yani?” diye sordu.

“Yani kimse Maroni’nin partisine davetsiz giremez.”

Yetişkin olarak ilk karşılaştıkları zamanları hatırlatarak, “Ben girdim,” dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Tristan dudaklarının seğirdiğini hissetti. “Gerçekten girdin mi?”

Sırıtışının silinişini izlemek eğlenceliydi. Gözleri kısılmıştı, ela gözleri sık sık gördüğü cinayetin yansımasıyla parlıyordu. “Sendin!”

Tristan iddiasını ne doğruladı ne de reddetti, sadece sessiz kaldı.

“Yani onun kesinlikle davetli olduğunu mu söylüyorsun?” Alpha’nın sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

Tristan başını salladı. “Lorenzo partilerinde güvenliği normalden daha da fazla artırırdı. Konuk listesi bunu gerektiri-

yordu. Kimsenin onu öldürmeye çalışmasını ya da öldüren o değilse, partisinde kimsenin ölmesini istemezdi.”

Alpha öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini iki dizinin arasından sarkıtmıştı. Tristan, adamın gömleğinin altından görünen dövmelele kaplı yara izlerine baktı. Muhtemelen hayatı boyunca gördüğü fiziksel olarak en hasarlı adamlardan biriydi. Tristan’ın da yeterince yara izi vardı ve bu izlerin nasıl bir işkence sonucu oluştuğunu iyi bilirdi. Alpha’dan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama yaşadığı her neyse hayatta kalmasına, her şeye rağmen oyunun zirvesine çıkma gücüne saygı duyabilirdi.

“Konuk listesini alabilirsek,” dedi Morana heyecanla. “Muhtemelen içlerinden birinin Gölge Adam olacağı bir isim havuzuna ulaşabileceğimizi mi söylüyorsun?”

Tristan başıyla onayladı.

“Demek ki, sevgili babam...” Alpha’nın ses tonundaki alaycılık çok açıktı. “...onu gerçekten tanıyordu.”

“Sence Gölge Adam’ın kim olduğunu biliyor muydu? Gerçek kimliğini?” Morana’nın ses tonundan şaşkınlığı anlaşılıyordu. Lorenzo Maroni’nin birini tanıması iyiye işaret değildi. Eğer gerçek kötülüğün bir yüzü olsaydı, bu Lorenzo’nunki olurdu.

Alpha başını iki yana salladı. “Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Ancak bize bir ipucu verebileceğini düşündüğüm bir adamın izini sürmüştüm.”

“Kim?”

“Onun tarafından öldürüldüğü söylenen en eski cinayetlerden biri,” diye açıkladı yaralı adam. “Ortalıkta dolaşan bir söylenti bu. Yaklaşık yirmi beş yıl önce çıkan bir yetimhane yangını. Garip bir şekilde orada hiç çocuk yokmuş, sadece bir grup yetişkin varmış. Bunu onun yaptığına dair bazı fısıltılar vardı. Adam oranın bekçisiymiş ve kaçmış.”

Morana'nın nefesi kesildi. "Diyelim ki o yaptı. Yirmili yaşlarında yaptığını varsayarsak, bu onu kırklı yaşlarının ortalarında yapar."

Kendi tecrübelerinden bildiği için, "Birini öldürmek için yetişkin olman gerekmez, vahşi kedi," diye belirtti Tristan.

Morana onun hatırlatması üzerine ciddileşti. "Doğru. Yine de o zaman genç olsa ve bunu gerçekten o yapmış olsa bile, şu anda en az otuzlu yaşlarında olmalı. Bu da havuzu daraltıyor." Alpha'ya döndü. "Peki adam ne demişti?"

Alpha ikisini de inceledi. "Bunamıştı. Olaydan bahsettiğimde kendini kaybetti ve korku içinde tek bir cümleyi tekrar tekrar mırıldandı."

"Hangi cümle?" Morana öne doğru eğildi.

"İblisin gözleri."

Kelimeler boşlukta yankılanırken kabine sessizlik çöktü.

"Kahretsin," diye titredi Morana. "Tüylerim ürperdi. O iyi adam mı, yoksa kötü adam mı? Lütfen biri bana söylesin."

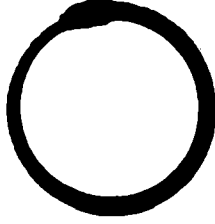
İşte asıl soru buydu.

Tristan'a göre Gölge Adam'ın canı cehennemeydi.

Sadece Morana'nın elini sıkıca tutarak lanet olası uçuşun bitmesini bekledi. Eğer indiklerinde gerçekten kız kardeşini bulursa bir jet almaya yemin etti.

Sadece birkaç saat kalmıştı.

BÖLÜM ON İKİ

Lyla, Gladestone

Gladestone'da çok fazla terk edilmiş depo vardı.

Lyla sanayi bölgesindeki küçük fabrikalardan birinin önünde duruyordu. Şehirde bunun gibi terk edilmiş, tamamen harabeye dönmüş bloklar vardı. Fabrikalar ve şirketler yüzyılın başlarında kapanmış ya da daha yeşil alanlara taşınmıştı. Şehirde yeşil olan hiçbir şey yoktu. Kurumsal açgözlülükle gizlenmiş, altında suçları saklayan beton bir ormandı. Lyla şehirde pek bulunmamıştı ama seyahat ettiği arabaların camlarından gördüğü azıcık şey bile onu uyuşturmuştu.

Gökyüzüne baktığında griden başka bir şey göremedi, görünürde tek bir yıldız bile yoktu. İç çekti. Bayfjord'daki gökyüzünü özlemişti. Lyla kendi gözleriyle görene kadar böyle bir gökyüzünün gerçekte var olabileceğini bilmiyordu. O kadar geniş, sonsuz ve açıktı ki, sadece bakarken bile uçabileceğini hissediyordu. Bulutlarla doluyken en gri, hava açıkken en mavi ve günbatımında parladığında en turuncu olan gökyüzü; geceleri en parlak yıldızların en gerçeküstü bir tablo gibi üzerine serpiştirildiği en siyah tuvale dönüşürdü. Yatak odasının dışındaki verandadan görünen dağ ve deniz manzarası, en iyi güvenliğin sınırda gece gündüz çalıştığını bilerek mülkte dolaşma özgürlüğünü, bağ kurduğu insanları... hepsini özlemişti. *Evini* özlemişti.

Fakat bunu yapmak zorundaydı.

“Burası toplantılar için.” Yanından gelen ses, başını çevirip eldivenli eliyle onunkini kavrayan adama bakmasına neden oldu. Siyah kapüşonlu bir *sweatshirt* ve kot pantolon giymişti, gündelik kıyafetleri içindeyken bile etrafına tehlike yayıyordu. Diğer elinde bir gece çantası tutuyordu. Lyla’yı dışarıdan harap haldeki küçük bir depo gibi görünen yere götürdü, bir kod girdi ve her an düşecekmiş gibi görünen çürümüş kapıyı açtı.

Kapıdan girdiğinde bir nefes aldı, içerisi dışarıısıyla hiç uyuşmuyordu. Ofise benziyordu ama daha rahat ve daha küçüktü. Yüksek tavanlar, binaya dışarıdan görüldüğünden daha sağlam bir çatı kazandıran kirişlerle kaplıydı. Soldaki halının üzerinde bir çift berjer duruyordu. En sol köşede bir kahve makinesi, fincanlarla atıştırmalıklar vardı. Alanın büyük bir bölümünü filmlerdeki ofislerde, çoğunlukla yönetim kurulu odalarında gördüğü türden uzun bir masa ve etrafındaki on sandalye kaplıyordu. Kirişlerden birine sabitlenen projektör, beyaza boyanmış arka duvara dönüktü.

Etrafına bakınarak, “Burası ne tür toplantılar için?” diye sordu Lyla.

Dainn berjerlerden birine doğru yürüyüp elindeki çantayı üzerine bıraktı. “Gizli türden. Bazı insanlar toplantılarını tamamen gözlerden uzakta, hiçbir belge olmadan yapmak isterler ve bu gibi yerler de bunun içindir.”

Lyla onu takip ederek içeri girdi, alanın ortasına kadar ilerleyip etrafını inceledi. “Gerçekten mi?”

Adam kuru bir kahkaha attı. “Bilsen şaşarsın. İnsanlar bazı yönlerden oldukça tahmin edilebilirdir.” Ona yaklaştı. “Güçleri arttıkça, tek bir şey daha önemli hale gelir.”

Adamın düşünme şeklinden büyülenerek, “Neymiş o?” diye sordu.

BİRLİKÇİ

Dainn eğilip yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Sırlar,” dedi aralarında bir sır paylaşıyorlarmış gibi. “İnsanlar sırlarını korumak için her şeyi yaparlar.”

Kelimelerindeki gerçeği fark ederek yutkundu. “Peki ya sen?”

Elleri Lyla’nın beline uzanırken, “Ben sırları biriktiririm,” dedi adam. “Onları kullanırım. Onlarla manipüle ederim.”

İnsanları manipüle etmekten ve onlarla oynamaktan bahsetmesi Lyla’yı tahrik etmemeliydi ama ediyordu. Onu böyle tanıdığı, dünyanın gördüğü maskeyle ona gösterdiği adam arasındaki zıtlığa şahit olduğu için kendini sırrın içindeymiş gibi hissediyordu. Bu da ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şey, güç veriyordu. Başkalarının sırlarını biriktirip kullandığını ancak kendisinin tüm sırlarını da Lyla’ya verdiğini fark etmişti. Bunu bilmek ve göğsünde saklamak, sadece ikisine ait baloncuğun dışındaki hiç kimsenin bilmediği bir sırta sahip olmak ona ayrı bir haz veriyordu.

Özellikle de son yirmi dört saatte ne kadar da büyük bir baloncuk olmuştu.

Lyla’nın her yanı ağrıyordu, yine de hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Attığı her adımda onu hissedebiliyordu; kadınlığı hırpalanmış, hayatının en yoğun ve en çılgın cinsel maratonunun ardından kalçaları hâlâ titriyordu. Dainn onu evirip çevirmiş, her pozisyona bükmüş ve döndürmüştü. Lyla ise kendini ona doğru itmiş, zıplamış ve geri çekilmişti. Dokunuşları sadece arzuyla değil, ayrılık öncesi birbirlerini hafızalarına kazıma telaşıyla da damgalanmıştı. Ayrılık sırasında kendilerini daha uzun süre tok tutmak için birbirlerine doymuşlardı.

Ellerini adamın göğsüne koydu, sanki onun doğuştan gelen özgüvenini içine çekip kendine katabilirmiş gibi avucunun altında kalbinin güçlü atışlarını hissetti. “Onlara ne söylemeliyim?”

Adam burnuyla onunkini okşadı, bu yumuşak hareketle Lyla'nın kalbi sıkıştı. "Ne istersen," dedi Dainn.

Gözleri büyüdü. "Her şeyi mi?"

Ağırlığını kaç kez taşıdığına şahit olduğunu bile sayamadığı geniş ve kaslı omuzlarını silktilti. "Onlara istediğini anlat. Bu senin gerçeğin, senin seçimin. Sadece *senin*. Ne kadarını, ne zaman ve kiminle paylaşacağına sen karar vereceksin."

"Bir tek senin dışında," diye açıkladı. "Sen tüm gerçeklerimi anlıyorsun."

"Tüm yalanlarını da anlıyorum. Ayrıca arada kalan her şeyi." Dainn memnun görünüyordu. "Sadece Blackthorne'dan henüz bahsetme."

Sanki farklı maskeler takan aynı adam değilmiş gibi, farklı kişiliklerinden bu şekilde her bahsettiğinde Lyla'yı büyülüyordu. "Peki ya Gölge Adam?"

Dainn'in dudaklarının kenarında belli belirsiz bir seğirme oluştu. "Morana düşündüğüm kadar akıllıysa, Gölge Adam'la aradaki bağı zaten sezmiştir."

Gözlerini kısıp adama baktı. "Ne yaptın sen?"

Dudaklarının kenarındaki oluklar derinleşti ama sessiz kaldı. Elleri sıkıca kadının belini sarıyordu. Korkularından birini daha ona açıklamadan önce Lyla birkaç dakika onun varlığının, sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardı. Biraz öncesine kadar adlarını hiç duymadığı ama onu yıllardır tanıyan yeni insanlarla tanışmak da dahil her şeyden korkuyordu. Ayrıca... yetersiz olmaktan da korkuyordu. Öğrendiklerine bakılırsa, Morana bir teknoloji dehasıydı. Amara ünlü bir psikologdu ve Zephyr bir kuafördü ama şimdi kocasıyla birlikte çalışıyordu. Eski arkadaşı Zenith bile insanlarla çalışıp onlara yardım ediyordu. Lyla bunların hiçbiri değildi. Kendi hatası olmaksızın, içinde bulunduğu koşullar nedeniyle bir şey olma fırsatı bulamamıştı. Odak noktası ölümden olmadığı

zamanlarda hep hayatta kalmak olmuştu. Şu anda kendini bile yeni yeni tanıyordu; neleri sevip sevmediğini, kendisiyle ilgili daha önce hiç bilmediği küçük şeyleri zar zor öğreniyordu.

“Ya... hayal kırıklığına uğrarlarsa? Nasıl olacağımı... bilmiyorum. Kim olacağımı da.”

Dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. “Sen mükemmel-sin. O kadar parlak yanıyorsun ki bir adamı kör edebilirsin, *flamma*.”

“Ya diğerleri bunu görmezse?”

“Kimsenin görmesini istemiyorum,” dedi açıkça. “İnsanlık zamanın başlangıcından beri güneşten ateşi çalmaya çalışmıştır.”

Lyla bunu birkaç saniye düşündü.

“Sadece bana bir söz vermeni istiyorum,” dedi Dainn ciddiyetle. “Kendine iyi bakacağına söz ver. Yemek ye ve uyu. Çayını iç. En az iki günde bir Dr. Manson’la konuş. Bir de,” diyerek ofisteki çekmecesinde sakladığına benzeyen bir telefonu kadının eline tutuşturdu. “Telefonunu her zaman yanında taşı. İçinde bir takip cihazı var. Onu izleyeceğim.”

Garip bir şekilde bu onu sakinleştirdi. “Tamam.”

Birbiriyle uyumsuz gözlerinde parlayan sıcaklıkla, “Ah, küçük kızıl,” diyerek burnunu öptü. “Şu haline bak, büyük kötü kurt seni izleyeceği için rahatlamış hissediyorsun.”

Lyla gözlerini ona dikti. “Benim büyük kötü kurdum.”

Dainn bir eliyle onun çenesini kavrayıp dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. “Bana hâlâ güveniyor musun?”

Başını salladı.

“O zaman gözlerini kapat ve ona kadar say.”

Lyla itaat etti, adam kendine engel olamıyormuşçasına onu tekrar öperken Lyla’nın kalbi boğazında atıyordu. Adama sarılıp dudaklarını aralayarak onu tatmasına izin verdi. Dainn’in içindeki lav eridi, ona aktı ve güçlendirdi. Dillerinin

dans ettiği öpüşmeleri, hassaslaşmış dudaklarını daha da hırpaladı ama kadının umurunda değildi.

O daha ne olduğunu anlamadan bitmişti. Adamın dudakları onunkilerden ayrıldı, elleri belinden uzaklaştı ve varlığı onu terk etti.

Lyla ona kadar sayarken kalbi gümbürdeyerek atıyor, göğsü sıkışıyordu. Ardından gözlerini açtı.

Yalnızdı.

Adam gölgelere geri dönmüştü.

Lyla bir saatini yalnız geçirdi. Bir saat boyunca volta attı, kahve masasına gidip kendine bir fincan doldurduktan sonra öylece bıraktı. Sinirleri hareketsiz kalmasına izin vermeyecek kadar gergindi. Berjerlerden birine çöktü, çantasını kendine yaklaştırdı. Bayfjord'dan ayrılmadan önce Dainn çantayı hazırlamış ve helikopterine koymuştu. Bu da ona gerçeği söylemeyi planladığını, buraya geldiklerinde Lyla'nın ondan ayrılacağını daha en başından planladığını gösteriyordu. Onun gitmesine ve geçmişiyile buluşmasına izin verecekti.

Çantayı elinin altında tutsa da açmadı, henüz içine bakmak istemiyordu. Yeni ortamına girdiğinde ve aidiyet hissetmeye ihtiyaç duyduğunda içine bakacak, adamın onun için neler hazırladığını görecekti.

Sessizce çantayı kenara bırakıp pofuduk koltuğun kenarına oturdu. Bacakları tedirginlikle olduğu yerde zıplıyordu, tüm uzuvları kaygı ve beklentiyle geriliyordu.

Bulunduğu yere yaklaşan bir araç sesi kalp atışlarının hızlanmasına, zihninin boşalıp bedeninin adrenalin dalgasıyla ısınmasına neden oldu. Bir yabancı ya da tesadüfen oradan geçen biri olabilirdi, hatta belki daha tehlikeli bir şeydi. Bu

düşünceyi hemen bir kenara bıraktı. Güvenliğinden emin olmasaydı onu burada yalnız bırakmazdı. Bu sadece birinin onun yerini bilerek yaklaştığı anlamına gelebilirdi.

Nefesini tutarak bekledi, ayak sesleri yaklaştıkça kalbi tüm vücudunda yankılanan sert bir vuruşla atıyordu. Saniyeler sonra kapı tıkırdadı, biri içeri girmeye çalışıyordu. Hareket etmeye çalışmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu, kocaman açılmış gözlerle kapıyı izlerken olduğu yerde donakalmıştı.

Birinin omzuyla yüklenmesinin ardından ahşap kapı kırıldı. Elinde silah tutan uzun boylu bir silüet kapıyı aşip içeri girdi. İçeri adım attığında ışık yüzünü aydınlattı.

Gördüğü fotoğraflardan ağabeyinin arkadaşı Dante Maroni'yi tanıdı. Lyla, giydiği *blazer* ceketin yakasının altında ensesinden sırtına doğru bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti. En iyi ilk izlenimi bırakmak ve diğerleriyle kıyaslandığında hasarlı mal gibi görünmemek için bu kıyafeti çok fazla düşünerek seçmişti.

Dante Maroni girişin sol tarafında durup etrafı inceledi. Lyla fotoğrafların adamın gerçekte ne kadar yakışıklı olduğunu yeterince yansıtamadığını düşündü. Hızla ve hassasiyetle içerideki her şeyi taradıktan sonra sonunda ona doğru hareket etti.

Adamın yüzünde beliren şok ifadesiyle birlikte dudakları hafifçe aralandı, silahı tutan eli gevşeyip yanına düştü ve koyu renkli gözleriyle onu baştan aşağı inceledi. Kulağındaki bir şeye bastırdı. “Onu bulduk.”

Lyla titreyen kollarıyla oturduğu koltuğu iki yanından kavradı. Karşısındakinin yıllardır onu arayan ve kardeşine yardım eden bir adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Bir şeyler söyleyip onu selamlamak, daha az tuhaf görünmek için ağzını açmaya çalıştı ama kelimeler boğazında

düğümlendi. Gözleri doldu, ne diyeceğini bilemeden yaşları uzaklaştırmak için hızlıca kirpiklerini kırpıştırdı.

Adam da bir şey söylemiyordu ama belli ki ondan çok daha kontrollüydü. Yüzü yumuşamıştı, gözlerine kadar ulaşan kocaman ve sıcak bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Onu tanıyan birinden aldığı ilk gerçek gülümsemenin bu olduğunu fark edince titremeye başladı. Bu iyi bir işaretti ve daha fazlasını alabileceğini ummasına neden oldu. Onları biriktirip kalbinde saklayacaktı çünkü daha önce ona böyle sevinç ifadeleri hiç sunulmamıştı, hatta nadiren görmüştü. Onun karanlık dünyasında gülümsemeler acımasızdı. Sevgi-lisinin ise onunki kadar karanlık, hatta daha lekeli bir ruhu olduğu için saf bir gülümseme takınmazdı. Dünyaya gösterdiği gülümsemeler sahteydi, Lyla'ya gösterdikleriyse gözle-rindeki sıcaklıkla dudaklarının kıyısında minik bir kıpırtıdan ibaretti. Dante Maroni'nin gülümsemesi ıslıl ıslıldı, gözlerini kısarak bakmak zorunda kalacağı kadar parlaktı.

Ona yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadan korumacı duruşuyla kapıda bir nöbetçi gibi dikildi.

Lyla daha fazla düşünmeden dışarıdan bir lastik gıcirtısı geldi, ardından koşan birinin hızlı ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra kapıda bir siluet belirdi ama son anda durdu. Dante yana çekilip kapıdaki her kimse ona sessizce başını salladı.

Siluet derin bir nefes aldıktan sonra içeri adım atıp gözle-riyle etrafı inceledi.

Lyla, adam onu görmeden önce gördü. Koyu sarı kısa saçlar, mavinin en parlak tonu olduğunu bildiği açık renk gözler, her an harekete geçmeye hazır olan uzun boylu ve kaslı bir vücut...

Tristan Caine.

Ağabeyi.

Adamın gözleri sonunda kadının oturduğu tarafa kaydı ve onu görünce olduğu yerde *donakaldı*.

BİRLİKÇİ

Adamın göğsünün hızla inip kalktığını, kendisinininkinin de ona eşlik ettiğini fark etti. Kalbi kaburgalarının kafesinden kurtulmuş vahşi bir at gibi dörtlale koşuyordu, kolları berjerin iki yanındaki minderleri sıkıca kavramaktan titriyordu ve gözleri birbirine kilitlenmişti.

Adamın gözleri tüm küçük detayları kaydetmeye çalışıyormuşçasına onun üzerinde gezinirken Lyla da aynısını yapıyordu. Kırışmış gömleğinden, günlerdir dokunulmamış gibi görünen çenesindeki kirli sakala, yine günlerdir uyumamış olabileceğini düşündüren gözlerinin altındaki koyu renkli gölgelere kadar tüm detayları inceliyordu. Her ikisi de birbirinin tüm ayrıntılarını içine çekti. Gözleri birbirini buldu, birbirlerinin üzerinde gezindi, tekrar birbirine kenetlendi ve yeniden inceledi.

Saniyeler, dakikalar, saatler boyunca birbirlerini içine çektikten sonra adam derin bir nefes aldı ve ileri doğru bir adım attı.

Lyla'nın parmak eklemleri berjeri sıkıca tutmaktan sızlıyordu.

Yavaş ve ölçülü bir adım daha atarken sanki korkutup kaçırmak istemediği ürkmüş bir hayvanmış gibi onu dikkatle izledi.

Lyla kıpırdamadı. Kelimeler üretemiyor, duygularını sindiremiyor, öylece oturup onu izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Bir adım daha atınca burnu sızlamaya başladı.

Son bir adım daha ve artık tam karşısındaydı, elini uzat-sa dokunabilecek kadar yakındı. Ona dokunmak istedi. Fakat kolları hareket etmedi, sanki göremediği zincirlerle bağlanmışçasına kilitlenmiş gibi iki yanında hiç kıpırdamadan duruyorlardı.

Lyla yukarı bakarken o da aşağı baktı. Bakışları birbirin-

den hiç ayrılmadı, adamın gözlerinde yoğun duyguların ağırlığı vardı ama onun okuyabileceği bir şey değildi. Yalnızca yoğunluğunu hissediyordu ve bu da kendi duygularının ön plana çıkmasına neden oldu. Gözleri yanıyor, duygularının buharları gözyaşlarına dönüşüyordu.

Bir an sonra onun gözlerindeki ıslaklığı görür görmez, hiçbir şey söylemeden dizlerinin üzerine çöktü. Birdenbire kadın aşağı doğru bakarken adam yukarı bakmaya başlamıştı.

Sadece baktılar, onlarca yıldır ilk kez birbirlerinin varlığını soludular. Lyla'nın bilmediği ve Tristan'ın unutamadığı tüm anılar aralarında asılı kaldı. Adam ellerini kaldırdı, pürüzlü avuç içlerini yukarı bakacak şekilde çevirip aralarında tuttu. Kadınlık kadar buğulu gözleriyle sadece izledi ve bekledi.

Elinin kenarından parmaklarının titrediğini görebiliyordu.

Her nasılsa, bunu görmek içindeki aydınlanmayı beraberce getirdi. Bu adam onun *ağabeyiydi*.

Ağabeyi.

Kaybolduğundan beri onu arayan adamdı.

Yirmi yıl boyunca onu bulmaktan vazgeçmeyen adamdı.

Ailesinden kalan tek kan bağıydı, hiçbir zaman göremediği ağacın kökleri idi.

Lyla onun ellerine bakmadı bile, gözlerini onunkilerden ayırmaya içi el vermiyordu. Fakat onun ellerini karşısında görmek, nasıl olduysa kendi ellerini bağlayan zincirleri kırmıştı.

Titreyen ellerini yukarı kaldırıp yavaşça onun avuçlarının içine bıraktı.

Adamın göğsünden titrek bir soluk kaçtı. Bir anlığına gözlerini kapatınca kirpiklerinde asılı kalan yaşlar yanaklarından aşağı akıp çenesine süzüldü.

Lyla kendi gözyaşlarının düşüşünü hissetti. Kısa, kesik nefesler alıp bu anı bölmek için ses çıkarmamaya çalışırken bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

BİRLİKÇİ

Adam ona tekrar baktığında gözlerinde öyle yumuşak ve öyle güzel bir şey vardı ki, Lyla'nın dudaklarından sesli bir hıçkırık döküldü.

Sanki sesi adamı da tetiklemişti. Daha gözünü kırpamadan Lyla'yı halının üzerine çekip kollarına aldı, küçük bedenini kendi büyük sıcaklığının içine çekti. Geniş kolları koruyucu bir şekilde etrafına sarıldığında bu his onu paramparça etti.

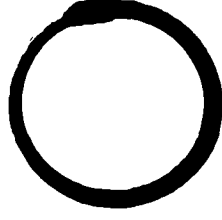
Buna asla sahip olamayacağına inanarak neredeyse ölüyordu. Bütün hayatını buna layık olmadığına inanarak yaşamıştı. Dainn onu bulmadan önce... çocukluğunda, ergenliğinde ve genç bir yetişkin olduğu zamanlarda kırıldığı her an onu koruyacak bir ağabeyin kollarını arzulamış, o kollar gelmedikçe içten içe ölmüştü. Tristan'ın onu kendine doğru çekip sıkıca sarılışı Lyla'yı bir kez daha parçaladı çünkü bunu dilediği, bunun için yalvardığı, bunun için dua ettiği ve asla kavuşamadığı her anı yeniden hatırlatıyordu.

Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, feryadı mekânın boşluğunda yankılanıyordu ama umurunda bile değildi. Kalbiyle, ruhuyla, bedeniyle ağlıyordu ve yalnız değildi. Tristan da onunla birlikte ağlıyordu, onun kadar yüksek sesle değildi ancak en az onun kadar şiddetli ağlıyor, bedeni onunla birlikte titriyor ve kolları sanki bir daha asla bırakmayacakmışçasına sarılıyordu.

Lyla gözücuyla kapıya başkalarının da geldiğini farkındaydı ama ikisi de dönüp bakmadılar. Dağılmış bir ağabey ve paramparça bir kız kardeştiler, o an kimse umurlarında değildi.

Dünya yerle bir olsa bile orada, yere çökmüş halde kalıp birbirlerine sarılmaya devam ederlerdi. Yeniden kavuşmuşlardı ve yirmi yılı aşkın süredir hiç durmadan kanayan açık yaralarını onarıyor, iyileştiriyorlardı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Dante, Gladestone

O gerçektir.

Onu bu kadar uzun süre aradıktan sonra, neredeyse bir efsane olduğuna inanmaya başlamıştı. Tristan'ın hatırına bir gün kız kardeşinin başına ne geldiğini öğreneceklerinden hiç şüphe duymamıştı, hatta onu bulacaklarını umuyordu. Yine de bunun birdenbire olmasını hiç beklemiyordu. Elbette minnettardı, sadece her şeyin bir anda gerçekleşmesi tüylerini ürpertmişti. Neden şimdiydi? Neden daha önce ya da daha sonra değildi? Mutlaka bir sebebi olmalıydı çünkü Gölge Adam hakkında bildiği bir şey varsa, o da her ne yapıyorsa kendi çıkarını gözettiğiydi. Her zaman bir planı vardı.

Kadının yüzünü dikkatle inceledi, sadece bebeklik fotoğraflarını görmüştü. Şimdiyse büyüüp güzel bir kadın olmuştu. Her an parçalanacakmış gibi görünen minyon, kırılgan bir havası vardı ama bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Görünüş aldatıcı olabilirdi ve nasıl bir cehennem yaşamış olursa olsun, bundan sağ çıkmayı başaran herkes, içinde onların hayal edebileceğinden çok daha büyük bir içsel güç barındırıyor olmalıydı. Eğer Morana'nın kuşkuları doğruysa, Gölge Adam'la birlikte olan birinin çelik gibi taşakları ya da bunun kadınsı karşılığına sahip olması gerekirdi.

Dante, karısıyla yaşadığı ateşli bir sevişmenin ortasındaiken telefonla arandığını hatırlıyordu. Morana'nın kendisiyle

paylaştığı her şeyi anlattığında Amara en hafif tabirle afallamıştı. Fakat iz sürme işleminin tamamlandığı ve konumun Tenebrae'ye, Gölge Limanı'ndan daha yakın olan Gladestone'daki bir depoda tespit edildiği haberi geldiğinde, Dante hemen özel jetinin hazırlanmasını emredip on beş dakika içinde havalanmıştı.

Diğerlerinden önce gelmesinin nedeni de buydu. Adamlarından ikisi dışarıda etrafı kolaçan ediyordu ama bir açık bulabileceklerini hiç sanmıyordu. Gölge Adam, planında bir piyon ya da Birlik için bir tuzak olmadığı sürece onu yalnız bırakmazdı.

Tristan'ın küçük kız kardeşi olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldığı kadın dehşete düşmüş görünüyordu. Yüzündeki ifadeye bakınca göğsünde bir yerin sızladığını hissetti. Ona, insanlar üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olduğunu bildiği gülümsemesini sundu. Neyse ki bu işe yaramış, kadının omuzları bir parça gevşemişti.

Ancak Dante başka bir şey daha fark etti. Gözlerini ondan ayırmayan kadının yüzünde, far görmüş geyik ifadesinin yanı sıra bir tanıma parıltısı da vardı.

Bu Dante'yi şaşırttı.

Kadın onun kim olduğunu biliyordu.

Nasıl? Bu tanıma Birlik'le mi, yoksa Gölge Adam'la mı ilgiliydi? Ne halt etmeye çalışıyorlardı?

Belki kayda değer bir şey değildi. Belki de bu bir tanıma ifadesi değildi, sadece o öyle sanmıştı. Bu da mümkündü.

Ona tekrar dikkatle baktı.

Lanet olsun. O olduğuna inanamıyordu.

Dante mutluydu, kardeşi için kendinden geçmişti. Yıllar boyunca onu arayışına bizzat tanık olmuş, hatta zaman zaman girişimlerde bulunmuş olan kendisi için de duygulanmıştı. Her zaman onu bulduklarında her şeyin mükemmel bir şe-

kilde yerli yerine oturacağını düşünmüştü. Tabii o zamanlar daha saftı. Onların dünyasındaki alçalmanın derinliklerini, cehennemin seviyelerinin herhangi birinden çok daha derine indiğini bilmiyordu. Kadın derinliklere girmiş, bir şekilde geri çıkmıştı. Dante artık bu kadar saf olmayı göze alamazdı.

O zamanlar bir karısı, bir çocuğu, koruması gereken bir ailesi ve yönetmesi gereken bir şehri yoktu. Bu görevi üstlendiği andan itibaren babasını kendi infazına götüren mantıklı yanı biraz temkinliydi. Her şeyi olduğu gibi kabul etmiyordu. Kollarını açıp onu tamamen kucaklamak ve ailesine katmak istese de gerçek şu ki, henüz onun nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Tüm hayatını Birlik'e bağlı olarak onların etkisinde yaşamıştı, bir şekilde Gölge Adam'la bağlantılıydı ve şimdi birdenbire hiçbir açıklama olmadan onların karşısına çıkmıştı. Dante travmanın insanları nasıl değiştirdiğini bizzat görmüştü. Amara, onlara ihanet eden üvey kız kardeşinin ardından kendi canıyla kızlarının hayatını zor kurtarmıştı. Kısa süre önce de sağ kolu olan eski dostunun ihanetinin, Alpha ve ailesinin üzerinde nasıl bir yara izi bıraktığını ilk elden görmüştü.

Geçen yıl baba olduktan sonra Dante Maroni'nin insanlara duyduğu güven eskisine oranla ciddi anlamda azalmıştı. Kadının masum mu, bir piyon mu ya da daha kötüsü onları hedef alan bir suçlu olup olmadığını kanıtlayana kadar Dante'nin gözü onun üzerinde olacaktı. Aynı zamanda masum olması, sadece hayatının kurbanı olması ihtimaline karşı ona kucak açıp koruyacak ve ailesi gibi davranacaktı. Eğer öyleyse, gerekirse onun için hayatını ortaya koyacaktı.

Ancak bu ikilem netleşene kadar aklındaki kuşkuları kendine saklayacak, yalnızca Amara'yla paylaşacaktı. Zaten karısının söyleyeceklerini dinlemeye can atıyordu, onun sezgilerine ve deneyimlerine gözü kapalı güvenirdi. İnsanların

BİRLİKÇİ

kişiliklerini anlamak konusunda kraliçesinden daha zeki tek bir ruh yoktu. Morana'yı ondan ve Tristan'dan çok daha önce tanıyıp güvenmişti. Ona Alpha'ya güvenmesini söylemişti, Dante bu karardan hiç pişmanlık duymamıştı. Üvey kardeşiyle olan ilişkisi zamanla daha iyiye gidiyor, Damian'ın yokluğunun bıraktığı boşluğu dolduruyordu. Üstelik aksi yöndeki tüm belirtilere rağmen Amara hâlâ Vin'e güvenmesini söylüyordu. Bunu çürütecek bir kanıt görene kadar karısına inanmaya devam edecekti.

Kahretsin, Damian'ı özlemişti ve onun nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Kardeşinin, onu asla kabul etmeyen bu dünyadan tamamen uzak durma kararına saygı duyuyordu. Damian onu seven bir kadınla kendine güzel bir hayat kurmuştu. Dante her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ara sıra güvenliği kontrol etse de kardeşinin asla eve dönmeyeceğini, ilişkilerinin kullan-at telefonlarla yapılan aramalarla sınırlı kalacağını kabullenmişti. Aynı şey olmasa da biricik kardeşini kaybetmenin, bir ağabey olarak onu koruyamamış olmanın acısını iyi biliyordu. Bu yüzden Tristan'ın hisleri çok daha derin ve yoğun olsa bile onun acısını anlayabiliyordu.

Dante yüzündeki güven verici gülümsemeyi koruyarak kadını baştan aşağı süzerken sadece güzelliğini değil, ona dair tüm detayları inceliyordu. Bakımlıydı; üzerindeki kahverengi bol kesim *blazer* ceket, koyu renk kot pantolon ve deri botlarla gösterişli görünüyordu. Hepsi sade ama pahalıydı. Dante kaliteli giyimden anlardı, bir bakışta tüm parçaların lüks markalara ait olduğunu fark etmişti. Takıları azdı; sadece kulaklarında zarif birer halka küpe, işaretparmağındaysa ince bir yüzük vardı. Asıl dikkat çekici olan, boynundaki altın kolyeydi. Özel yapım olduğunu hemen ele veren sarmal desenli, tasma tipi bir kolyeydi.

Kolyeye bakınca gözlerinin önünde geçmişten bir sahne

canlandı. Yeraltı dünyasında geçirdiği zamanlarda bazı partilerde boyunlarına tasma takan sahipli seks köleleri görmüştü. Onları giymeye ve kendilerini sapkın, aşağılık efendilerine zincirlemeye zorlanmışlardı. Dante böyle bir partide, tasma takılıp hayvanlar gibi zincirlenmiş çıplak erkek ve kızlarla çevrilmiş halde oturmak zorunda kalmıştı. Onları kontrol edenler ise insan kılığında en berbat türden canavarlardı.

Dante bu anıyı hatırlayınca kadının uzun boynundaki altına yakından baktı. Gördüğü tasmaların hiçbirine benzemiyordu, ayrıca kadının rahat oturuşu ve özgür görünmesi düşündüğü gibi olmayabileceğini gösteriyordu. Öyle olmadığını umuyordu. Peki ya bu pahalı, özel yapım tasma görünmez bir zincire bağlanmışsa? Bu hepsi için büyük bir sorun olabilirdi.

Tristan'ın gelmesini beklerken aklında sorular dönüp duruyordu. Dante hem konumu güvence altına almak hem de en kısa sürede kadına ulaşarak verilen ipucunun sahte olup olmadığını doğrulamak için erken gelmişti. Tristan ve Morana, özel jetleri olmadığından Alpha'nın uçaklarından birinin onları alıp buraya getirmesini beklemişlerdi. Dante adamı arayıp gelişmeleri bildirmiş ve Gladestone'u sormuştu. Onların burası hakkında pek bir fikirleri yoktu ama Alpha'nın bağlantıları vardı. Kardeşinin bağlantıları onu havaalanında karşılamış, doğrudan bölgeye getirmişlerdi.

Gladstone'a son gelişleri de bir ipucu içindi. Aylar önceydi, Vin'in yeraltına inmeden önce onlarla kurduğu son temastı ve hep birlikte gece kulüplerinden birine gitmişlerdi. İhbar bir numarayla ilgiliydi, izini sürmeye çalışsalar da bulamamışlardı. Vin son kez onlara bir numara hakkında bilgi verdiğinde Zenith ölmüştü. Bu kez oyunun zirvesindeydiler, mekân değişikliği yapmak için yeni şehre birlikte gitmişler, -gerçi orada

BİRLİKÇİ

zaten pek mekân yoktu- 5 ve 7 sayılarının ne halt olduğunu bulmaya çalışmışlardı. Artık sadece bir tesadüf olamayacak kadar çok görmüşlerdi.

Morana aylarca aradıktan sonra karanlık ağda bir dosya bulmuş, içinde 5057 ve 5507 numaraları tekrar ortaya çıkmıştı. Böylece numaralardan birinin Zenith'e, diğerinin de kimliği belirsiz başka bir kıza ait olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat Dante bu kadar basit olduğunu düşünmüyordu, olsa bile her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmıyordu. Daha fazlası vardı, çok daha fazlası... Belki bugün o düğümleri çözmek için bir adım daha atacaklardı.

Dante, küçük kızı Tempest büyüdüğünde dünyalarının bu kadar çirkin olmasını istemiyordu. Onun için, hepsi için dünyayı biraz olsun daha iyi bir yer haline getirmek istiyordu ve bunun için Birlik'e karşı ellerini güçlendirecek cevaplara ihtiyaçları vardı.

Lastiklerin gıcirtısıyla başını çevirirken refleksle elindeki silahı da hızla doğrulttu.

Tristan'ın daha tam olarak durmamışken limuzinden atlayıp Dante'nin durduğu yere doğru koştuğunu görünce hemen indirdi. Üzerindeki kıyafetler dünden kalmış gibiydi, tıraş da olmamıştı. Gözleri, Dante'nin şimdiye kadar gördüğü en vahşi halindeydi ve bakışlarıyla ona sessiz bir soru soruyor, sonunda ona vermekten çok mutlu olduğu bir cevap için yalvarıyordu.

Dante başıyla onayladığında Tristan olduğu yerde durdu. Sanki bu tek baş hareketi onu hareketsiz kılmış, bir an için nefesini kesmişti.

Çocukluğundan beri bildiği, yıllardır kardeşi olarak gördüğü adamın yüzündeki ifadeyi görmek Dante'yi duygulandırmıştı. Tristan her zaman boş bir yazı tahtası gibiydi, Dante'nin ondan bir tepki almaktan gerçekten hoşlanmasının ne-

denlerinden biri de buydu. Ancak şimdi, karşısındaki dünyayı umursamayan o kayıtsız adam değildi. Bir hata yapmış ve bunun için makul olmayan bir bedel ödemiş bir çocuktur. Onu böyle görmek Dante'nin gözlerinin yanmasına neden oldu.

Dünyada bunu Tristan'dan daha fazla hak eden kimse yoktu.

Kahretsin, kadın bir piyon olsun ya da olmasın, geri dönüp arkadaşının hayatındaki kocaman boşluğu doldurmuş olmasıyla bile Dante'nin minnettarlığını kazanmıştı.

Tristan'ın içeri adım atıp odayı taramasını izledi. Dante neredeyse ona sola bakmasını söyleyecekti ama durdu. Bu onun anıydı. Başka hiçbir şeyin var olmasına gerek yoktu.

Tristan'ın gözlerinin tam olarak kadına dikildiği anı gördü. Başka biri olsa şoktan donup kaldığını sanırdı ancak yıllardır vücut dilini ezberlediğinden Dante onu anlamıştı. Tristan içeride hareket ediyordu, duygu patlaması yaşamamak için bedeni olduğu yerde kilitlenmişti.

Dante neredeyse dışarı çıkacaktı, o anda ikisini yalnız bırakmak istiyordu ama genç adama duyduğu koruma içgüdüğü hareket etmesine izin vermedi. Onun Tristan'a zarar verebileceğini düşünmüyordu. Suikastçıları tanırdı ve bu kadın zerre kadar katile benzemiyordu. Ona güvenmek istiyordu, yine de onu daha iyi tanıyınca kadar sonradan üzülmeğe güvende olmak daha iyiydi.

Tristan kadına doğru yürüyüp dizlerinin üzerine çöktü.

Elinde navigasyon ekranı hâlâ açık olan telefonuyla Dante'nin yanına geldiğinde, "O...?" diyen Morana'nın cümlesi öylece havada kaldı. Gözleri hemen Tristan ve kız kardeşini buldu.

Elini dudaklarına kapattı, buğulanan gözleriyle iç çekerek ikisini izledi. Dante onu yanına çekip omzunu okşadı.

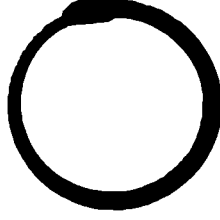
BİRLİKÇİ

Alpha sessizce yanlarına geldi. Dante'yle başını sallayarak selamlaştıktan sonra o da öntünde yaşananları izlemeye başladı.

Hiçbiri konuşmadı.

Orada sessizlik içinde öylece durdular. Kalp bağından kardeşlerinin, yirmi yılın ardından kendi kanından olan kız kardeşiyle yeniden bir araya gelişini izlediler.

BÖLÜM ON DÖRT

Zephyr, Shadow Port

Los Fortis'teki evlerinin manzaralı olduğunu düşünmüştü ama *vay canına...*

Zephyr çok sessiz bir adam tarafından binaya bırakıldıktan sonra Morana'nın ona verdiği kodu kullanarak asansörle yukarı çıkmış, çatı katına girer girmez de pencerelerin yanında durmuştu. Çoktan sabah olmuştu, güneş ışığı bulutların arkasından süzülüp tüm mekânı dolduruyor ve önünde yeni şehrin net bir görüntüsünü bırakıyordu. Zephyr denizi hiç böyle görmemişti, hatta bu manzarayı her gün görmeyi hayal etmek inanılmazdı. Telefonunu çıkardı, kamerayı açtı ve fotoğraf çekmek için havaya kaldırdı.

"Pozlamayı azaltmalısın." Arkasından gelen sesi duyunca bir çığlık atarak telefonunu elinden düşürdü. Zemine çarpan telefonun ekranı çatlayıp kırıldı. İç çekerek telefonu almak için eğildiği sırada mutfığa giren çocuğu gördü. Bu ani hareket başını döndürdü, bir şeye tutunmak için kolunu uzattı ama havadan başka bir şey bulamayınca sert zeminde dizlerinin üzerine düştü.

Ahh.

Oturduğu yerden kıpırdamadı. Baş dönmesi geçene kadar tam da doktorun söylediği gibi gözlerini kapalı tutup dikkatlice nefes aldı.

"Üçe kadar say," diye tekrar seslendi çocuk ve gözlerini

BİRLİKÇİ

açtığında Xander'ın mutfaktan onu merakla izlediğini gördü. Onu son gördüğünden beri büyümüştü. Saçları biraz uzayıp çocuksu dalgalarla kıvrılmış, boyu da uzamıştı. En belirgin değişiklik ise daha önce kullanmadığı ama şimdi burnunun üzerinde duran çerçevesiz gözlüktü.

Kalbini tutarak, "Üç ne?" diye sordu nefes nefese.

Uygulamalı gösterirken, "Üç. Yani bir, iki, üç. Nefes al. Bir, iki, üç. Nefes ver," diye tarif etti çocuk.

Yapacak daha iyi bir işi olmadığından Zephyr onun talimatını uyguladı. Nefes alıp üçe kadar saydıktan sonra nefes verdi ve tekrarladı. Bir, iki, üç... Beşinci sette kalbi yeniden normal atmaya başlamış, baş dönmesi aklından silinip gitmişti.

Çocuğa gülümsedi. "Teşekkürler, Xander."

Buzdolabını açarken, "Rica ederim," dedi çocuk. Cam şisede portakal suyu çıkardı. "Kahvaltı yaptın mı?"

Sekiz yaşından büyük olmayan bu çocuk ona kahvaltı hazırlamayayı mı teklif ediyordu? Morana onu neyle besliyordu?

Ayağa kalkıp mutfaka doğru ilerleyerek, "Henüz değil," diye cevap verdi. Fazlasıyla geniş alanı ve son teknoloji aletleriyle insanı yemek yapmaya özendiren rüya gibi bir mutfaktı. "Ne pişiriyoruz?"

Xander duraksadı, onu baştan aşağı inceledi ama asla tam olarak gözlerinin içine bakmadı. Zephyr onun yüksek işlevli otistik olduğunu biliyordu, uçuş sırasında onunla iyi vakit geçirebilmek için araştırma yapmıştı. Daha önce iki kez görüşmüşlerdi, çocuk her ikisinde de harikaydı. Zephyr onun arkadaşlığını sevmişti.

Sesinde hafif bir inanmazlıkla, "Kahvaltı hazırlayabilir misin?" diye sordu çocuk.

Zephyr abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini kırıştırdı. "Affedersin? Elbette hazırlarım."

“Sormak zorundaydım. Morana suyu bile yakıyor. Tristan ve ben onu asla mutfığa sokmamaya karar verdik. Buradayken tehlike oluşturuyor.”

İçten bir kahkaha attı. “Bu çok şirin.”

“Bu bir güvenlik önlemi.” Çocuk bunu söylerken o kadar ciddi idi ki Zephyr’i daha çok güldürdü.

“Evinizi yakmayacağıma söz veririm, bir şeyler pişirebilir miyim? Pankeklerim efsanedir!” Çocuğa kahvaltı teklif ederken Zephyr’in midesi yemek düşüncesi karşısında guruldadı.

Xander başını sallayarak ona kiler olduğunu tahmin ettiği yeri işaret etti. “Malzemeler orada. Lütfen tereyağlı olsun.”

Zephyr ona bir asker selamı verdi. “Emredersiniz, efendim.” Kileri açıp malzemeleri çıkardı. Xander ona bir bardak portakal suyu doldurduktan sonra karıştırma kabını ve tavayı getirdi.

Hamuru hazırlarken, “Bir süre burada olacağım,” dedi Zephyr. Bunun çocuğu rahatsız etmemesini umuyordu. Onu değerlendirdiği bu kısa zamanda oldukça soğukkanlı göründüğünü fark etmişti.

“Biliyorum,” diyerek gözlemini doğruladı Xander. “Morana bana mesaj attı.”

Zephyr kaşlarını kaldırdı. Onun yaşındaki bir çocuğun telefonu olması ve mesajlaşması kesinlikle biraz garipti ama yargılamadı. Herkesin farklı bir dinamiği vardı. Üstelik hem o hem de Morana oldukça benzersiz kişiliklerdi.

Saf bir merakla, “Mesajında sana ne yazdı?” diye sordu Zephyr. Çocuk pijamasının ceplerini karıştırıp küçük bir cihaz çıkardı. Gördüklerinin çoğu kadar yüksek teknolojili değil, basit bir modeldi. Telefona birkaç dokundu ve ekranı onun görebileceği şekilde çevirdi.

Zephyr gözlerini kısarak küçük harflere bakarken erken

BİRLİKÇİ

yaşta gözlük kullanmaya başlamasına bunun sebep olup olmadığını merak etti. Mesajda şöyle yazıyordu:

Günaydın Xander!

Çok acil bir durum ortaya çıktı, Tristan ve benim gidip bununla ilgilenmemiz gerekiyor. Zephyr teyze (lütfen bana onu hatırladığını söyle yoksa bu çok tuhaf olacak) sen uyandığında burada olacak ve biz dönene kadar seninle vakit geçirecek. Umarım eve döndüğümüzde iyi haberler alırız!

Harika bir gün geçir ve çok eğlen. Seni Seviyorummm

Bir şeye ihtiyacın olursa yaz ya da ara!

Tamam

Zephyr teyzeyi seviyorum. Çok ağlıyor.

Bunu onun yüzüne söyleme! Bu kabalık!!

Çok zeki bir çocuktü çünkü bunu yüzüne söylemek yerine, ona göstermenin bir yolunu bulmuştu. Ancak verdiği yanıtlar Zephyr'i şaşırtıp tekrar kıkırdamasına neden oldu. Ekrandaki mesajların zıtlığı, özellikle de küçük başparmak emojileri çok komikti. Çocuğun ona her zaman ağlayan kadın diyeceği gerçeği her şeyi daha da komik hale getirdi. Zephyr tekrar güldü, uzun zaman sonra ilk kez kendini iyi hissetti.

Kahretsin, gerçekten iyi hissediyordu. Bu kadar uzun zamandan sonra iyi hissedecek bir şeyi vardı.

Morana'nın ona 'Zephyr teyze' diye hitap etmesi de içini yumuşatmıştı. Aralarında pürüzler olsa da artık hayatında Morana gibi bir arkadaşı olması onu rahatlatıyor, mutlu ediyordu.

Xander'a baktı, boyu neredeyse ona yaklaşacak kadar uza-

mişti. Uyurken dağılmış saçlarını karıştırmak istedi ama onu rahatsız etmek de istemedi.

“Ayy, benden hoşlanıyorsun,” diye takıldı.

Xander telefonunu cebine koyup portakal suyunu içti. Zephyr onun hızlıca üç yudum içip bir anlığına duraksadığını, ardından tekrar aynı düzeni tekrarladığını fark etti. Bu sırada gözleri, kadının çabasız bir alışkanlıkla malzemeleri karıştırdığı kabin üzerindeydi. Çocuğun aldığı yudumlarla, ona aldığı nefesi üç saniye tutmasını söylediği anla birleşince Zephyr bunu aklına yazdı. Ona uyum sağlamak için hamuru karıştırdığı tahta spatulayı saat yönünde üç kez çevirdi, duraksadı ve tekrar çevirdi. “Bu daha iyi mi?”

Xander başıyla onayladı. “Her şeyi üçleyerek yapınca tadı daha güzel oluyor.”

“Gerçekten mi?” Kadın büyülenmişti. “Nasıl?”

Hamuru karıştırmasını izlerken, “Üç, fiziksel olarak işgal ettiğimiz alanın boyutudur,” dedi çocuk. “Fiziksel olarak yaptığımız her şeyi üçlersek, sistemlerimiz içinde bulunduğumuz alanla aynı hizaya gelir. Gözlerimiz trikromatiktir* ve sadece üç ana rengi algılayabilir... geri kalan her şey onlara eklenir. Üç aynı zamanda üçleme sayısıdır ve geometri için önemlidir, dünyanın her yerinde gördüğümüz mimarinin temelini de oluşturur. Üç ve olasılıkta bir ilerleme vardır. Herhangi bir olayın gerçekleşme olasılığı üç kuralında özetlenebilir. Müzikte de birincil üçlü var ama bu konuda hâlâ okumalar yapıyorum. Matematikteki her denklem, ikisi bir tarafta ve biri sonuçta olmak üzere üç sayıya iner. Benim için en ilginç olanı ise bilgisayarlar. Üç tane ikili kombinasyonla her şeyi kodlayabiliriz; 01, 10 ve 11. Morana biraz daha büyüdüğümde bana öğreteceğini söyledi. Psikolojide de üçler kuralı var, Dr. Kol bana bundan bahsetti.”

* İnsanların ve bazı hayvanların üç temel renk olan kırmızı, yeşil ve maviyi algılayan koni hücreleri aracılığıyla farklı renkleri görebilme yeteneğidir. (ç.n.)

BİRLİKÇİ

Zephyr donup kalmış, karıştırma kabını unutmuştu. Çocuğun, çoğu yetişkinin bilmediği şeylerden konuşmasını ve daha önce hiç duymadığı kadar çok kelimeyle akıcı anlatımını şaşkınlıkla izledi. O sadece özel bir çocuk değildi, belli ki üstün yetenekliydi. Onun yaşındaki bir çocuk için bu zekâ ve ifade gücü olağan değildi.

Hem bilmediği hem de her zamankinden hızlı tempoyla konuşmasını sağlayan sesindeki o tutkudan büyüldüğü için, “Vay canına. Peki Dr. Kol kim?” diye sordu.

Xander ihtiyacı olan tereyağı alabilmesi için şık bir seramik kap çıkardı. Tereyağı mükemmel yumuşaklıktaydı.

“O benim psikoloğum,” dedi Xander. “Benimle konuşuyor ve bana yardım ediyor.” Ses tonundan bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

Zephyr hafif şaşkınlığını üzerinden atarak tavayı ocağa koydu, ısınmasını bekleyip içine hamuru döktü. “Üç tane mi istiyorsun?”

Sonunda kendi yaşındaki çocuklara özgü bir şekilde dudaklarını ısırıldı. “Doymam için büyük bir tane yapabilir misin?”

Zephyr sırtıttı. “Elbette.” Tavaya biraz daha hamur ekledi. “Peki okulda hiç arkadaş edindin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bazı çocukların kaba olduğunu düşünüyorum. Söyledikleri şeylerin çoğunu anlamakta zorlanıyorum ama Morana kızıyor.”

Serseriler. Kendisi de zorbalığa uğramış biri olarak çocukların bu kadar acımasız olmasından nefret ediyordu ama Xander’ın çoğunu anlamamasından memnundu. Spatulayı ona doğrulttu. “Eğer biri seni çok fazla rahatsız ederse, bunu birine anlat. Tristan, Morana ya da bir öğretmene. Kim olursa. İnsanların, özellikle de seni tanımayanların saçmalıklarına aldırma.”

“Pankek yanıyor,” dedi Xander. Zephyr hemen tersini çevirdi, altın rengi hamuru görünce rahatlayarak nefes verdi.

Durup dururken, “Hasta mısın?” diye sordu çocuk.

Zephyr gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Oturma odasını işaret etti. “Az önce başın döndü ve yere düştün. Hasta mısın?”

Zephyr dudağını ısırarak uzun bir süre ona baktı. Henüz kimseye söyleme şansı olmamıştı. Dr. Nei ona test yapmış ve sonuç pozitif çıkmıştı. Şaşırdığını söylemek hafif kalırdı. Doktoru son zamanlarda yaşadığı stres nedeniyle gözden kaçmış olabileceğini, hastanenin sadece genel tahlilleri yaptığını ve bunun tamamen normal olduğunu söylemişti. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için önümüzdeki hafta bir jinekologdan randevu almasını önermişti.

Eve döner dönmez Alpha’ya haberi vereceğini düşünmüştü. Fakat söylemesine fırsat kalmadan Alpha üzerine atılıp onu öpmeye başlamıştı. Sadece öpüyordu çünkü Alpha, ondan tekrar seks yapmaya hazır olduğuna dair bir işaret vermesini sabırla bekliyordu. Sonra öpüşmelerinin ortasında Morana aramıştı ve tüm ruh hali değişmişti.

Şimdiyse yabancı bir şehirdeki yabancı bir apartman dairesinde durmuş, o kadar da yabancı olmayan bir çocuğa bakıyordu. Bu haberi ilk duyanın o olacağını fark etti.

“Şey,” diye başladı. “Ben hamileyim.”

Xander duraksadı, gözleri hafifçe açılarak Zephyr’in karnına baktı. “Karnında bir bebek mi var?”

Zephyr başını eğip bol bluzunun içinde kıvrımları belli olan karnına baktı ve gülümsedi. “Evet.”

“Oraya nasıl girdi?”

Bu masum soru karşısında yanaklarına kan hücum etti. Hissettiği hafif panikle bakışlarını sağa sola çevirdi çünkü bir çocuğa bebeklerin nasıl yapıldığını anlatmasının bir yolu var mıydı ki? Onunla bu konuyu ilk konuşan olmak istemiyordu, söylediği bir şeyin travmaya sebep olmasını istemiyordu. Bir

cevap beklediğini fark edince derin bir nefes alıp ilham bulmak için odaya bakındı.

“Şey,” diye yutkundu. Pankeki tavadan alıp tabağa koyduktan sonra ikinci için hamuru ekledi. “Bir erkek bir kadını sevdiğinde ona sadece kendisinin verebileceği özel bir... hediye verir. Kadın da onu sevdiğinde bu hediye kabul eder. Bu hediye bir bebeğe dönüşür.”

İşte bu kadardı. Çok çocuk dostu ve aşırı basitleştirilmiş bir anlatımdı.

Xander onun karnına bakmaya devam etti. “Bu doğru değil. Ben bir bebektim ama sevgi hediyesiyle geldiğimi sanmıyorum.”

Çocuğun o sakin ve doğrudan ses tonuyla söylediği ağır sözler Zephyr’in kalbine saplandı. Çocuğun daha önce nasıl bir hayatı olduğunu, kimin çocuğu olarak dünyaya geldiğini merak ediyordu. Ancak söylediklerine karşılık veremiyordu çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Mümkün olduğunca rahat bir tavırla, “Sence nereden geldin?” diye sordu. Cevabını çok merak ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak pankekle ilgileniyordu.

“Bilmiyorum,” dedi basitçe. “Ben sevgiyi doğduktan sonra gördüm, öncesinde değil.”

Zephyr burnunu sokmamak için dilini ısırды. Onun geçmiş hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden yaşadığı olası travmalardan birini tetiklemek istemiyordu. “İnsanlar sana kelimelerle söylemese bile artık çok seviliyorsun.”

Xander başını salladı. “Biliyorum. İnsanlar sevgilerini farklı şekilde ifade ederler. Bazıları söyler, bazıları gösterir, bazıları da ikisini birden yapar.”

“Güzel. Tüm bu sevgiyi hak ediyorsun.” Zephyr sonunda çocuk için üç tane bol tereyağlı ve bir tane de kendisi için pankek pişirmeyi bitirdi. Yemeklerini tabaklara koyup ma-

saya yerleştirdi. Xander görgü kurallarına uyarak önce ona, sonra da kendine birer bardak su ve portakal suyu doldurdu. Zephyr bunları orada yaşamaya başlamadan önce mi, yoksa sonra mı öğrendiğini merak etti.

Taburelere oturduklarında ikisinin de ayakları havada sallanıyordu. Zephyr bu görüntü karşısında kıkırdadı ve yemeğe daldılar.

Kadın tam ilk lokmasını alırken, “Tristan, Morana’ya hediyesini verdi mi?” diye sordu Xander. Zephyr’in gözleri fal taşı gibi açıldı, lokması boğazına kaçmıştı. Öksürdü, soluk alabilmek için bir yudum su içti. Gözleri hem şoktan hem de kahkahadan yaşarmıştı. Tristan’ın, Morana’ya hediyesini defalarca verdiğinden emindi. Adamın ona bakışı bile libidosunu ısıtmaya yetiyordu. Bunun dışında görüntülü konuşmalarında, Morana’nın yüzünde beliren partneri tarafından tamamen tatmin edilmiş ve fazlasıyla memnun kadın ifadesi, Zephyr için çok tanıdıktı. Son zamanlarda pek sık olmasa da o bakışı biliyordu çünkü kendi yüzünde de görmüştü. *Siktir*. Sevişmeye ve kocasının onu yatağa atmasına ihtiyacı vardı.

“Bunu onlara kendin sorman gerekecek,” dedi ona. Çocuğun bunu Morana’ya soruşunu ve onun vereceği tepkiyi düşününce kıkırdadı. Tristan muhtemelen tepki vermezdi. Onun ifadeleri yüzünden kolayca okunmazdı. “Bu özel bir şey.”

Xander yemeğini düşünceli bir şekilde çiğnedi. “Tristan, Morana’yı seviyor ama onun karnında bir bebek yok. O da Tristan’ı seviyor. O zaman Tristan ona hediyesini vermemiş olmalı, verseydi kabul ederdi.”

Ah, zekâ küpü masum çocuk. Zephyr o hediyeye karşı korunma çeşitlerinden çocuğa kesinlikle bahsetmeyecekti. Ondaki bu zekâyla konu bir çocuğun erkenden öğrenmemesi gereken şeylere kadar uzanabilirdi.

“Pankekler nasıl?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

BİRLİKÇİ

“Güzel.” Xander biraz daha çiğnedi. “Tristan daha güzel yapıyor.”

Onun iyi bir aşçı olduğunu duymuştu ama kahretsın... Morana sık sık Tristan’la Xander’ın yemek üzerinden bağ kurduğunu, o ikisinin sevgi dilinin yemek olduğundan ve onu mutfaktan uzak tutmanın yollarını planladıklarından bahse derdi. Bir gün onun yaptığı bir şeyi tadabilmeyi, bu şöhretin neyle ilgili olduğunu kendi gözleriyle görebilmeyi umuyordu.

Birkaç dakikalık hoş sessizlikten sonra, “Kız mı, erkek mi?” diye sordu Xander.

Zephyr omuz silkti. “Henüz bilmiyorum. Bunu söylemek için çok erken.”

“Ne zaman öğreneceksin?”

“Belki birkaç hafta içinde. Yakında bir doktor randevum var, o gün bana kesin bir zaman verecekler.”

Xander tabağındakileri silip süpürdü. Üç büyük pankeki, Zephyr’in bir tanesini yemesinden daha hızlı bitirmişti. Vay canına, çocuk iştahlıydı.

“Öğrendiğinde bana mesaj atar mısın?”

Sorusu Zephyr’i şaşırtmıştı. “Elbette yazarım.” Çocuğun telefon numarasını daha sonra alırdı. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Bu çok ilginç,” dedi çocuk. “Vücudunuz fırın gibi. Bebeği pişiriyor ve hazır olduğunda dışarı çıkarıyor.”

Vay canına. Çok zeki bir çocuktü. Büyüdüğünde hesaba katılması gereken büyük bir güç olacağından Zephyr’in hiç şüphesi yoktu. İyi ki artık onun arkadaşıydı.

“Umarım kız olur.”

Duydukları karşısında Zephyr başını eğip kaşlarını çatı. “Neden?”

Xander meyve suyunu bitirdi ve yaşına yakışmayan bir hareketle elinin tersiyle ağzını sildi. “Amara teyze, bebekle-

rinden biri öldüğünde bir ağaç dikti,” dedi parmağını tezgâha vurarak. Zephyr o ağacı zaten biliyordu. Aslında, Amara bundan bahsettiğinde ona bir fikir listesi gönderen de oydu.

“Biliyorum,” dedi Zephyr. “Peki bebeğin kız olmasını istemenle bunun arasında nasıl bir bağ var?”

“Böylece Tempest kuzeni de olsa bir kız kardeşe sahip olabilir.”

Kelimeler göğsüne bir yumruk gibi indi. Zephyr gözlerinin dolduğunu hissetti çünkü bu çocuğun mantığında bile, sahip olduğu düşünceli hali kalbini ısıtıyordu. Onun Tempest’i koruduğunu biliyordu ama kaybettiği kız kardeşine sahip olmasını istemesi... *kahretsin*.

“Yine mi ağlıyorsun?” diye sordu Xander. Zephyr bunu doğru mu duymuştu bilmiyordu ama sesi eğleniyor gibiydi.

“Hayır,” dedi burnunu çekerek.

Xander’ın dudaklarından bir ses çıktı. Zephyr bu sesin onun kısık sesli kıkırdaması olduğunu fark etti.

Birkaç dakika içinde kahvaltıyı tamamladılar. Zephyr telefonunu çıkarıp onun numarasını kaydetmek istediğinde, bozulduğunu hatırladı. İnleyerek telefonu tezgâhın üzerine bıraktı. Xander telefonu aldı, arkasını çevirdi ve dikkatle inceledi. Kadın onu kendi haline bırakıp tabakları topladı, yıkadıktan sonra kurumaları için lavabonun kenarına istifledi. Tezgâhı temizledi, karıştırma kabını ve tavayı yıkadı. Bu sırada çocuk onun telefonunun arkasını açmış, bir şeylerle uğraşıyordu. Mutfak eski ihtişamına kavuşturmak için yaklaşık yarım saat harcadı. Tezgâha döndüğünde Xander çatlak ekranı çalışır duruma gelmiş telefonuyla oturuyordu.

Şaşkınlık içinde telefonu eline aldı. “Bunu nasıl tamir ettin?”

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. “Sadece düşünce arkada bir şey gevşemiş mi diye kontrol ettim. Nu-

BİRLİKÇİ

maramı da kaydettim. Gerçekten 1234'ten daha iyi bir şifre koymalısın.”

Bu konu yüzünden azarlandığı için Zephyr derinden gelen kahkahalarla gülmeye başladı. Zen de ona sayısız kez aynı şeyi söylemişti ama o hiç yapmamıştı. Aylardır ilk kez kız kardeşinin anısıyla yıkılmak yerine, başını sallayarak uygulamayı açtı ve Xander'a bir mesaj gönderdi.

Zephyr: Merhaba!

Xander: Buradayım zaten. Neden mesaj yazıyorsun?

Bu oyunu seviyordu. Çocuğun tam karşısında tezgâha yaslanıp kıkırdayarak tekrar yazdı.

Zephyr: Bugün için bir planın var mı?

Xander: Yok.

Parmaklarını çocuğun alnında düşen saçlarında gezdiren, “Saçını kestirmeye ne dersin?” diye sordu.

Xander geri çekildi. “Hayır. Biraz daha uzamasını istiyorum.”

“Tamam, o zaman. Peki bir baştan yaratma asistanlığına ne dersin?” diye önerdi. Kalbi haftalardır ilk kez hafiflemişti. “Yapalım mı?”

Xander tekrar kadının karnına baktı. “Baştan yarat nedir?”

“Daha iyi hissetmek için görünüşünle ilgili bir şeyleri değiştirmeye denir,” diye açıkladı.

Xander ona şöyle bir göz attı. “Neden bir şeyleri değiştiresin ki?” Kadının söyledikleri çok saçmaymış, olduğu haliyle kusursuzmuş gibi konuşmuştu.

Xander'ın hiç filtresi yoktu, bu yüzden söyledikleri Zephyr için daha da değerliydi. Hüngür hüngür ağlamaya başlar-

ken, “Sana sarılabilir miyim?” diye sordu. Xander’ın onun ruhuna ne kadar iyi geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Çocuk başını sallayınca Zephyr tezgâhın etrafından dolaşıp ona sıkıca sarıldı ve başına bir öpücük kondurdu. Xander ne direndi ne de hareket etti.

Çocuğun saçlarına doğru, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Zephyr.

“Ne için?”

“Sen olduğun için.” Geri çekilip ıslak kirpikleriyle ona göz kırptı. “Asla değişme, Xander. Olduğun gibi mükemmelsin.”

Kadının söyledikleri karşısında çocuğun yanakları hafifçe kızardı.

“Baştan düzenleme için ne yapıyoruz?”

“Baştan yaratma,” diye düzeltti. Gece çantasının ve her zaman yanında taşıdığı bir kitin bulunduğu oturma alanına doğru yürüdü. Çantayı açıp büyük kiti çıkardı, içinden aradığı malzemeleri seçti. Hepsini aldıktan sonra arkasına döndüğünde çocuğun merakla ellerindekilere baktığını gördü.

“Şimdi bana misafir banyosunu göster.”

Elindeki malzemelerden gözünü ayırmadan, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü biz, benim genç çekirgem...” dedi sırtarak. “...saçımı boyayacağız.”

Değişim zamanı gelmişti.

BÖLÜM ON BEŞ

Morana, Gladestone

Tristan bakışlarını kız kardeşinden hiç ayırmamıştı.

Morana bir saat önce indikleri özel uçak pistine geri götüren limuzinin koltuğundan onları izliyordu. Tristan'ın ve kız kardeşinin aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

Morana içindeki karmakarışık duygularla kadına baktı. Bir yanı meraklı, diğer yanıysa temkinliydi. Meraklıydı çünkü onun kim olduğunu bilmek ve onu anlamak istiyordu. Temkinliydi çünkü onun Gölge Adam için ne anlama geldiğini öğrenmek ve bilmek istiyordu. Luna belli ki Tristan'ın, hatta hepsinin kim olduğunu biliyordu.

Birbirlerine sarılarak ağlamayı bitirdiklerinde Luna, ağabeyine titrek bir “merhaba” demiş, Tristan da ona diğer yetişkinlere karşı kullandığından çok daha yumuşak bir ses tonuyla “merhaba” diye karşılık vermişti. Onun bazen, özellikle de etrafta bu yönünü görecekt kimsenin olmadığını bildiğinde Xander ya da Tempest’la böyle yumuşak tondan konuştuğunu duyardı. Şimdi kolunu kız kardeşinin omzuna dolamış halde karşı koltukta oturuyordu. Onu hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca sarması Morana’yı duygulara boğuyordu. Onu böyle görmenin çok dokunaklı bir yanı vardı. Hiç olmadığı kadar hafiflemiş görünüyordu. Sanki hayatı boyunca içinde yaşayan o karanlık bulut dağılıp ışığın sızması için yer açmıştı. Sakin,

önündeki kayayı tepeye kadar defalarca yuvarlayarak çıkaran adam sonunda dinlenmeye başlamıştı.

Kız kardeşini sıkıca sararken Tristan'ın gözleri Morana'ya kilitlendi. O tek bakışla o kadar çok şey söylüyor, o bakış öyle çok şey anlatıyordu ki Morana'nın bunları ifade edecek kelimeleri yoktu.

“Bizimle geri dönmeye hazır mısınız?” Dante'nin, Luna'yla konuşan nazik sesi Morana'nın yanından gelmişti.

Morana'yla yaşıt sayılabilecek genç kadın, ağabeyinin omzuna yaslanarak kapattığı gözlerini sanki kısa bir şekerlemeden uyanıyormuş gibi açtı. Parlak yeşil gözleri arabanın arka tarafında gezindi. Bir yanda Morana ve Dante, diğer yanda Tristan'la o, öndeyse aracı kullanan bağlantılarından biriyle birlikte Alpha oturuyordu.

Luna bir an için gözlerini kaçırdıktan sonra başını salladı. Hemen hemen hiç konuşmamıştı, zaten Tristan da konuşmuyordu. İkisi sadece anı yaşıyor, yeniden kurdukları bağın tadını çıkarıyor ve çocukluklarında kaybettiklerini yetişkin hayatlarında yeniden buluyorlardı. Morana bu duyguyu anlayabiliyordu, aynı zamanda zihni kadına sormak istediği sorularla dolup taşıyordu. Bunca yıldır neredeydi? Ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi? Gölge Adam'la bağlantısı neydi ve daha da önemlisi, onun kim olduğunu biliyor muydu? Birlik'le ilişkisi neydi, operasyonları hakkında bilgisi var mıydı? Kilit oyuncular kimlerdi? Morana'nın sormak istediği, onun bilebileceği çok fazla şey vardı ama iki kardeşin yaşadığı ana duyduğu saygıdan dolayı sessiz kaldı. Hepsi cevaplar için çok uzun zaman beklemişti, onun uyum sağlaması için tanıyacağı birkaç gün daha beklemek onları öldürmezdi. En azından öyle olmasını umuyordu.

Telefonu bir bildirimle elinde titreyince özel şifreli başlığı açtı.

Gölge Adam: Kodlarını tekrar hazır hale getir.

Siktir.

Bir yılı aşkın süredir yaşananlar yüzünden kodları aklına bile getirmemişti. Bahsettiği kodların bir iddia uğruna yazdığı ve Azrail olarak tanıdığı öz babasının emriyle, eski erkek arkadaşı Jackson'ın ondan çaldığı kodlar olduğunu varsayıyordu. Adam her ihtimale karşı hazırlayacağı, ilk seti boşa çıkaracak bir emniyet olan ikinci kod setini yazmasını engellemiştir. Üstelik Morana'nın onun peşine düşmesini sağlamak için bütün suçu da Tristan'ın üzerine atmıştır.

Morana sevdiği adama bakıp başlangıçta kendisinin göremediği bir şeyi babasının görmüş olmasına, bu yüzden onu defalarca Tristan'la çatışmaya sürüklemiş olmasına içten içe şükretti. Eğer görmeseydi, Tristan muhtemelen onu öldürürdü ve Morana bunun nedenini asla öğrenemezdi. Ayrıca birbirlerinden önce yaşadıkları her şeyi unutturacak kadar tatmin edici bir aşkı asla bulamazlardı.

Peki ya Gölge Adam neden onun kodlar üzerinde tekrar çalışmasını istiyordu? Adamın gerçekten de onunla bir kez buluşması gerekiyordu, böylece ona on milyon soru sorabilirdi.

Şifrelenmiş mesajı hızlıca yazdı.

Morana: Bunu neden yapayım?

Gölge Adam: Cevaplar için.

Morana: Buluşabilir miyiz?

Tristan çılgına dönerdi. Onun, Gölge Adam'la görüşmesinden hiç hoşlanmamıştı ama adam defalarca onunla temasa geçmişken Morana'nın pek fazla seçeneği yoktu. Elindeki küçük kozla idare etmek zorundaydı.

Mesajına bir cevap beklese de hiçbir şey gelmedi. Tekrar yazdı.

Morana: Dosya için teşekkürler. Nedenini sorabilir miyim?

Yanıt yoktu.

İç geçirerek telefonu bıraktı ve Amara'ya mesaj yazan Dante'ye baktı.

Dante: Onu bulduk. Birkaç saat içinde hepimiz tesiste olacağız.

Amara'nın cevabının anında gelmesini izledi.

Amara: Hazırlıkları yaparım. Peki o nasıl?

Dante'nin tereddüt ettiğini görünce Morana kaşlarını çatı, adamın düşüncelerini öğrenmek için mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde ekranına yan gözle baktı.

Dante: Dönünce konuşuruz.

Amara: Tamam. Seni seviyorum

Dante: Seni seviyorum, kraliçem

Şirindi ama aynı zamanda ilginçti.

Dante'nin mesaj yoluyla paylaşmaktan rahatsız olduğu bazı düşünceleri olduğu açıktı. Bunun nedeni Luna'nın Gölge Adam'la olası, daha doğrusu muhtemel bağlantısı hakkında onunla paylaştığı şüpheler miydi?

Sessizliği bozmak ve kardeşleri rahatsız etmek istemediği için Dante'ye mesaj yazdı. Aslında ikisi de hiç konuşmadan yan yana oturuyor, ara sıra birbirlerine bakıp sarılıyorlardı. Bu, Morana'nın içini ısıtan bir manzaraydı.

BİRLİKÇİ

Vin'den haber var mı?

Dante mesajını okuyup ona bir bakış attı. Sadece bir kez başını salladı.

Bu hiç iyi değildi. Adam gerçekten gizli görevde sağlam bir işin peşindeyse, bir şeyler duymuş olmalıydı. Bu durumda ya ölmüştü ya da baştan beri aslında onların sandığı kişi değildi. İhanetlerin sandalye kapmaca oynadığı bir ortamda, boş kalan sandalyeye beklenmedik biri otursaydı hiç şaşırmayacaktı.

Uçağa binmelerine henüz birkaç dakika daha olduğu ve yapacak başka bir şeyi de olmadığı için Morana, Gölge Adam'la olan şifreli mesajlaşmalarını tekrar açtı. Adam daha önce defalarca yaptığı gibi konuyu engellemediği sürece bir şeyler öğrenmek için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Birkaç dakika geçti, hiçbir hareket yoktu.

Off.

İçinde büyüyen hayal kırıklığıyla telefonunu bırakıp çantasından sadece programları için kullandığı tabletini çıkardı. Kendisi için özelleştirdiği tarayıcıya giriş yaptı, herkese açık ve özel veri tabanlarında gezindi. Bir yaş filtresi ekledikten sonra bir liste oluşturması için programı çalıştırdı. Eş zamanlı olarak Amara'dan aldığı Vin'in fotoğraflarından birini açtı, yüz tanıma programını arka planda çalıştırdıktan sonra yaş filtreli veritabanıyla çapraz referanslama başlattı. Vin dünyanın herhangi bir yerindeki bir kameraya yakalanmışsa, programları er ya da geç onu bulacaktı. Tek umudu bunun geç değil, daha erken olmasıydı.

Bunu halledince karanlık ağa girdi. Omuzlarını hafifçe döndürüp rahatlatmış, ardından kafalarındaki pek çok sorudan biri için bulduğu verileri çıkardı. Tristan ve Dante'nin, Birlik için bir kabul töreni mekânı olduğunu buldukları Tenebrae

yakınlarındaki mülkün kira kontratında Alpha'nın gerçek adı nasıl yer almıştı? Alpha gerçek adını yalnızca yakın çevresinin bildiğini söylemişti. Sonrasında en yakın çevresinden birinin örgüt için çalışan sadık bir yardımcı olduğu bilgisiyle birlikte, Alessandro Villanova'ya ait mülkü kiralayan kişinin Hector olduğu ortaya çıkmıştı. Aptal adam evrakı kendi el yazısıyla doldurmuştu, böylece Morana daha önce doldurduğu evraklarla karşılaştırıp o olduğunu doğrulamıştı.

Morana hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için her şeyi tek tek kontrol etti. Hector'un adımlarını takip ederek onun faaliyet izlerini bulmaya çalışmaya başlamıştı. Alpha'nın onlara söylediği gibi Hector burada, Gladestone'da vahşice ölmüştü.

Morana, Alpha'nın kardeşi Victor'un paylaştığı adli tıp raporunu açtı; uzun süreli işkence ve diri diri yakılma... Bu ya bir sorguydu ya da kişisel bir şeydi. Yanma olayını düşününce yetimhanelerdeki yangın raporlarına baktı. Çok sayıda rapor çıkacağından emin olduğundan, aramayı son "20-30" yıl için bir filtre ekleyerek daralttı. Önüne düşen birkaç dosyayı kaydirmaya başladı.

Elektrik tesisatı arızası.

Geç...

Gaz tankı patlaması.

Geç...

Orman yangını.

Geç...

Kundaklama şüphesi.

Duraksayıp bağlantıya tıkladı. Harap olmuş, kararmış bir binanın eski siyah-beyaz fotoğrafının altında bir başlık vardı.

Morning Star Kayıp Çocuklar Evi'nde Kundaklama Şüphesi

Başlığın altına indi ama sayfa yüklenmedi, ana metnin al-

BİRLİKÇİ

tında beyaz boş alandan başka bir şey yoktu. Kaşlarını çatarak sayfayı birkaç kez yeniledi, her seferinde aynı sonucu aldı. Sayfayı kapatıp ‘kundaklama’ + ‘morning star kayıp çocuklar evi’ anahtar kelimelerini yazdı ve aramaya bastı.

Sadece üç sonuç çıktı. Biri bozuk sayfaydı. Biri tamamen başka bir konumda, on beş yıl önce komple yanan bir binada çıkan küçük bir yangındı. Anlaşılan yetimhanenin birden fazla evi vardı. Sonuncusu ise yine bozuk bir sayfa bağlantısıydı.

Morana’nın içindeki bir his bu sayfaların kasıtlı olarak silindiğini söylüyordu. Birileri o yangın hakkında kimsenin bir şey bulmasını istememişti. Hiçbir bilginin olmaması, bozuk bağlantılarla birleşince bu yangının Gölge Adam’la ilgili olduğuna daha da ikna oluyordu.

İblis gözler.

Tekrar ürperdi.

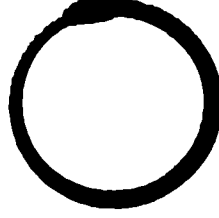
Belli belirsiz bir endişeyle, “İyi misin?” diye fısıldadı Dante. Morana başını sallayarak karşılık verdi.

Aklında hâlâ çok fazla soru vardı, derinlere indikçe daha da çoğalıyordu. İçten içe hepsine cevap verebileceğini bildiği tek adam, iki gün öncesine kadar onlara doğru dürüst bir şey söylemeyi reddediyordu. Başım kaldırıp güzel yüzü, yumuşacık ifadesiyle gözleri kapalı halde Tristan’a yaslanmış Luna’ya baktı.

Morana, pandoranın kutusunu açtıklarını hissediyordu. Bu eski ve güçlü bir şeydi. Üstelik içindeki tüm iblisler artık dışarı çıkmış, onları yakalamak için avlanıyorlardı.

Tek umudu, hepsinin yara almadan diğer tarafa geçebilmesiydi.

BÖLÜM ON ALTI

Amara, Tenebrae

Ufukta, tepelerin üzerindeki bulutlar toplanıyordu.

Amara elinde telefonuyla çardakta oturmuş, içi duygularla dolup taşarken kararan gökyüzüne bakıyordu.

Onu bulmuşlardı.

Yıllar, on yıllar süren arayıştan sonra Tristan sonunda bir anlık huzur bulmuştu. Amara, kardeşi olarak gördüğü adam için kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Çocukken sessiz ve tetikte koruyucusu, sürgüne gönderildiğinde yabancı bir şehirdeki tek yoldaşı, uzun zamandır sakladığı sırlarından birinin en yakın sırdaşı olmuştu. Huzur ve mutluluğu hak ettiğini bildiği bir adam varsa, o da Tristan'dı. Morana'nın varlığıyla ona duyduğu aşk adamın hayatına ikisinden de birer parça getirmişti. Fakat şimdi kız kardeşi bulunduğundan, hayatı boyunca peşinde koştuğu tamamlanmışlığı sonunda hissedebiliyordu.

Rüzgâr hızlanıp bahçedeki yaprakları hışırdattı ve Amara'nın gözleri sadece birkaç ay önce diktiği ağaca takıldı. O kadar küçük bir manolyaydı ki, güçlü bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Oysa kök salarak toprağa tutunmuş, her gün azar azar büyüyordu. Onun küçük Serenity'si...

"Ne zaman dönüyorlar, Mumu?" Annesi yanında oturmuş, kucağında uyuyan Tempest'ı hafifçe ileri geri sallıyordu. Amara sadece kendi hayatı ve iyileşme sürecinde değil,

BİRLİKÇİ

yeni bir anne olarak da yanında annesi olmasa ne yapardı hiç bilmiyordu. Ne zaman bunaldığını hissetse sanki annesi bunu sezgileriyle anlıyor, torununu kucağına alıp gün boyunca ona bakarak Amara'ya *nefes alacağı* bir an veriyordu.

Üstelik son zamanlarda, bunaldığı anlar hiç olmadığı kadar fazlaydı. Anne, eş, mafya kraliçesi, psikolog, rehabilitasyon merkezi sahibi, arkadaş ve bunların arasında kalan tüm rollerini bir arada yürütürken bazı günler boğulduğunu hissediyordu. Dante ve annesi çok şey yapsa da bunların yeterli olup olmadığını bilmiyordu.

Lulu onun endişesini hissetmiş gibi kucağına tırmandı, ön patilerini göğsüne koyup *mırlamaya* başladı.

Motor gürültüsüne benzeyen titreşimli ses onu hemen rahatlattı. Kedinin başını tam da istediği gibi kaşıyarak mırılamasını yoğunlaştırdı. Uzun yıllardır onunla birlikte olan küçük kedi, annesinin ne zaman sevgiye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı, artık yaşlanmış olmasına rağmen hâlâ çok küçük olan kedisine sarıldı ve annesine cevap verdi. “Az önce jete bindiler. Buraya gelecekler.”

Tempest hafifçe mızızmızlanmaya başlayınca annesi sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirdi. Bebeği uyandırmamak için alçak sesle, “Shadow Port’a gitmiyorlar mı?” diye sordu. “Tristan’ın onu hemen oraya götüreceğini düşünmüştüm.”

O da aynı şeyi düşünmüştü ama Luna’yı buraya getirmeyi ilk öneren Dante olmuştu. Tristan’ın evim dediği devasa bir çatı katı olmasına rağmen, kızın aniden kendini orada bulması çok bunaltıcı olabilirdi. Yükseklik korkusu ya da apartman dairelerinin bazı insanlara verebileceği klostrofobi hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Buna karşılık yerleşke daha açık ve daha az boğucuydu. Ayrıca her ihtimale karşı burada inanılmaz bir güvenlik vardı. Bir de Luna’nın durumunu görüp travmalarını değerlendirmek konusunda uzman olan Amara

vardı. Tristan'ın buna itiraz etmemesi, ona ve Dante'ye onlarla ilgilenme konusunda ne kadar güvendiğinin göstergesiydi.

“Dante ilk başta burada daha rahat edebileceğini düşündü,” diye açıkladı Amara. “Burası bir bakıma tarafsız bir bölge. Hem Tristan hem de Luna'nın geçiş aşaması için iyi bir yer.”

Annesi başını sallayarak onayladı. Kaz ayakları ve ağız çevresindeki çizgiler derinleşmişti, yüzü artık yaşını daha çok gösteriyordu. Çok sevdiği annesinin yaşlandığını görmek kalbini sızlatıyordu ama bunun büyük bir ayrıcalık olduğunu da kabul ediyordu. Arkadaşlarının birlikte vakit geçirebilecekleri, yaşlandığını görebilecekleri anneleri yoktu. Zephyr dışında hiç kimsenin böyle bir şansı kalmamıştı, o da şu anda annesiyle çatışma içindeydi. Bu durum annesiyle her zaman sahip oldukları bağ için Amara'yı minnettar hissettiriyordu ve bir gün Tempest'la aynı anne kız bağına kurabilmeyi umuyordu.

Bebeginin hayatlarına girmesi her şeyi değiştirmişti. Sadece onları insan olarak değiştirmekle kalmamış, hırslarını ve dünyada yapmak istediklerini de etkilemişti. Hem Dante hem de o, karanlık dünyalarını onun büyümesi için daha iyi bir yer haline getirme konusunda aynı fikirdeydiler, bu yüzden Tempest karanlığı görse bile ışığı da görebilecekti. Tek istediği, arkadaşlarında ve danışanlarında çok sık gördüğü bir sorun olan ebeveyn travmasını çocuğuna yaşatmamaktı. Bu tam olarak onların kontrolünde değildi ama umut edebilirdi.

“Onun için küçük evi hazırlatmamı ister misin?” diye sordu annesi. Amara o tarafa doğru baksa da buradan gölü göremiyordu. Tristan'ın göl kenarındaki küçük evi, o ve Morana buradan ayrıldığından beri boş duruyordu. Ara sıra ziyarete geldiklerinde orada kalıyorlardı, bu yüzden personele temiz tutmalarını söylemişti ama getirecekleri özel misafir için ne yapacağını bilmiyordu.

BİRLİKÇİ

İçgüdülerine güvenerek annesine baktı ve başını iki yana salladı. “Geçen hafta temizlettim, yani onlar için hazır. Ama Luna’ya batı kanadındaki misafir odasını vermeyi düşünüyorum. Böylece hem birbirlerine yakın olabilirler hem de yeterince alanları olur. Kulübede kalmak isterse, o seçeneği de değerlendirebilir.”

Annesi başını sallayıp doğruldu ancak Amara ondan önce ayağa kalktı. Lulu’yu az önce kalktığı yere bıraktığında, kedi hemen top gibi kıvrılarak uyumaya hazırlandı.

“Ben ilgilenirim,” diyerek annesini rahatlattı. “Sen torununla geçirdiğin zamanın tadım çıkar.”

Bebeğin başına bir öpücük kondurup, “Benim küçük Tutu’m,” dedi annesi. Ona taktığı lakap Amara’ninkine uyuyordu. Amara gülümseyerek çardaktan çıktı, yanından geçerken manolyanın yapraklarına hafifçe dokundu ve malikâneye doğru ilerledi.

Geçen yıl boyunca evlerinde çok şey değişmişti ama bir o kadarı da aynı kalmıştı. Yapı olarak hâlâ her zamanki gibi büyüleyiciydi, binanın tarihi ve geçmişinin mirası duvarlarında korunmuştu. Sadece enerjik olarak farklı hissettiriyordu.

Birincisi, çalışanlarına annesinin yıllar boyunca aldığı maaştan çok daha fazlasını ödüyordu. Bu da çalışanları daha mutlu etmekle kalmamış, aynı zamanda kendisine ve Dante’ye daha sadık hale getirmişti. Yıllardır hepsinin saygı duyduğu annesi ise personel tarafındaki her türlü sorunu yönetmeyi üstlenmişti. Bu durum onlar için çok daha iyi bir çalışma ortamı, ailesi için de çok daha iyi bir yuva yaratmıştı.

Güvenlik de değiştirilmişti. Dante’ye sadık adamlar daha iyi pozisyonlara terfi ettirilmiş ve Lorenzo’ya sadık olanlar işten çıkarılmıştı. Dante ailesine karşı yumuşak olsa bile adamlarına karşı tam bir baş belasıydı. Bunu her gün onların saygı dolu bakışlarında, liderlik etmesi için onu bekleyişlerinde görüyordu.

Dante işleri temizliyor, babasının parçası olduğu tüm boktan sözleşmelerden ve anlaşmalardan kurtuluyordu. Hâlâ mafyaydı fakat artık Lorenzo'nun zamanındaki gibi değildi.

Ayrıca Chiara dahil olmak üzere, onların sırtından geçiren geniş Maroni ailesindeki akrabaların kapı dışarı edilmesi Morana'yı epey memnun etmişti. Zaten harika olan atmosfere Tempest'in da eklenmesi, daha önce olmayan bir canlılık getirmişti. Herkes, gerçekten herkes küçük kızın üzerine titriyordu. Onun tek bir dişsiz gülümsemesi, en sert eğitilmiş korumaları bile eritmeye yetiyordu. Daha önce hiç gülümsediğini görmediği bir adamın, geçen gün çocuk arabasından coşkuyla el sallayan kızına aynı şekilde karşılık verdiğini görmüştü.

Amara mutfağa girip baş aşçıya bekledikleri ilave misafirler hakkında bilgi verdi ve hepsi için muhteşem bir akşam yemeği hazırlamasını istedi. Ardından evin kâhyasına misafir odasını hazırlamasını, ailecek kullandıkları küçük yemek odasını misafirleriyle yiyecekleri yemeğe göre düzenlemesi talimatını verdi. Bunları hallettikten sonra telefonuna gelen bir bildirime bakınca kaşları çatıldı.

Merhaba Dr. Maroni. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Lex'le ilgili garip bir şey olursa haber vermemi istemiştiniz. Vaktiniz olduğunda lütfen beni arayın. Acil değil – Nellie

Hemen numarayı çevirdi. Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

“Dr. Maroni,” diye selamladı Nellie.

Mutfaktan çıkıp ana salona doğru yürürken, “Ne oldu?” diye sordu Amara.

“Lex bugün Dr. Armstrong'la bir seans yaptı,” diye bilgi verdi Nellie. “Ve ona, Dr. Armstrong'un çok tuhaf bulduğu bir şey söyledi.”

BİRLİKÇİ

Amara, kurumdaki üç doktorun da tuhaf olan her şeyi Nellie'ye rapor ettiğini biliyordu. "Anlat bana."

Nellie tereddüt etti. "Lex bulunmadan önceki arkadaşlarından bahsediyordu. Biz ağzından kaçırdığını düşünüyoruz. Belli ki bundan bahsetmek istemiyordu çünkü hemen ardından susup içine kapandı."

Amara bekledi, kısa bir sessizlikten sonra Nellie devam etti. "Xander'dan bahsetti ve ondan ne kadar çok hoşlandığını anlattı. Hatta Xander'ın kendisi için başka bir anneden doğmuş bir kardeş gibi hissettiğini söyleyecek kadar ileri gitti."

Tuhaf kısmı duymayı bekleyerek, "Tamam," dedi Amara. Lex ve Xander'ın birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarını zaten biliyordu. Arkadaşlıklarının bir şekilde bu kadar sağlamlaştığını bilmek inanılmazdı.

"Bir şey daha söyledi, Dr. Maroni," diye devam etti Nellie. "Konuşma tarzı dolayısıyla Dr. Armstrong, onun ve Xander'ın bizim bildiğimizden çok daha fazla zaman geçirdikleri izlenimine kapıldı."

Duyduğu şey Amara'yı duraksattı. Pencereden dışarı, araba yoluna bakarak derin düşüncelere daldı. Çocukları bulduklarında hepsinin geçici olarak birlikte kaldıklarını varsaymışlardı çünkü hiçbiri birbirlerine çok fazla bağlılık göstermemişti. Lex ve Xander dışında hiçbiri... Daha uzun süredir birlikte olabilirler miydi? Lex aralarından hiç kimse'nin bilmediği Xander'ın geçmişini ve neler yaşadığını biliyor olabilir miydi?

"Başka bir şey söyledi mi?" Amara dalgın gözlerle pencere pervazını tutmuştu, zihni eksik parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Bir koruyucudan bahsetti," dedi Nellie şaşkın bir sesle.

Amara kaşlarını çatı. "Koruyucu bir melek mi?" Çocukların, özellikle de yalnız olan çocukların hayal güçleri çok canlı

olurdu. Belki de çocuk onu izleyen bir koruyucu meleği olduğunu düşünmüştü.

“Hayır, gerçek bir koruyucu,” diye açıkladı Nellie. “Büyüdüğünde tıpkı koruyucuları gibi havalı bir baş belası olmak istediğine dair bir şeyler söyledi. Sonra sustu. Bundan daha önce hiç bahsetmemişti, bu yüzden Dr. Armstrong bunun bir dil sürçmesi olduğunu düşünüyor. Zaten konunun üzerine gitmeye çalıştığında da tamamen içine kapandı.”

“Koruyucuyu tekil olarak mı, yoksa çoğul olarak mı kullandı?”

“Çoğul. *Onların koruyucusu.*”

Onların...

Lex ve Xander'ın...

Kimdi bu lanet koruyucu? Çocuklar bir yıldır onlarla birlikteydi ve daha önce ağızlarından böyle bir şey kaçırmamışlardı. Aklına bu şüphe tohumu ekilmeseydi, birlikte büyüdüklerinden asla şüphelenmezdi. Şimdiyse davranışları ve aralarındaki bağ çok daha anlamlı hale gelmişti.

Ya bu koruyucu kimdi? Birlik'ten biri miydi? Yoksa başka biri miydi? Lex onun 'havalı bir baş belası' olduğunu düşünüyordu, peki kim olabilirdi?

Bunu düşündükçe başı daha çok ağrımaya başladı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı ama mola diye bir şey yoktu. Hayatını seviyordu, sahip olduğu her nimet için minnettardı ancak son zamanlarda kendini tükenmiş hissetmeye başlamıştı. Her iki ucundan yanıp neredeyse tamamen erimek üzere olan bir mum gibiydi.

“Dr. Maroni?” Nellie'nin kulağına gelen sesi, onun hâlâ hatta olduğunu hatırlattı. *Kahretsin.*

“Üzgünüm, Nellie,” diye özür diledi Amara. “Sadece düşünüyordum. Başka bir şey olursa lütfen bana haber ver ve ona göz kulak ol.”

BİRLİKÇİ

“Tabii ki. İyi geceler.”

Böylece aramayı sonlandırdılar. Amara evim dediği tepelere bakıp tüm bu soruların, gizemlerin ve kaosun ne zaman sona ereceğini merak etti.

En azından Luna’nın bulunmasıyla bu yönde büyük bir adım atılmıştı. Annesine geçerli nedenler söylemiş olsa da Dante’nin onu buraya getirmek istemesinin başka bir sebebi daha olduğunu hissetmişti.

“Sonra konuşuruz.”

“Sonra konuşuruz” onların “şu anda konuşamayacağım ama seni gördüğümde anlatacağım çok şey var” anlamına gelen kararsızlık şifresiydi.

Amara bunun ne olabileceğini merak ediyordu. Uçuşta olacaklarını, yani biraz zamanı olduğunu bildiğinden en sevdiği insanlardan birine görüntülü arama isteği gönderdi.

Arama cevaplandığında hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı.

Zephyr saçlarına sürdüğü kremsi bir maddenin üzerine tek kullanımlık şeffaf bir duş bonesi geçirmiş halde oturuyordu. Shadow Port’ta hava çoktan kararmıştı ve çatı katındaki ışıklandırmadan Zephyr’in mutfak adasının etrafındaki taburelerden birinde olduğunu anlayabiliyordu. Ekranın köşesinde görüntüyü bozan küçük bir piksel hatası vardı.

“Ekranına ne oldu?” diye sordu Amara gülerek.

“Uzun hikâye,” diye iç geçirdi Zephyr. “Ama iyi haber şu ki, Xander benim için onu çalışacak kadar tamir etti.”

Çocuktan ve onunla ilgili sorulardan bahsedince Amara’nın gülümsemesi hafifçe soldu. Onu konuşturmanın bir yolunu bulmayı çok istiyordu ama çocuk geçmişiyle ilgili her konuda kendini sıkı sıkıya kapatmıştı. Bunun yerine arkadaşı ve baldızı olan kadına odaklandı. “O nasıl?”

“Ona bayılıyorum,” dedi Zephyr heyecanla. “Çok güzel

bir gün geçirdik. Yemek yaptık, saçımı boyadık, kim bilir kaç tur *uno* oynadık ve ben çoğunu kaybettim. Ardından beni tamamen aşan bir bilimkurgu filmi izledik ama en azından başroldeki adam seksiydi.”

Amara kıkırdadı. “Önemli olan da bu zaten, göz zevki.”

“Aynen öyle, değil mi?” Zephyr de güldü ve Amara bunu görmekten çok mutlu oldu. Arkadaşını bu kadar geniş bir gülümsemeyle gözleri ıslıl ıslıl parlarken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kız kardeşinin ölümü onu çok *etkilemişti*. Amara onun nasıl bir acıyla baş etmek zorunda olduğunu hayal bile edemiyordu. Ancak haftalardır gözlerindeki ışıgın söndüğünü görmek Amara’yı ciddi anlamda endişelendirmeye başlamıştı. Üstelik endişelenen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Yas sürecinde keder kaçınılmaz olsa bile insana hayatı ve sahip oldukları ilişkileri unutturmamalıydı.

Zephyr tabureden inip telefonunu eline aldı. “Saçımı yıkamam gerekiyor, o yüzden seni de yanımda götürüyorum.”

“Xander nerede?” diye sordu Amara. Uyku saati için daha çok erkendi.

Telefonu lavabonun üzerine bırakarak, “Yapması gereken bir ödevi varmış, o yüzden odasında,” dedi Zephyr. Amara kapının kilitlenme ve duşun açılma sesini duyduğu sırada ekranda tavanı görüyordu.

Misafir banyosunun tavanına doğru konuşup, “Saçlarını öne doğru eğerek yıkayabilirdin aslında,” dedi Amara. Ziyarete gittiğinde kullandığı misafir banyosunun aynısı gibi görünüyordu.

Zephyr konuşmadan önce birkaç dakika boyunca sadece akan suyun sesi duyuldu. “Normalde öyle yapardım. Ama bugünlerde çok fazla ya da çok hızlı eğilirsem başım dönüyor.”

Amara’nın kaşları çatıldı. Keder ve baş dönmesi arasında bildiği kadarıyla herhangi bir bağlantı yoktu. Tabii yemek ye-

BİRLİKÇİ

miyor ya da yeterince su içmiyorsa o başkaydı. Fakat az önce yemek pişirip yemekten bahsetmişti, o yüzden bunu ihtimal dışında tuttu.

“Bir doktora göründün mü?” Amara bu duruma içten içe endişelenmişti. Baş dönmesi, özellikle de sürekli olması iyiye işaret değildi.

“Evet.” Suyun sesi kesildi, onun yerini şampuanlama sesi aldı. “Hamileyim.”

Amara’nın nefesi kesildi. “Ciddi misin?”

“Hem de nasıl!” diye kıkırdadı Zephyr.

Amara mutlulukla çığlık attı. Zephyr de hattın diğer ucunda ona eşlik etti ve saçında şampuan köpükleriyle birlikte yüzü aniden ekranda belirdi. “Kimseye söyleme!”

Arkadaşı tekrar düşün altına koşarken Amara kahkaha attı. “Sırrın benimle güvende. Neden hâlâ kocana söylemedin?”

“Ona sürpriz yapmak istiyorum.”

Demek tüm hazırlıklar bunun içindi. Zephyr saçını durularken bebek hakkında konuşmaya devam ettiler. Hamileyken saç boyamanın ne kadar güvenli olduğu, ne kullanması ve nelerden kaçınması gerektiği... Zephyr kuaförlük yaptığı dönemde hamile kadınlara ne kadar çok boya işlemi uyguladığından bahsetti. Birkaç dakika sonra şirin bir pijama takımı giymiş, başına bir havlu sarmış olarak ekrana geri döndü.

Yüzüne krem sürerken, “Alpha’nın yerleşkede kalıp kalmayacağını biliyor musun?” diye sordu Zephyr. “Henüz onunla konuşmadım. Telefonda ağzımdan kaçırmaktan korkuyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Ona söylediğimde yüzünü görmeliyim. Mümkünse yaramaz bir şeyler yapıyor olmalıyız.”

Amara başını iki yana salladı. İlk sorusunu, “Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı. “Ama eğer kalırsa, Xander’ın eşyalarını toparlayıp buraya gelmelisin. İkiniz birden!”

Zephyr havluya sarılmış saçlarıyla başını salladı. Amara rengi merak etse de sürprizini bozmak istemedi. Onun bu kadar heyecanlandığını görmek güzeldi. Amara anne olmanın, kadınların olaylara bakış açısını nasıl değiştirdiğini ilk elden biliyordu. Birdenbire dünya görüşü netleşiyor, hayatı değişip her şeyin en iyisini yapmak için yeniden düzenleniyordu. En azından iyi anneler için böyleydi. Arkadaşının annesi gibi olanların, çocuklarını iblisler tarafından yutulmaları için nasıl yalnız bıraktıklarını gördüğünden beri bazılarının nasıl olup da bunu umursamadığını hâlâ anlamıyordu.

Gerçekten iyi bir cevap almayı umarak, “İyi misin?” diye sordu Amara.

Zephyr içini çekti. “Sanırım. Günden güne değişiyor, biliyorsun.” Amara onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. “Bazı günler Zen’i o kadar çok özleyorum ki, nefes alamayacakmış gibi oluyorum. Bazı günler ise mesela bugün olduğu gibi, dünya yeniden biraz daha aydınlık geliyor. Sanki bebek,” derken bir anlığına karnını tuttu. “Onun beni kollama şekli, anlıyor musun? Sanki zorlandığımı görüp bana yeniden yaşamak için bir sebep göndermek istedi.”

Onun bu yaklaşımından etkilenerek, “Bu çok güzel bir bakış açısı, Zee,” dedi Amara. Kız kardeşinin ölümünün onu bu kadar derinden sarsmasını izlemek çok zor olmuştu ve onun yeniden iyimserliğe döndüğünü görmek Amara’nın ruhuna ilaç gibi gelmişti.

“Bu çok garip.” Zephyr, teni ılık ılık parlayan dolgunlaşmış yüzüne masaj yaptı. “Bebeği öğreneli daha bir gün bile olmadı ama kızımı şimdiden çok seviyorum!”

Amara bunu çok iyi anlıyordu. Hamile olduğunu öğrenmek onun için her şeyi değiştirmişti. Zaten bu yüzden kaçmıştı. “Kız mı?”

Zephyr sadece gülümsedi. “Öyle hissediyorum.”

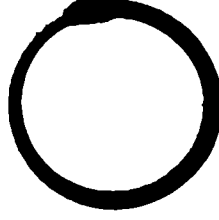
BİRLİKÇİ

“O zaman bu hisse güven,” diye tavsiye etti. “Bir anneden diğetine tavsiye. Bebekler söz konusu olduğunda içgüdülerine güven.”

“Artık sadece kötü bir şey olmamasını diliyorum.”

Amara bunun üzerine dilini ısırdı. O da aynı şeyi diliyordu ama en içinden bir ses, ailesi ve arkadaşları için endişelenen en derinlerindeki o içgüdüğü henüz bitmediğini söylüyordu.

BÖLÜM ON YEDİ

Dainn, Gladestone

Dainn buluşmayı kirişlerin arkasındaki gölgelerden izledi. Çatı kirişlerinin arasında gizli bir boşluk vardı, oraya çömelip onları seyretti.

Eğer *flamma*'sı onu şehrin bu bölgesinde yalnız bırakacağını düşündüyse, Dainn'i hâlâ çok iyi tanımıyor demektir. Kendini ona teslim ettikten ve kesinlikle onu son kez gözetimsiz bıraktığında olanlardan sonra gözlerini onun üzerinden ayıracağı tek bir an bile olmayacaktı. Tek bir hatası, altı ayını bu şehrin pisliğini tarayarak yıllardır öldürdüğünden daha fazla insanı haftalar içinde öldürmesine mal olmuştu. Bedenindeki karanlık, döktüğü tüm kanı emene kadar devam etmişti. Neredeyse Lyla'nın hayatına mâl olacaktı ve bu ikinci kez yapacağı bir hata değildi.

Başını yana eğerek sessizce oyalandı, kardeşine bakarken Lyla'mın yüzüne yayılan saf duyguları gördü. O anda doğru kararı verdiğini biliyordu. Hayatında buna ihtiyacı vardı, nereden geldiğini görmesi ve nereye gittiğini anlayabilmek için köklerine dokunması gerekiyordu. Lyla'nın çiçek açmak için köklerini bulmaya ihtiyacı vardı. Kardeşi onu bu köklere bağlayacaktı. Peki ya o ne yapacaktı? Çiçeğin sapındaki diken olacaktı, kokusunu yayması için yumuşak yapraklarını korurken onu koparmaya çalışan herkesin kanını dökecekti.

BİRLİKÇİ

Kardeşi Tristan Caine... mafyanın soğuk avcısı, bir çocuk gibi ağlıyordu.

Dainn adamdan ne beklediğini bilmiyordu ama böylesi bir duygusallık beklemediği kesindi. Görüntüğe göre, kardeşler herkesin düşündüğünden daha fazla birbirine benziyordu. İkisi de çok fazla şey hissediyordu, sadece Tristan duygularını saklamayı öğrenmişti. Lyla ise kalbini hâlâ herkesin görebileceği şekilde ellerinde taşıyordu.

Gözleri kapıda bir muhafız gibi durarak içeridekileri koruyan Dante Maroni'ye kaydı. Fakat Dainn'i duraksatan şey adamın yüzündeki neredeyse düşünceli ifadeydi. Dante, Lyla'ya henüz ona güvenip güvenmeyeceğine karar verememiş gibi bakıyordu. Normal duygular hissedebilen bir adam olsaydı, *flamma*'sı adına buna gücenirdi. Bunun yerine neredeyse gurur duydu. Güçlü bir adamın, *flamma*'sını hafife almaması hoşuna gitmişti çünkü o küçümsenecek biri değildi. Ne kadar masum olursa olsun, içinde dünyayı kül edebilecek bir ateş vardı. O kadar güçlüydü ki, doğru zamanda ortaya çıktığında herkesin gözünü kamaştırırdı. Ancak bu güç kendisinin bile göremeyeceği kadar gizliydi.

"Merhaba," diyen Lyla'nın hafif fısıltısıyla Dainn'in gözleri tekrar kardeşlere döndü.

"Merhaba," diye fısıldadı Tristan. Bulunduğu açıdan adamın yüzünü seçmek zordu ama Dainn, Lyla'nın yüzünde gördüklerinin yansıması olduğundan emindi. Duygularla dolu bir kavuşmaydı. Adeta film izler gibiydi. Strateji kurmaya ve her şeyi incelemeye çalışıyordu, tek fark başroldeki kadın onun kadınıydı.

Morana kapıda Dante'yle birlikte duruyordu. Yüzü savunmasızdı, duruşu biraz tuhaftı. Dainn gözlerini kısarak onun biraz daha sağa doğru eğilmesini izledi. Vurulduğunu biliyordu ama erişebildiği tıbbi raporlara göre iyi bir iyileşme gös-

termişti. Belki de mesajı gönderdiğinden beri geçen kırk sekiz saatin yorgunluğuydu. Muhtemelen mesajla birlikte başlayan kaosun içinde çok fazla dinlenememişti.

Fakat onun biraz dinlenmesini, aslında hepsinin dinlenmesini umuyordu çünkü daha çok kaos yaşanacaktı.

Saatine bakıp zamanı not etti. Bu sahne yakında bitecekti, ardından gitmesi gereken başka bir yer olacaktı.

Tam bunu dūřündüęü sırada Tristan ayağa kalktı, Lyla'nın elini bırakmadan onu da ayağa kaldırdı. Bir an için birbirlerine bakmalarının ardından Lyla onun kollarına atıldı, Tristan da kardeşini yakalayarak uzun dakikalar boyunca sımsıkı sarıldı. Artık *flamma*'sının hayatında gūlū bir yeri olacağı için adamdan hiç hoşlanmasa da Tristan Caine'in onu sevdiğini inkār edemezdi. Kardeřini tanımıyordu, buna rağmen seviyordu. Onu onlarca yıldır durmaksızın araması takdire şayan-
dı, bu onların dūnyasında nadiren rastlanan bir şeydi. İnsanlar hayatlarından vazgetiklerinden daha çabuk umutlarından vazgeerlerdi. Tristan içinse tam tersi olmuştu ve Dainn'in içinde var olan, Lyla'nın mutlu olmasını isteyen parçası buna sevinmişti. Sonuçta Tristan Caine bōyle bir kardeş olmasaydı, Lyla bunu asla bilemeyecekti. Eęer gōrdüęü iře yaramaz bomboş adamlar gibi biri olsaydı, Lyla'nın kardeşiyle olan ilişkisinin ona duygusal ya da psikolojik bir zarar vereceğine dair en ufak bir řūphe duysaydı, Dainn bu bilgiyi mutlulukla kendine saklardı.

“Gitmeliyiz,” diye seslendi Alpha kapıdan. Dainn'in bakışları ona dōndū. Adam bir devdi ama nazik biriydi. Karısı da tatlı, zarif bir kadındı. Bu grubun, *flamma*'sına iyi geleceğini biliyordu. Ruhuna iyi geleceklerdi, bōylece Dainn onun için geri dōndüęünde daha bütūn ve daha huzurlu olacaktı. Belki o muhteşem kahkahasını daha sık duyardı. O sesin anısının, zihnindeki etkisi bile yan tarafındaki kirişi kavramasına yetiyordu.

BİRLİKÇİ

Alpha'nın söylediğini dinleyen grup toparlandı. Tristan, Dainn'in hazırladığı çantayı aldıktan sonra Lyla'yı kaprıya kadar götürdü. Duyamayacağı kadar alçak sesle bir tartışma yapıyormuş gibi duraksadı. Morana, Lyla'ya sarıldı ve Tristan onu kolunun altından çıkarmayı reddettiği için diğer iki adam ona başlarıyla selam verdi. Ardından hepsi dışarı çıktı.

Dainn bir süre bekledi, ortalık tamamen sakinleşince kırısten aşağı atladı. Darbeyi azaltmak için dizlerini bükerek yumuşak bir iniş yaptı. Akıcı bir şekilde doğrulup kapının yanına geçti ve dışarıya göz attı.

Ön tarafa bir limuzin park edilmişti. Herkes binince araç yavaşça uzaklaştı.

Etrafta kimse kalmadığından emin olunca Dainn planladığından daha gürültülü bir sesle nefes verdi. Onunla son kez birlikte durduğu noktaya baktı. Hâlâ dudaklarının tadını alabiliyor, sesinin yankısını duyabiliyordu. Onu izlemeye devam edecek olsa da sesi ve dokunuşu olmadan içinin bomboş kalacağını biliyordu. Daha beş dakika bile geçmemişti ama şimdiden kendini boşlukta hissediyordu.

Fakat yapacak işleri ve yok etmesi gereken bir tehdit vardı. Sonra tekrar birlikte olabilirlerdi.

Kapüşonunu başına geçirip ellerini cebine sokarak sanayi bloğuna doğru yürüdü. Görenlerin sıradan bir keş olduğunu düşünmesi için kambur bir yürüyüşle ilerliyordu. Gündüz vakti hareket etmek her zaman daha zordu. Gün ışığında yürürken izleyenlere istediği illüzyonu verebilmek için uyum sağlamak ve farklı kişiliklere bürünmek zorundaydı. Kolaylıkla milyarder bir yönetici olabileceği gibi evsiz bir keş de olabilirdi, her iki rolü de deneyimlerinden gelen birikimiyle kusursuz inandırıcılıkta oynayabilirdi. Bir sonraki bloğa doğru ilerlediği sırada gençliğinde sokakta kaldığı zamanları düşündü, bakması gereken bir kız ya da erkek kardeşi olsay-

dı işlerin nasıl gideceğini merak etti. Dainn hiç umursamaz mıydı, yoksa umursaması daha büyük bir kaosa mı yol açardı bilmiyordu. Dalgın bir şekilde Tristan ve Lyla'yı izlediğinde, çocukken tanışsalar her şeyin nasıl olacağını merak etti. Aynı olur muydu? Hayatlarının bir noktasında yollarının keşmiş olması onu hiç şaşırtmazdı, sonuçta ikisi de hayatları boyunca aynı karanlık çevrelerin içinde bulunmuşlardı.

Karşısına bir fabrika çıktı, bu seferki terk edilmiş değildi. Bir imalat şirketine aitti ve uzun gri bacalarından gökyüzüne gri dumanlar yükseliyordu. Gladestone'un gündüzü bile griydi. Şehir boktan bir bataklıkta.

Dainn aynı kambur yürüyüşüyle fabrikaya girdi, göz önünde saklanarak kalabalıktan gizlendi. İşçiler işlerini yapmaya odaklanmıştı. Bazı evsizler, buranın müdürüne pezevenklik yaptıkları için yan tarafta barınabiliyordu. Birlik ortadan kaldırılmış olsa bile tüm sistem fena halde çürümüş durumdaydı. İnsanlık yozlaşmıştı. Hayatın tek gerçeği buydu. Nadir istisnalar dışında ahlak ve insanlık, gücü elinde bulunduranların güçlü olduklarını gizlemek için seçtikleri maskelerden ibaretti. Tüm sistem kökten hileliydi ve Dainn bunu kendi çıkarları için kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Eğer güç elde edilecekse, başkasındansa onun sahip olması daha iyiydi.

Daha önce baktığı için kat planının tamamını bildiğinden arka tarafa doğru ilerledi. Kamunun herkesin erişimine açık veritabanları sayesinde bu işler artık çok kolaydı.

Ön tarafa göre çok daha az kalabalık olan bir koridorda yürüyerek avının saklandığı ofis alanına yöneldi.

Kapalı kapıların arkasından homurdanma sesleri geliyordu. Dainn insanların hiçbir bağ kurmadan bu şeyden nasıl zevk alabildiğini merak ediyordu. *Flamma*'sından başka bir kadının içinde olmayı hayal bile edemiyordu. Teninin başka birine değdiğini düşünemiyor, kulaklarında başka birinin in-

BİRLİKÇİ

leme sesine bile tahammül edemiyordu. Bağ kurulmadan yapılan seksin ne bir anlamı ne de amacı vardı. Dünya, bu kadar aptalca ve tatminsiz bir şeyle meşgul olarak aptallık ediyordu. Her seferinde daha da büyük bir boşluk yaratıp onu doldurmak için daha fazla uyarıcıya ihtiyaç duyan zehirli, sonsuz bir kısır döngüden ibaretti.

Lyla olsa onu azarlar ve insanların kararları hakkında bu kadar yargılayıcı olmamasını söylerdi. Bunu hayal ederken dudakları kıpırdadı.

O gülümsemeyle kapıyı iterek açtı. Aptal, kapıyı kilitleme zahmetine bile girmemişti.

Şişman, yaşlı adam öfkeyle başını kaldırdı. Küçük sikini bir deliğe sokmak için çırpınırken nefes nefese kalmıştı, masanın üzerine bastırıldığı çocuk kaçmak için çaresizce etrafına bakınıyordu. Çocuğun on beşini bile doldurmamış olabileceğini fark edince Dainn dişlerini sıktı. Çocuklara musallat olan bu herifler, korkakların en alçağıydı. Bu onun ahlak anlayışından ya da kendi deneyimlerinden gelen bir yargı değildi, sadece çocukların çaresiz olduğu gerçeğinden kaynaklanan güç dengesizliğinin çirkinliği idi. Bu dinamikte öyle bir güç boşluğu vardı ki, bir köpek yavrusuyla bir yılanı karşı karşıya getirmek kadar yanıltıcı. Elbette yılan ona güvenen masum yaratığı ısıırıp zehirleyecekti. Onlar gerekirse kendi yumurtalarını bile yerlerdi ve yaşlı adam tam da böyle bir yıldı.

Xavier, namı diğer Bay X, kendi öz kızını bile pis köpeklerinin önüne atan adamdı ve bir haftadır gözlerden uzakta saklanıyordu. Bay X, Amara Maroni on beş yaşındayken onu kaçırıp işkence etmeleri ve tecavüz etmeleri için adamlarını göndermişti. Dainn sorguları sırasında raporları okumuş, hikâyeleri dinlemişti. Yıllar önce Amara'yı konferansta konuşurken görmek istemesinin nedeni de o travmadan sonra, büyüdüğünde nasıl biri olduğunu görmektir. Bu güzel kadını

başı dik ve empati kurarken görmek onu şaşırtmıştı. Bazı kurbanların yaşadıkları travmayı nasıl daha iyi bir şeye dönüştürdüklerini gösteren ilginç bir çalışmaydı. Zenith de bu anlamda benzer biriydi. Birlik'ten kaçmasının ardından hayatını şiddet içeren suçların kurbanlarını rehabilite etmeye adanmıştı.

Bütün bunlar, tamamen iyileştiğinde Lyla'nın nasıl biri olacağını merak etmesine neden oluyordu çünkü iyileşecekti. Peki eski arkadaşı gibi mi olacaktı, yoksa onu yine şaşırtacak bambaşka birine mi dönüşecekti?

Çocuğa seslenerek, "Dışarı," dedi Dainn. "Beni görmedin. Eğer birine tek kelime edersen, peşine düşerim."

Çocuk başını sallayıp hızla kaçtı. Sessiz kalacağından emin olacağı kadar korkmuştu. Normalde arkasında iz bırakmazdı ama çocuklara dokunmazdı. Gerektiğinde onları susturmanın başka yolları vardı. Onları kendi tarafına çekmek daha iyiydi.

Dainn kapıyı kapattı, havasız ve daracık ofise girip sandalyeye oturdu. "Cık cık cık... Saklanıyordun, Xavier."

Adam şaşkınlıkla irkildi, aleti hâlâ dışarıdaydı. "Sen de kimsin?"

"Otur," diye emretti Dainn. Amara Maroni'ye genlerini verenin bu adam olması hayatın en büyük gizemlerinden biriydi. Belki de kadın daha çok annesine çekmişti.

Adamın eli dağınık masanın üzerindeki telefona doğru uzanınca Dainn başını iki yana salladı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Xavier'in eli havada dondu. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak," diye yalan söyledi Dainn. Onu bir balık gibi mideye indirecekti. "Otur."

Adam oturdu. *Güzel.*

"Şimdi bana sevgili oğlun Vinnie'den bahset. Onu nerede saklıyorsun?"

BİRLİKÇİ

Xavier'in gözleri yana kaydı. "Eğer Maroni'yle birlikte çalışıyorsan, çoktan onun iyi olduğuna dair bir mesaj gönderdim bile."

Dainn sessizce ona baktı. Kapüşonu ve gözlerinin o haliyle -insanların çocukken söylediği gibi *iblis gözleriyle*- böyle baktığında ürkütücü olduğunu biliyordu. Onlara nasıl baktığı düşünülürken gözlerinin insanlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyordu. Sert bir bakış attığında korkaklar altına işerdi, yumuşak bir bakışla ise insanların itaat etmesini sağlardı. Bakışlarını insanları manipüle etmek için kullanmadığı tek zaman, *onunla* birlikte olduğu anlardı. O anlarda bakışlarındaki saf, filtrelenmemiş yoğunluğun ortaya çıkmasına izin verirdi ve kadın onun gözlerinin içine bakıp onu içine çekirdi. Onun sertliğini kabullenerek kendi yumuşaklığında eritirdi.

Rahatsız edici bir sessizlik ve huzursuz kıpırdanmaların ardından Xavier tekrar konuştu. "Son duyduğuma göre, bir kızı kullanarak efendisiyle birlikte gizli görevdeymiş."

Lyla'nın tek arkadaşı, Malini'den bahsediyordu. Lyla'nın hamileliği ve doğumu sırasında ona yardım ettiğini söylediği kişiydi. Dainn'le tanıştığı gece, kaçmasına o kız yardım etmişti. Sırf bu yüzden bile onun saygısını hak ediyordu. O olmasaydı, *flamma*'sı ve onun oğluyla asla tanışamayacaktı. Yaşamlarını önemseydiği tek insanlar onlardı.

Xander'ı bebekken almasına rağmen o kadar akıllı büyümüştü ki Dainn'i bile etkilemişti. Çocukların anlayacağı bir versiyonuyla olsa da ona karşı her zaman dürüst davranmıştı, çocuk da bu dürüstlüğe her zaman saygı duymuştu. Şaşırtıcı bir şekilde Xander'la o çılgın çocuk Lex, beklenmedik ama etkili bir ikili olmuşlardı. Bu da Dainn'in işine gelmişti çünkü Lex kaostan hoşlanıyordu ve küçük pislik, Morana'yı yönlendirdiği yetimhanede onun adına gizli görevdeydi.

Konuşmaya geri dönerek Xavier'e, "Bu komik," dedi Da-

inn. “Çünkü efendinin derisini yüzerken ne onu ne de kızı gördüm.” O efendi, Lyla’nın kayıp olduğu süre boyunca Dainn’in izini sürdüğü ve öldürdüğü Birlikçilerden biriydi. Genelde deri yüzmek onun tarzı değildi ama o sırada biraz... *dengesizdi*. Mesajını tüm Birlikçilere açık ve net bir şekilde iletmek istemişti.

Onu serbest bırakmazlarsa, her birinin peşine düşecekti.

Altı ay sonra aniden gitmesine izin vermelerinin tek nedeni buydu. Saldırıya geçmiş, üç liderle düzinelerce astını takip edip öldürmüştü. Gölge Adam hiçbir zaman o sırada ve o zamandan beri olduğu kadar korkutucu ya da dehşet verici olmamıştı.

Lyla neden aniden serbest bırakıldığına dair hiçbir şey bilmiyordu. Dainn de ona asla söylemeyecek, tecavüze uğradığı zamanı ona asla hatırlatmayacaktı. O anları telefon ekranında gördüğü an hâlâ zihnine kazılıydı. Buz kesmiş halde Lyla’nın izini bulmaya çalıştığı sırada küçük odadan ona canlı yayın yaptıklarını hâlâ hatırlıyordu. Onu yanlış yönlendirip dikkatini dağıtmak için birini tutmuşlardı. Onu bulmasının bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni de buydu.

Tesadüfen Malini’nin efendisi olan üçüncü lider korkmuş, domuz gibi böğürerek her şeyi ötmüştü. Onu nerede tuttuklarını, onunla ilgili bilgilerin dışarı sızmasını nasıl planladıklarını anlatmıştı. Cıyaklayan sesiyle anlattıkları gerçek çıkmıştı ama Dainn depoya ulaştığında Malini yine ortadan kaybolmuş, ardında pis çarşaflar ve ona şiddet uyguladıkları yatağı bırakmıştı. Dainn her şeyi incelemiş, mekânın kokusunu aklına kazıdıktan sonra adamları tek tek aynı yere getirip Lyla’nın intikamını almasına izin vermeye yemin etmişti... Tabii önce o eğlenecekti. O da intikamı hak etmişti.

Fakat önce onu bulması gerekiyordu. Morana’nın bulunduğu ipuçlarından yola çıkarak Vin’in ona mesaj attığı konumu bulmuş ve onlardan birkaç dakika sonra oraya varmıştı.

BİRLİKÇİ

Birkaç dakika neredeyse çok geçti. *Hatırlıyordu*. Lyla o çirkin, bomboş odada zemindeki neredeyse boşalmış bir şişenin yanında hareketsizdi. Gözleri açıktı ama görmüyordu, bakışlarında hayat yoktu.

Sakin kalmak ve onu fark edilmeden dışarı çıkarmak için, her şeyini, içindeki *her şeyi* vermesi gerekmişti. O anki haliyle neredeyse uçurumun kenarından uçup gitmek üzereydi, kimsenin onu geri getiremeyeceğini biliyordu. Kendisinden başka hiç kimse yapamazdı.

Onun içinde bulunduğu karanlıkta yürümüş, o karanlığı fethetmiş ve kendisinin bir parçası haline getirmişti. Yıllardır güvendiği, yaralı olsa bile güvendiği tek kişi Lyla'ydı. En önemlisi, kadının tutunduğu cevaba sahip olan tek kişi de oydu. Bu kozu, onu uçurumun kenarından döndürmek için acımasızca kullanacaktı. Ailesi onu o haliyle bulmuş olsaydı, onu kurtaramazlardı. Onu severlerdi ama anlayamazlardı. Başına gelen tüm çirkinlikleri bilemezlerdi, bu yüzden gözlerinde belirecek tek bir acıma ifadesi bile onu yeniden uçurumdan aşağı iterdi. Depresyondan ölebilir ya da kendini tekrar öldürmeye çalışabilirdi.

Dainn bunun olmasına izin veremezdi.

O ölürse dünya yok olurdu.

Dünya, onun bir süre yüksek sesle çığlık attıktan sonra onu tekrar tekrar boşaltırken ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasıydı. Onun gözlerindeki savunmasızlığın tüm canlılığıyla ve hayat dolu bir şekilde görmesiydi. Bazen kazara bazen de bilerek gıdıklandığı bir noktaya dokunduğunda attığı küçük kahkahanın yerini, yumuşak bir gülümsemenin almasıydı. Tepkilerini ondan asla saklamamasıydı; onu azarlarken, pençelerken, hatta onu tüketirken bile kendisini nasıl memnun ettiğini her şeyiyle bilmesini sağlamasıydı. Onu bağlamasına, altında tutmasına, istediği her şeyi yapmasına izin veriş ve

karşılığında ondan her şeyi alışıydı. Tüm bunların, adamın göğsünde uzun zamandır donmuş olan bir şeyi çözdüğünü bilmesiydi.

Onun içindeki yaşam asla sönemezdi. Eğer onun yaşaması anlamına gelecekse, hiç pişmanlık duymadan tüm dünyayı öldürebilirdi.

Neyse ki şimdilik buna gerek yoktu. Birlik varlığını sürdürebilmesinin, paramparça bir kadının nefeslerinden örülmüş incecik bir akıl sağlığı ipliğine bağlı olduğundan habersizdi. Kadın artık çok daha iyi bir yerdeydi, onu hep izleyecek olsa da tek başına kalıp kendine zarar vermesinden endişelenmiyordu. Dr. Manson'la kapsamlı bir şekilde tartıştığı üzere, kadının bu deneyime eskisinden daha sağlıklı bir şekilde kendini kaptıracağını biliyordu. Eskiden onun için gökyüzü diye bir şey bile yoktu. Artık kanatlarının olduğunu fark ettiği noktaya gelene kadar aylarca gökyüzünü görmesi gerekmişti. Şimdiyse uçmayı öğreniyordu.

“G... gölge adam?”

Adamın kekeleyerek söyledikleri Dainn'in düşüncelerini böldü.

Ah, korku... Eski dostu korku. Siktir, kurbanlarının gözlerinde bunu görmekten zevk alıyordu.

Şu anda Xavier'in gözleri ona zamanının dolduğunu bildiğini söylüyordu. Söylentilerden dolayı biliyordu, Gölge Adam'ı görüyorsan öleceksin demekti.

Dainn gayet rahat bir şekilde onun tam karşısında oturuyordu. Xavier olacakları biliyordu. Dainn de onun yüzündeki o ifadeyi görmekten zevk alıyordu.

Hepsinin yaptığı gibi, “Lütfen,” diye yalvardı. “Sana her şeyi anlatırım. Seninle iş birliği yaparım. Beni öldürme, lütfen.”

Bir bebek gibi ağlaması, sümüşü ve gözyaşları acınasıydı.

BİRLİKÇİ

Bebeklerin bile bu pislikten daha fazla haysiyeti vardı. Bunu biliyordu çünkü bir tanesiyle ilgilenmişti.

“O zaman bana bilmek istediklerimi anlat,” dedi Dainn. Onun bir istisna olacağını, hayatta kalma şansı olacağını düşünmesine izin verdi. Aslında adamın bilmesi gerekirdi. Gölge Adam için tek bir kişi dışında istisna yoktu. Bu adamların hepsi o istisnaya bulaşmıştı ve bedelini ödeyeceklerdi.

“Doğruyu söylüyorum,” diye yalvardı yaşlı adam. “Bu ondan duyduğum son şeydi. Sen efendiyi öldürdükten sonra herkes yeraltına çekildi. O zamandan beri burada saklanıyorum.”

Bu onun bildikleriyle örtüşüyordu. “Bana Birlikçi’den bahset.”

Xavier gürültüyle yutkundu. “Hangisinden?”

Dainn ona korkutucu olduğunu bildiği bir bakış attı.

“Sanırım dört kişiydiler.”

“Yanlış cevap.”

“Yemin ederim,” diye atıldı Xavier. “Üstüm öldü ve hep dört yılan başından bahsederdi. Hani şu herkese bir şekilde taktırdıkları yılanlar var ya?”

Bu da çok gizli bir örgüt için gerçekten aptalcaydı. Neden üyeleri üzerinde böyle tanınır bir işaret olmasını istiyorlardı ki? Tabii bu narsistik bir şey değilse ve güç yanılsamalarını besliyorsa ayrıydı.

“Dört yılan başı,” diye mırıldandı Dainn. Hector ona beş tane olduğunu, kalan son ikisinden birinin diğerini öldürüp kontrolü ele geçirdiğini söylemişti. Gerçekten beşinci bir tane var mıydı, yoksa sahte bilgi mi yayılmıştı? Her zaman sadece dört kişi mi vardı? Bunu bilmek önemliydi çünkü kendi sperm donörü de dahil olmak üzere, olası şüphelileri ayıklayarak elemesi gerekiyordu. Dainn’in anne karnına düştüğü günlerde bir lider olsa da çoktan ölüp gitmiş, gücü başkalarına devretmiş olması tamamen mümkündü. Toprak ve karan-

lığın enkazı altında gömülü olduğu için bazı bilgilerin izini sürememişti ancak yaklaştığını hissedebiliyordu.

“Tek bildiğim bu. Lütfen gitmeme izin ver. Sana başka bir şey söyleyebilirim,” diye başladı Xavier. Ardından duraksayıp kısık sesle devam etti. “İşe yarar mı bilmiyorum ama bir zamanlar bir söylenti vardı.”

Dainn onu bekledi. Sabır en güçlü araçlardan biriydi, üstelik çok az insan buna sahipti.

“Birkaç yıl önce,” dedi Xavier. “Bir tür deney yapıldığına dair söylentiler duydum.”

Dainn bunun nereye varacağını merak ederek biraz daha bekledi.

Xavier öne doğru eğilip sesini alçalttı. “Büyük bir söylenti değildi. Sadece partilerden birinde duydum ama buna dair hiçbir kanıt yoktu. Ben hiç bulamadım.”

Biraz daha geveledikten sonra yaşlı adam titrek bir nefes aldı. “Eğer sana söylersem, yaşamama izin verecek misin?”

Dainn onun pazarlık girişimine kıkırdadı. O söylemeden de bulurdu. “Verdiğin bilginin ne kadar iyi olduğuna bağlı. Şimdilik durum senin için pek parlak görünmüyor, Xavier.”

“Tamam, tamam,” dedi adam telaşla. “Söylentiye göre, Birlik bazı hükümet kuruluşlarına deneyler için malzeme tedarik ediyormuş. İnsan deneyleri.”

Dainn kaşlarını kaldırdı. Bunu ilk kez duyuyordu. Birlik’in anlaşmaları ve faaliyetleri hakkında her zaman komplo teorileri olsa da bu daha önce fısıltılarını bile duymadığı bir şeydi.

“Pekâlâ,” diyerek adamı konuşmaya teşvik etti. “İlgimi çektin.”

Xavier sanki ona devam etmesi için bir imtiyaz değil de hayat bahşetmiş gibi gülümsedi. “Ne tür bir deney olduğunu bilmiyorum.” Sesi daha da kısıldı. “Ne zaman olduğunu,

BİRLİKÇİ

gerçekten olup olmadığını ya da neyin dahil olduğunu bilmiyorum.”

Duygusuz bir sesle, “Yani belirsiz bir söylentiden başka bir şey bilmiyor musun?” diye sordu Dainn.

Xavier dudaklarını büzdü.

Peki o zaman. Dainn ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı.

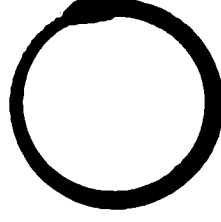
“Lütfen,” diye yalvarmaya başladı adam çaresizlikle. “İstersen öğrenebilirim. Bana bir şans ver. Sahada kaynaklarım ve kulaklarım var. İstedığın her bilgiyi sana ulaştırırım.”

Dainn kalçasını masaya yaslayarak kapüşonunun cebinden metal bir tel çıkardı.

“Eğer bu konuda bir bilgi varsa,” dedi Xavier’e. Teli çözdüğü sırada adamın titreyerek altına işemeye başladığını gördü. Dainn onun arkasından dolaştı, teli şişman boynuna dolayıp çektikten sonra kulağına doğru eğildi. “Ben bulurum. Yine de ihbar için teşekkürler.”

O anda bileklerini sertçe birbirinden uzaklaştırdı ve Xavier Rossi boynundan fişkıran kanla, acımasız bir ölümle can verdi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Alpha, Tenebrae

Karısında bir tuhaflık vardı.

Ne olduğunu bilmiyordu ama kadının bütün gün bir kez bile aramamış olması onu biraz endişelendirmişti. Tek gözünden dolayı mesajı okuyamayacağını bildiği için mesajlaşmıyorlardı, o yüzden her zaman arıyordu. Dante'nin kendisinin-kindenden çok daha gösterişli olan jetinde oturmuş, indiğinde ondan bir cevapsız çağrı görmeyi bekliyordu. Fakat hiçbir şey yoktu. Belki de erken yatmıştır diye düşünmek istedi, Shadow Port onlardan birkaç saat öndeydi. Yerleşkeye vardığında onu arayacaktı.

Kayıp gözündeki o ara sıra alevlenen hayali ağrı, iç çekmesine neden oldu.

Alpha'nın zaman içinde öğrendiği üzere üvey kardeşi pahalı, rafine zevkleri olan bir adamdı. Alpha'nın sağlam, gerçekçi tercihlerine karşılık havalı ve lükstü. Tenebrae'deki malikânesiyle yerleşkesi, onun doğal halde bırakılmış egzotik mülküyle kıyaslandığında milyonlarca kat eski ve gösterişliydi. Dante'nin arazisi bakımlıydı, kusursuz biçimde düzenlenmişti. Alpha'nınki ise vahşi, doğal bir güzellikti. Zevkleri bakımından ikisi birbirinden çok farklı insanlardı. Yine de Alpha iki konuda birbirlerine çok benzediklerini kabul etmek zorundaydı, antrenmanları ve kadınları.

Tenebrae'de olmanın en sevdiği yanlarından biri de karde-

BİRLİKÇİ

şiiyle sabahın erken saatlerinde yaptıkları dövüş antrenmanlarıydı. Neredeyse oyun oynuyormuş gibi hissediyordu. İkisinin cüssesi birbirine denk sayılırdı ama Alpha'nın daha güçlü olduğu yerde, Dante'nin hızı daha fazlaydı. Buna bir yıl önce Dante'nin düğününde başlamış, o günden beri her buluştuğlarında devam etmişlerdi.

Söz konusu kadınlar olunca, durumu açıklamaya gerek bile yoktu. İkisi de hayatlarının aşkını genç yaşta bulmuşlardı. Gerçi Alpha aşkını yıllarca unutmuştu ama Dante unutmamıştı. Alpha yıllarını aşka layık olmadığına inanarak yalnız geçirmiş, Dante ise yıllarını o aşkı kazanmak için savaşıp onu koruyarak yaşamıştı. Şimdi Alpha da aşkına kavuştuğu için kardeşini çok iyi anlıyordu.

Konvoy, şehrin dışındaki tepelerden kıvrılarak ilerliyordu. Alpha, Dante'nin kullandığı *Range Rover*'da oturuyordu. Arkalarından takip eden araçta Morana'yla birlikte Tristan ve kız kardeşi vardı, onları da iki güvenlik aracı takip ediyordu. Biraz abartıydı ama mülkünde koruması gereken çok şeyi olduğu için Dante'yi suçlayamazdı.

Sadece onun arazisine doğru giden boş yoldaki bir virajı dönerken, "Luna hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Dante.

Alpha başını çevirip ona baktı. "Başından bir sürü şey geçmiş." Gerçekten bu soyadını kullanıp kullanmadığından emin değildi fakat Luna Caine, gözlerindeki dalgın bakışlara rağmen ruhani bir güzelliğe sahipti. Alpha bu tür bakışlara sahip çok fazla kadınla çalışmış ve o gözlere bakmıştı. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği dehşetler görüp yaşamış, yine de hayatta kalmış olduğunu anlamak için onunla konuşmasına gerek yoktu. Üstelik onun küçücük bedenine bakınca içindeki koruma içgüdüğü anında uyanmıştı.

"Katılıyorum," dedi Dante. Alpha, adamın da bu bakışı

geçmişte karısının gözlerinde gördüğü için tanıdığını biliyordu.

Alpha'yı şaşırtarak, "Aslında Birlik için çalışıyor olabileceğini düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum," dedi Dante. "Bunu Tristan ya da Morana'yla tartışmam, şu anda olmaz. İkisinin sadece ona ve ilişkilerine odaklanmaları gerekiyor."

Alpha bunu düşündü. "Bundan şüpheliyim ama eğer Birlik için çalışıyorsa ya beyni çok iyi yıkanmış ya da çok iyi bir oyuncu çünkü onda aldığım koku aldatma değil."

Dante rahat bir nefes verdi, omuzları gevşedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Ona güvenmek istiyorum ama onu evime, ailemin yanına götürüyorum. Benim tek kızıma. Bu..."

"...anlaşılabilir," diye araya girdi Alpha. İhanet insanların her şeyi sorgulamasına neden olurdu. "Üzülme, güvenmek de olmak daha iyidir."

Dante bir virajı daha ustalıkla döndü. Mülkün kapıları açıldığında içeri girip yokuş yukarı devam etti.

"Zee nasıl?" diye sordu kardeşi. Alpha onu sevmeye başlamış olsa da söz konusu iğneleme olunca hâlâ sinir bozucu bir bok kafalıydı.

"Sen söyle," dedi Alpha homurdanarak. "Bugünlerde onunla kendi annesinden daha çok konuşuyorsun."

Annesi, karısı için hassas bir konuydu. İki farklı kuşaktan, iki inatçı kadındılar ve ikisi de duruşlarından taviz vermeyi reddediyordu.

"Benden hoşlanıyor," diye kıkırdadı Dante. Alpha içinden onun yakışıklı yüzünü bir güzel yumruklamak geçti. Kardeşinin bir yara izi ve göz bandıyla şimdikininki yarısı kadar iyi görünüp görünmeyeceğini merak etmişti. Bu düşünce onu biraz rahatlatmıştı.

Kardeşinin kendini özel olduğuna inandırmasını istemedi-

ğinden, “O herkesi sever,” diye düzeltti Alpha. Eğer insanları sevmek ve içlerindeki iyiliği görmek bir şampiyonluk yarışı olsaydı, karısı ilk sırada yer alırdı. Bu da onu hem cezbeden hem de kızdıran bir özellikti. Ancak içindeki kocaman bir parça, bunu kaybetmemesini umuyordu. Alpha’nın dünyasının, *onu* kendisi yapan şeyi unutacak kadar biktırmamasını diliyordu.

Malikâne ufukta belirdiğinde güneşin batmakta olan ışıkları devasa yapının üzerine vuruyordu. Amara araba yolunun girişinde, kucağında çok hızlı büyüyen küçük yeğeni Tempest ile duruyordu. Dante aracı durdurdu ve inerek doğruca onlara doğru yürüdü.

Alpha, küçük kızın arabaları merakla izledikten sonra babasını görünce yüzünün parlamasını hayranlıkla izledi. Yüzünde daha büyük bir gülümseme belirmiş, dişsiz ve salyalı minik dudakları aralanmış, gözleri ıslık ıslık olmuştu. Bu manzara karşısında Alpha’nın göğsünde bir şeyler kıpırdandı. Tempest’in dirsekleri çukurlaşmış tombul kollarını uzattığını gördü, bu babasının onu kucağına alması için açık bir işaretti. Dante onu kollarına aldığı anda ise *dada, dada, mama, dada* seslerinin oluşturduğu anlamsız bebek sözcüklerini sıralamaya başladı.

Onları izlerken Alpha bu güzel, sevgi dolu saçmalığı kendisinin de istediğini fark etti. Bir gün eve döndüğünde hayatını aydınlatıp ona tüm dünyadaki en iyi şeymiş gibi bakacak, onu küçük bir kalbin bütün gücüyle sevecek minik yanına kavuşmak istiyordu.

Siktir, o da baba olmak istiyordu. Fakat şimdilik amca olacaktı.

Onlara doğru ilerleyip Amara’yı küçük bir gülümsemeyle selamladı. “Her zamanki gibi harika görünüyorsun, Amara.”

“Seni görmek çok güzel,” diyen Amara ona yandan sarıldı.

“Karımdan uzak dur,” dedi Dante. Hemen yanlarında şarkı söylemiş gibi komik bir sesle kucağındaki bebekle konuşuyordu.

Alpha homurdandı. “Sen benimkinden uzak durmuyorsun.” Gözlerini devirerek, “Erkekler işte,” diye iç geçirdi Amara.

Alpha onları görmezden gelip Tempest’a uzandı. Küçük kız yüzünde megawatt gücünde bir sırıtışla hemen kollarına atıldı.

“En sevdiğim yeğenim nasılmış?” diye sordu. Tempest onu en sevdiği kişi olarak tanıyacak kadar sık görmüştü. Hemen göz bandına saldırdı, çılgınca bir nedenden dolayı bandı ağzına sokmayı seviyordu.

“Hayır, bebeğim,” diye azarladı Amara. “İnsanların kıyafetlerini çiğnemiyoruz.”

Sanki anlamış gibi bu kez de Alpha’nın burnuna yöneldi ve tepesini ısırdı. Alpha’nın dudaklarının yarasız tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Onunla birlikte olmanın çok basit, çok saf bir yanı vardı. Acaba bütün bebekler böyle miydi? Çünkü eğer öyleyse, karısıyla birlikte onlardan bir ordu yapacaktı. Onu hamile bırakma fikri Alpha’ya son derece çekici geliyordu.

Bir başka arabanın yanaşmasıyla hepsi o tarafa döndü. Kapılar açıldı ve önce Morana, ardından da elini uzatıp kız kardeşini dışarı çıkaran Tristan indi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kız kardeşi, sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi ağzı açık bir şekilde malikâneye bakıyordu. Alpha bu düşünceyle duraksadı. Görmemiş olması mümkün müydü? Onu dikkatle izledi. Kadının bakışları binada gezindi, aşağı doğru eğimli çimleri ve ufka kadar uzanan tepelerin manzarasını gördükten sonra Amara hariç, hepsiyle tanıştığı insanlara geri döndü. Bir saniye kadar Amara’ya baktı, ardından bakışları Alpha’nın kucağındaki Tempest’in üzerinde durdu.

BİRLİKÇİ

Kadının yüzünün donmasını bir şahin gibi izledi. Gözleri evden ya da yabancılardan çok daha uzun süre bebeğe bakakalmıştı. Dante'yle göz göze geldiklerinde onun da bunu fark ettiğini anladı. Elbette fark etmişti. Sonuçta bu onun küçük prensesiydi. Sanki o an kendine gelmiş gibi Luna hemen Amara'ya baktı.

İlginç.

Amara bunu bir işaret olarak almıştı. Zephyr'in yas tuttuğu zamanlarda takındığı o yumuşak gülümsemeyle Luna'ya doğru ilerledi.

Hırıltılı sesiyle, "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye selamladı Amara. Sesi duyunca Luna'nın gözleri hafifçe büyüdü, gözleri Amara'nın boynunda tamamen açıkta duran yara izine kaydı. Yakın zamana kadar yarayı hep gizlemişti ama artık daha sık açıkta bırakmaya başlamıştı.

"Evime hoş geldiniz." Amara onun iki elini tuttu ve Tristan'ın bile görebileceği şekilde hafifçe sıktı. Ardından bulunduğu andan beri kız kardeşinin yanından ayrılmayan Tristan'a baktı. Bir şekilde onu anlıyordu. Tristan'ın yerinde olsaydı, muhtemelen Alpha da ayrılmazdı.

Tristan'a bakarak içtenlikle, "Senin adına çok sevindim," dedi Amara. O da başıyla onayladı. Alpha aralarındaki dostluğu pek anlamıyordu ama derin bir bağları olduğunu biliyordu.

"Şey..." Luna yumuşak bir ses tonuyla söze başladığında herkes ona döndü. "Çok güzel bir eviniz var."

Amara ona gülümsedi, koluna girerek mükemmel bir ev sahibesi gibi girişe doğru götürdü. "Kocam Dante ve kayınbıraderim Alpha'yla tanıştın mı?"

Luna başıyla onayladı ve ikisine kısa bir bakış attıktan sonra Tempest'a döndü.

"Bu benim kızım, Tempest," dedi Amara. Durumu o da fark etmişti. O profesyonel bir psikiyatristti, muhtemelen tüm gözlemlerinde diğerlerinden on adım öndeydi.

Luna dudakları titreyerek Tempest'a hafifçe gülümsedi. "Merhaba, Tempest."

Tempest yeni geleni dikkatle inceledi, iri gözlerini Luna'nın altın kolyesine dikti. Atılıp minik elleriyle yakalamaya çalışırken Alpha onun kıpır kıpır bedenini zorlukla tuttu.

Ne yapacaklarını bilemeden öylece durdukları için birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik oldu. Alpha, karısının da yanlarında bulunmuş olmasını diledi. Garip sessizlikleri bozma ve insanları rahatlatma konusunda bir uzmandı. Sadece bir gün geçmiş olmasına rağmen onu çok özlemişti.

"Tamam." Morana ellerini bir kez çırparak herkesin dikkatini çekti. "Bu durum epey tuhaf bir hal aldı."

Dante bir kahkaha attı, Amara gülümsedi ve kız kardeşini kendine biraz daha yaklaştıırken Tristan'ın dudakları yukarı doğru seğirdi.

Fakat Luna dudağını ısırarak etrafına bakındı. "İşleri garipleştiriyorsam özür dilerim."

Tanrım. Eğer ilk düşüncesi kendini suçlamak olduysa, bu kıza büyük zarar vermiş olmalıydı.

Kadının söyledikleri üzerine Tristan hemen elini onun omzuna koydu ve dikkatle gözlerinin içine baktı. "Burada bir aileyiz. Özür dileyecek hiçbir şey yok."

Bu konuşma nedense Morana'yı duygulandırıp burnunu çekmesine neden oldu. Amara, Tristan'a hafif bir hayranlıkla bakıyordu. Alpha bile biraz şaşırmıştı. Onu tanıdığı onca zaman boyunca adamın duygusal bir cümle kurduğunu hiç duymamıştı.

Kız kardeşi, belki de ağabeyinin duygusal şeyler söylemesinin ne kadar nadir olduğunu bilmediğinden derin bir nefes aldı ve başını salladı.

BİRLİKÇİ

Dante, Tristan'ın sırtına hafifçe vurarak oluşan duygusal-
lık baloncuğunu patlattı. "Senin ümitsiz vaka olmadığını bi-
liyordum."

"Siktir git," diye karşılık verdi Tristan. O anda Alpha
onunla dayanışma içinde olduğunu hissetti. Birbirleriyle ya-
kın arkadaş olmasalar da Dante'nin tam bir baş belası olduğu
konusunda hemfikirdiler.

Amara iç geçirdi, onların bu yönünü çok uzun zamandır
gördüğü belliydi. "Hadi içeri girelim."

Baş başa yenen lezzetli bir akşam yemeğinden sonra Alp-
ha, Dante'yi geniş çalışma odasına kadar takip etti. Oraya daha
önce birkaç kez gitmişti ve her defasında ona bir mirasın neye
benzediğini hatırlatmıştı. Babaları bu odada çalışmıştı, ondan
önce de onun babası çalışmıştı. Nesiller boyu Maroniler aynı
koltuğa oturmuştu. Alpha hiçbir zaman Maroni soyadının bir
parçası olmak istememişti ancak bu miras duygusunu biraz
kıskanmıştı. Hiçbirini istediğinden değildi. Sadece köklerini
bilerek büyüyüp bir gün o mirası devralmak için yetiştirilme
fikri, bu odadayken hep hatırladığı bir şeydi.

Amara kalçasına yasladığı Tempest'la onlara katıldı. Kü-
çük kız başını uykulu bir şekilde annesinin boynuna yasladı.

Oturduklarında Dante ona viski, Amara'ya da bir kadeh
şarap doldurdu. Birkaç dakika sonra Morana içeri girdi. Bit-
kin görünüyordu ve Alpha ona karşı bir parça saygı hissetti.
Kadın son iki gündür tükeninceye kadar çalışmış, iz sürmüş,
bilgi toplamış ve seyahat etmişti. Artık iyileşmiş olsa da vü-
cuduna zarar vermiş olmalıydı. Bu yüzden Morana kanepede
onun yanına yığıldığında, Alpha bir elini kızın omzuna koyup
hafifçe sıktı.

“İyi iş çıkardın.”

Morana yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona baktı. Vücudu gevşemiş, gözlüğünün ardındaki gözleri ağırlaşmıştı. “Bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.”

“Bunu hak ediyorsun,” diye onu rahatlattı Amara. “Tristan Luna’yla mı birlikte?”

Morana başını salladı. “Dışarıda yürüyüş yapmaktan bahsediyorlardı. Biraz yalnız kalmalarını, birbirlerini daha iyi tanımalarını istedim.”

Amara şarabından bir yudum aldı. “Bu iyi bir fikir. Tristan’ın hatırladığı küçük kız, şu an karşısında olan kadınla aynı değil. Bu gerçeğe alışması gerekecek. Üstelik Luna’nın onunla ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyoruz, onun için de bir alışma süreci olacağını tahmin ediyorum.”

“Onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz,” diye onayladı Morana. Ayaklarını altına kıvrarak ona yaslanmadan önce Alpha’ya bir bakış attı çünkü bedeni alanın çoğunu kaplıyordu. “Sakıncası var mı?”

Alpha anlayışla başını iki yana sallayıp onun dinlenmesine izin verdi. Morana vücudunu rahatça mindere bıraktı ve adamın yan tarafına yaslandı. O da kadının rahat edebilmesi için kolunu arkaya atarak temas etmeden alan açtı.

“Bildiğimiz bir şey var,” diye ilk kez konuştu Dante. Amara’nın oturduğu yere doğru yürürken içkisini yudumlayıp koltuğun koluna tünedi. “Luna’nın bizi orada beklediğini biliyoruz. Gölge Adam sana tam konumunu gönderdi ve o da bizi orada bekliyordu. Hepimizi tanıyordu, demek ki...”

“Onu tanıyor,” diye tamamladı Amara.

“Ya da o, Luna’yı tanıyor,” diye araya girdi Alpha. Açıklanamaz bir nedenden dolayı yeni tanıştığı bir kızı savunuyordu. “O piçle konuştum. İnanın bana, isterse sizi öyle bir noktaya getirir ki, kendisi hakkında hiçbir şey söylemeden tonla bilgi

verir. Luna'nın orada olması ya da bizi tanıması bir şey ifade etmez. Tek bildiğimiz ona bir dosya vermiş olabileceği."

Hepsi sessizleşip Alpha'mın haklılığını kabul etti.

"Ona sormalı mıyız?" diye sordu Morana.

Amara hemen başım iki yana salladı. "Sanmıyorum. En azından henüz değil. Yabancı bir yere daha yeni geldi, etrafı yabancılarla çevrili. Uzun süredir kayıp olan ağabeyiyle yeniden bağ kurmaya çalışıyor. Onu sorgulamak şu anda sadece gereksiz gerginlik yaratacaktır. Sabırlı olmalıyız. Bu hiçbirimizin meselesi değil."

Bu doğrudu. Tristan'ın da bundan pek memnun olacağını sanmıyordu.

Dante içkisini tek seferde bitirdi, Alpha ise kendi içkisinden bir yudum aldı.

En sonunda, "Günü gününe ilerleyelim," dedi Dante. "Umarım ailemizin bir parçası olur."

Hepsi öyle umuyordu. Alpha karanlık ve acımasız bir dünyanın ortasında, kalbini yavaşça açabileceği iyi insanlardan oluşan bir grup bulmuştu. Bir nevi kendi geniş ailesine kavuşmuştu. Bu da ona karısını araması gerektiğini hatırlattı.

Diğerlerine iyi geceler dileyip çalışma odasından ayrıldı, yerleşkede olduğu zamanlarda hep kullandığı misafir süitine geçti, Zephyr'le ilk kez burada aynı yatakta yatmışlardı. Odalara girerek kapıyı kilitledi, telefonunu çıkardı ve ekranın en üstündeki ilk kişiyi aramak için simgeye dokundu. Karısını favori kişileri arasına eklemişti, böylece Leah'nın çektiği fotoğrafıyla birlikte adı her zaman en üstte olacaktı. Fotoğrafta Alpha ona arkasından sarılmıştı, Zephyr kahkaha atıyordu ve köpekler etraflarında koş-turdıkları için görüntüde bulanıklık görünüyordu.

Siktir, o fotoğrafa bayılmıştı.

İlk çalışından sonra, "Alo," diyen karısının uyku sersemi mırıltılı sesini duydu.

Neredeyse huysuz bir sesle, “Bugün beni aramadın, gökkuşağı,” dedi Alpha.

“Seni rahatsız etmek istemedim.” Yüksek sesle esnedi. “Her şey nasıl gitti?”

Alpha duş almaya hazırlanırken ona günün olaylarını anlattı. Kendi düşüncelerinden diğerlerinin Luna’ya olan tepkilerine kadar her şeyi aktardı.

“Onu karşı koruma içgüdüğü hissediyorum,” diye itiraf etti. Saçını bütün gün hapsettiği topuzu açıp göz bandını çıkardı ve ikisini birlikte lavabonun kenarına koydu. Kıyafetlerini çıkarırken dönüp yansımasına baktı. Çirkin yara izleri, kayıp bir göz, alacalı ve dövme bir ten... Küçük gökkuşağının nasıl olup da onda güzel bir şey bulduğu bir muammaydı. Ona öylesine sevgi ve hayranlıkla bakıyordu ki, dışarıdan teni yamalarla dolu bir canavar olarak görüldüğünü unutuyordu. O teni öpüp yalıyordu, yara izlerini seviyordu. Nasıl mümkün olabildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun için minnettardı.

Yumuşak bir sesle, “Elbette duyarsın,” dedi nefes nefese. “Çünkü sen iyi bir adamsın, Alessandro.”

Gözleri kısa süreliğine kapandı. Ona sık sık ismiyle seslenmezdi, seslendiğinde ise bunu hep derin anlarda yapardı. Böylece ne demek istediğini anlardı, onu çok iyi tanıdığını ve her şeyini sevdiğini hatırlardı.

Neredeyse fısıldayan sesiyle, “Ne yapıyorsun?” diye sordu Zephyr.

“Duş almak üzereyim,” dedi Alpha. “Neden?”

“Soyundun mu?”

Kanı başından çekilip sanki doğruca aletine inmişti. Sertleştiğini fark etmiş, kalbi gümbürtüyle atıyordu. Haftalar sonra ilk kez Zephyr cinsel bir şey başlatıyordu, haftalardır cinsellikten uzak oluşu bir anda üstüne çöktü.

“Evet,” dedi Alpha. Sesi kısık, neredeyse hayvansı çıkmıştı.

BİRLİKÇİ

Siktir, keşke yanında olsaydı.

“Peki sertleştin mi?” Nefes sesi ve kumaş hışırtısı onu daha da sertleştirdi.

“Evet.”

Kadının nefesi kesildiğinde adamın aleti tepki olarak seğirdi. Uzunluğunu dövmeli eliyle kavrayıp çekiştirdi ama Zephyr’in eli, kadınlığı ya da memelerinden aldığı zevkin yanına bile yaklaşamıyordu. Siktir, onun *tatlı memeleri*... Sırf düşünmek bile onu çılgına çeviriyordu.

“Keşke içimde olsaydın,” dedi soluk soluğa ve adam inledi.

“Keşke.”

“Aynada kendine bak,” diyen sesi yumuşak bir emir gibiydi. “Taptığım vücuda bak. Elini aletinin etrafına sar.”

“Zaten orada.” Alpha bir eliyle lavaboyu tutup diğeriyle aletini kökten uca okşayarak ucundan sızan sıvıyı uzunluğuna yaydı.

Hattın diğer ucundan, “Bunun benim elim olduğunu hayal et,” diye fısıldadı. “Elim sana sarılmış, seni sertleştiriyor ve benim için hazırlıyor. Nereye boşalırdın?”

Gözlerini kapatarak sahneyi hayal etti. Kadın dizlerinin üzerine çökmüştü. Ellerini de dizlerinin üzerine koymuş, nereye boşalmak istediğini sormuştu.

İçine.

Dölünü onun içine bir bebek yapmaya yetecek şekilde akıtmak istiyordu. Eğer yanında olsaydı, onu yatağa çivileyip kadınlığını dölüyle doldururdu.

“İçine,” diye homurdandı Alpha.

“O zaman yap,” dedi Zephyr. “İçime boşal. İçime ak.”

Orgazm omurgasını sarsarken döllerı püskürüp avuçladığı eline doldu. İki dakika içinde boşalınca kendini ergen gibi hissetmişti. *Siktir.*

Nefesini tuttuğu sırada kalbi hızla çarptı ve haftalardır ilk kez boşaldığını fark etti.

“Kahretsin, buna ihtiyacım vardı,” dedi dürüstçe. Karşılığında duyduğu hafif kıkırdama içini ısıttı.

“Keşke ben de katılabilseydim.” Sesi alçaldıkça nefes alış verışı değişti. “Ama başka birinin evinde yanlışlıkla fişkırarak boşalmak tuhaf olurdu.”

“Buraya geldiğinde yapacaksın,” diye söz verdi Alpha. “Seni yalayıp yutacağım, gökkuşağı.”

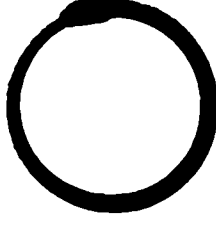
Zephyr kıkırdadı. “Pekâlâ, Tarzan. Jeti gönder. Xander’la ne zaman gelebileceğimize bakacağım. Bu onun okul programına bağlı.”

“Tamam.” Ellerini lavaboda yıkayıp duşa doğru ilerledi ve suyu açtı. “Şimdi git uyu. Orada saat geç olmuştur.”

“Sana da iyi geceler, kocacığım,” diye cıvıldadı Zephyr. Siktir, bu kadına âşıktı.

Alpha temizlendikten sonra yatağa girdi. Gün hareketli geçmişti ama günün sonunda kısmen tatmin olmuş, kısmen umutlu bir şekilde tek bir gerçeğin farkına varmıştı. Onunla bir aile kurmak istiyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Tristan, Tenebrae

Gerçeküstü hissettiriyordu.

O gerçeküstüydü.

Onu bulduğundan beri sürekli ona dokunuyordu. Buna rağmen sanki her an buhar olup kaybolacakmış, parmaklarının arasından duman gibi süzülüp bir daha bulunamayacakmış gibi hissediyordu. Tristan gölün kenarında, gençlik yıllarında sayısız kez tek başına oturduğu bir noktada oturuyordu. Eğer birisi ona bir gün yanında kız kardeşiyle aynı yerde oturacağını söyleseydi, bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapardı.

Gece çökmek üzereydi, gökyüzü güneşin son ışıklarıyla hâlâ aydınlıktı. Tepelerden hafif bir rüzgâr esiyor, gölün yüzeyinde halkalar oluşturuyordu. Uzaktaki malikânenin çimlelerinden gelen sesler dışında -Tempest'in doğum günü partisi için hazırlıklar hız kesmeden devam ediyordu- ortalık sessizdi. Tristan duygusal olarak bu kadar saf hissettiği böyle bir anda pek çok şeyi ayrıntılarıyla fark edemezdi. Ancak sanki bütün duyuları olağanüstü biçimde keskinleşip canlanmıştı.

"Burası çok güzel," dedi yanından gelen yumuşak ses. Tam hayal ettiği gibi rüzgâr çanları kadar tatlı, zarif ve melodik bir sesi vardı.

Kollarını dizlerine sararak oturmuş göle bakıyordu. Arada bir bakışlarını ona çeviriyor, sanki gerginmiş gibi yeniden suyu izliyordu.

Tristan onun gözlerinden manzaraya baktı. Kabul etmesi gerekiyordu ki, eğer bu yer onun için bu kadar travmatik olmasaydı gerçekten güzeldi. Ona söylemek istediği çok şey, sormak istediği bir sürü soru, paylaşmak istediği onlarca hikâye olduğu halde ağzını açtığı anda iletişim kurmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark etti. Ancak beynini ses tellerine erişimi durdurmak için eğiterek geçirdiği bir ömür, konuşmasına izin vermiyordu.

“Beni hiç hatırlıyor musun?” diye sordu sonunda. Kadının gözlerindeki bir anlık tanıma parıltısını gördüğünden beri aklının bir köşesinde bu soruyu sormak vardı. Önünde diz çöktüğünde Tristan’ı tanımıştı. Bu yüzden içten içe bir mucize olmasını ve hiç değilse onunla ilgili tek bir anısının olmasını umuyordu. Yirmi yılını onu düşünerek geçirdikten sonra kız kardeşinin onu hiç hatırlamaması çok acımasız bir kader olurdu.

Kadın başını iki yana sallayınca Tristan’ın kalbinde bir şeyler çatırdadı. Derin bir nefes alıp kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Çok gençti ve en azından şimdi buradaydı. Birlikte yeni anılar biriktirebilirlerdi.

“Gözlerin...” Luna konuşmaya başladı, hemen ardından dudaklarını ısırdı.

En küçük ayrıntıya bile tutunmak istercesine, “Evet?” diyerek onu cesaretlendirdi Tristan.

“Bir şey hatırlamıyorum ama gözlerin çok tanıdık geliyor.”

Tristan’ın boğazı düğümlendi. Gün içinde zaten bir kez yıkılmış, yıllardır içinde biriktirdiği tüm gözyaşlarını dökmüştü. İnsanların önünde asla ağlamazdı. Yalnız geçen gecelerinde çok kez sessizce ağlamış olsa da şimdiye kadar sadece iki kişinin önünde ağlamıştı. Biri Morana’ydı, diğeri de kız kardeşi olmuştu.

BİRLİKÇİ

Kadının gözlerine baktığında büyüdüğü gözlerinin tomunun değiştiğini, daha yeşil olduklarını fark etti. Aralarında bir süre sessizlik oldu, rahatsız edici değildi ama söylenmemiş kelimelerle doluydu.

Kız kardeşi tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Arkadaşlarını sevdim. Seni... seven insanların olmasına... sevindim.”

Tristan başını çevirip ona baktı. “Peki ya sen? Senin arkadaşların var mı?”

Luna’nın vücudu hafifçe sertleşti, omuzları gerildi. “Hayır.”

Bu tek kelimenin içinde söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki Tristan’ın içi hüznle doldu. Hayatındaki tüm acılara rağmen çevresinde iyi insanlar olmuştu, yavaş ama emin adımlarla genişleyen bir çevresi vardı.

Onun olmamıştı.

Hiçbir şey söylemeden kolunu uzatıp kadının omzuna sarıldı, burnunu saçlarına gömdü. Kız kardeşi hafifçe tiredikten sonra kendini toplamak istercesine derin bir nefes aldı. “Ben iyiyim.”

Kalpten gelen bir vaatle, “Evet, öylesin,” dedi Tristan. “Her zaman iyi olacaksın.”

Luna hafifçe gülümsedi, ardından bakışları Tristan’ın eline kaydı. Gülümsemesi daha da büyüdü. “Dövmeni beğendim.”

Yüzük parmağındaki dövmeye baktı, koyu renkli mürekkeple *Morana* yazıyordu. İçine tuhaf bir sıcaklık yayıldı, yanakları ısındı. Hiç bu kadar utangaç hissetmemişti. Ne kadar tuhaftı.

“Nasıl tanıştınız?” diye merakla sordu Luna. Tristan gözlerini kırıştırdı. *Morana*’yla olan çarpık hikâyesini ona nasıl açıklayacaktı ki? Düşmanlıklarım, geçmişlerini, o karmaşık ilişkilerini... Hayatında görebildiği tek değişmez *Morana*

olduğunu, onu öldürmeye yemin etmişken bu yeminin bambaşka bir şeye evrilip onsuz yaşayamayacağı kadar kalıcı bir bağa dönüştüğünü nasıl anlatacaktı?

Bir an sonra aklına başka bir şey geldi. Ona ebeveynleri hakkında ne söylemesi gerekiyordu? Babalarının olmadığını çünkü onu kendi elleriyle öldürdüğünü söylemeli miydi? Anelerinin olmadığını çünkü onun kaçmasına sebep olduğunu anlatmalı mıydı?

Siktir.

Hassiktir.

Kadın umutla ona bakarak bir yanıt bekliyordu. Tristan kalbi deli gibi çarparken boğazını temizledi. Gerçeği öğrenirse ondan nefret edebileceği düşüncesi, onu iliklerine kadar titreten bir panikle doldurdu.

“Bir partide tanıştık,” dedi hikâyelerini en yalın haliyle anlatarak. Yalan değildi ama çok basite indirgenmişti. “Ondan sonra görüşmeye devam ettik. Olaylar birbirini izledi.”

“Bu çok hoş.” Konuşurken jest olarak bir anlığına başını onun omzuna yasladı. “Sizi birlikte görebildiğim için senin adına mutluyum. Çok iyi biri.”

Kendini durduramadan, “O harikadır,” dedi Tristan.

Luna gülümsedi. “Ona âşıksın.”

Onu düzeltmeden göle bakmaya devam etti. Morana’ya hissettiklerini anlatacak kelime aşk değildi. Tıpkı az önce verdiği cevap gibi bu his için çok basit, fazla sıradandı. Ona olan duyguları karmaşıktı. Her zaman karmaşıktı, çok yoğundu ve hep de böyle olmuştu. Dışarıdan bakan biri için aşk gibi görünebilirdi ama çok daha incelikli, çok daha yoğun. Bundan oldukça fazlasıydı. Ona âşık olduğunu söylemek, kalbi göğsünde attığı için yaşadığını söylemek kadar basitti. Oysa yaşamak sadece bundan ibaret değildi, hayat bundan daha fazlasıydı. Üstelik bunu bir tek Morana’yla birlikteyken öğ-

BİRLİKÇİ

renmişti. Her sabah onunla uyanıp her gece onunla uyumak, bütün bir günü birlikte geçirmek...

Bunun aşktan farklı olduğunu anlaması için neredeyse onu bir kurşunla kaybetmesi gerekmişti. Morana olmadan, sadece kalbi atan ruhsuz bir beden olurdu.

“Beni nereden tanıyorsun?” diye sordu Tristan. Cevabını bilmeyi en çok istediği sorulardan biriydi.

“Fotoğraflarım ve seninle ilgili bazı haberleri gördüm. İsmi vardı.” Kadının cevabı da onunkini yansıtıyordu, sade ve yüzeyseldi. İkisinin de anlatmadığı şeyler vardı ama birbirlerini zorlamadılar. Henüz bu ilişkiyi kurmayı yeni öğreniyorlardı.

“Peki nasıl öğrendin? Kardeşin olduğunu?”

Luna tereddüt etti. “Ölmek üzere olan bir adam söyledi.”

Duyduklarıyla Tristan’ın bakışları keskinleşti. “Kim?”

Dümdüz önüne bakarken çenesi gergindi. Titreyen sesiyle, “Bir canavar,” diye fısıldadı.

Bu kelime Tristan’ın kalbine bir hançer gibi saplandı. Biri ona zarar vermişti. Biri onu, acının ve intikamın bu kadar öne çıkmasına neden olacak kadar derinden incitmişti. Avlanmak, onu bulup cezalandırmak isteğiyle kanı kaynamaya başladı. Kız kardeşinin omzunu ovuştururken çenesini sıktı ve onun söylediklerine odaklandı. *Ölmek üzere olan bir adam...* O pislik iyi ki ölmüştü, yoksa Tristan ona gerçek acının ne olduğunu hissettirecekti.

“Ne zaman öğrendin?” Konuyu canavarın kim olduğundan uzaklaştırarak konuşmaya devam etti.

“İki gün önce.”

Tam da Gölge Adam’ın, Morana’ya mesajı gönderdiği zamandı. Adamın bu hamlesinin sebebi Luna’nın bir şekilde gerçeği öğrenmesi olabilir miydi? Durumu kendi kontrolünde tutmak, ona borçlu olmalarını sağlamak için miydi? Yoksa

ölmekte olan o adam Gölge Adam mıydı? Tristan öyle olmasını umuyordu. Sanki buna hakkı varmış gibi Morana'yla konuşma tarzını hatırlayınca, o piçin düşüncesine bile katlanamıyordu. Tristan keşke onun yüzünü bilseydi, en azından zihninde onu parça parça etmenin tatminini yaşayabilseydi. Morana *haklıydı*. Söz konusu o olduğunda tam bir *mağara adamına* dönüşüyordu.

“Ailemizden başka kimse kaldı mı?” Kadının sorusu aralarına girerek Tristan'ın cinayet işleme düşüncelerini susturdu ve daha önceki paniğini geri getirdi.

Dişlerini sıktı. “Hayır.”

Bu tek kelime, kız kardeşinin hiç bilmediği ve hiç öğrenmemesi gereken ömürlük bir geçmişini saklıyordu.

Luna konunun hassas olduğunu anlamış gibi başını salladı, şimdilik daha fazla üstelemedi. Şimdilikti çünkü birbirleriyle ilk kez konuşuyorlardı. Haftalar, aylar ya da yıllar geçip gerçekten yakınlaştıklarında ebeveynlerinin nerede olduğunu sorunca ne olacaktı? Daha kötüsü, gerçeği ona bir başkası anlatır da Tristan'ın yaptıklarını ondan öğrenirse ne yapacaktı? Kız kardeşine bakarak onu değerlendirmeye, öğrendiklerinin aralarında yeni yeni oluşmaya başlayan bağı koparıp koparmayacağını ölçmeye çalıştı. Sonuçta son birkaç saattir duygusal olan tek kişi o değildi, Luna da aynıydı. Ona sıkıca sarılmış ve elini o kadar kuvvetli kavramıştı ki kemiklerinin ezilmediğine şaşırmıştı. Gerçi ezilse bile umurunda olmazdı. Hiç tutamayacağını düşündüğü o elleri ilk kez tutmanın verdiği sevinç ve rahatlama duyguları uğruna vücudundaki her bir kemiği seve seve kırardı.

Onun küçük Luna'sı büyümüştü.

Siktir, bunu kafasma yerleştirmeliydi. Ailesinin eve getirip kucağına verdikleri anda yüzünü buruşturan, kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle ağlayan bebeğin gittiğini kabullen-

BİRLİKÇİ

meliydi. Yine de kollarında ağırlığımı hissettiği andan itibaren onu küçük bedeninin hissedebileceği tüm sevgiyle sevmiş, ağabeyi olarak onu her ne pahasına olursa olsun koruyacağına yemin etmişti. Fakat yirmi yıldan uzun bir süre boyunca bu sözünü tutamamıştı.

Anılarla boğazı düğümlenirken, “Sen Luna olarak doğdun,” dedi boğuk bir sesle. “Hâlâ bu ismi kullanıyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.” Nedense yeni ismini onunla paylaşmadı. “Bir süreliğine Luna olmak istiyorum. Onun gibi hissedip hissetmediğimi, olabileceğim kişi olup olmadığını görmek istiyorum.”

Tristan anlamıştı. Bu Morana’nın da yaşadığı bir çatışmaydı. Doğumda ona verilen ismini bilmek istemiyor, aynı zamanda o isimle bir sahtekâr gibi hissetmek istemiyordu. “Bu senin deneme süren o zaman.”

“Onun gibi bir şey.”

“Peki ya Luna olmadığına karar verirsen? Diğer ismine geri mi döneceksin?”

Bir an sessiz kaldı, düşünceliydi. “Bilmiyorum.”

Tristan onun omzunu bir kez daha sıktı. “Aceleye gerek yok.”

Uzun zamandır bir sohbette bu kadar çok konuşmamıştı. Tristan konuşmayı sevmez ve az konuşurdu. Ancak bu konuda Luna’nın da onun gibi olduğunu hissetmişti. İkisi de sessiz kalıp çaba göstermezse, nadiren birkaç kelime ederlerdi.

Başını eğerek arka taraflarındaki küçük evi gösterdi. “Ben burada büyüdüm,” dedi ona. “Başarabileceğime inanmadığım günler oldu. Ama senin orada bir yerlerde olduğunu biliyordum ve senin için dayanmalıydım.” Dönüp baktığında kız kardeşinin buğulu gözlerle onu izlediğini gördü. “Vazgeçmediğim için çok mutluyum.”

“Ben de,” dedi Luna. Yanaklarından bir damla yaş süzü-

lünce Tristan'ın da gözleri yandı. Kız kardeşi bakışlarını kaçırdı. “Ben de neredeyse vazgeçiyordum.”

“Seni ayakta tutan neydi?” Ağabeyini tanımıyor, geçmişi bilmiyor olsa bile onu her sabah uyanıp hayatta kalmaya iten bir şey olmalıydı.

Yutkunurken narin omuzlarını silkti ama sessiz kaldı.

Tristan üstelemedi. Bir gün ısrar edecekti ama bu gece yapmayacaktı.

“Mutlu musun?” diye sordu.

Luna'nın ona bakan gözlerinde samimi bir ifade vardı. “Olmaya çalışıyorum.”

Bu yeterliydi, fazlasıyla yeterliydi.

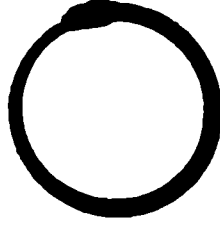
Tristan o anda hayatı boyunca oturduğu yerdeydi ve küçük kız kardeşinin en sonunda yanında olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM YİRMİ

Lyla, Tenebrae

Etrafında çok fazla hareketlilik vardı.

Lyla malikânenin arka kapısında durmuş, ekiplerin çadırları kurmasını ve geniş bir açık çim alanı parti için hazırlamasını izliyordu. Son birkaç gün içinde öğrendiği üzere, burası devasa yerleşkedeki çok sayıdaki çimenlikten biriydi. Bu mülkle ilgili her şey çok büyüktü, çok fazlaydı ve çok bunalıcıydı. Üç gündür burada olmasına rağmen hâlâ aklı almıyordu. Daha önce hiç böyle bir yer görmemişti. Bayfjord'daki evi büyük ve eşsizdi ama burası gibisi yoktu... Görüldüğü kadar eski olan bu kale, nesillerdir Maroni ailesine aitti.

Maroniler çok iyi bir aileydi ama Dante'nin ona güvendiğini sanmıyordu. Doğrusu adamı suçlamıyordu. Şüpheli kaynaklardan gelip evine giren bir yabancıydı, ailesi için bir tehdit oluşturabilirdi. Aslında bir erkeğin bu kadar etkileyici ve duygusal olduğunu, karısıyla bebeğine bu kadar sevgi dolu davrandığını görmek biraz ufuk açıcı bir deneyim olmuştu. Erkeklerle, özellikle de Dainn dışındaki zengin ve güçlü erkeklerle olan deneyimleri çirkindi. Gördüğü erkekler eşlerini aldatırdı, kızlarını satardı ve onları kullanabilecekleri cinsel yollar dışında kadınlara karşı ilgisizlerdi. Burada geçirdiği süre boyunca gördüğü erkekler ise diğerlerinin tam zıddı olan üç örnekti. Üçü de bambaşka karakterlere sahipti, birbirinden

çok farklı eşleri vardı ama Lyla onların birbirlerine duydukları aşktan bir an bile şüphe etmemişti.

Kardeşi Tristan grubun en sessiz üyesi olsa da tıpkı Lyla gibi her şeyi derinden hissediyordu. Sessizdi ama varlığı bir güç alanıydı ve Morana odaya her girdiğinde gözleriyle onu takip etmesi Lyla'yı çok mutlu ediyordu. Onu henüz çok iyi tanıımıyordu, yine de azıcık olsun anlayıp tahmin edebildiği ve gördüğü kadarıyla o bunu hak ediyordu. Morana ise muhteşemdi. Lyla onun gözlüğünün ardındaki zekâyı gözlerinde hissedebiliyordu. Telefonu sürekli elinde oluyor, üzerinde havalı sözler yazan tişörtler giyiyordu. Dürüst olmak gerekirse, baştan beri ona iyi davranmış ve kardeşini çok sevdiği belli olsa da Lyla ondan biraz çekiniyordu.

Eğer kendisine bir ağabey seçmesi gerekseydi, Tristan'ı seçerdi. Sessiz ama sabitti; her zaman ona yakın bir yerdeydi, asla meraklı değildi, onu konuşmaya zorlamıyordu. Her akşamı konuşarak, birbirlerini biraz daha fazla tanıyarak geçiriyorlardı ve tanıdıkça onu daha çok seviyordu. Onun sessiz, bir o kadar da güçlü koruyuculuğu ruhuna merhem olmuştu. Büyürken çok yalnız kalmış, çok incinmiş yanlarını iyileştiriyordu. Üstelik o zamanlar bile onu aradığını bilmek içinde bir sürü duygu uyandırıyor. Ağabey olarak kusursuzdu. Tek umudu, küçük kız kardeşi olarak onu hayal kırıklığına uğratmamış olmaktı.

Diğerlerine gelince, Dante biraz güvensiz olsa da ona karşı çok nazikti. Adam, Amara'nın üzerinde yürüdüğü toprağa bile tapıyordu ve Tempest'a öyle güzel davranıyordu ki, Lyla'nın kalbi sevgiyle büyüyecek olan küçük kız için sevinçle çarpıyordu. Dante yakışıklı, çekici ve diğer erkeklerden daha cana yakındı. Kadınların onun üzerine atıldığından hiç şüphesi yoktu. Ancak onun gözleri akılalmaz güzellikteki karısından hiç ayrılmıyordu. Amara sadece güzel değildi. Başarılı,

BİRLİKÇİ

zarif ve çok *nazik* biriydi. Lyla'yı hem malikâne de rahat hissettiriyordu hem de kendi hatası olmaksızın içinde bulunduğ u durumdan rahatsız olmasını sağlıyordu.

Belki de bunun sebebi hayatında hiç kadın arkadaşların olmadığı gerçeğiydi. Büyürken değersiz hissettirilmiş, sonra yalnızlık içinde iyileşmeye çalışmıştı. Yaşıtı olan kadınlarla tek etkileşimi Nikki'yle olmuştu. Kızdan bahsederken bile yüzü ekşiyordu, *erkeğini* baştan çıkarmaya çalışan çıplak hali onu hala çok kızdırıyordu. Burada yıllardır arkadaş olan bu inanılmaz, akıllı kadınları görmek onu biraz uygunsuz hissettiriyordu.

Yine de içgüdüsel olarak yöneldiğ i tek kiş i Alpha'ydı. Adam, Lyla'nın içinde hissettiklerinin dışarıda vücut bulmuş haliydi. Onu bu sert ve yaralı, yine de dimdik ayakta görmenin verdiğ i güvenle kendini emniyette hissediyordu. Bu çok saçmaydı. Şimdiye kadar gördüğ ü en iri adamdı; hantal ve devasaydı, kolları Lyla'nın baldırlarından daha kalındı. Diğerlerine bakınca uzak duracağı ilk kiş i o olmalıydı çünkü onu kolayca yakalayıp fırlatabilir, tek yumrukta öldürebilirdi. Yine de kardeşinden sonra en güvenli gelen de o nazik devdi. Ona tek gözüyle baktığında, dudağının bir tarafı aşağı doğru çekilmiş olduğ u halde yanındayken onun *nezaketini* hissedebiliyordu. Nedenini bilmesine bile ağlayası geliyordu.

Kızların arasında onu en rahat hissettiren Alpha'nın karısı olmuştu. Belki de bunun nedeni, cehennemlerinden kaçan çocukluk arkadaş ı Zenith'in hayatı boyunca bu kadın tarafından sevildiğ ini bilmesiydi. Çocukken Zenith, Lyla'nın artık hatırlayamadığı bir numaraydı. Ancak Lyla görmek istediğ i halde asla göremediğ i tek şey için ona Gökyüzü adını vermişti. Küçük bir grupta birlikte götürölmüşler, aynı odada uyumuşlar ve çıktıklarında yapacakları her şey hakkında konuşmuşlardı.

Bir gece, arkadaş ı kaçmayı başarmıştı. Lyla onu ağaçlık

alana doğru koşarken görmüştü, korumalardan biri de peşinden koşuyordu. Lyla, korumanın üzerine atlayıp onu ısırması ve kendisinin asla sahip olamayacağı özgürlüğü arkadaşına vermişti. Sonrasında hayatı cehenneme dönmüştü.

Anılarından sıyrılıp personeli izlemeye geri döndü.

Zenith'in kız kardeşi tarafından çok sevildiğini öğrenince, Zephyr de Lyla için kız kardeş gibi olmuştu. Sanki arkadaşıyla aralarındaki boşluğu doldurmuştu. Eğer neşe bir insan olabilseydi, bu Zephyr olurdu. Bazen etrafında hâlâ bir hüzün havası olsa da ruhu mutluydu.

Zephyr'in yerleşkeye onlardan bir gün sonra geldiği anı hatırladı. Yanında *onu* da getirdiği için yüreği sızlamıştı.

Xander.

Lyla onu malikânenin misafir odasındaki penceresinden görmüştü. Odası garaj yoluna bakıyordu ve bir korna sesi onu pencereye gidip dışarı bakmaya itmişti. Çocuk bol ve hafif giysiler giymiş, kulağında büyük bir kulaklıkla telefonuna bir şeyler yazarak büyük bir arabanın arka koltuğundan inmişti. Kulaklıkları çıkarıp boynuna asmış, pembe-mavi saçlı kadını beklemişti.

Lyla pencere pervazını kavradığını, onun adını haykırmak ve başını kaldırıp kendisine bakmasını sağlamak için çenesinin titrediğini hatırlıyordu. Fakat kendini tutmuştu. Onun hayatına böyle paldır küldür dalamaz, onu rahatsız edemezdi. Bu yüzden onu yakında göreceğini umarak malikâneye girişini izlemişti.

İki gün geçmesine rağmen çocuğu hiçbir yerde bulamamıştı. Lyla etrafta dolaşıp onu aramamıştı çünkü burada yeniydi ve bir yanı hâlâ herkes ona bu kadar iyi davranırken çizgiyi aşmaktan korkuyordu. Ancak umudu ve sabrı yavaşça çaresizliğe dönüşüyordu. Ona bu kadar yakın, bir o kadar da uzak olduğunu bilmek kafasını karıştırıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı.

BİRLİKÇİ

Onu göremediği zamanlar farklıydı. Şimdiyse görebildiği için gitmesine izin vermeden önce bir kez olsun gözlerinin içine bakmak ve ona sarılmak istiyordu.

Amara kucağındaki Tempest’la dışarı çıkarken küçük kız mırıldanıyordu.

Onu görmek kaybettiği, hiç yaşamadığı ve bir daha asla yaşayamayacağı şeyler için kalbini sızlatıyordu. Bir bebek sahibi olmak istediğinden değildi. Anne olabileceğini düşünmüyordu, hatta dürüst olmak gerekirse içinde böyle bir istek yoktu. Ölene kadar travmasını iyileştirmesi bile bir mucize olurdu. Ayrıca tüm çocuklar, etrafında gördüğü gibi bir sevgiyi ve sağlıklı bir ortamı hak ediyordu. Tüm bunlara tanık olmak onu mutlu ediyordu çünkü bu oğlunun da aynı sevgiyle çevrili olduğu anlamına geliyordu. Aynı sevgiyle büyüdüğü, tam da onun için dilediği gibi yaşadığını gösteriyordu.

“Günaydın!” Zephyr gelip onun yanında durdu. Neredeyse aynı boydaydılar ama Zephyr’in, Lyla’da hiç olmayan kıvrımları vardı.

“Günaydın,” diye karşılık verdi Lyla. Kadının bir tür meyve suyundan bir yudum aldığını gördü.

“Neden burada tek başına duruyorsun?” diye sordu Zephyr.

Lyla bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kendini hem bunalmış hem de bir o kadar eksik hissediyordu. Bu kadar kısa sürede hissettiği duyguların, gördüğü her şeyin ve tanıştığı insanların fazlalığıyla bunalmıştı ama evini özlediği gerçeği de onu eksik hissettiriyordu. Bir yanı yalnızlığı özlüyor, onu istiyordu.

Bir tılsımmış gibi kolyesine dokundu. Sanki onun ve sahip oldukları her şeyin gerçek olduğunu, yaşadıklarının kırık bir zihnin yanıltıcılığıyla hayal etmediğini kendine hatırlatıyordu.

Fakat hayal değildi. Dainn’in onun için hazırladığı çantada evde giymek için çaldığı tişörtleri, yeniden stok yapana

kadar idare etmesi için sevdiği çaydan bir paket ve her yirmi dört saatte bir açılan, içinden küçük bir not çıkan bir bilmece kutusu vardı. Kutuyu nasıl açacağını bulması biraz zaman alsa da o sabah başardığında ilk notunu almıştı.

“Her zerrem sesini özlüyor.”

Onun her zerresi de Dainn’in sesini özliyordu.

“Hey, iyi misin?” Zephyr’in endişeli sesi onu gerçeğe döndürdü. Beyni kısa sürede üzerine yüklenen tüm bilgileri işlemeye çalışırken sıklıkla dalıp gidiyordu.

“İyiyim,” diyerek onu rahatlatmıştı Lyla. İyiydi, iyiden de iyiydi. Sadece biraz bunalmıştı.

Zephyr kolay kolay hiçbir şeyi kaçırmadığını düşündürecek kadar dikkatle onu inceledi. “Saçlarının olağanüstü güzellikte olduğunu biliyor musun?” diye sordu konuyu değiştirerek. “Kızılın bu doğal tonu çok nadirdir.”

Lyla kesip kısalttığı halinden artık biraz daha uzun olan saçlarına dokundu. İltifatı karşısında yüzü kızarmış, biraz utanmıştı. “Teşekkürler.”

Zephyr elini kaldırıncaya renkli alyansı güneş ışığında parladı. Ancak bir an sonra duraksadı. “İzin verir misin?”

Lyla başını sallayarak onayladığında Zephyr parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Uç kısımlarını tutup parmaklarının ucunda yuvarladı.

Dikkatle yüzünü incelerken, “Saçını kestirmek ister misin?” diye sordu Zephyr. “Kemik yapın çok güzel. Hafif dokunuşlarla harika bir kesim elde edebiliriz. Ne dersin?”

Lyla’nın burnu sızladı. Daha önce hiç profesyonel bir saç kesimi yaptırmamıştı. İşverenleri saçlarının uzun olmasını istemiş ve kesmesini yasaklamıştı. Bu onun satılması için önemli noktalardan biriydi. Sadece uçlarından azıcık kesmesine izin verirlerdi, aksi halde ağır bir ceza alacağıyla tehdit edilirdi. Bir cinnet anında kendisi kesene kadar saçlarına

neredeyse hiç dokunulmamıştı. Şimdiyse onu doğru düzgün tanımayan bir kadın, ona nazik bir teklif sunuyordu. Bunun Lyla için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hafif bir baş sallamayla onayladığında Zephyr'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yanaklarındaki gamzeler onu daha da güzelleştirmişti.

Zephyr ellerini çırpı. "Evet! Hadi benimle gel." Lyla'nın elinden tutup içeri çekti, bir koridordan geçerek onu malikânenin henüz girmediği bir bölümüne götürdü. Burası onun kaldığı yerden biraz farklıydı. Duvarlarda daha fazla sanat eseri vardı ve daha sıcaktı. Bir koridoru geçtiler, diğerine döndükten sonra bir kat merdiven çıktılar. O kadar çok yürüdüler ki Lyla geldiği yönü unuttu. Bu yerde kaybolmak çok kolay olurdu.

Sonunda Zephyr ahşap bir kapının önünde durdu, yan taraftaki panele şifreyi tuşlayıp kapıyı açtı. "Ta da!"

Lyla, büyüklük olarak Gladestone'da kaldığı otel süitine benzeyen ama havası bambaşka olan bir yere girdi. Gladestone'daki süiti son derece moderndi, burası ise daha antika bir havaya sahipti. Cilalı mobilyalarla döşenmiş antika oturma alanı, girişin tam karşısında antika ahşap pencereler, antika halılar ve perdeler... kapı tokmağı bile antikaydı. Lyla'nın diğer kanattaki süiti daha küçüktü, bir çiftten çok tek kişi için uygundu. Antikadan ziyade gotik bir tarzı vardı. Ancak oturma ve yemek alanları daha gösterişliydi. O anda her kanadın farklı bir iç tasarım temasına sahip olduğunu fark etti, bir an için buna hayran kaldı. Bu ne kadar *muhteşemdi*!

Zephyr bir kapıyı açıp içeri girdi. Lyla gözucuyla bakınca yatak odası olduğunu gördü. Buruşmuş çarşafların anlık görüntüsüyle bile yüzü kızardı, mahremiyetlerini ihlal etmek istemediği için hemen geri çekildi.

Zephyr elinde büyük bir kitle dışarı çıkıp onu başka bir kapıya götürdü. "Gel hadi."

Burası süslü bir lavabosu, musluğu, işlemeli kocaman bir aynası ve tezgâhın önünde yüksek bir taburesi olan fayans döşeli geniş bir odaydı.

“Otur bakalım.”

Lyla tereddüt etse de tabureye oturdu. Zephyr dolapların birinden havlu alıp onun omuzlarına sardı.

Herhangi bir soruna sebep olmaktan çekinerek, “Etrafı kirletmez miyiz?” diye sordu Lyla.

Zephyr başını salladı. “Ben temizlerim. Sen hiçbir şey için endişelenme. Sadece rahatla ve uzmanlığıma güven.”

Lyla derin bir nefes alarak aynadan izlemeye başladı. Zephyr musluğu açıp avucuna biraz su aldı, saçlarının her tarafını yavaşça ıslattı. İşi bitince çantasından bir makas, bir tarak ve birkaç toka çıkardı. Saçını geriye doğru tarayıp eşit olmayan tutamları dikkatle inceledi, ardından bölümlere ayırdı. Zephyr’ın elleri, onun hiç sahip olmadığı bir özgüvenle saçlarında dolaşırken Lyla büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

Ağabeyinin dünyasındaki tüm kadınların ortak noktasının özgüven olduğunu fark etti. Hepsinin iyi oldukları bir konu vardı ve hepsi bir konuda iyi olmanın getirdiği şüphesiz özgüvenli havayı üzerlerinde taşıyordu. Dr. Manson ona özellikle yapmamasını söylemiş olsa da Lyla kıyaslama yapıp kendini yetersiz hissetti.

Kendinde güvendiği ne vardı?

Bilmiyordu.

Yutkundu.

Yaptığı işi aksatmadan, “Biliyor musun?” diye konuşmaya başladı Zephyr. “Alpha’nın hayatta kalanlara yardım eden bir yeri var. Kız kardeşim eskiden orada çalışıp ona yardım ederdi.”

Eski arkadaşından söz edilince Lyla’nın kalbi gümbürtüyle atmaya başladı. Hayatta olsaydı nasıl olacağını merak etti.

BİRLİKÇİ

Onu hatırlar mıydı, yoksa unutmuş mu olurdu? Kaç yaşında olduklarını bile bilmiyordu. Doğum günü gibi kavramlar ona yabancıydı. Kardeşiyle tekrar konuştuğunda bunu ona sormak için aklına yazdı.

“Ben de eskiden orada gönüllüydüm,” diye devam etti Zephyr. Son tutamı da tokaladığında Lyla’nın saçlarını tuhaf burgu burgu bir şekle sokmuştu. Saçlarının bu halinden, Zephyr’in neresini ne kadar keseceğini nasıl anladığını hiç bilmiyordu.

“Orada ne yapıyordun?” diye merakla sordu.

Zephyr gülümsedi. “Bedava saç kesimi yapıyordum.”

Şu anda yaptığı da onun için bir hayır işi miydi? Lyla da onlardan biri miydi? Öyle olmadığını umuyordu.

Makasını alıp tutamlardan birini serbest bırakırken, “Biz kadınlar...” dedi Zephyr. “Görünüşümüze o kadar önem veriyoruz ki, insanlar küçük bir değişikliğin ne kadar fark yaratabileceğini anlamıyor.” Hızla keserek diğer tutama geçti. “Bu sanki eski derimizden kurtulup yeni bir şeye dönüşmek gibi. Bu bizim yaptığımız bir seçim...” Bir tutamı daha kesti. “Ve bizi özgürleştiriyor.”

Söylediklerini değerlendirirken Lyla, kendi saçını kestiğinde ne kadar farklı hissettiğini hatırladı. Söylediklerinde kesin bir doğruluk payı vardı.

Aralarına sessizlik çöktü. Lyla konuşmadan oturdu. Zephyr ise saç tutamlarını birbiri ardına keserek çalıştı. Ona bir kez bile saçlarının neden bu kadar kötü kesildiğini sormadı, bununla ilgili tek bir imada bile bulunmadı.

Sonunda birkaç dakika sonra, omuzlarına düşen kesik saçları silkeledi ve prize bir saç kurutma makinesi taktı. Kurutma makinesinin gürültüsü Lyla’nın irkilmesine neden oldu. Zephyr parmaklarını saçlarında gezdirip sıcak havayla bir o yana bir bu yana çevirerek kuruturken kıpırdamadan oturdu.

Lyla gözlerine hava kaçmasın diye, bir de saç derisinde dolaşan parmakların verdiği hissin tadını çıkarmak için gözlerini kapalı tuttu.

Saç kurutma makinesi kapanınca ses aniden kesildi.

Ellerini omuzlarına koyarak, “Ee, beğendin mi?” diye sordu Zephyr arkasından.

Lyla nefesini tuttu, nedense kalbi korkudan hızla çarpıyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini açıp aynadaki yansımasına baktı.

Lyla... farklı görünüyordu. Omuzlarının etrafına düz bir çizgi halinde düşen kızıl saçları beklediğinden biraz daha uzundu. Yüzünü çevreleyen daha kısa katlar elmacıkkemiklerini daha belirgin, gözlerini daha keskin ve çenesini daha yumuşak gösteriyordu. Saç kesimi gibi bir şeyin görünüşünde, dahası içinde yarattığı farka hayret etti. Ne istediğini bilen, dengeli, zarif ve parçası olduğu çevreye daha uygun bir kadın gibi görünüyordu.

Bakışları, kelimelere dökemediği her şeyi anlatırcasına Zephyr’inkileri buldu. Bunun aileden gelen bir sorun, ağabeyiyle paylaştığı bir özellik olduğunu fark etti. “Teşekkür ederim.”

Kadın onun omuzlarını sıkıp kocaman gülümsedi. “Her zaman.”

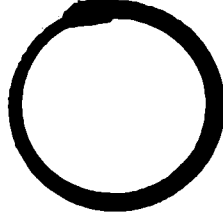
Lyla’nın bakışları kendi yüzünü incelemeye döndü. Dainn’in onu bu şekilde gördüğünde vereceği tepkiyi hayal ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bay Blackthorne olarak onu koluna takıp dışarı çıkarmıştı ve Lyla onunla toplum arasına karıştığında eğreti durduğunu hissetmişti. Şimdi kendine bakınca ilk kez içinde bir güven dalgasının yükseldiğini, Bayan Blackthorne olabileceğini hissetti. Dış görünüş onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı çünkü güzelliği, ha-

BİRLİKÇİ

yatı boyunca başkaları tarafından ona karşı silah olarak kullanılmıştı. Ancak şu an dış güzellikle ilgili değildi. Bu içsel güvenle ilgiliydi.

Henüz tam olarak o noktaya gelmemiş olsa da doğru yönde atılmış büyük bir adım gibi geliyordu.

BÖLÜM YIRMİ BİR

Bilinmeyen

Avlanıyordu.

Olanları tanımlamak için başka bir kelime yoktu. Ondan önce teker teker öldürülen diğer liderler gibi onun için de gerçek bir ölüm tehdidi belirmişti.

Heyecan vericiydi.

“Yedeklenmeyen hiçbir şey kalmasın.” Elinde kalan ve diğer liderlerin hiçbirinin bilmediği az sayıdaki sadık adamlarından birini aradı. “Diğer her şeyi silin.”

Güvenli hat üzerinden, “Her şey yolunda mı?” diye sordu kadın. Görevini tamamlayana kadar ona sadık kalması için bir hediye vermesi gerekecekti. Bir süredir gizleniyorlar ve bir sonraki hamlelerini planlıyorlardı. Operasyonlar söz konusu olduğunda onun sabrı hiç tükenmiyordu. Birlik o kadar iyi yağlanmış bir makineydi ki, en tepedeki lider ortadan kaldırılrsa bile alt seviyeler bundan hiçbir şekilde etkilenmezdi. Görünürde her şey yolundaydı, her şey olması gerektiği gibi işliyordu. Sadece hiyerarşinin en üst kademelerinde bulunanlar boşalan kadrolardan haberdardı.

En tepedeki oydu, her zaman o olmuştu. Birlik’in nasıl yapılandırıldığını bilen az sayıda kişi, en tepedeki dört ana liderin oluşturduğu konseyin her şeyi yönettiğini sanıyordu. Öyleydi ama konseyin de bir lideri vardı.

BİRLİKÇİ

O. Piramidin zirvesindeki kişiydi. Her şeyin istediği gibi çalıştığından emin olan kişiydi.

Elbette her zaman böyle olmamıştı, özellikle de rütbesinin yükseldiği yıllarda durum bu değildi. Ancak yıllar içinde Birlik için tüm üyelerden daha fazlasını vermişti, yasal ve yasadışı örgütlerle anlaşmalar yaparak benzeri görülmemiş bir güç kazandırmıştı. Birlik'i gizli, kötü şöhretli ve her yere sızan görünmez bir tehlike haline getirmişti.

Fakat onlarca yıldır ilk kez gerçekten tehdit altında hissediyordu. Sonunda oyunu oynamaya değer bir rakibi vardı.

Gölge Adam.

Küçük bir istisna dışında her yönden kusursuzdu. Bir zayıflık, onu yenmek için kullanılabilecek kadar bariz bir koz, hepsine ifşa ettiği bir Aşıl topuğu...

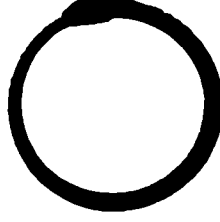
O kız.

Tek bir zayıf noktası olan tehlikeli adamlar ancak o zayıflık ortadan kalktığında gerçek ihtişamına kavuşurdu. Gölge Adam'ın dünyanın gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir güç, Birlik'in kanlı tacındaki gurur mücevheri, örgütün kendi rahminden doğurup elleriyle büyüttüğü ve zihniyle şekillendirdiği bir varlığın ulaşacağı kudretin kusursuz bir örneği olması için kızın gitmesi gerekiyordu.

“Evet,” dedi sadık adamına. Bay X'in parçalanmış bedeninin fabrikadan çıkarılışını izlerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. “Her şey yerli yerine oturuyor.”

Her şey mükemmel olacaktı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Lyla, Tenebrae

Onu özlüyordu.

Maroni yerleşkesinde geçirdiği bir haftanın, her sabah çayını içerken konuştuğu Dr. Manson'a bile doğru dürüst açıklayamadığı pek çok duygunun ardından Lyla, Dainn'i göğsünde bir sızı bırakacak kadar derinden özlemişti. Bir hafta içinde etrafındaki herkesin yavaşça rahatladığını görmüş, daha iyi tanıdıkça ona duydukları güvenin arttığını hissetmişti. Hepsiyle birlikte yemekler yemiş, her akşam ağabeyiyle vakit geçirip onun hayatının nasıl geçtiğini öğrenmişti. Hatta kendi yaşadıklarının birazını paylaşmıştı. Bu kolay yaptığı bir şey değildi, tıpkı ağabeyi gibi kelimeler onun dudaklarından da zorlukla çıkıyordu ama birbirlerini anlamaya başlamışlardı.

Akıllarındaki en büyük sorunun Gölge Adam'la ilgili olduğunu hissedebiliyordu. Sadece henüz onu herhangi bir cevap vermeye zorlamamışlardı.

Fakat yapacaklardı. Onu rahat bırakma ihtiyaçlarıyla cevap alma ihtiyaçları birbiriyle savaştıkça hafif bir sabırsızlık hissediyordu. Üstelik onlara ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olup onlara gerçeği söyleme fikri cazip gelse de bir hafta içinde öğrendiği şeylerden biri, Gölge Adam'ı sevmedikleriydi. Özellikle ağabeyi hiç sevmiyordu. Morana sohbet sırasında ondan bir kez bahsettiğinde Lyla'nın beynine hücum eden kanla birlikte, Tristan'ın yüzü inanılmaz

sertleşmişti. Ağabeyinin bu halinin, ona karşı takındığı nazik ve anlayışlı ifadesinden çok farklı olduğunu anlamıştı.

Bu bariz tavır gerçeği itiraf etmesi için onu cesaretlendirmiyordu. Sevmedikleri Gölge Adam, onun sevdiği adamlarla aynıydı. Onu defalarca kurtaran, hayatta kalmasını ve onu bulmalarına yetecek kadar iyileşmesini sağlayan adamlarla aynıydı.

Lyla partide etrafına bakındı, gözleri Dainn'in kendisinin-mişçesine içine karıştığı gölgeli köşeleri taradı. Onu orada bulmayı umsa da olmadığını biliyordu. Bir haftadır ondan haber alamıyordu. Elinde sadece her sabah kutudan çıkan ve her gün dört gözle beklediği yedi not vardı.

Notlar, '*Yakında benim için tekrar yemek yap*' gibi tatlı sözlerden '*Sikim amin için yoksunluk krizi geçiriyor*' gibi ateşli olanlara ve '*Kendine dikkat etmiyorsan bundan hiç hoşlanmayacağım*' gibi hatırlatmalara kadar uzanıyordu.

Bunlar, kelimenin tam anlamıyla gününün en önemli anlarından biriydi.

İnsanlar şık kıyafetleri içinde, ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta dolaşıyordu. Garsonlar yerleşkenin devasa çimenliklerinde gezinerek misafirler için farklı yiyecek ve içecekler ikram ediyordu. Onur konuğu kabarık pembe elbisesi ve tacıyla babasının geniş omuzları üzerinde oturuyor, Lyla'nın eridiğini hissedebileceği kadar büyüleyici bir gülümsemeyle herkese sırtıyordu. Tempest Maroni bir yaşma basmıştı ve sanki tüm dünya bunu kutlamak için oradaydı. Daha önce hiç görmediği ya da tanışmadığı insanlar yanına gelip aniden kendilerini tanıtıyorlardı. Küçük kıza bakarken kalbi biraz sızladı, doğurduğu çocuğun hiç tanık olmadığı ilk doğum gününü merak etti.

Bu arada gözleri Xander'ı aradı, onu sıkılmış bir halde Tempest'ın büyükannesiyile bir köşede otururken buldu.

Onunla geçen hafta tanışmıştı, gerçekten tanışmıştı.

Lyla akřam yemeęi için ařaęı indięinde o da oradaydı. Kendisinden çok uzakta bir sandalyede oturmuř, tabletinden kitap okurken ęözlüęü neredeyse burnundan dūřuyordu.

Çocuğa, “Xander, Luna’ya merhaba de,” demişti Morana.

Lyla masanın kenarına tutunarak otururken kalbi ęöęsünden fırlayacak gibiydi, ocuk ise kitabından başını bile kaldırmadan ona el sallıyordu. “Merhaba.”

Lyla boğazını temizleyip tabağına odaklanmadan önce mırıldanarak bir “merhaba” demeyi başarmış, yemek boyunca ęözucuyla onu izlemişti.

Bir hafta boyunca hep aynı şey olmuştu. Onu yerleşkenin etrafında, ęölün yanında, masada, Tempest’la oynarken, Morana veya Zephyr’le otururken, Tristan’la dolaşırken, okula bir süreliğine sanal olarak devam ettiği için ödevlerini yaparken izlemişti. Lyla sadece onu izleyip içini doldurmuş, ęözlem yoluyla kişiliğini öğrenmiş, kalbine sızmasına izin verirken yaptığı her şeyi değerli kılan bir farkındalığa ulaşmıştı.

ocuğu... onun özel ve ęüzel çocuğu çok sevilip çok iyi bakılmıştı, çok iyi bir hayat sürüyordu.

Önemli olan tek şey de buydu.

Lyla derin bir nefes aldı, oyalanmak için elinde şarap kadehi vardı ama bir yudum bile almadı. İki imezdi. Sarhoř edilip uyuşturulduktan sonra kullanılan kızları ęörmenin yarattığı travma onu ikiden tamamen soğutmuştu. řu anda ağabeyinin arkadaşlarının, ęüvenebileceęini bildiği insanların dūzenledięi bir partide olsa da eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu.

“Bana hâlâ ęüveniyor musun?”

Kelimeler rüzęarla taşınmış gibi zihnine fısıldandı, o kelimelerin anısı varlığına kazınmıştı. Orada, belki de eninde sonunda ęüveneceęi insanların olduğu bir partide dururken

BİRLİKÇİ

güveninin önemli olduğunu ve bunu kimseye vermediğini fark etti. Nadir bir şeydi. Belki de bu yüzden ona bu kadar değer veriyordu.

“Aman Tanrım, *nefes kesicisin!*”

Zephyr yerlere kadar uzanan koyu yeşil elbisesiyle görüş alanına girdi. Tek tarafındaki derin yırtmacı özgürce yürümesine izin veriyor, kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Lyla’nın minyon bedeninden çok daha kıvrımlıydı ama kocasının, tek gözlü nazik devin yanında küçücük görünüyordu. Alpha ona o kadar iyi davranmıştı ki, gençlik yıllarında yanında insanların korkutup kaçırarak onun gibi biri olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmek onu neredeyse ağlatacaktı. Zephyr ise kocasınıninkine eşdeğer, hatta belki daha şefkatli bir kalple Lyla’nın saçlarını şekillendirmiş ve hafif makyajını nazik elleriyle yapmıştı. Bakım ve saç şekillendirme gibi şeyler onun için korkunç olaylardı, en yüksek teklifi alıp güzelliği için satılmaya hazırlanması için yapılan işlemlerdi.

Zephyr öyle yapmamıştı. Lyla’yı güzel görünmesi için değil, güzel hissetmesini ister gibi hazırlamıştı. O da tam olarak bunu hissediyordu.

Kabaca kendi kestiği ve aynı şekilde uzattığı saçları şimdi yüzünü çerçeveleyen, Zephyr’in söylediğine göre omuz hizasında şık bir *bob* kesimdi. Bu onu güzel gösteriyordu ama daha da önemlisi, güçlü hissetmesini sağlıyordu. Kaybolmuş biri gibi değil, hayatı üzerinde kontrolü olan biri gibi görünüyordu. Elbisesi de buna katkıda bulunuyordu.

Morana, parti için odasına hepsi yeni ve etiketleri hâlâ üzerinde olan çok sayıda elbiseyle girmişti.

“Kardeşin alışverişe gitmemi istedi, ben kimim ki ona hayır diyeyim?” Morana ona göz kırpmıştı.

Lyla bacaklarına hareket alanı tanıyarak balık formunda zarifçe süzülen gömme korsajlı, straplez bir elbise seçmişti. Tasarımı harikaydı ama onu seçmesinin nedeni bu değildi.

Siyah olduğu için seçmişti.

Onun rengi...

Evin rengi...

Onun orada olduğunu ummasına ve gözlerini hayal etmesine neden olan şeyin özlemi mi, yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordu. Ancak dik durdu, belki de ona söylediği gibi onu izliyor olabileceği fikrinden keyif aldı. Nasıl olacağını bilmiyordu çünkü partiye sadece davetliler katılabiliyordu. Konukların listesi özenle seçilmişti, güvenlik arazinin her yerinde devriye geziyordu. Nasıl olacağını bilmediği gibi nedenini de sorgulamadı. Bulamadığı bir köşeden onu izleyen gözlerinin ağırlığı tanıdık bir histi. Yıllardır her gün bu ağırlığı hissedip arzulayarak beklerken kalbi kaburgalarının kafesinde çırpınan bir kuş gibiydi. Bunu hissettiğinde ise kafeste çırpınan o kuş, ağır kanat darbeleriyle kanına karışıp özgürlüğüne uçmuştu.

Üzerinde her zaman birçok göz olmasına rağmen onun bakışlarının ağırlığı her zaman farklıydı. Daha karanlık, daha sahipleniciydi.

Büyük ihtimalle hayal görüyordu. Günler geçmişti ve adam onunla iletişime geçmemişti.

Zephyr'e bakıp içtenlikle, "Senin sayende," dedi Lyla. "Her şey için minnettarım."

Zephyr hafifçe elini salladı. "Lafı bile olmaz." Yanında duran ama etrafına bakınan kocasına döndü.

"Ballı çöreğim?" Zephyr kocasının kolunu çekiştirdiğinde Alpha'nın bu saçma lakaba cevap verdiğini görünce Lyla kaşlarını kaldırdı. Onun tüm saçma lakaplara karşılık verdiğini görmüştü.

"Evet, gökkuşağı?"

BİRLİKÇİ

Acaba çiftlerin böyle mi davranması gerekiyordu? Bu onun bilmediği, söylenmemiş bir ilişki kuralı mıydı? Tanrım, çok sevimliydiler ama Lyla kendisinin de bir lakap düşünmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Onun kendisine taktığı bir lakabı vardı zaten ama Lyla ona hiç başka isim takmamıştı. *Kahretsin*. Hata mı yapmıştı? Bu yüzden kendini ihmal edilmiş hissetmiş olabilir miydi?

O herkes gibi hissetmiyor, diye hatırlattı kendine. Diğer insanların arasında olmak, birbirlerine sıırsıklam âşık çiftlerle çevrili olmak, bir şekilde Dainn'i zihninde daha insani bir hale getirmişti. Fakat o herkes gibi değildi. Beyni herkes gibi çalışmıyordu. Bunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

Tüm bu sevgi dolu tavırlar onun aklını yakıp kavuruyordu.

Tristan ve Morana da onlara katıldı. Ağabeyi -ona böyle hitap etmek hâlâ gerçeküstüydü- lacivert bir takım elbise giymişti, gümüş renkli kravatı gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Kız arkadaşı ise payetli, ince askılı, gümüş rengi mini bir elbise giymişti. Birbirleriyle uyumlu, çok *sevimliydiler*. Gerçi ağabeyini biraz olsun tanıdığı kadarıyla Morana dışında, ona böyle seslenen herkesi öldürürdü. Onun gözlerine bakarken Lyla'nın dudakları kıvrıldı.

Tanrım... onunla akraba olduğuna, gerçek bir kan bağına sahip olduğuna ve şimdi de geniş bir aileye kavuştuğuna hâlâ inanamıyordu.

Onun gülümsemesini izlerken Tristan'ın yüzünde bir şeyler değişti. Dudakları gevşedi ve çok daha küçük olsa da onunkine benzer bir gülümseme sundu. Yanağında beliren gamzesi onu yakışıklılığın başka bir seviyesine taşımıştı. Lyla onun tam olarak gülümsediğinde neye benzeyeceğini, gamzesinin ne kadar derinleşeceğini görmek istiyordu.

Bu hayal bile edemeyeceği kadar farklı bir deneyimdi. İki-si de birbirlerine geri dönmenin yollarını öğreniyor, birbirleri-

ni tanımak için çabalıyorlardı. Ancak kesin olan bir şey vardı ki, nasıl biri olursa olsun ağabeyi onu seviyordu. İçindeki sevgiye ulaştığını iliklerinde hissediyordu ve oğluyla aralarında ki ilişkiyi görmek, bunu daha da derinleştiriyordu. Ağabeyi sessiz olsa da etrafındaki insanlara kelimelerle ifade etmediği çok derin bir sevgi besliyordu. Konuşarak değil, eylemleriyle *gösteriyordu*. Lyla nasıl olursa olsun, sevgiyle yapılan davranışları okumayı öğrenmişti.

“Ee, ilginç biriyle tanıştın mı?” Zephyr’in sorusuyla ağabeyinin yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izledi.

Tanrım, hiçbir fikirleri yoktu.

Morana ona anlam veremediği uzun bir bakış attı. *Hah*. Belki de *anlamıştı*. Lyla, Dainn’in ona söylediği şeyi hatırladı, Morana onun bıraktığı ipucunu anlamayacak kadar aptal değildi.

Zephyr’in sorusunu, “Birkaç kişi kendini tanıttı,” diye yanıtladı. “Kayıp kız kardeş geri dönünce insanlar merak etti.” Lyla anlıyordu. Bu büyük bir haberd, Tristan Caine’in uzun zamandır kayıp olan -herkesin öldüğünü varsaydığı- kız kardeşi geri dönmüştü.

Zephyr’le geçirdiği birkaç gün içinde kadınla ilgili bir şey daha öğrenmişti, o umutsuz bir romantikti. Böyle hissedebilmesini mümkün kılan bir yaşam sürmüş olması büyük bir lüks, büyük bir ayrıcalıktı. Yaşadığı zorluklara rağmen sevgi dolu bir evde büyümüş, kız kardeşini ve erkeğini sevmişti. Hayatının büyük bir bölümünü ölmeyi dileyerek, sadece onu ayakta tutacak tek bir cevap alabilmek için çabalayarak geçirmiş biri için bu çok tuhaf bir fikirdi ama hoş karşılanmayacak türden de değildi. Hatta neredeyse arzuladığı bir şeydi. Lyla hem aşka hem de hayata dair umutsuzca romantik ve iyimser olabileceği bir yerde olmak istiyordu.

Zephyr'in bir sonraki sorusunun onu hiç şaşırtmamasının nedeni de buydu. "Ateşli biri var mı?"

Lyla başını iki yana sallarken Zephyr'e ters ters bakan ağabeyine kaçamak bir bakış attı. Bu da Alpha'nın, Tristan'a ters ters bakmasına neden oldu. Ağabeyi ona karşı ne kadar sabırlı ve nazik davranırsa davransın, birisi onun muhtemel aşk hayatı hakkında küçük bir imada bulunsa bile bambaşka bir insan oluyordu. Küçük kız kardeşinin artık yetişkin bir kadın olduğu gerçeğini bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Oluşan gerginliği dağıtmak için hemen cevap vererek herkesi rahatlattı. "Buradaki hiç kimse ilgimi çekmiyor."

Gerçek buydu. Sahiplendiği ve sahiplenildiği adamdan sonra bir başkasının ilgisini çekebileceğini hiç sanmıyordu.

Konuyu değiştirerek, "Hadi gidip dans edelim, mağara adamı," dedi Morana. Tristan'ı da yanma alıp barın yanında çalan canlı orkestra eşliğinde pistte sallanmaya başlayan çiftlerin arasına katıldı. Lyla rahat bir nefes aldı. Ağabeyinin şu anki halini bildiği için bu kadar erken bir zamanda gelecek muhtemel romantik tekliflere karşı neden korumacı hissettiğini anlayabiliyordu. Ancak gerçeği öğrendiğinde bu hiç de hayra alamet olmayacaktı. Lyla onunla yüzleşmek istemiyordu, bu yüzden onlara nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Üstelik Lyla da *Dainn* konusunda sahiplenici ve korumacıydı. Onun varlığını kimseyle paylaşmak istemiyordu çünkü sevgilisinin kim olduğunu öğrendikleri anda cevaplaması gereken sorular olacaktı.

Dante de Amara'yı dans pistine çekmiş, ikisi zarifçe sallanmaya başlarken Tempest ve Xander, büyükanne tarafından malikânenin içine götürülüyordu. Zephyr, Lyla'nın yanında durduğu yerde bedenini Alpha'ya yaslamış hafifçe sallanıyordu.

Lyla tüm çiftlerin dansını izlerken içinde yalnızlık acısı hissetti. Daha önce hiç görmediği kadar büyük bir partinin ortasında duruyordu ve etrafındakilerden bazıları onu gerçekten önemseyen insanlardı, yine de kendini yalnız hissediyordu. Yanında olsaydı, ev dediği o dağ gibi arkasında dursaydı nasıl olurdu diye hayal etti. Onu özlemişti. Sesini, vücudunu, gözlerini... *her şeyini* özlemişti.

Çiftlerin dansı, onun yapmak zorunda bırakıldığı danslara hiç benzemiyordu. Daha önce bir partnerle hiç dans etmemişti. *Onunla* hiç dans etmemişti. Sahi o dans ediyor muydu? Peki Lyla dans eder miydi? Yapıp yapamayacağını bilmiyordu ama antrenmanları sırasında ve sevişirken bedeninin hareket edişine bakarak onun kıvrak olacağını düşünüyordu. Tanrım, içindeki öğrenme arzusu çok şiddetliydi.

İyi giyimli bir adam ona doğru yürüdü. Daha önce kendisini ona tanıtmış olsa da adını hatırlayamadığı o adam elini uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Lyla istemiyordu. Daha önce iki daveti daha kibarca reddetmişti. Fakat Zephyr ona cesaretlendirici bir bakış attı ve adamı tanıdığı anlaşılan Alpha da başını sallayarak onayladığını belli etti. Tekrar reddederek olay yaratmak istemediği için elini adamın avucuna bıraktı ama temas ettiği anda hızla geri çekildi. Bedeni bir başkasının dokunuşuna karşı tiksinti duyuyordu.

Elini geri çekti ancak dans pistine çok yakındılar. Şimdi uzaklaşmak sadece olay yaratırdı ve kimsenin dikkatini çekmeyi, ona iyi olup olmadığını sormasını istemiyordu. İyi değildi. İçinde büyük bir boşluk vardı, üstelik o boşluğa düştüğünü hissedebiliyordu. Yalnızlık bu kez çok farklıydı, bazı açılardan çok daha kötüydü. Daha önceki yalnızlığı tek başına olmanın bir sonucuydu. Bu kez etrafı değer vermeye başladığı, onu önemsedikleri belli olan iyi insanlarla çevri-

liydi ama yalnızlığı devam ediyordu. Yarın Dr. Manson'la bu konu hakkında konuşması ve bunu aşmanın yollarını bulması gerekecekti.

Adam dans pistinde durdu ve ellerini onun beline koymak niyetiyle uzatınca, Lyla geri adım atarak aralarına mesafe koydu.

Adamın elleri tam ona ulaşmak üzereyken arkasından bir ses geldi.

“Araya girmemin sakıncası var mı, Rochester?”

İçindeki her şey bir anlığına dondu ve hemen arkasından gelen o sesle, ölümün sesiyle yeniden canlandı. Duyuları alev aldı, sanki elektrik yüklü bir kabloya dokunmuş gibi her hücrelerine yayıldı. O sese tam anlamıyla tanıdığı şekilde tepki verdi. Kalp atışları hızlandı, meme uçları sertleşti, kadınlığının duvarları kasıldı. O kadar boştu ki... Günlerdir bomboştu ve sadece onun sesini duymak, orada olduğunu bilmek bile kendini bütün hissetmesini sağlamıştı.

“Benimle asla eksik kalmayacaksın.”

Ona söz vermişti ve haklıydı.

Etrafında gerçek aşkı, derinden sevmeyi yeterince görmüştü; yaşanması gerektiği zamanda yaşanacağını artık biliyordu. Lyla ve adam tam da aynıydı. O ve adam, yıldızlara yazılmışlardı. Onların altında buluştukları ilk andan beri böyleydiler.

“Sıradaki dansı sen alırsın, Blackthorne.” Rochester denen adam bunu söyleme cüretini gösterebilmişti. Kiminle konuştuğunu bilmiyor muydu? Elbette bilmiyordu. Blackthorne insanların ardına bakmadığı bir maskeydi, ona gayet iyi hizmet ediyordu. Lyla nefesini tuttu. Dış görünüşünün altındaki adamı tanıyor, ona olan mutlak sahiplerciliğini ve yaşadığı sürece başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Deri eldivenli tanıdık eller, beline dolandı.

Bedeni ona doğru yaslandı. Kimsenin bakmadığı, ağaçların gölgesinin düştüğü o karanlık köşede bile olsa adamın onu herkesin içinde sahiplenışıyle güçlendi.

Başka bir şey söylemeyince Rochester ona ters ters baktı. Lyla, Dainn'in karşısındaki adamı ölümcül bakışıyla izlediğini, yüzünde adamın öfkesinden zerre etkilenmediğini gösteren cesur bir ifade olduğunu hayal edebiliyordu.

"Hem anlaşmalarımı hem de danslarımı çalamazsın, Blackthorne," diye çıkıştı Rochester.

Ah, iş rakibiydi. Lyla bilinçsizce sırtını onun göğsüne yaslarlarken bedeni kaynıyor, ihtiyaçla titreşiyordu. Bu kadar zamandır onu her gün defalarca kez hissetmeye alıştıktan sonra, ani yokluğu vücudunda yoksunluk krizlerine neden olmuştu. Şimdi ona olan ihtiyacı on katıyla geri dönmüştü. Onu bir ağaca yaslayıp elbisesini kaldırsa bile umurunda olmazdı. Bu hali ona neredeyse uyuşturulduğu zamanları hatırlatıyordu. Akli başında olmadan, savunmasız ve kayıtsızca sadece bedeninde zonklayan acıyı dindirmesi için onu beklediği zamanları...

"Zaten benim olanı çalamam," dedi Dainn diğer adama. Ses tonu neredeyse haylaz, kasıtlı olarak kışkırtıcıydı. Fakat Lyla o kelimelerin altındaki keskin sahiplenışı duyuyordu. Göğüs kafesini kesip kanlı kalbini ortaya çıkaran bir bıçağın kesici yüzü gibiydi.

Adam sonunda öfkeyle ayrılıp ikisini dans pistinin köşesinde yalnız bıraktı.

Kalbi kulaklarında çarpıyor, tüm vücudu zonkluyordu. Darmadağın olmuş, alev almıştı. Memelerinin arasında ter, bacaklarının arasında ıslaklık birikiyordu. Olduğu yerde kalıp çiftleri izledi ancak kimsenin onlara bakmadığını fark etti, karanlık gölgeler ve koyu renk elbisesi onları göz önündeysen gizliyordu.

Adamın eli belinden kaburgalarına doğru ilerleyip meme-sine ulaştı. İri elleri onları sardı, sıktı ve Lyla'nın hissettiği sızıyı geçici olarak dindirdi.

“Dainn,” diye fısıldadı. Günlerdir ilk kez adını söylüyordu.

“Şşt,” dedi kulağına. “Yaramazlık yaptın, *flamma*.”

Kulağına bir öpücük kondurdu.

“Başka bir adamın sana dokunmasına izin verdin.”

Boynunun yan tarafını öptü.

“Söyle bana, cezan ne olmalı?”

Adamın sözleri aklına yerleşmeden önce bir an için kafası karıştı. Ceza mı demişti? Hissettiği heyecanla sırtından aşağı bir ürperti indi, meme uçları elbisesinin altında sert noktalar oluşturdu.

“Ne istersen,” dedi Lyla. Sesi o kadar kısıktı ki, adamın onu duyup duymadığını bilmiyordu.

“Akılsız küçük kızıl,” diyerek karanlık bir kahkaha attı. “Krallığının anahtarlarını büyük kötü kurda mı emanet ediyorsun? Bunun bana ne yaptığını biliyorsun.”

Tanrım, onu çok özlemişti. Lyla cevap veremedi. Morana'nın etrafta onu aradığını gördü.

Arkasındaki bedenin onu dans pistinde soğuk ve yalnız bırakarak kaybolduğunu hissetti. Lyla derin bir nefes alıp karamsarlığın içine çökmesine izin vermedi, onun partide olduğunu bilmek bile moralini yükseltmeye yeterdi.

Dante ve Amara'nın oturduğu yere, herkesin orada olduğu yuvarlak masaya doğru yürüdü. Onu gördüğü anda Morana'nın bedeni rahatladı ve masaya doğru yürürken ona katıldı.

Hiç aksamadan adımlarına ayak uydururken, “Dinle,” dedi Morana. “Tristan'dan bir şey saklayamam. Henüz ondan bahsetmedim.”

Lyla yüzünü asmadı, doğruca önüne baktı. “Kimden bahsetmedin?”

Morana durdu, Lyla'nın kolunu tutup ciddiyetle gözlerine baktı. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Lyla ne söyleyeceğini bilemeden sessiz kaldı. İlişkisini ne zaman gündeme getireceğine karar vermemişti ama şimdi değildi. İnsanlar öğrendiği anda her şeyin onun üzerine yıkılacağı konusunda Dainn haklıydı. Şu anda kendi ilişkilerine ve başkalarıyla kurduğu ilişkilere odaklanıyordu. Bunu biraz daha sürdürmek istiyordu.

Morana iç çekti, aniden gözüne çok yorgun göründü. "Eğer düşündüğüm şey değilse, harika," dedi anlayışlı bir sesle. "Ama öyleyse bile anlıyorum. Güven bana, anlıyorum. Sadece er ya da geç bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Teşekkür ederim." Lyla elini uzatıp Morana'nın koluna koydu ve onun hafifçe irkildiğini fark etti. Hemen geri çekilirken kaşları çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

Morana başını salladı. "Sadece bir kasımı incittim. Endişelenme."

Lyla burnunu sokmak istemediği için üstelemedi. Ne de olsa bu cinsel bir yaralanma bile olabilirdi. *Iyy...* Kardeşi ve Morana'nın neler yaptığını düşünmek istemiyordu.

Masaya ulaşıp oturdular.

Viskisinden bir yudum alıp, "Tristan nerede?" diye sordu Dante. Amara onun yanında oturmuş, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

"Xander'ı kontrol ediyor."

Lyla'nın kalbi durdu. Tristan'ın çocuğa olan sevgisi için minnettardı. Masanın altından elbisesini kavradı, doğruca orkestraya bakarak gerginliğini belli etmemeye çalıştı. Kimse onun kim olduğunu, Xander'la olan bağını bilmiyordu. Her şey yoluna girecekti. Sadece onu uzaktan değil, yakından izlemek ve onu tanımak, hatta onunla konuşup nasıl biri olduğunu yakından öğrenmek istiyordu. Dainn, onun zeki oldu-

BİRLİKÇİ

ğunu söylemişti. Bunu Lyla da görmüştü ama daha fazlasını bilmek istiyordu. Ağabeyinin ve Morana'nın onu böylesine derinden sevdiğini görmek, yıllardır içinde fırtınalar koparan bir içgüdüğü şimdilik yatıştırmıştı. Tıpkı o uğursuz gecede onun için dilediği gibi bebeği seviliyordu, güvendeydi.

Dante ayağa kalkarak onun düşüncelerini böldü.

Adamın dikkatini çeken şeye bakmak için döndüğünde kalbi birkaç dakika içinde ikinci kez durdu.

Dainn masalarına doğru ilerliyordu, aydınlıkta ve açıktaydı. Baştan aşağı siyah bir takım giymişti, bu da etrafında bir pelerin gibi taşıdığı tehlike havasını daha da arttırıyordu. Elinde küçük, altın bir kutu vardı.

Lyla ona aylarca ayrı kalmışlar gibi hissettiren günlerin ardından onu gözleriyle yiyip bitirdi. Görünüşünü içine çekti, onunla sarhoş oldu. Parmaklarını sayısız kez aralarından geçirdiği siyah saçlarından öptüğü o köşeli çenesine, üzerine tırmandığı uzun gövdesine kadar her şeyiyle aşırı seksiydi.

Karşısında onu görünce, "Ooo," diye ıslık çaldı Zephyr ve Alpha homurdandı. Lyla dudaklarında bir gülümsemenin belirlediğini, gurura benzer bir şey hissettiğini fark etti. Herkesin içinde onun kolunda olamasa da bu adam onundu.

"Blackthorne." Dante bir adım öne çıkarak elini uzattı ve onu sıcak bir şekilde selamladı.

Aynı ses tonuyla, "Maroni," diye karşılık verdi. O kadar inandırıcıydı ki, onu tanımasaydı samimiyetinden asla şüphe etmezdi.

İki adam el sıkıştılar. Kimsenin haberi olmadan Lyla'nın dünyalarının çarpışmasına tanık olmak çok tuhaf bir histi. Bir şey fark edip etmediklerini görmek için dikkatlice etrafına baktı ama Morana telefonuyla uğraşıyordu, Amara yeni misafire kibarca gülümsüyordu ve Alpha ile Zephyr birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Lyla'nın tüm dünyası, nefesini kesecek kadar güçlü bir titreşimle sarsılıyordu. Masadaki tek bir kişi bile bunun farkında değildi.

Dainn ona bakmadı, onu tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi. Hediyeği Amara'ya uzatırken yüzünde sıcak görünse de sahte olduğunu bildiği bir gülümseme vardı. Lyla onun gerçek gülümsemesini, ağzının bir köşesinin diğerinden daha yukarıya doğru seğirmesinden ve uyumsuz gözlerindeki buzun bir anlığına çözülmesinden anlıyordu.

Cazibesini yüzde yüze çıkarmıştı. "Prenses için."

Amara'nın gözleri hafifçe büyüdü ve Lyla içine bir kıskançlık dalgasının yayıldığını hissetti. Bu tamamen yersizdi. Amara'nın, Dante'ye deliler gibi âşık olduğunu ve Dainn'in onunla flört etmediğini biliyordu. Yine de onun tüm dikkatinin başka bir kadının üzerinde olması, beyninin ilkel kısmında çirkin bir şeyler uyandırdı. Dişlerini sıkarak gözlerini ona dikti. Ayağa kalkıp o sinir bozucu dudağını ısırarak, herkese onun sadece kendisine ait olduğunu gösterirken onun da kendisini öpmesini sağlamak ve böylece partide bulunan herkese bunu ilan etmek istiyordu.

Tam da bunu yapmaktan kendini alıkoyma ihtiyacıyla elleri kucığında yumruk oldu. Bu da büyük bir değişiklikti. Bayfjord'da özgürdü. İsteddiği her şeyi yapabilirdi, canı nasıl isterse öyle olup istediği şekilde davranmakta özgürdü. Ancak toplumun özgür olmadığını öğreniyordu. Toplum, herkesi görünmez iplerle hapsederken özgürlük yanılsaması veriyordu. Toplumda olmanın özgür bir yanı yoktu. Gerçek özgürlüğün ne demek olduğunu deneyimlemiş biri olarak, sosyal ortamda bunun imkânsızlığını açıkça görebiliyordu.

Lyla'ya özgürlüğünü verip sonra da kafese geri gönderen

BİRLİKÇİ

oydu. Geri dönmek istiyordu ama işler artık daha karmaşıktı. Sonuna kadar gitmek zorundaydı, yoksa yaşanan hiçbir şey buna değmeyecekti.

Fakat bu, adam ona bakmayı reddedip sadece Amara'nın hediyyeyi açışını izlerken sessizce içini çekemeyeceği anlamına gelmiyordu. Bir ağaç ve bir kanat şeklinde iki kolye ucunun takılı olduğu ince bir altın zincirdi. *İkizler*.

"Bu çok güzel," dedi Amara heyecanla ve Dante'yle göz göze geldiler. "Eminim buna bayılacak."

"Zahmet etmene hiç gerek yoktu," dedi Dante.

Dainn ona döndü. "Elbette gerekliydi. Senin adına ve imparatorluk için yaptığın her şey adına mutluyum."

Dante başıyla onaylayıp teşekkür etmek için elini onun omzuna koydu. Dainn insanların kendisine dokunmasından hoşlanmazdı ama yüzündeki ifade hiç değişmedi. Dante onu masaya doğru çevirerek herkesi tanıştırdı.

"Millet, bu Blackthome, Blackthorne Group'un CEO'su. Eski iş ortaklarımdan biri," diye duyurdu Dante. Sonunda herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Lyla ayağa kalkıp onun sevdiği adam olduğunu haykırmak istiyordu. Bir yandan da merak ediyor, onun ne yapmaya çalıştığını görmek istiyordu. Dainn on adım sonrasını planlamadan hiçbir şey yapmazdı. O gece partide olmasının bir nedeni vardı, sadece sosyal bir etkinlik olmaktan çok daha fazlası vardı. Amacı sadece onu görmek olsaydı, bunu özel olarak herhangi bir zamanda da yapabilirdi. Bu halka açık sunumun özel bir nedeni olmalıydı ve fırsatını bulduğunda ona sormak, zihninin büyüleyici işleyişini bir kez daha anlamak için sabırsızlanıyordu.

Morana, elini ilk uzatan kişiydi. "Morana Vitalio."

Dainn onun elini bir kez sıktı. "Sanırım Shadow Port Vitaliolarındansınız, değil mi?" Sanki onun hakkında her şeyi bilmiyormuş gibi soruyordu. Lyla, Morana'nın onunla daha

önce tanışmış olmasına rağmen sesini neden tanımadığını merak etti. Ona duyduğu taraflı etkiyle sesinin onu etkileme şeklini bir kenara bıraksa bile, Dainn'in kendine özgü farklı bir sesi ve kendini belli eden hafif bir aksanı vardı. Kulakları duyan birinin bunu fark etmemesi zor olurdu. Onlarla Gölge Adam olarak tanıştığında sesini bir şekilde değiştirmiş olabilir miydi? Lyla'nın karşısındayken ne Gölge Adam olarak ne Blackthorne ne de Dainn olarak hiç böyle bir şey yapmamıştı. Fakat onun teknolojiyle olan ilişkisini bildiğinden buna hiç şaşırmazdı.

Morana sorusu karşısında başını salladı. "Aynen öyle."

Dainn yüzündeki büyüleyici gülümsemeyi korudu. "Orada iyi iş çıkarıyorsun. Daha sonra bazı iş girişimlerini görüşmek isterim?"

"Elbette," diye kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi Morana. "Partnerim Tristan ve ben daha sonra bir buluşma ayarlamayı çok isteriz."

Morana'nın yabancı bir adama zarifçe ağabeyiyle birlikte olduğunu söyleme tarzı karşısında Lyla kıkırdamak istedi. Yine de bu Lyla'nın hoşuna gitmişti. Ağabeyinin hayatında böylesine sadık, akıllı ve güzel bir kadın olmasını seviyordu.

Alpha da onun elini sıkmak için öne doğru eğildi. "Alpha Villanova. Bu da karım, Zephyr."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Dainn ikisini de başıyla selamlayarak. "Los Fortis'ten oldukça uzaktayız."

"Biz bir aileyiz," dedi Alpha. Bunu söylerken sesinde duyduğu huysuz ton karşısında Lyla'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tristan'ı ayrı tutuyordu elbette ama grupta tanıştığı insanlar arasında Lyla'yı en çok Villanovalar, yaptıkları iş ve Zenith'in ikisini de sevmiş olması çekiyordu.

En sonunda, *nihayet* Dainn'in bakışları ona döndüğünde gülümsemesi dudaklarında dondu.

BİRLİKÇİ

Uzun zaman sonra gözleri buluştuğunda -Lyla'nın yeşille-riyle onun uyumsuz gözleri- teninde baştan aşağı bir ürperti gezindi. Siktir, onu *özlemişti*. Bakışlarının yoğunluğunu, teninin kokusunu *özlemişti*. Masaya geldiğinden beri kusursuz bir şekilde taktığı maskesi bir an için hafifçe çatladı, bunu sadece Lyla gördü çünkü nereye bakacağını biliyordu. Onu incelerken bakışlarındaki yoğunluk daha da keskinleşmişti.

“Peki siz?”

Hassiktir.

Etraflarındaki kimse bilmese de Dainn'in o bakışı ve o ses tonuyla sorduğu soru -*piercing*'lerinin kadınlığına nasıl sür-tündüğünü, aletinin etrafını saran duvarlarının nasıl da ıslanıp titrediğini, birbirlerini öperken inlediklerini, şehvetle birbirlerine nasıl kenetlendiklerini bildiği için- onu delicesine azdırmıştı.

Nasıl cevap vereceğini bilemeyerek yutkundu.

Senin *flamma*'nım demek, burada verebileceği bir cevap değildi. Ona burada Luna diyorlardı ama o kendini Lyla olarak görüyordu. Tanımadığı o küçük kız ve olduğunu düşündüğü kadın, her iki tarafı bir aradaydı.

“Tristan Caine'in kız kardeşiyim,” diye cevapladı. Herkesin önünde açıkça itiraf edebileceği tek gerçek buydu.

Gözleri bir anlığına parladıktan sonra o sahte, çekici gülümsemelerinden biri yüzünü kapladı. “Pekâlâ, Tristan Caine'in kız kardeşi...” Gözlerini ondan ayırmadan elini tuttu. “...sizinle tanışmak bir zevk.”

Dudakları “*zevk*” kelimesini söylerken elinin üzerine dokundu ve bir tahrik okunu doğrudan Lyla'nın kalbine fırlattı. Dudaklarının dokunduğu nokta öyle bir alev almıştı ki, dumanlar tütmediğine şaşırıyordu. Yine de nefes alış verişini bir şekilde normal tutmayı başardı.

Dainn onu bıraktığı anda Lyla elini hemen kucağına çekti.

Adamın dudaklarının tenindeki anısını saklarken gözleri hâlâ birbirinden ayrılmamıştı.

“Neden bize katılmıyorsun?” Amara kibarlıktan çok sıcak bir tavırla sormuştu.

Göz temasını keserek Amara’ya döndü. “Teşekkür ederim.”

Gelip Lyla’nın hemen yanına oturdu.

Lyla kalp atışlarını düzenli tuttu ya da en azından tutmaya çalıştı. Gözleri, kendini yelpazelerken “sıcak” diye mırıldanan Zephyr’e kaydı ve kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Eli Lyla’nın uyluğuna yerleştiğinde sahiplenici tutuşu kumaşı yakacak kadar sıcaktı, kadının içinden yükselen kıkırtının boğazında düğümlenmesine neden oldu. Yırtmaçlı bir elbise seçmiş olmayı, deri eldivenin temasını teninde hissedebilmeyi diliyordu.

İkram ekibi masalarına gelip siparişleri aldı. Birçok konuk dans pistine çıkmış, çocukların hepsi çoktan partiden ayrılmıştı.

Herkesle her şey hakkında konuşup cevaplarını zaten bildiği sorular sorarken -Morana’ya söylentilerini duyduğu bazı kodlar hakkında, Alpha’ya yeraltı dövüş pistleri hakkında, Zephyr’e yeni iş-yaşam dengesi hakkında, Dante’ye ise Lorenzo Maroni’nin eski işleri hakkında- eli durduğu yerde hiç kıkırdamadı, hiçbir şey yapmadı. Kadınsı bir sezgiyle, Lyla birden Amara’nın dikkatli bakışlarla erkeğini izlediğini fark etti. Anlamadığı ve hoşlanmadığı bir dikkatle bakıyordu.

Dante’yle yaptıkları konuşmayı bölerek, “Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordu Amara aniden. Masadakiler duraksayıp önce Amara’ya, sonra da yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturan Dainn’e baktı. Adamın yüzündeki ifade sahte bir şaşkınlıktı çünkü Amara’yla yıllar önce bir kez karşılaştığını söylediğini hatırlıyordu.

BİRLİKÇİ

“Tanıştık mı?” Tavrı, yıllar önce birbirini bir kez görmüş her normal insanın göstereceği gibiydi. Tanrım, inandırıcılık konusunda o kadar iyiydi ki... Lyla’ya karşı ne kadar gerçek olduğunu hatırlamak içini ısıttı.

Amara kaşlarını çattı. “Bilmiyorum. Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum.”

Evet, bir konferansta tanışmışlardı. O zamanlar henüz karısı olmayan ama şimdi yasal olarak karısı olan eşinin çocuk kaybıyla başa çıkma konusunda soru sormuştu.

Amara başını sallayarak onu hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Dainn de oyununu sürdürdü. Böylece sohbet akmaya devam etti.

Kısa süre sonra ağabeyi geri geldi.

İlk başta masada oturan yabancıyı fark etmedi çünkü dik-kati yanına oturduğu Morana’nın üzerindeydi. Hemen ardından gözleri Dainn’e takıldığında yüzü gerildi.

“Blackthorne.”

“Caine.”

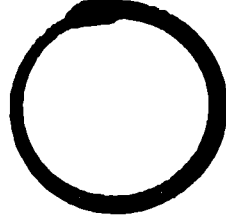
Siktir.

Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Lyla’nın bakışları ikisi arasında dolaştı ve Dante’nin iş ortağının, ağabeyi tarafından tanınmasının mantıklı olduğunu o an fark etti. Gerçek dünyada birbirlerini tanıyorlardı, karanlık dünyada ise tanımıyorlardı.

Lyla kimsenin tanımadığı sevgilisinin yanında, yeni yeni tanımaya başladığı ağabeyinin tam karşısında otururken işle-rin çok daha karmaşık bir hal aldığını anladı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Morana, Tenebrae

“Ah, siktir, Tristan!” diye küfretti Morana. Tristan onu bir kraker gibi ikiye katlayıp bacaklarını omuzlarına atmış, elini de boynuna sarmış halde içine girip çıkıyordu.

Bakışları birbirinden hiç ayrılmıyordu, aralarındaki bu temas bakışlarının ilk kez buluştuğu andan beri aynı ağırlığı taşıyordu. Adamın aleti kızın içine girip çıkıyor ve her vuruşunun arkasındaki güç, altlarındaki yatağın çökecekmiş gibi gıcırdamasına neden oluyordu. Kalçaları birbirine çarptıkça yatak başlığı sallanıyor, soluksuz kalmış dudaklarını birbirinden birkaç santim ayırıyordu.

Adamın mavi gözleri Morana’nın ruhuna bakıyordu. Göz-bebekleri o kadar büyümüştü ki, mavilik sadece çevresinde ince bir halka olarak kalmıştı. Morana nefes nefese kalmış, vücudu iyileştiğinden beri hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu.

Ağrı kesici ilaçlar, sol omzunun durumu, Xander’la ilgilenmeleri, Luna’yı bulmaya çalışmaları, Tenebrae’de sosyalleşmeleri derken yatağa gittiklerinde ikisi de yorgunluktan bitkin düştüğünden sevişmeye zaman bulmak zor olmuştu. Bu ona eski zamanlarını hatırlatmıştı. Aralarındaki gerilim her bakışmalarında yükseliyor, her temas bedenlerini ısıtıyordu ama bir türlü sonuca ulaştıramıyorlardı. Birlikte olmaya başladıkları anda aralarındaki çözülmemiş cinsel gerilim geçmişte kalmıştı. İyi ki öyle olmuştu. Morana, Tristan Caine’i

BİRLİKÇİ

becermenin dünyada en sevdiği aktivitelerden biri olduğu gerçeğinden utanmayacak kadar azgındı. Hemen ardından onu öpmek geliyordu ve bu ikisi tüm kalbiyle desteklediği kalori yakma yoluydu.

Günlerce onun pantolonuna elini süremeden yaşaması dolayısıyla, Morana partiden sonra ne olursa olsun istediğini elde edeceğine karar vermişti.

Tam da bu yüzden yıllar önce o kumarhanede, Tristan'ın onu kolundan vurduğu ve ardından onu duşta hiç kimsenin yapamayacağı kadar nefretle becermeye başladığı zaman giydiği ince askılı gümüş elbiseyi giymişti. Onu bu elbisenin içinde görünce Tristan'ın gözleri parlamıştı. Özellikle de Morana geçtiğimiz birkaç yılda mutlu olmasının etkisiyle biraz daha dolgunlaştığı için... O bakışlardaki parlama bile tek başına bu çabaya değerdi.

Onu diğerleriyle birlikte bırakıp küçük eve gitmeden önce şuh bir gülümsemeyle, "Altıma bir şey giymedim," diye kuşağına fısıldamıştı Morana. Neyse ki, Xander malikânedeki odalardan birinde uyuyakalmıştı, böylece tüm alan onların olmuştu.

Beklediği gibi Tristan birkaç dakika içinde onun peşine takılmış, konuştuğu kişiye veda bile etmemişti.

Morana topuklu ayakkabılarını çıkarıp yalınayak çimenlerin üzerinde koşmaya başlamıştı. Neredeyse kulübeye ulaşmak üzereyken damarlarına adrenalin dolunca tepeden aşağı inmiş, kalbinde büyük bir coşku ve hormonlarını yükselten kovalamaca heyecanıyla koşmaya devam etmişti. Kanı kulaklarında uğuldayarak koştuğu sırada Tristan onu arkadan yakalamış, kolunu beline doladığı gibi onu havaya kaldırmıştı. Morana'yı omzuna atıp tam da ona seslendiği şekilde bir mağara adamı gibi kulübeye taşımış, zar zor içeri girdikleri anda kapı kapanır kapanmaz sırtını kapıya dayamıştı. Elleri

çaresizlik içinde birbirlerine uzanmıştı. Morana'nın eli onun aletini çıkarırken Tristan onu kucaklamıştı. Ne ön sevişme ne de başka bir şeye ihtiyaç olmadan doğruca içine girmişti.

Morana onun omuzlarına tutunmuş, dudaklarından dökülen derin zevk iniltisiyle başını geriye yaslamıştı. Sadece Tristan'la hissettiği o tamamlanmışlık duygusuyla gözleri yuvalarında dönmüştü.

“Seni, senden nefret ediyormuşum gibi becereceğim.” Elleriyle Morana'nın kıcını kavrayarak söylediği kelimeler, onu daha da azdırmıştı. Tristan'ın onu bu şekilde becermesine bayılıyordu, ilk günlerindeki o deli zamanları hâlâ en ateşli anılarıydı.

“Seni tekrar becermekten nefret edeceğim,” demişti Morana.

Bu kadarı onu ateşlemeye yetmişti. Adam onu kapıya vurarak becerdikçe çerçeve öyle sert sallanmıştı ki, yıllar boyunca azgınlıklarının kurbanı olan diğer mobilyalar gibi kapının da kırılmamasına şaşırmıştı. İkisi de birkaç dakika içinde boşalmışlardı, uzun süre dayanamayacak kadar heyecanlıydılar. Tristan içinden çıkmadan onu odaya taşıırken Morana'nın bacaklarından sızanların pantolonunu kirletmesine bile aldırmamıştı. Onu yatağa bırakmış, elbisesini üzerinden yırtarcasına çıkarmış ve gözlüğü dışında onu tamamen çıplak soymuştu. Gözleri sertleşmiş meme uçlarından küçük göbeğine, içinden menisinin sızdığı kadınlığına kadar teninin açıkta kalan her santimini incelemişti. Sonra yatağın üzerine diz çökmüş, bacaklarını geriye itip onu ikiye katlayarak kıpırdayamaz hale getirmiş ve tekrar içine girmişti.

Dudakları Morana'nın kilere o kadar yakındı ki, diliyle Tristan'ın dudaklarını yalayıp üst dudağındaki teri tadabiliyordu. Kendini kirli, dağınık ve aşırı seksi hissediyordu. Sanki ona asla doyamayacaktı, sanki aralarındaki bu şey asla

BİRLİKÇİ

bitmeyecekti. Asla yetmeyecekti. Morana'nın son iki yılda öğrendiği bir şey varsa, o da birbirlerine hiçbir zaman doymayacaklarıydı. Bu derin, yoğun ihtiyaç asla ortadan kalkmayacaktı. Başlangıçta, ara sıra bunun gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını düşündüğü günleri olmuştu ama artık hiç merak etmiyordu. Ona beklediğinden çok daha fazla bağlanmıştı; gözleri, vücudu, kalbi... her şeyi sadece onundu. Bir keresinde ona, bir odaya girdiğinde asla sadakatini sorgulamasına gerek olmayacağına dair söz vermişti ve haklı çıkmıştı. Nerede olurlarsa olsunlar, ne zaman bir odaya girse ilk hissettiği şey Tristan'm bakışlarının ona döndüğüydü. O bakışlar, birisi doğrudan Tristan'ı az da olsa ilgilendiren bir şey söylemediği sürece bir kez bile başka birine kaymazdı.

Morana kalçalarını hareket ettirip onun hareketine karşılık vermeye, itişini biraz daha sertleştirmeye çalıştı ancak bulunduğu pozisyon birazcık bile kıvranmaya izin vermedi. Çabası sadece Tristan'm daha derine girmesini sağladı.

Daha sert, daha hızlı hareket etmesini isteyen sesiyle, "Tristan," diye yalvardı. Tristan'm onun boynuna sarılı eli sıkılaştı, parmakları boğazının kenarına bastırıp olduğundan da çaresiz hale getirdi. Morana'nın bedenini istediği gibi, istediği hızda kullanarak arzusunu iyice körükledi.

Karnında birikmeye başlayan ısı, aletin girip çıktığı her seferinde daha da ısındı. Kadınlığının duvarları onu yerinde tutmak istermiş gibi her girişinde onu sıkıca kavıyor, geri çekildikçe ağlıyordu. Tristan derinlerde bir noktaya vurduğunda inledi, zevkle acı sınırı neredeyse bulanıklaştı. Vuruşlarının açısını değiştirerek her dokunuşunda Morana'nın aklını alan o noktayı yakaladı. Bir eliyle Tristan'ın bileğini kavradı, diğeriyle boynuna tutundu. Adam aşağı doğru bir itişle içine o kadar derin girdi ki, leğen kemiği klitorisine sürtündü ve onu aşırı uyaran keskin, ani hisle neredeyse kendinden geçti.

Tenindeki nemi, nefes nefese kalışını, adam hareket ettikçe karnındaki o sıcaklığın kıvrılarak sarmaşık gibi yükseldiğini hissediyordu. Ona yavaşlamasını söylemeye çalıştı çünkü çok fazla olmaya başlamıştı. Düşecek, paramparça olacaktı ama dudaklarından tek kelime çıkmadı. Sadece sesler vardı; onun inlemelerinin, Tristan'ın homurtularının, tenlerinin ve ıslaklığının şapırtısı, yatağın gıcırtısı... bir an sonra aniden çok derine girdi.

İçinde biriken düğüm, boğazından kopan bir çığlıkla çözülürken gözleri gerçekten bir anlığına karardı.

Orgazmı tüm vücudunu sarstı. Kasları onun etrafında kasılırken gözleri kapandı, uzuvları titredi, omurgası yay gibi kıvrılınca memeleri bacaklarına yapıştı ve meme uçları neredeyse acı verecek kadar sertleşti.

Onun orgazmı Tristan'ınkini de tetikledi. Kalçalarını bir iki kez daha ittikten sonra o gece ikinci kez Morana'nın içine boşaldı. Bedeni bir saniyeliğine gevşedi, ardından yavaşça kenara devrilip yanına uzandı. İkisi de birkaç dakika boyunca sessizce tavana baktılar, nefeslerinin sakinleşmesi ve kalplerinin yavaşlamasıyla tekrar dünyaya döndüler.

Dışarıdaki partinin uzaktan gelen uğultusu, ikisinin oluşturduğu baloncuğu delip geçti. Kulübenin içinde bir yerde bir saat tik tak ediyordu. Kalp atışları yıllarını çalıyordu.

Başını çevirip ona baktı, sol elinin tersiyle adamın kirli sakallı çenesini okşarken hâlâ nefes nefeseydi. "Beni nefret ediyormuş gibi becermene bayılıyorum."

Mırıldanarak söylediklerini duyunca Tristan yan tarafına döndü, dirseğine yaslanıp başını eline dayadı. Bakışları ve enerjisi bir süre öncesinden daha hafifti. Kız kardeşini bulmak ruh halinde harikalar yaratmıştı. Hâlâ asık suratlı olsa da artık şakadan anlayan bir huysuzdu.

Öne doğru eğilip dudaklarını çene çizgisi boyunca, boy-

nundan aşağıya ve kurşunun bıraktığı yara izinin üzerinde gezdirdi. Yara izine yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını bulup Morana'nın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan tanıdık öpücüğüyle onu tattı.

Morana onu yatağa doğru ittiğinde dudakları birbirinden ayrıldı, tekrar birleşti ve gülümseyerek birbirine kenetlendi. Tristan'ın elleri onun çıplak sırtında dolaşp her zaman nefesini kesen bir tutuşla kıcını kavradı. Bu tutuş genellikle kendini ifade etmek için sergilediği tek sahiplenme şekliydi. Sert parmakları kadınlığının kenarındaki teni okşadığında kanı bir kez daha ısındı. O küçük iz sürme hareketiyle içindeki arzu tetiklenirken yeniden kıvranmaya başladı.

Tristan yatak başlığına yaslanıp bacaklarını açtı. Morana ağır nefeslerle ona baktı, gözlerindeki sıcaklık ve büyümüş gözbebekleri aralarından bir akım gibi geçip doğruca içine ulaştı. Kalçalarını tutan parmaklarını iyice sıkarak Morana'yı tek hamlede yukarı çekti, yatağın üstünde kendine doğru biraz daha yükseltti.

“Bir kez daha?” Tristan'ın boğuk sesi, doğrudan Morana'nın kasıklarına ulaştı.

“Bir kez daha,” diye karşılık verdi Morana. Memeleri ağırlaşmıştı, meme uçları onun göğsüne değdikçe sızlıyordu.

Morana göz açıp kapayana kadar, Tristan onu antrenmanlarında yaptığı o çılgın hareketlerden biriyle kaldırdı. Haftalardır evdeki spor salonunda onu izlerken bu hareketlerin çoğunu zaten kafasında defalarca canlandırmıştı, özellikle de kollarıyla yaptığı o kıvrıp kaldırma hareketini her izleyişinde libidosu tavana vuruyordu. Onun kendisini üstüne çekmesini beklemişti. Bacaklarını iki yana açarak çığlıklar atıracak şekilde onu doldurmasını ve onu sabit tutmak için iki eliyle kıcını kavrarken tekrar tekrar içine girmesini...

Ancak Tristan bunların hiçbirini yapmadı. Morana bacak-

larını onun beline dolarken çıplak ereksiyonunu kalçasında hissedince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. İri, sert eli tam Tristan'a göre bir hareketle boynunu kavradı. Mavi gözleri, kalbinin çarpmasına neden olan şehvetle aşkın, vahşiliğin ve yumuşaklığın birleşimiyle parlıyordu.

Onun ne yapacağını anlamayarak, "Tristan?" diye mırıldandı.

"Sabır, vahşi kedi." Tristan'ın yumuşacık fısıltısıyla Morana iç çekip inledi. Sertliğinin onun küçük yumrusuna süründüğünü hissedince zevkle titredi.

"Sabrın canı cehenneme," diye soludu. Daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını hareket ettirdi. "Hatta becer beni. Şimdi."

Tristan'ın gözleri parlarken dudakları yukarı kıvrıldı, o ilkel bakış Morana'nın kalbinin bir koçbaşı göğsüne vuruyormuş gibi çarpmasına neden oldu. Diğer elinin kıkına yerleştiğini hissetti. Onu biraz daha yukarı kaldırıp birbirine karışan sıvılarını kullanarak iki parmağını kıkına soktu. Aletini tam da girişine dayadığında bakışları birbirini buldu. Yıllar geçtikçe onun tam bir kık erkeği olduğunu öğrenmişti. Oraya ilk kez dokunduğunda Morana çok şaşırmıştı ama yaşadığı hisler dünyasını öylesine sarsmıştı ki, o günden beri bazen bunun için ona yalvarıyordu. Havasında olduğu bazı günler onun kıkını da alıyordu. Ancak doyumsuz oldukları zamanlarda parmaklarını kıkına itiyor ve aletiyle de içine giriyordu. Onu tamamen kendisiyle doldurduğu o anlarda, asla çıkamayacakmış gibi hissediyordu.

İşte şimdi yaptığı tam olarak buydu. Parmakları kıkındayken tek bir yumuşak hareketle aletini yukarı itip Morana'nın kalçasını aşağı çekti.

Morana haykırdı, her yönden gelen yoğun hislerle başı geriye düştü. Duvarları, Tristan'm aletine kenetlenirken par-

BİRLİKÇİ

makları destek için omuzlarına saplandı ve gözleri kapandı. Bu kadar dolu olmanın verdiği hisle henüz nefesini toparlamadan Tristan bir eliyle onu tekrar kaldırdı, diğer elinin parmaklarını kışına sokmaya devam etti. Aletini neredeyse tamamen dışarı kaydırıdıktan sonra aniden tekrar içini doldurdu. Kalçaları ona doğru sertçe çarptığında Morana'nın yüksek sesli çığlıklarını diliyle bastırdı.

Tristan bir ritim tutturup aynı hareketi defalarca tekrarladı. Onu kaldırdı ve aşağı çekti, parmaklarını çıkarıp tekrar soktu. Bu açı içinde çok daha derinlere girmesine izin veriyor, Morana'nın sahip olduğunu bile bilmediği sınırları uyararak zevk patlamaları yaratıyordu.

Kalçalarının her hareketiyle Morana'nın duvarları aletinin etrafında yeniden kenetleniyor, içine her girişinde sertleşip gevşiyordu. Küçük zevk patlamaları bedenine saldırırken gözleri kapandı. Sonra hepsi sımsıkı kıvrımında birleşerek daha yüksek sesle inlemesine neden oldu. Morana onun ağzından uzaklaştı, nefes nefese kalmış halde başını geriye attı. Tristan'ın hırıltılı nefesleri onunkiyile eşleşiyor, kolları hiç durmuyor ve kalçaları bir piston gibi hiç duraksamadan ileri geri hareket ediyordu.

“Siktir,” diye nefes aldı Morana. “Ah, Tanrım.”

Tristan onu her zamanki yoğun bakışıyla izlerken başını öne eğip dişleriyle bir meme ucunu ısırdı. Morana her yerden saldıran aşırı hisler karşısında ürperdi ve duvarları Tristan'ı o kadar sıkı kavradı ki, mağara adamı gibi ilkel bir ses çıkardı. Gırtlaktan gelen hırıltısıyla adamın etrafına kenetlendi. Aniden içindeki hisler o tanıdık, bağımlılık yapan şekliyle yoğunlaştı ve bedenleri arasındaki sürtünme onu zevkten inletti.

Tristan içinde keşfettiği küçük noktaya vurmaya devam ettikçe dudağım ısırdı. Dokunuşuna o kadar duyarlı bir noktaydı ki, her seferinde vahşi bir orgazmı tetikleyebiliyordu ve aldıkları zevke çok şey katmıştı.

“Tanrım, boşalacağım,” dedi kulağına doğru inleyerek. Kalçaları kendiliğinden hareket etmeye başladığında destek almak için bir eliyle Tristan’ın omzunu kavradı. Artık biraz daha duyarsızlaşmış diğer elini bedenlerinin arasına kaydırdı. Klitorisini buldu ve Tristan’ın onu asla bırakmayacağına güvenerek parmağını hızla o sinir demetinin üzerinde gezdirmeye başladı.

“Boşal o zaman,” diye homurdandı Tristan. Dişleriyle çenesini hafifçe ısırınca Morana ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Parmağının klitorisini ovduğu yerden başlayan ve Tristan’ın her sert vuruşuyla dokunduğu o lanet noktadan yayılan haz, damarlarına ateş gibi doldu. Aletinin etrafında titremeye başlasa da Tristan içeri ve dışarı, yukarı ve aşağı pompalamaya devam etti. Hiç durmadı...

Morana boğuk bir çığlık atarken o gece yaşadığı diğer orgazmlardan çok daha güçlü bir orgazm dalga dalga üzerine çöktü. Tristan’ın parmaklarının kıcından çekildiğini, kolunun sırtına dolanıp onu göğsüne doğru çektiğini hissetti. Göğsünün derinliklerinden gelen o ham sesle birlikte içine boşalırken Morana’nın titreyen duvarları arasında kasıldı. Yüzü Morana’nın boynuna gömülüydü, aletinin seğirmeleri onun titreyen kaslarına karışıyor, Morana’nın elleri Tristan’ın göğsünde eziliyordu.

Uzun saniyeler boyunca derin nefesler alarak birbirlerine kenetlenmiş halde kaldılar. Hiç kıpırdamadan her seferinde ulaştıkları o zirveden usulca indiler.

“Beni becermeyi sevmene de bayılıyorum,” dedi Morana. Mutlulukla adamın göğsüne yayılıp kulağını onun gürleyen kalbinin üzerine bastırdı. Yavaşça normal atışına geri döndüğünü duydukça kendi kalbi de o ritimle sakinleşti.

Sevişme sonrası söylediği mutluluk dolu sözlerle Tristan’ın eğlendiğini hissedebiliyordu. Bir kedi yavrusu kadar

BİRLİKÇİ

mutlu bir şekilde göğsüne sokuldu. Bu da ona başka bir şeyi hatırlattı.

Parmağıyla adamın kaslı göğsünün etrafına daireler çizmeye başladı. “Ne zaman bir kedi alacağız?”

Tristan’ın eli, Morana’nın omurgasını tembelce okşadı. “Senin için bir kedi. Xander için bir köpek. Tam bir tımarhane olacak.”

Viski ve günah kokan sesindeki bıkkınlık onu kıkırdattı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, az önce yaşadıkları şiddetli maratonun sol kolunda oluşturduğu sancıya aldırmadan çenesini ellerinin üzerine koyarak ona baktı.

Tristan’ın gözleri kapalıydı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

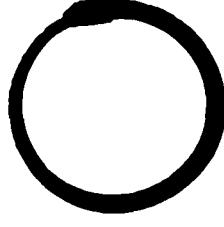
“Hoşuna gidecek,” diye güvence verdi ona. En azından böyle umuyordu. “Kız kardeşin bizimle dönecek, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Tristan homurdanarak. “Umarım gelir ama onu hiçbir şey için zorlamıyorum. Çok erken ve onun... onun zamana ihtiyacı var. İkimizin de ihtiyacı var.”

“Sorun değil.” Morana onun kalbine bir öpücük kondurdu. “Dünya kadar vaktimiz var.”

Gözleri kapalı halde omurgasını okşayıp kalbine sokulmasına izin verirken Tristan’ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Morana’nın dünyada en sevdiği şey -gamzesi- ortaya çıktı.

BÖLÜM YIRMİ DÖRT

Amara, Tenebrae

Amara, ebeveynliğin ilk yılında seks için zaman ve istek bulmanın biraz zor olduğunu okumuştı. Neyse ki, bu onunla kocasının yaşadığı bir sorun değildi. Doktor ona yeşil ışık yaktığı andan itibaren Dante daha çok onun üzerinde, içinde, etrafında olmuştu.

“Dizini kaldır,” diye emretti Dante. Sert çıkan kısık sesi, Amara’nın sırtından aşağı inen bir ürperti yarattı. Koyu gözleri onunkilere o kadar ateşli bakıyordu ki, çalışma odasının zemininde alev almaması bir mucizeydi. Şu anda o çalışma odasındaki masanın üzerine eğilmişti.

Partide giydiği altın rengi ipek elbise, muhtemelen yırtılmış bir halde kilitli kapının yanında duruyordu. Dante’nin kıyafetleri de parti boyunca birbirlerini ayartıp durduktan sonra sonunda çıkmıştı. Dudakları bütün gece Amara’nın kulağının dibinden ayrılmamıştı. Konuklara, karısının kulağına tatlı sözler söylüyormuş gibi görünürken aslında ona yapacağı edepsiz şeyleri fısıldıyor, onu yüzünü sabit tutmak zorunda bırakıyordu. Sırılsıklam olmuş iç çamaşırıyla mükemmel ev sahibesi rolü yapmak zor olmuştu.

Amara dizini masanın kenarına doğru kaldırıp üzerine eğildi. Lorenzo Maroni’nin bir zamanlar aynı ofiste, üzerine eğildiği bu masanın başında otururken ona küfretmişti. Şimdi

BİRLİKÇİ

aynı masanın sahibi olan kocasının, bu masanın üzerinde ona tapması ironik geliyordu.

Arkasına baktığında adamın sertleşmiş iri aletini okşadığını görünce, bir ıslaklık dalgası daha hissetti. Amara dudaklarını yaladı, birkaç gün boyunca seksten uzak durmanın çok iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Kocasını çılgına çevirdiğinin farkındaydı ama şimdi bunun meyvelerini topluyordu. Aslında kasıtlı olarak uzak durmamışlardı, sadece son birkaç gün çok yoğun geçmişti. Dante öne doğru eğilerek göğsünü onun sırtına yapıştırdı, dudakları yine kulağının yanındaydı.

“Ağzım mı, sikim mi?”

Tanrım, yalnız olduklarında onunla bu kadar açık saçık konuşmasına bayılıyordu. Dünya Dante Maroni’yi şık, mükemmel bir beyefendi olarak tanıyordu. Zaten öyleydi ama aynı zamanda ağzı bozuk, seksi bir adamdı ve bu yanını sadece onunla birlikteyken ortaya çıkarıyordu.

Bu zor seçim Amara’nın sırtmasına neden oldu. “İkisi de.”

Kulağına yumuşak bir öpücük kondururken, “Pis kız,” diye homurdandı. Bir an sonra Dante onun bacağına daha yukarı kaldırdı, tüm odanın göreceği şekilde ve kocasının bakışları karşısında tüm müstehcenliğiyle sergiledi. Dilini kadınlığının üzerinden yukarı doğru kaydırды.

Hafifçe yalayan bir dil darbesiydi. Amara dudağını ısırırdı. Aynı hareketi tekrar ettiğinde Amara inledi. Bir kez daha yaladığında ise Amara’nın göğsü kabardı. Tekrar yaladı ve Amara’nın gözleri kapandı.

Başparmakları uyluklarında sert daireler çiziyor, her küçük daireyle birlikte Amara biraz daha gerilip sıkılaşıyordu. Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Dante ağırdan alıyor, kasıtlı olarak yavaş hareket ediyordu. Amara’nın tenini dişlerinin arasına alıp nazikçe ısırırdı. O sinir yumağı zaten bütün vücu-

dunu olduğundan daha da erojen hale getirdiği için dudaklarından engel olamadığı uzun bir inilti kaçtı.

Dante uyluklarına ısırıklar ve öpücükler kondurarak yavaşça ıslanmış merkezine doğru ilerledi. Ateşli bakışlarını Amara'nın gözlerinden ayırmadan arzusunu daha da ateşlerken kadınlığını araladı.

Amara'nın gözleri yuvalarında döndü, kadınlığından taşan ıslaklığı hissederken masanın kenarını sıkıca kavradı. Dante'nin bir silah olarak kategorize edilmesi gereken ağzı, kadınlığının üzerine kapandı. Her yalayışında, içine her itişinde, dilinin her yuvarlanışında hissedebileceği beceri ve arzuyla onu yedi. Klitorisini ağzına alıp emdiğinde tepki olarak Amara'mn bacaklarındaki güç çekildi, dizleri büküldü. Dengesini koruyabilmek için Dante'nin saçlarını kavradı, kendi saçları ise sırtından aşağı döküldü.

Saçlarını tuttuğu anda Dante'nin dili içine dalıp Amara'ya çığlık attırdı. Dilini içine sokup çıkararak onu tadıyor, susuzluğunu gideren bir adam gibi onunla ziyafet çekiyordu. Amara onun saçlarını daha da sıkı kavrarken başını arkaya attı. Kadınlığından yükselen zevk bütün bedenine yayılınca yüksek sesle mırıldandı ve uzuvlarına ulaştığında tutunmak için kolunu arkaya uzattı.

Bu, Dante'nin onu masanın üzerinde yediği özel anlardan biriydi. Aklına gelebilecek her yerde milyarlarca kez yapmıştı ama nedense bu masa, babasına zihinsel bir '*siktir git*' demekten hoşlandığı özel günler için ayrılmıştı.

"Dante," diye inledi Amara. Vücudu gittikçe yükseliyor, kayganlaşan kadınlığı adamın ağzına sürtünüyordu. Dante'nin elleri kalçalarını daha sıkı kavradı ve onu tamamen kendi gücüyle dik tutması Amara'yı iyice tahrik etti. Kutsal seks tanrıları, bu adam böyle şeyler yaptığında aklını yitireceği kadar ateşli oluyordu.

BİRLİKÇİ

Çalışma odasını dolduran seslerin keskinleşmesi Amara'nın içindeki arzuyu derinleştiriyordu. Titremeye başlamış, neredeyse sınıra ulaşmıştı. Dante'nin dili klitorisinin etrafında kıvrılıyor, tekrar içine dalıyor ve yeniden kıvrılıyordu. Arzusunun kokusu havayı dolduruyordu. Tam bacaklarının gevşediğini, vücudunun gerildiğini hissettiği anda adam geri çekildi.

Amara onun başka bir şey yapıp yapmayacağını görmek için bir saniye bekledi ama Dante arkasında diz çökmüş şekilde öylece oturuyor, büyük eliyle bacağına hâlâ havada tutuyordu. Arkasına baktığında onun sırttığını gördü. Yaşadığı hayal kırıklığı dudaklarından keskin bir "Ne?" çıkmasına neden oldu.

"Bugün, babama senin içine koyacağımı söylediğim bebeğin ilk doğum günü," dedi sırtarak. Ah, işte özel masa anının sebebi buydu. Kendini büyük bir aşk yaşayan genç bir kız gibi hissederek kıkırdadı.

Dante onu bir kez daha yiyip bitirmeye başladığında o kadar saldırgandı ki, Amara hızla zirveye ulaştı.

"Dayanamayacağım," diye uyardı onu. Karnının alt kısmında tanıdık bir sıcaklığın başladığını ve bu sıcaklığın göğüslerine, boynuna, yüzüne yayılıp yanaklarının kızardığını hissediyordu.

Sert saldırısını sürdürürken, "Ağzıma boşal," diye emretti Dante.

Amara, parmakları adamın saçlarını sıkıca kavramış halde saniyeler içinde boşaldı. Kanındaki ateşin şiddetiyle bedeni titriyordu. Nefes nefese kalarak masanın üzerine yığıldığında Dante'nin ayağa kalktığını hissetti.

O daha nefesini toparlayamadan, Dante onun hamilelikte oluşan izlerle çatlaklarının üzerinden karnını kavrayarak kollarına alıp onu odanın diğer ucuna taşıdı.

Arkadaşları geldiğinde her zaman oturdukları kanepeye oturdu. Amara'nın kalçalarını kavradı ve dengesini sağlama-sına bile fırsat vermeden sertliğinin üzerine oturttu.

Amara kısık sesli bir çığlık atıp tutunacak bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı. Bacakları Dante'nin bacaklarının üzerinden sarkarken sırtını onun göğsüne yaslayarak bir koluyla kanepenin arkasına tutunmaya çalıştı. Dante onun içinde kıpırdamadan duruyor, içindeki varlığına alışmasını bekliyordu. Elleri hamilelikten beri daha da genişlemiş olan kalçalarındaydı. Amara ayağını aşağı uzattı, parmaklarıyla zeminden destek aldı ve en sonunda Dante'nin saldırmak istediği ritmi kaldırabileceğini hissetti.

Kulak memesini dudaklarının arasına alıp dişleriyle çekiştirdiğinde Amara'nın nefesi kesildi. Zaten orgazmın eşiğinde olan vücudu kontrolünden çıkarak çılgınca kıvranmaya başladı. İçindeki doluluk onun hemen hareket etmesi için yalvarıyordu.

Adamın dudakları boynunu ele geçirdiğinde başını geriye atıp, "Dante," diye inledi. Boynunu öpüyor, hafifçe ısıtıyor ve dudaklarıyla okşayarak tadına bakıyordu. Kulağının hemen altındaki o nokta, Amara için adeta bir haz galaksisiydi. Tam o bu hazzın içine yuvarlanırken Dante biraz geri çekildi.

Kızgınlık ve hayal kırıklığı içinde, "Oyun oynamayı bırak, Dante," diye hırladı. Başını çevirip ona ters ters baktı. Dante tekrar eğildi, boynunu öperken elleri dolgun memelerine uzandı. Onları tamamen avuçlarının içine aldı ve çoktan sertleşen meme uçlarını sıkıp çekiştirmeye başladı. Amara bu yoğun his karşısında haykırdı, öfkesini hızla unutup yeniden uçuğun kenarına ulaşmıştı. Dante tekrar durduğunda hâlâ emzirdiği için meme uçlarından bir damla süt süzülüyordu.

Artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştı.

Fakat o daha bir şey söyleyemedi, Dante onun sağ ba-

BİRLİKÇİ

cağını dizinden tutup kaldırarak kanepenin üzerine koydu ve diğer bacağını da genişçe açtı. Kalçalarını biraz daha öne çekip kendinden uzaklaştırdı, ardından ritmine uyabilmesi için gövdesini öne doğru eğmesini sağladı. Bir bacağını güçlü ön kolunun üzerine alarak sabitlerken diğer eliyle de kalçasını sarıp onu tamamen hareketsiz bıraktı.

Aleti içinde zonklarken, “Bu gece,” dedi kelimeleri heceleyerek. “Seni bir haftalık becereceğim. Seni o kadar çok boşaltacağım ki, içinde benim olmamamın nasıl bir şey olduğunu unutacaksın.”

Duyduklarıyla Amara’nın kasları adamın aletinin etrafında kenetlendi. Vücudu yeniden ısındı ve bir kolunu adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. “Beni nasıl istersen öyle al. Tamamen seninim.”

Göğsünden gelen boğuk bir sesle Dante onu kalçalarından tutup yukarı çekti ve içinden tamamen çıktı.

“Dante,” diye yalvardı Amara. Ona ihtiyacı vardı, yoksa patlayacaktı.

“Siktir, Amara,” dedi Dante homurdanarak. Ardından yavaşça, işkenceden farksız şekilde santim santim içine girmeye başladı.

Amara kalçalarını oynatarak daha hızlı girmesini sağlamaya çalıştı ama Dante onu hareketsiz tutup dayanılmaz derecede yavaş ilerledi. Onu içine alırken kasları titriyor, aletini bir eldiven gibi sarıyordu. Daha hızlı gitmesi için onu teşvik etmeye çalıştı. Ancak Dante zonklayan aletini içine itip hareketsizce durdu.

“Kıpırda, Dante,” diye mırıldandı Amara. Kalçalarını hareket etmeye çalışmaktan kasılmıştı. Dante yine de hareketsiz kaldı, sadece dizini kolunun üzerinde biraz kaydırıp parmağını klitorisine uzattı. Parmağını o küçük kas yumağına bastırarak ovuşturduğunda Amara haykırdı. O kadar dolu ve o kadar

hassas hissediyordu ki, başparmağının tek bir darbesi onu tamamen bitirdi. Başını arkaya atıp Dante'nin omzuna bıraktı. Sırtı yay gibi büküldü, kapalı gözlerinin ardındaki yıldızlar tüm bedenini sarsacak güçte bir orgazmı patladı. Dante'nin ağzı yandan uzanarak meme ucuna kapanmasıyla Amara'nın duvarları aletin etrafında çırpındı.

Tam orgazmın ortasındayken Dante geri çekilip tekrar sertçe ittiğinde Amara'nın yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu. Orgazmı bitmeden kalçalarını hızla hareket ettirmeye, parmağıyla klitorisini ovuşturmaya devam etti. Arkasındayken bulduğu aç her itişinde daha derine girmesini sağlıyordu. Amara'nın göğsü inip kalkıyor, dudaklarından dökülen adı, çığlıkları, iniltileriyle soluksuz iç çekişleri birbirine karışıyordu. Parmakları kanepeye tutunmaya çalıştı ama başaramadı. Bir elini Dante'nin kalçasını kavrayan elinin üzerine sardı, tırnaklarını adamın tenine sapladı. İtişleri hızlandıkça altındaki sıcak kasların gerilişini hissediyordu. Dante daha da hızlanırken kalçalarının hareketi onu tamamen açmıştı. O kadar hızlı ve seri şekilde içine girip çıkıyordu ki, Amara nefes alacak fırsatı bile bulamadı. Bedeni o boşalmak üzere halinde asılı kalmış gibiydi.

Bir an sonra Dante meme ucunun yanını sertçe ısırdı, aynı anda hızla en derinine kadar girdi. "Siktir, sen benimsin. Tamamen benimsin. Kraliçem, benim pis kızım, sen sadece benimsin," dedi boğuk sesiyle sertçe mırıldanarak. Amara nefes nefese kaldı, bacakları tamamen gevşedi.

Dante içinden çıkıp hemen onu çevirdi, hiç ağırlığı yokmuşçasına onu kollarına aldı. Bacaklarını iki yanında açarak kucağına oturtuktan sonra tekrar içine girdi.

"Sür beni, kraliçem. Bana bu lanet tahtta oturmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

Bu Amara'yı daha da tahrik etti. Elini adamın saçlarına

götürüp başını yukarı kaldırdı ve açgözlü bir öptükle dudaklarına kapandı. Kalçalarını adamın sevdiği o kıvrak hareketlerle sallamaya başladı. Bedeni tamamen gevşemişti ama onun kolları arasında tam anlamıyla güvendeydi. Onun istediği her şeyi yapacak, onu istediği gibi yönlendirmesine izin verecek ve onun ritmine uyarak birlikte yeni bir zirveye çıkacaktı.

Dante'nin elleri memelerini kavramış, damlayan sütlerle aldırmadan meme uçlarını çekiştiriyordu. Ağızları birbirine karışıp dilleri birbirine dolandı ve sarsıntılı hareketlerle boşalmadan bir saniye önce adamın içinde seğirdiğini hissetti. İçine akan tohumunun sıcaklığı Amara'nın son orgazmını da tetikledi. Dante'nin ağzına doğru inerken duvarları aletin etrafına sıkıca kapandı ve onu tamamen içine çekmek için kasıldı. Her ikisi de boşalıp kasılmaları dindiğinde, Dante kollarını Amara'ya sardı ve başını geriye çekerek alınlarını birbirine yasladı.

Gözlerini açıp kısa bir süre birbirlerine baktılar, ardından aynı anda yüzlerine yumuşak birer gülümseme yayıldı.

Üzerine tamamen yığılmış halde, "Çok ateşliydi," dedi Amara.

"Evet," diye onayladı Dante. Hâlâ içinden çıkmamıştı, sert nefesler alıyordu.

Biraz nefeslerini toparlayabildiğinde tekrar konuştu. "Yaptığımız bebeklerin ilk doğum günü kutlu olsun."

Amara onun dudaklarını tekrar öptü. "Şimdiden dünyanın en iyi babası olduğunu biliyor musun?"

"Öyle miyim?"

"Hı-hı."

Dante ona ciddiyetle baktı. "Daha fazlasını istiyor musun?"

“Daha fazla seks mi? Her zaman.”

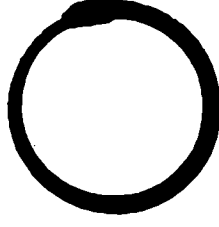
Adam güldü ve başparmağını ıslak meme ucuna sürttü. “Bebekleri kastetmiştim.”

Sorusu karşısında Amara’nın kalbi durdu. Geri çekilip gözlerinin içine baktı ve söylediğinde samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı. “Bilmiyorum. Emin değilim ama eğer olursa...” Omuz silkti. “İtiraz etmem.”

Dante neşeli bir kükremeye onu tekrar kendine çekti. “O zaman pratik yapmaya devam etmemiz gerekecek.”

Ardından onu kanepeye yatırdı. Yıllardır süregelen bir pratikle onu güldürdü ve Amara’ya aralarındaki fiziksel bağın neden onlar için asla sorun olmayacağını kanıtladı.

BÖLÜM YIRMİ BEŞ

Zephyr, Tenebrae

Kocası tahrik olmuştu.

Zephyr malikâneye gelir gelmez bu hale gelmişti. Tempest'ı kucağına alıp öptüğünden beri tam olarak böyleydi. En çok da saçlarındaki eski mavilerin arasına yeni pembeler eklediğini gördüğünden beri...

Parti dağılmaya başladığında elini tutup onu kalabalıktan uzaklaştırmış, daha önceki ziyaretlerinden birinde keşfettiği küçük açıklığa götürmek için yamaçtan aşağı indirmişti. Zephyr oranın boş olacağını biliyordu. Misafirler gitmişti, evdekilerin çoğu da yorgunluktan yataklarına çekilmişti. Adam onu takip etmişti. Elbette ederd, Zephyr'in onu hızlı bir sevişme için götürdüğünü sandığından sertleşmiş halde peşine düşmüştü. Gerçekten bunun için de götürüyordu ama asıl sebebi başkaydı. Ona söylemesi gerekiyordu ve insanlardan uzakta, başka bir evin duvarları içinde olmaktansa onlara evi hatırlatan bir yerde olmak istiyordu.

Fakat Alpha daha önce tahrik olmuşsa bile şimdi hem sersemlemiş hem de azmıştı.

Küçük açıklıkta karşı karşıya durduklarında Zephyr'in nefesi boğazında takılı kalmış, kulakları uğuldamaya başlamıştı. Kelimeler aralarındaki boşlukta asılı kaldı. Alpha hiç kıpırdamadan duruyordu. Neredeyse altın rengi olan o tek gözü, bakışıyla onunkileri delip geçiyordu. Adını koyamadığı bir

şeyle ağırlaşmış bakışı Zephyr'i baştan aşağı soyuyordu. Bu hali kadını daha da tahrik ediyordu. Yutkundu, dilinin ucuyla dudaklarını ıslatarak tekrar mırıldandı. "Hamileyim."

Gözünü kırptırdı.

Zephyr bekledi.

Alpha tekrar göz kırptı.

Zephyr yutkundu.

Ona söylemek konusunda gergindi, hatta kısa bir an için ona şu tebrik kartlarından biriyle haber vermeyi bile düşünmüştü. Ancak Alpha kartı ona verip okumasını söylerdi, bu da amacını boşa çıkarırdı.

Uzun dakikalar geçip de adam normalde olduğundan bile daha fazla göz kırpmaktan başka bir şey yapmayınca, midesinin bulandığını hissetti. Omuzlarını dikleştirdi. Geri çekilmeliydi. Muhtemelen uzaklaşmalı, ona bunu tek başına düşünmesi için zaman vermeliydi. *Evet*. Tıpkı onun dondurmaya sarılması gibi, belki Alpha'nın büyük haberlerle baş etme şekli de gözünü kırpmaktı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Eh... zaten daha önce hiç hamile de kalmamıştı.

Kendi kendine başını sallayarak bir adım geri attığı anda, adam kollarını sıkıca kavrayıp onu olduğu yere sabitledi. *Pekâlâ*. Geri çekilmek yoktu.

Zephyr daha fazla panikleyemeden Alpha onu kollarından tutup havaya kaldırdı -ki bunu yaptığı her seferinde aşırı tahrik olurdu- ve birkaç adım gerisindeki yüksek bir kayanın üzerine bıraktı. Onu kenara oturur halde bırakırken kendisi aşağıdan onun yüzüne baktı. Uzun ve sıcak parmakları, Zephyr'in kollarına mengene gibi dolanmıştı. Misk kokusu etrafını sarıyordu, dağılmakta olan partinin sesleri uzaktan bir uğultu halinde onlara ulaşıyordu. Parti alanının loş ışığıyla ay ışığı birbirine karışıp etraflarına yumuşak, samimi bir parıltı yayıyordu.

BİRLİKÇİ

Kalbi hızla çarparken gözlerini ondan ayırmadı. Kendine onun büyük şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Şu an yaşadıkları sadece bundan ibaretti. Alpha öğrendiği bilgiyi işliyordu. Keşke işlemcisini biraz hızlandırabilseydi.

Elleri yavaşça kollarındaki tutuşunu gevşetti. Önce dirseklerinden bileklerine indi, ardından beline yerleşti. Zephyr'in gözlerine kilitlenmiş olan açık kahverengi, neredeyse altın rengi tek gözü bunca zaman sonra bile yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmeden hâlâ nefesini kesiyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Uzun boyu sayesinde gövdesi, Zephyr'in bacaklarının arasına girdi. Sığabilmesi için kadın bacaklarını açıp ayaklarını adamın uyluklarına dayadı. Bu pozisyondayken Alpha'nın yüzü onun karnıyla aynı hizadaydı. Elbisesini yukarı iterek göğsünün altında topladı, göbeğini ve çiçekli iç çamaşırını delici tek gözünün önünde açığa çıkardı.

Zephyr'in adamın bir sonraki adımında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Alpha'nın yüzüne bakıp da hiç kırpmadığı tek gözünü karnına diktiğini gördükçe beklentisi hızla artıyordu. Karnının açığa çıkması hâlâ onu tuhaf hissettiriyordu. Kusursuz bir karnı yoktu ve kocası şu an sadece oraya bakıyordu ama sonra kendine onun kim olduğunu hatırlattı.

O onun Alessandro'suydu, Alpha'sıydı... on yıl önce onu seven delikanlıydı, şimdi de seven adamdı.

Öne doğru eğilip göbek deliğinin hemen altına yumuşacık öpücükler kondurdu.

Zephyr'in kalbi durdu, gözleri kapanırken içi sıcacık şefkatle doldu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Alpha'nın dudakları tekrar tenine değdiğinde gözlerini açıp adamın topuz yaptığı siyah saçlarını gördü. Aynı noktaya yumuşak öpücükler kondurarak kafasındaki tüm küçük şüp-

heleri yerle bir etti. Dudaklarının yumuşak teninde gezinmesi ihtiyacı olan tek tepkiydi.

“Kocacı...”

Daha konuşmaya yeni başlamışken, “Şşt,” diye susturdu Alpha. Ağzı karnından hiç ayrılmadı, elleri neredeyse saygıyla belinin yanlarını tutuyordu.

Başını eğdiğinde Alpha’nın gözünün kapalı olduğunu gördü, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi yüzünde büyük bir huzur ifadesi vardı. Sebepsiz yere gözleri doldu, elini adamın başının üzerinden kaydırarak ensesini kavradı. Küçük avucunun içinde hissetmeyi sevdiği kafatasını sardı. Yumuşak saçları, onu hâlâ büyüleyen bir şekilde parmaklarının arasından kaydı.

Dakikalar boyunca hiç konuşmadan, kıpırdamadan öylece kaldılar. Adamın başı kadının karnına yaslanmış, göbek çevresine öpücükler kondururken kadın elini adamın başının üzerinde tuttu. Alpha’ya bakıp onun kabullenişini, sessiz sevinçini, birlikte yarattıkları şeyi kelimeler olmadan kutlamasını izledi. Etraftaki tek ses nefes alış verişleriydi.

Ne kadar olduğunu bile bilmediği bir süre sonra Alpha sonunda başını kaldırdı. Bakışlarını birbirine kilitlemek için başını geriye eğdiğinde gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. Bir eliyle Zephyr’in yüzünü aşağı çekerek alınlarını birbirine yasladı. Onun sıcak nefesini yüzünde hissedince kocasının ensesindeki kavrayışını sıkılaştırdı. Sadece nefes almasına, ihtiyacı olan her şeyi ruhundan almasına, zihninin labirentinde dolaşan tüm düşünceleri sakinleştirmesine izin verdi.

Bir saniye sonra Alpha ayağa kalkarak Zephyr’in şaşkınlıkla başını geriye doğru eğmesine neden oldu. Bacaklarını adamın beline doladı. Alpha karısının saçlarını sıkıca kavradı, dişleri birbirine çarptı ve diliyle ağzını aralayıp sert, neredeyse morluklar bırakacak bir öpücükle dudaklarına kapandı. Az önceki

yumuşaklık rafa kalkmış, yerini içindeki yoğunluğa bırakmıştı. Zephyr ani bir şaşkınlıkla adamın omuzlarını kavrayıp içgüdüsel olarak onu daha yakına çekti. Bacaklarını adamın beline doladı, altındaki kaya serindi ama önündeki adamın vücudu sıcacıktı. Ağzı onun vahşi öpücüğüne teslim olmuştu.

Bir an sonra öpüşmeleri, tıpkı kocası gibi bir karmaşaya dönüştü.

Alpha ağzını tekrar tekrar yağmalayıp dudaklarıyla ziyafet çekerken dillerini birbirine doluyordu. Aralarındaki elektrik onu nefessiz bırakıyor, kalbinin her zamanki gibi çarpmasına neden oluyordu. Aynı anda diğer eli, yumuşacık bir şefkatle karnının üzerinde duruyordu. Avucu, pelvik kemiğinin hemen üzerindeki bölgeyi tamamen sarıyor, başparmağı teninin üzerinde sakın sakın geziniyordu. Sanki onu bağladığı bir ipin ucundaymış gibi öpmeye devam etti, karnındaki eli dünyadaki tüm zamana sahipmişçesine huzurluydu.

Zephyr bazen bu adamın onu nasıl böyle allak bullak edebildiğini aklına sığdıramıyordu. Fakat adam öpüşmeyi biliyordu.

Dudakları ıslak bir sesle birbirinden ayrıldı. Adam geri çekilip gözünde gecenin başından beri hissettiği duyguyla ona baktı.

“Gökkuşağı,” diye fısıldadı. Zephyr’in nefesi kesildi, karnında kelekler kanat çırttı. Tanrım, onun lakabını söyleme şekline bayılıyordu.

“Alessandro.” Düşüncelerinden sıyrılırken kanın dudaklarına hücum ettiğini hissetti. Dudaklarının etrafındaki teni adamın sakallarına sürtünmekten tatlı tatlı karıncalanıyordu.

“Seks yapmanda sakınca var mı?”

Zephyr bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırıştırdı. Hemen ardından seks sırasında onu asla incitmemek için ne kadar dikkatli olduğunu hatırladı.

Kaşlarını kaldırarak bacaklarını onun etrafında sıktı çünkü gecenin sonuydu, çok sağlam bir kayanın üzerindeydi, ikisi de ateşler içinde yanıyordu ve ön sevişmeden farksız öpmüşlerdi. Üstelik bu haberi kutlamaları gerekiyordu. Dolayısıyla hiçbir yere gitmiyordu.

Alpha ona sert bir bakış attı ve bir santim bile yaklaşmadı.

Bazen onun gücünden nefret ediyordu. Dilini dudaklarında gezdirdi, onu tahrik ettiğini bilerek sertleşmiş meme uçlarını adamın göğsüne sürttü.

Alpha boğuk bir kükremeye bacaklarını belinden çözüp iç çamaşırını yırttı. Kumaş parçalandı, adamın güçlü ellerinin kurbanı oldu. Zephyr'in bacaklarını genişçe aralayarak onu tamamen geceye ve ateşli bakışlarına açtı. Aşağı eğildiğinde adamın onu merkezine kadar öpeceğini düşünüyordu ama yanılmıştı. Görünüşe göre, canavarı serbest bırakmıştı ve Alpha bir an bile tereddüt etmeden dudaklarını kadınlığına bastırdı. Dili çoktan içine dalmış, tadına bakıyordu. Zephyr'in ağzından yüksek sesli bir inilti döküldü. Devam etmesine izin vermek istese de bedeni ve ruhu içinde bulundukları durumun ne kadar kırılgan olduğunu farkındaydı. Şu anda onu her şeyden çok arzuluyor, ona her şeyden çok ihtiyaç duyuyordu.

Saçlarını kavrayıp başını yukarı çekti. Tek gözünün derinliklerine bakarak ona ne kadar ihtiyacı olduğunu kelimeler olmaksızın söyledi. Adam onun ağzına yaklaşarak dillerini birbirine doladı. Onun dilinden kendi tadına bakmak Zephyr'in arzusunu dayanılmaz bir noktaya taşıdı.

“Becer beni.” Geri çekilerek devam etmesi için ona geniş bir alan açtı. “Çok uzun zaman oldu ve amımın senin sikine ihtiya...”

Cümlesinin devamı adamın dudakları tarafından yutulurken parmakları da kadınlığına inmişti. Canını yakmak istemediği için önce bir, sonra iki parmağını birden içine sokarak hazır olup olmadığını kontrol ediyordu.

Dudaklarının arasından kısık sesli bir hırıltıyla, “Siktir, çok ıslaksın!” diye mırıldandı.

Zephyr gülümsedi. “Peki bu konuda ne yapacaksın, seksi şey?”

Kadının meydan okuması bardağı taşıran son damla oldu. Derin bir homurtuyla bacaklarını daha da açarak yukarı kaldırdı ve omuzlarının üzerine attı. Onu bu pozisyonu gerçekleştirebilmesine hazırladığı için Zephyr, pilates eğitmenine sessizce teşekkür etti. Alpha kollarını karısının iki yanına koydu. Hızlı nefesler alıp yıldızlara baktığı sırada, “Bana bak,” diye buyurdu Alpha.

Bakışlarını ağaçların üstünden indirip adamın gözlerine kilitledi. Alpha, kendini girişine hizaladığında Zephyr nefesini tutarak bekledi. Onun yavaşça, dikkatli şekilde içine gireceğini düşünmüştü. Yine yanılmıştı. Alpha derinden bir homurtuyla tek itişte köküne kadar içine gömüldü. Ani gerçekleşen bu *devasa* istila, dudaklarından yüksek sesli bir çığlık kopmasma ve boynuna sıkıca yapışmasına neden oldu.

Aleti içinde canlı bir varlık gibi titreşiyordu. Islaklığıyla çevrelenmişken Alpha’nın arzusunu bu kadar net hissetmek, hiç olmadığı kadar uyarılmasını sağlıyordu. Muhtemelen azgınlığı on katına çıkmıştı. Görünüşe göre, Alpha da onun düşüncelerine katılıyordu çünkü tümüyle içinden çekilip tek hamlede tekrar gömüldü. Bu pozisyondayken yakalanması zor o noktaya vurunca Zephyr’in sırtının bükülmesine ve memelerinin göğsüne çarpmasına neden oldu. O daha nefesini toparlayamadan içinden çıkıp tekrar girdi, tekrar tekrar aynı noktaya vurdu. Zephyr bu yoğun, çift taraflı hisleri bastırmak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı.

Alpha başparmağıyla Zephyr’in dudağını dişlerinin arasından çekip sert bir sesle mırıldandı. “Benim için bağır, Zephyr. Seni duymak istiyorum.”

Söyledikleri sıkıca kasılmasına neden oldu. Alpha keskin bir nefes alarak içine daha hızlı girip çıkmaya başladı. Zephyr'in inlemeleri, iç çekişleri daha da yükseldi. Elleri, uçup gitmemek için bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Alpha elbisesini aşağı çekince Zephyr başını geriye atıp ağaçlara baktı. Alpha açıkta kalan meme ucunu ısırdı, diliyle çevresini yalayarak emdi. Açıklıktaki tek ses onlardan geliyordu. İnlemeler, tıslamalar, homurtular, yüksek sesli nefesler, tenlerin birbirine çarpması... O kadar sıcak, o kadar tahrik ediciydi ki, Zephyr'in duvarlarının ona verdiği zevki hissedebiliyordu. Meme uçları tenine her sürtündüğünde içinden geçen zevki duyabiliyordu. Her içeri itip tekrar dışarı çektiğinde zevk titreşimlerinin bedenini sarstığını görebiliyordu.

Zephyr artık nefes nefese kalmıştı. Karşılıklı zevk, duyularına bedeninin taşıyabileceğinden fazla gelmeye başlamıştı. Gözleri hâlâ ağaçlardaydı, Alpha ise üzerine eğilmiş içinde hareket ediyordu. Terli ve misk kokulu o kocaman bedeni tüm gerçekliğiyle tamamen Zephyr'e aitti. Kasıklarının art arda onunkine çarpıyordu; bir eliyle Zephyr'in kalçasını çelik gibi kavrayıp onu yerinde tutarken ağzı memelerini emiyor, ısırıyor, kemiriyordu. Hızı arttıkça artıyor, hareketleri Zephyr'in hayal bile edemediği bir ivme kazanıyordu. Aniden, hiçbir uyarı olmadan kadının duvarları onun etrafında sertçe kenetlendi. Boğazından yüksek sesli bir çığlık kaçarken kapalı gözkapaklarının arkasında yıldızlar patladı, aşırı zevkten gözlerinden yaşlar süzüldü. Orgazm dalgaları bedenini sarsıyor, duvarları onun etrafında çırpındıkça Alpha hızını daha da artırıyordu. İkinci bir orgazm yükselmeye başlayıp tam da onun istediği gibi zihnini altüst etti.

Bedeni bir patlamayla daha sarsıldı. Çok fazlaydı. Bu kadar yoğun hisleri kaldıramazdı. Aşırı uyarılmaya daha fazla dayanamayacaktı. Alpha içine girip çıkmayı sürdürürken

BİRLİKÇİ

Zephyr sessiz bir çığlıkla ağzını açsa da hiçbir ses çıkmadı. Sonunda boğuk bir homurtuyla boşaldı, sıcak menisiyle kadının içini doldurdu. Bu da Zephyr'in duvarlarının bir kez daha istemsizce kasılmasına neden oldu.

Bir kez daha boşalamazdı, bundan sağ çıkamazdı. Başını çevirip koluna yaslayarak kasılmaların ve titremenin geçmesini bekledi ama geçmedi. Onun etrafında hâlâ kasılıyor, kenetleniyor ve onu son damlasına kadar sağlamaya çalışıyordu. Kolunu ısırdığında Alpha da onun memesini ısırdı. Bu da Zephyr'in içinde küçük, son bir patlamayı daha tetikledi. Gökyüzüne doğru süzülmesini engelleyen tek şey, bir cankurtaran halatı gibi sıkıca tutunduğu Alpha'ydı. Dakikalar sonra sonunda gözlerini açıp yıldızlara baktığında onun içinden çıkışını hissetti. Bu hisle dudaklarından bir inilti kaçtı, bacaklarını aşağı indirdi. Sonuna kadar kullanılmış bedeni sancıyordu ve yarın bunun etkilerini bedeninde hissedeceğini biliyordu. Bu çok hoşuna gitmişti.

Alpha kendini sırtüstü çimlere bırakıp onu da üzerine çekti. Bir elini başının üzerine koyarak gökyüzüne baktı.

Zephyr ağzından kaçacak bir inlemeyi daha bastırmak için dudağını ısırp yan döndü. Kadınlığındaki sızıyı belirgin şekilde hissediyordu. "Vay canına."

Alpha yavaşça başını ona çevirip hafifçe gülümsedi. "Sadece vay canına mı?"

Zephyr onun koluna vurdu. "Yıldızları gördüğümü söyleyebilirdim ama bu çok gerçekçi olurdu."

Yüzünün yara izi olmayan tarafıyla sırtıttığında Zephyr onun üzerine eğilip yara izlerine öpücükler kondurdu.

Alpha onun umduğu gibi genişçe gülümsemedi, sadece ona baktı. Dudaklarını onunkilere yumuşacık dokundurduktan sonra dikkatle gözlerine baktı. "Seni görüyorum, gökkuşağı."

“Ben de seni görüyorum,” dedi ona usulca.

Her şeyi unutup zihninin içinde kaybolan bir adamın, sevdiği kadının saf anıları tarafından evini bulmasından başka hiçbir şey bundan daha çok ‘oyunun sonu’ diye bağıramazdı. “Oyunun sonundayız,” diye düşüncelerini sesli dile getirdi. “Kimin aklına gelirdi, değil mi?”

Alpha usulca kıkırdayarak kadının kalçalarını bıraktı ve Zephyr’in parti için giydiği gömleğin altından tenine dokunmasına izin verdi. Elini sol uyluğundan aşağıya doğru hareket ettirip dizinin altındaki teni okşadı, ardından bacağını göğsüne doğru kaldırdı. Zephyr’i çok sevdiğini bildiği o hareketle çevirdi ve sırtüstü çimlere yatırdı. Diğer eli onu ezmek için bedenini yukarıda tuttu, aletini kadınlığına sürterek kendini onun girişine hizaladı.

“Ağrın var mı?”

Zephyr kızardı, oysa bu kadar çıplak ve samimi halde oldukları düşünüldüğünde bu gülünçtü. “Biraz.”

Alpha gülümsedi. Dudakları yumuşak, yavaş bir öpücükle onunkilere kapandı. Kirli sakalı tenine sürtündü. Dudaklarından çenesine, yanaklarından boynuna ve memelerine kadar her yerinin sakal yanığından kızaracağına emindi. Başka türlüünü de istemezdi. Alpha bu kez yavaşça, dikkatli bir şekilde içine girdi. Tek bacağının yukarıda olduğu bu açıyla düşündüğünden çok daha kolayca sonuna kadar içine girebilmişti. Büyüklüğünün onu şaşırtmaktan vazgeçeceğini hiç sanmıyordu.

Boynuna ısırıklar ve öpücükler kondururken, “Ah, çok iyi hissettiriyorsun,” diye mırıldandı.

“Öyle mi?”

Dudaklarını ısırarak, “Hı-hımm,” diye fısıldadı Zephyr nefes nefese. Alpha tekrar sertçe girmeden önce yavaşça çe-

kildi. Bu açının doğruca g noktasına vurmasını sağladığını fark edince Zephyr bir çığlık attı.

“Bunun için... ah,” dedi nefesi kesilirken. Kalçalarını yavaşça hareket ettirip geri çekilmiş, tekrar içeri girerek aynı noktaya çarpmıştı. “Aman Tanrım, muhtemelen bunun için, ah evet, pratik yaptın.”

Parmakları onun sırtına gömülürken Alpha çenesinin altını ısırды. “Pratik yapmak mükemmelleştirir.”

Teninin üzerinde homurdanan o boğuk sesiyle yeniden tahrik oldu. Gözlerini kapatıp kendini tamamen yaşadıkları ana bıraktı. Üzerinde ve içinde olan her şeyi hissediyordu. Alpha’nın ona duyduğu o devasa arzusunu, onu alma açlığıyla yanıp tutuşan aletin ihtiyacını, onu içine çekmek isteyen bedenini...

“Ama biz kusurları severiz, seksi şey.”

Alpha derinden bir iniltiyle karşılık verip kalçalarını biraz hızlandırdı ama hâlâ çok yavaştı. “Mükemmellik abartılıyor,” diye hatırlattı ona.

Kalçasını ona doğru iterek, “Aynen öyle,” diye mırıldandı Zephyr. “Bana yara izlerini ver.”

Alpha yüksek sesli bir iniltiyle kendini bıraktı ve içine öyle sert girdi ki Zephyr’in bir an için aklı başından gitti. Duvarları etrafına kenetlenmiş, onu hiç bırakmayacakmış gibi kavırıyordu. Geri çekilip tekrar içeri ittikçe hareketleri düzensizleşti. Yakaladığı aç, her itişinde bir çığlık daha atmasını sağlıyordu.

Alpha’nın arzusunun zirveye ulaştığını hissetti. Çenesini ısırarak içine girerken artık hareketleri daha vahşiydi. “Siktir, Zephyr. Yaklaştım.”

Onunla birlikte gelmesi gerektiğini bildiğinden bir eliyle saçlarını kavradı, ateşli bir öpücük için onu kendine çekti. Diğer elini klitorisine uzatıp hızla ovuşturdu. Onun ne yaptı-

ğını bilmenin Alpha'yı heyecanlandırıldığını içine girip çıkma şeklinden anlayabiliyordu ve bu his dayanabileceğinden daha fazlaydı. Alpha'nın dilinin etrafında boğulan bir çığlıkla, duvarları onun etrafında sarsıldı, bedeni çimlerin üzerinde hafifçe yükseldi. Sıcacık bir patlama bedeninin her yanına yayıldığı sırada, o küçük yumrunun üzerindeki parmağı durdu. Alpha'nın eli onunkinin yerini aldı, aynı noktaya parmağını bastırıp okşamaya devam etti. Uzayan orgazmıyla titreyerek kollarının arasında kıvrandı. Etrafındaki kasları sarsılarak kasılırken saçlarını daha sıkı kavradı ve onu tüm gücüyle öptü. Sıkışan duvarlarının kasılması Alpha'nın da zirveye ulaşmasını hızlandırdı. Göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle o da boşaldı. İçine son bir kez sonuna kadar girdi, ardından nefes nefese üzerine kapandı.

Zephyr kollarını ona doladığında, Alpha içinden çıkıp yana devrilirken zevkle inledi.

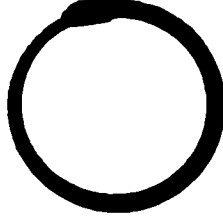
Nefeslerini düzenlemeye çalıştıkları sırada Zephyr gülümsüyordu. Pislik içindeydi, banyo yapması gerektiğini biliyordu ama mutluydu.

Zephyr mutluydu. Alpha mutluydu.

Uzun zaman sonra ikisi de mutluydular.

Şimdilik önemli olan tek şey buydu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Lyla, Tenebrae

Sekse ihtiyacı vardı. Seks hayatı boyunca bir travma silahı olmuşken böyle bir şey düşüneceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Fakat işler değişmişti. Seks artık zevkli, güçlü ve etkiliydi. Vücudu hem gerçek hem de mecazi anlamda yanıyordu.

Sanki parti sırasında eldivenli elinin sıcak dokunuşu, daha önce indirilmiş bir şalteri kaldırmış gibiydi. Saatler geçmişti ve bu açlık, içindeki bu delice açlık büyüyüp serpilerek kurdurmuş bir canavara dönüşmüştü. Teninde nabız gibi attığını hissettiği sıcaklık tüm bedeninde titreşiyor, her kalp atışıyla uyluklarının birleştiği yerde hararetle zonkluyordu. Memeleri rahatsız edici bir dolulukla ağırlaşmıştı, elbisenin sert meme uçlarına her sürtünüşü içini sızlatan kadınlığına bir zevk sarımsı gönderiyor ve erimiş lavlar karnının alt kısmında birikiyordu. En son ne zaman Dainn bir şey yapmadan bu kadar ıslandığını hatırlayamıyordu. En son ne zaman bu kadar boş, neredeyse aklını kaybetmiş hissettiğini hatırlayamıyordu. Doldurulmaya, alınmaya duyduğu ihtiyacın neredeyse canını yaktığı bir zamanı da anımsayamıyordu.

Resmen kızışmıştı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Lyla odasının kapısını kapatıp banyoya yöneldi. Kendini temizlemek ve bu sıcaktan kurtulmak için bir duş alması gerekiyordu.

Kapıyı arkasından sessizce kapatıp ışıkları kısıtığında lüks banyonun içine sıcak, loş bir parıltı yayıldı. Koyu kahverengi fayanslar ve granit lavabo tezgâhı bu yumuşak ışıktaki parlıyor, küvetin etrafındaki koyu granit çıkıntı sıcak avuçlarını serinletiyordu. Küvete bakınca yalnızken suyun altına girmeye çalıştığı zamanları hatırladı. Tek başına banyo yaptığı anıları pek hoş değildi, sadece Dainn'in onunla birlikte travmasını baştan yazmasıyla daha iyi hale gelmişti. Küvette olmayı ve mastürbasyonu nefret ettiği şeyler olmaktan çıkarmış, her ikisini de tahammül edilebilir kılmıştı.

Belki de artık bazı şeyleri kendi başına yeniden yazmanın zamanı gelmişti.

Küveti çabucak doldurdu, bunu tek başına yapacaksa aceleyle getirmek istemiyordu. Hayatında ilk kez mastürbasyon yapacakken zamana ihtiyacı vardı.

Boynunu iki yana kütletip, Dainn'in onun için hazırladığı banyo tuzlarını suya döktü. Geniş çıkıntının üzerinden küvete adım attı, ayak parmaklarının suya temas etmesinin ardından ayakları ve tüm vücudu suya daldı. Suyun içine gömülüp sıcaklık tenini karıncalandırırken dudaklarından bir nefes daha döküldü. Sıcaklığın teninde gezinişini, bacaklarının arasını hafifçe okşayışını, memelerinin etrafında dolanmaya başlayan suyu hissetti. Su, göğsüne kadar yükselip titreyen tenini sarmalarken Lyla bu duygunun içinde eridi. Başını küvetin kenarına dayadığında bedeninde dalgalanan su yavaşça duruldu.

Her şey *hislerden* ibaretti. Lyla baştan aşağı saf hislerden oluşuyordu.

Küvetin kenarlarını kavrayıp gözlerini kapatarak kendini bu hislerde boğulmaya bıraktı. Misket limonuyla misk kokusu baş döndürücü bir hisle birleşti, derin bir nefes aldığı anda içini doldurdu. Su, onun ellerinin yavaş, yumuşak ve pürüz-

BİRLİKÇİ

süz okşamaları gibi meme uçlarının üzerinde gezinerek kalçalarının arasında birikiyordu. Tüm vücudunda hissettiği ılık, sıcak akımlarla tahrik olmuş küçük yumrusunu kızdırıyordu. Ayak parmakları karıncalandı, duyusal hazzın tadını çıkarırken ayakları hafifçe kıvrıldı. Ağır nefes alışının sesi, küvetin kenarlarına çarpan suyun sesine karıştı. Devasa banyodaki tek ses buydu.

Ellerini küvetin kenarından çekip suya bıraktı. Suyun kaldırma kuvveti avuç içlerini belli belirsiz gıdıklarken gözlerini kapalı tuttu.

Yavaşça, çok yavaşça, ellerini sızlayan memelerinin üzerine kapatıp yumuşakça sıktı. İçinden geçen rahatlama ve zevkin ani birleşimiyle dudaklarından yüksek sesli bir inilti kaçtı. Sivrilten meme uçları avuçlarına sertçe çarptığında Leyla onları hoyratça ovuşturdu. İhtiyaç duyduğu rahatlamayı ararken boynuyla sırtı kavislendi. Dainn'in elleri memelerini hep sıkıca tutardı. Bazen şefkatle, bazen de tam bir sahiplenmeyle okşardı. Düşünceleri şimdi de bu sahiplenici tutuşa takılmıştı. İri, yanık elleriyle memelerini sıkışını, güçlü ve emin parmaklarıyla meme uçlarını çekiştirişini düşündü. Hareketleri zihnindeki görüntülerle aynı ritmi buldu. Meme uçlarını aynı yoğunlukla çekiştirdiğinde, saf elektrik akımı doğrudan kadınlığına ulaşarak duvarlarının kontrolsüzce kasılmasına neden oldu.

Kalbi hızla çarparken nefesi sıklaştı, odanın içindeki sesler ağırlaşp nefesleriyle inlemeleri birbirine karıştı. Lyla dudığını ısırarak kendini hayaline bıraktı.

Dainn de ısıırırdı. Memelerinin üst kısmından yakalayarak tenini dişlerinin arasına alırdı. Sertçe değil, tam olması gerektiği kadar bastırıp karnına alev salacak kadar hafifçe dişlerdi. Ardından dilini meme ucunun üzerinde gezdirirdi. Sırayla her iki memesine de aynısını yapardı. Parmakları zihniyle senkro-

nize bir şekilde hareket edip hassaslaşan memeleriyle oynadıkça uyarılmışlığı kadınlığında keskin bir ağrıya dönüşüyor, arzusu içini kemiriyordu.

Bir elini yavaşça ıslak teninde gezdirdi, karnına ulaştığında yumuşak teninde biraz oyalandı. O da aynı şekilde oyalandı. Nasırlı parmakları teninin üzerinde gezinirken sakalları hafifçe tenine sürtünürdü. Dişleri küçük ısırıklar bırakarak aşağı süzülürken diliyle de teninin her santimini tadardı. Tanrım, nasıl da oyalanırdı. Onu delirmiş, kıvranıp titreyen bir arzu yumağına çevirirdi. Kalça kemiklerini ısırırdı, uyluklarının üzerinde dişlerini gezdirir ve ancak bacaklarını aralarken dururdu.

Lyla bacaklarını açtı, kızgın tenine çarpan su kanında buhar gibi yükseldi.

Lyla bir elini uyluklarına kaydırırken diğeri hâlâ memesini çekiştiriyordu. Dainn iç bacaklarının yumuşak tenini seviyordu. Onu ısırmayı ve kızardığını görmeyi seviyordu. Dilinin küçük darbeleriyle yalamayı, dakikalarca onunla bu şekilde oynamayı seviyordu. O uyumsuz gözlerinde ne çok sıcaklık vardı. Dainn'in gözlerinde, Lyla'nın kanında, her yerde çok fazla ısı vardı.

Tenini okşarken nefes nefese kalmıştı. Tam ihtiyaç duyduğu yere değil, hemen yakına dokunuyordu. Oymuş gibi davranıyor, kendine onun işkence ettiği gibi eziyet ediyordu. Dainn oradaydı; tam orada, kafasının içindeydi.

Ağır nefesler alırken ağzı açıldı, en sonunda yavaşça kıvrımlarına dokunarak onları araladı. Dainn'in bunu yaparken ona nasıl baktığını zihninde görebiliyordu. Onu böyle gözlerinin önünde açtığında kendi göğsünün nasıl inip kalktığını, dudaklarını daldırıp tadına bakmadan önce gözlerinde yanan alevleri görebiliyordu.

Lyla yüksek sesle inledi, parmağı zonklayan küçük yum-

rusunu bulduğunda kalçaları yukarı kalktı. Vücuduna dalga dalga sıcaklık yayılıyor, kalbi tekliyor, kalp atışlarını kulaklarında duyuyor ve bütün bedeni titriyordu. O kadar hassastı ki, buna inanamıyordu.

Dudaklarını ısırarak gözlerini açtı.

O anda gözleri onun yoğun bakışlarına kilitlendi.

Olduğu yerde donakaldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Bir eli klitorisinin üzerinde, diğeri memesinde ve gözleri adamın üzerindeydi.

Hâlâ parti için giydiği koyu renk takım elbisesinin içinde küvetin kenarındaki çıkıntıya oturmuş, o yoğun bakışlarıyla onu izliyordu. Nefesi ağırlaşmıştı.

Ne zamandır onu izliyordu? Onun içeri girdiğini nasıl duymamıştı?

Umurunda değildi.

Dainn'in bakışları, suyun altında kalan bedeninin üzerinden ağır ağır süzüldü. Ellerinin olduğu yerde biraz oyalandıktan sonra tekrar gözlerine döndü.

Lyla'nın nefesi kesildi. Yeni ve daha keskin bir uyarılma dalgası onu baştan aşağı sarstı.

Dudaklarını yalayıp gözlerini ondan ayırmadan parmağını içine doğru itti. His, gözlerini neredeyse yeniden kapatmasına neden olacak kadar yoğundu. *Neredeyse*. Gözlerini onunkinden çekemezdi. Çekmek istemiyordu.

Çünkü o da Lyla'ya aç kalmış bir adamın en sevdiği tatlıya baktığı gibi bakıyordu.

Açlıktan ölüyordu.

İkinci bir parmak, birincisine katılarak içine girip çıkmaya başladı. Hiçbir zaman onun parmaklarının ulaştığı derinliğe ulaşamıyor, onun ustalığının getirdiği tatmini veremiyordu. Ancak o buradaydı ve Lyla, Dainn onu izlerken kendine dokunmanın baş döndürücü hazzını yaşıyordu. Birkaç ay önce

bunu asla yapamazdı. Şimdiyse tereddüdün gölgesi bile yoktu.

Elinin topuğunu sertçe tomurcuğuna bastırduğunda içinden derin bir inilti yükseldi, tam o anda Dainn takım elbisesinin ceketini çıkardı. Onun eldivenlerini çıkarışını, ceketle birlikte tezgâhın üzerine bırakışını yarı kısılmış gözlerle izledi. Sonra aynı şeyi kol düğmeleri için de yaptı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Yanıklarla kaplı ellerini, koyu tüyleriyle kaslı kollarındaki damarları ortaya çıkardı. Tekrar çıkıntıya oturup öne doğru eğildi, kaslı kollarının birini onun üzerinden küvetin karşı kenarına uzattı ve onu suyun içine hapsetti.

Lyla onun gözlerinin içine bakmak için başım geriye eğdi. Adam yaklaştıkça teninin ve kolonyasının karanlık, misk kokusu onu sarıyordu.

Lyla'mn nabzının boynunda attığı yeri öptü. Kalbi çırpınarak atmaya başladı.

Boynunu öperek çenesine kadar çıktıkça sakalı tenine sertçe sürtünüyordu. Tenini ısırıp emerek yalıyor, içindeki ateşi cehennem gibi bir yangına çeviriyor ve bu sırada Lyla'nın parmakları hâlâ klitorisini okşuyordu.

“Kanımda dolaşan bir ateşsin, *flamma*,” diye mırıldandı kulağına. O kısık, ölümcül sesi onu uçurumun kenarına getirdi. Lyla yüzünü onun omzuna çevirdi, gömleğinin üzerinden sert kaslarını ısırırken içinden taşan zevk dalgalarıyla titredi. Tüm bedeni sarsılıyordu ama daha fazlası için açlık duyuyordu. Kendini ne kadar okşarsa okşasın onun kadar doyuramıyor, asla onun verdiği zevke ulaşamıyordu.

Tenine doğru, “Dainn,” diye inledi. Bir anda eli tam oradaydı, onu tamamen avuçlamıştı. Lyla onun kaslı ön kolunun suyun altına dalmasını, gömleğinin kumaşının ıslanıp koluna yapışmasını izlerken nefes nefese kaldı.

Dainn, parmağını girişinde birkaç kez döndürdü. Onu tepede asılı tutup işkence eder gibi hafif hafif kışkırtıyor, Lyla zirveden inerken onunla oynuyordu. Ardından hiç çekinmeden iki parmağını birden içine itti. Kadının duvarları onu hızla kavradı. Parmaklarını ustaca, tekrar tekrar içine sokup çıkarırken Lyla'nın bedeni hızla yeniden zirveye tırmandı. Bedeni onun dokunuşuna doğru yay gibi gerildi. Dainn'in elleri sudan çıktığında Lyla'nın elleri ona uzanıp ensesini kavradı, yüzünü aşağı çekerek gömleğini daha da ıslattı.

Ağızları vahşi bir açlıkla çılgınca birbirine çarptı. Dainn'in parmakları hızlandı, elinin topuğu tomurcuğunun üzerine sertçe bastırdı. Çılgın parmaklarıyla senkronize bir şekilde dilini Lyla'nınkine dolayıp dudaklarını ısırıldı. Kalbi gümbürdeyerek çarpıyor, omurgasının dibinde biriken sıcaklık gittikçe sıkılaştıran bir düğüm halinde toplanıyordu. O ise hareket etmeye, dokunmaya ve öpmeye hiç ara vermiyordu. Lyla'nın göğsü hızla inip kalkıyor, su küvetin kenarlarından dışarı taşıyordu. Adam her zaman yaptığı ve hep yapacağı gibi onu sarıyor, içinde hareket ederken Lyla'nın nefesi kesiliyordu. Sonunda parmaklarını biraz daha içeri itip kıvırdı ve Lyla adamın dudaklarında boğulan bir çığlıkla paramparça oldu.

Dainn dudaklarını geri çekerken parmaklarını da içinden çıkardı. Lyla gözlerini açtığında bedeni gevşemişti ama doymamış halde ona bakıyordu. Dainn'in dudakları ıslanmış, göğsü ve karnı sıçrayan suyla sırlıklam olmuştu. Pantolonunun önü kendi ihtiyacının kanıtıyla gerilmişti.

Lyla, bakışlarındaki ateş karşısında gözlerini kırıştırdı. Dainn ayağa kalkıp ateşli gözlerini ondan ayırmadan ıslak gömleğini üzerinden sıyırdı ve bir kenara fırlattı. Musluğa doğru yürürken her ağır nefesiyle kaslarının hareketlenişini,

karın kaslarının her nefes alışında dalgalanışını izledi. Dainn kemerini çözüp pantolonunu da çıkardı, hiçbir şeyi saklamadan tüm *piercing*'leriyle birlikte karşısında durdu.

Siktir, onları özlemişti.

Onu utanmaz bir açlıkla izlerken kadınlığındaki o sıcak, derin kıpırtının yeniden ve daha güçlü bir şekilde uyarıldığını hissetti.

Lyla henüz tepki bile veremedi Dainn onu küvetten çıkarıp kollarına aldı, banyodan çıkararak yatağa taşıdı.

Onu yatağın üzerine bıraktığında gözlerinde yoğun bir kararlılık vardı. "Eller."

Bu kelime, bu emir Lyla'yı baştan aşağı ihtiyaçla doldurdu. Ellerini uzatıp adamın kemerini bileklerine dolamasmı izledi.

Onu yatak başlığına doğru çevirerek arkasına tırmandı, yüzünü boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Eliyle kavradığı memesini sahiplenici bir tutuşla sıktı. "Bir tane aldın ama bu gece cezalandırılacaksın, *flamma*. Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verdiğin için."

Lyla inledi. Buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı. Sert ereksiyonunu sırtında hissedebiliyordu, ellerinden biri aşağı inip onu cesurca kavrarken üzerlerindeki metal tenini öpüyordu.

Kanından ateş fişkırdı.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı tenine. "Kendi zevkini kendin aldığın için. Beni düşündün mü?"

"Evet."

"Benim için ne kadar da iyi bir kızsın, *flamma*."

Bu kelimeler onu daha da ateşledi.

Parmakları Lyla'nın kadınlığında gezindi; içine girip çıktı, ovaladı, okşadı... Onu yeniden zirveye yaklaştırdı. Ağır nefesler almaya başlamıştı. Göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri yuvalarında dönüyordu.

O anda Dainn durdu.

Lyla zirveden yuvarlanırken dudaklarından bir çığlık dö-küldü.

“Şşt,” diye susturdu onu. “Gürültü yapamazsın, *flamma*.” Parmakları yeniden harekete geçti. “Gürültü yaparsan biri gelebilir.” Bir parmağını içeri sokup boynunun yan tarafını ısırdı. “Ne görürler, biliyor musun? Değerli küçük misafirleriyle tanımadıkları bir yabancıyı. Seni becermem için yalvarırken görürler. Benim için dağıldığını, ihtiyaçtan eriyen halini görürler. Bunu istemezsin, değil mi?” Bedenindeki ısı tüm duyularını yakıp kavuruyordu. Üzerine yüklenen her his, onu yeni bir felcin eşiğine getiriyordu. İnlemesini bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Dainn onu tekrar sınıra kadar getirip durdu.

Lyla inledi ama bu kez sesini boğmak için dilini ısırdı.

Tekrar başladı ve tekrar durdu.

Tekrar ve tekrar...

Ta ki Dainn’in onu adlandırdığı şekilde; gözleri yaşlarla ıslanmış, aklı neredeyse zevkten uçmuş, sızlanan ve muhtaç bir karmaşa haline gelene kadar...

“Lütfen,” diye yalvardı. Hayal kırıklığı içinde hıçkırarak yalvardı. “Dainn, lütfen.”

“Kimi istiyorsun, *flamma*?”

“Seni. Sadece seni.”

“Peki başka biri sana dokunursa ne olur?”

“Onu öldürürsün.” Bu düşünce Lyla’yı daha da tahrik ediyordu.

“Şimdi söyle bana.”

Kadınlığı alevler içinde yanarken, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni çok seviyorum. Seni çok özledim. Lütfen beni tamamla, Dainn. Doldur beni. Lütfen. Ruhuma dokun.”

Söyledikleri adamın içinde bir şeyleri tetiklemiş olmalıydı

çünkü bildiği bir sonraki şey, öne doğru itilip yanağının şilteye dayandığıydı. Elleri önündeki kemerle bağlanmış, bacakları ayrılmış haldeyken Dainn tek hamlede içine gömülmüştü. Lyla çığlığını yatakta boğdu, içini doldurur doldurmaz boşalmıştı. *Piercing*'lerinin duvarlarına sürtünüşü eve dönmek gibiydi. Aleti o kadar derinindeydi ki, onun nerede bitip Dainn'in nerede başladığını ayırt edemiyordu.

Elleri Lyla'nın belini kavrayıp onu sabit tuttu ve yatağın içine sokarcasına sert, hızlı, acımasız vuruşlarla becerdi. Günlerce süren uzaklığı, ayrılığın özlemini birbirini ardına gelen sert darbelerle silip attı. Lyla hiç durmadan boşalmaya devam etti. Sıvılar içinde kalmış, aklını kaybetmiş, darmadağın bir enkaza dönüşene kadar Dainn onu becermeyi sürdürdü. Lyla saatler geçmiş gibi gelen bu vahşi tempodan sonra kendinden geçti.

Kendine geldiğinde Lyla yan yatmıştı, Dainn yine içindeydi. Sırtından sarılmıştı, sanki evini bulmuş gibi hiç hareket etmeden sadece içinde sabit duruyordu.

Lyla ona bakmak için başını çevirdi. "Sanırım beni özledin."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Özledim."

Bunun üzerine hem kadınlığı hem de kalbi sıkıştı.

Sanki bilmiyormuş gibi, "Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu. Belki de bilmiyordu.

Lyla yüzünü öne çevirip başını yastığa bıraktı. Dainn kaşık pozisyonunda arkasından sarılırken Lyla yaşanan her şeyi anlatmaya başladı. Günlerdir konuşmadığı kadar çok konuşuyordu, bu sırada Dainn hâlâ Lyla'nın kadınlığının, kalbinin ve ruhunun içinde hiç kıpırdamadan duruyordu.

Her şey değişmişti. O değişmişti. Hâlâ değişiyor, dönüşüyordu ama ilk kez bu onu korkutmuyordu. Sevdiği adamın kollarında, yalnız kalmasına asla izin vermeyen ve ruhuna dokunmayı hiç bırakmayan adamın kollarında yatarken Lyla bu değişimin sonunda kime dönüşeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

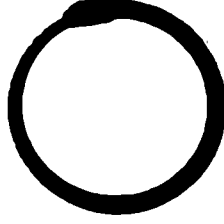
ÜÇÜNCÜ KISIM

OUROBOROS

“Derisini değiştiremeyen yılan ölmek zorundadır.”

- Friedrich Nietzsche

BÖLÜM YIRMİ YEDİ

Dante, Tenebræ

Vin ortadan kaybolmuştu.

Adamın hâlâ hayatta mı, yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu. Karısının iyiliği için ilkinin olmasını umuyordu ama bunun üzerine bahse girmezdi.

Dante çalışma odasında oturmuş, Vin tarafından gönderilen son mesajı okumak için telefonuna bakıyordu. Mesaj bilinmeyen bir numaradan, daha öncekileri göndermek için kullanıldığı hattan gelmişti. Dante'nin, Morana'dan izini sürmesini istediği ve nehirde bulduğu numaraydı. Metin tamamen rakamlardan oluşuyordu, eğer tanıdığı iki rakamı görmeseydi muhtemelen ikinci kez bakmazdı. 5057 ve 5705. Başka rakamlar da vardı. 7505, 7055, 0755, 0557 ve bunun gibi birçok sayı kombinasyonu yazılmıştı, üstelik hepsi kafa karıştırıcıydı.

“Bu bir oyun mu?”

Dante kanepede yanında oturan Xander'a baktı, çocuğun gözleri Dante'nin telefonunun ekranındaydı. Baktıkça çocuğa içi ısınıyordu. Bazı yönlerden ona Damian'ı çok hatırlatıyordu ama bir o kadar da farklıydı. Kardeşinden daha zekiye, kesinlikle Damian'ın hiç olmadığı kadar teknolojiye yatkındı. Xander, hamile olduğunu öğrendiğinden bu yana Zephyr'den ayrılmıyordu ancak kızların hepsi dışarı çıktıklarından beri çalışma odasında onunla oturuyordu. Hep birlikte Luna'yı

alışverişe götürmeye, kız kıza bir gün geçirip kaynaşmaya karar vermişlerdi. Ona yeni deneyimler yaşatmak istemişlerdi. Bir düzine güvenlik görevlisi de onlarla birlikte gitmişti.

Tristan dışarıda her zaman ne yapıyorsa onu yapıyordu. Alpha ise çardakta telefon görüşmeleri yapıyor ve ayrılmadan önce bir hafta kalacakları için üssündeki her şeyi koordine ediyordu.

Başlangıçta herkes prensesin ilk doğum günü partisine kadar bir hafta kalmaya karar vermişti ama Zephyr ertesi sabah herkese hamile olduğunu söyledikten sonra Amara bu güzel haberi kutlamak için biraz daha kalmaları konusunda ısrar etmişti. Morana bunun geri dönmelerinden önce Tristan ve Luna'nın birlikte daha fazla zaman geçirmeleri için iyi bir yol olacağını söylemişti. Luna bu ortamda yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Böylece geri dönmeden önce önlerinde bir haftaları daha olmuştu. Dante evin bu halini o kadar sevmişti ki, herkes gittiğinde bütün aileyi bir arada görmeyi özleyeceğini şimdiden biliyordu.

Herkes etrafa dağılmışken Xander onun gözetimindeydi, yanında oturuyor ve Tempest'la kendi tarzında oynuyordu. Çocuğun yerleşkede istediği gibi dolaşabilecek kadar rahat hissetmesi Dante'nin hoşuna gitmişti. Çocuk henüz küçük olmasına rağmen, Tempest'ın yanındayken Dante'nin ona güvenmesini sağlayan yumuşak bir tavrı vardı. Üstelik prenses de çocuktan hoşlanıyor, titrek bacaklarının üzerinde durmak için onun küçük bedenine tutunmaya çalışıyordu. Bu yaşta çoktan tek başına ayakta duruyor olmalıydı, bu yüzden Dante kızının gelişiminde olağandışı bir şey olmadığını umuyordu. Kayınvalidesi, ona bebeklerin bir şeyler yapmak için kendi zamanlarını belirlediklerini ve sonrasında işleri ağırdan alsalar bile endişelenmemeleri gerektiğine dair ona güvence vermişti. Dante gerçekten de öyle olmamasını umuyordu. Bir

BİRLİKÇİ

kızlarını kaybetmelerine neden olan olayın, diğerini de etkilemiş olabileceği düşüncesi bile kalbini ağırlaştırıyordu.

Tekrar ekrana bakarak, “Hiçbir fikrim yok,” dedi Dante yanındaki çocuğa. Bunu Morana’ya gösterip analiz ettirmesi gerekecekti.

“Bir tür şifreye benziyor.” Xander gözlüklerini burnuna doğru itti. Bir koluyla, onunla kendi bebek dilinde konuşan Tempest’ı tutuyordu. Zephyr’in de söylediği gibi kızı tam bir gevezeydi.

“Farklı dizilerin toplamı aynı sayıya ulaşıyor. Beş artı beş artı yedi. On yedi.”

Dante gözlerini kırptırarak ekrana bakınca çocuğun haklı olduğunu anladı. Xander parmağıyla ekranı işaret ediyordu.

Tüm sayıların toplamı on yediye ulaşıyordu. Neden on yedi? Bu sayının önemi neydi? Bir tür tarih miydi?

“Haklısın,” diye çocuğu övdü. “İyi yakaladın.”

Bundan sonra bir süre sessiz kaldılar. Dante diğer mesajlarını gözden geçirip kaçırdığı şeyleri yakalamaya çalışırken, Xander da Tempest’ın üzerine daha rahat tırmanabilmesi için halının üzerine oturdu. Lulu her zaman yaptığı gibi köşede uyukluyordu, artık iyice yaşlanmıştı ve enerji rezervleri eskisinden çok daha azdı. Dante onu küçük bir kedi yavrusuyken kucağına aldığı zamanı hatırlıyordu. O kadar küçüktü ki, avucunun içine sığıyordu. Zayıf miyavlamalarıyla kalbini kazanmış, onu kraliçesi için mükemmel bir kedi olduğuna ikna etmişti. Aynı miyavlamaların daha genç olan Amara’nın da kalbini erittiğini görmüştü. Amara onu bir saksı bitkisinin arkasında bulup kucağına aldığı anda o yumuşak miyavlaması yüzünü yumuşatmış, onunla usulca konuşmaya başlamıştı. Dante tam o anda Amara’nın bir gün o da isterse çocukların annesi olacağını ama onunla olmayacaksa hiç çocuk sahibi olmayacağını anlamıştı.

Hoşuna gitmeyecek kadar çabuk büyüyen bebeklerine bakarken Amara'nın ayık kafayla ve seks sonrası mutluluğuyla sarhoş olmadığı bir zamanda, Tempest'in bir kardeşi olması fikrine gerçekten hazır olmasını umuyordu. Ne kendisinin ne de Amara'nın sahip olamadıkları kardeş sevgisini kızlarının yaşayabilmesini istiyordu. Dante büyürken kardeşinden uzak tutulmuş, Amara ise bir bakıma hiç kardeş sevgisi görmemişti. Bu sevginin Tempest'in çocukluğunu değiştireceğine inanıyordu.

Elindeki telefon aniden çaldı. Çıkan ses Lulu'nun bir an için irkilmesine neden oldu, ardından camın kenarına kıvrılıp yeniden uyudu.

“Maroni,” diyerek cevapladı.

Rehabilitasyon merkezi müdürü Nellie hattın diğer ucundan, “Bay Maroni,” diye seslendi. “Dr. Amara'ya ulaşmaya çalıştım ama kimse cevap vermedi.”

Kızlar sinemadaydı, telefonları sessize alınmıştı. Güvenlik elemanı onu bilgilendirmişti.

“Şu anda meşgul,” dedi Dante. “Acil bir durum mu var?”

“Acil değil,” diye onu rahatlatmıştı Nellie. “Sadece bir kadın geldi. Ziyaretçi dosyasında adı olmadığı için girişine izin vermedim. Özellikle Lex'le ilgileniyordu.”

Bu oldukça sıra dışıydı. Dante, Xander'ın arkadaşı olan çocuk hakkında her şeyi biliyordu. Amara'nın ona karşı nasıl bir zaafı olduğunu, çocuğa bağlandığını biliyordu. “Bir isim verdi mi?”

Boğazını temizleyerek, “Mesele de bu,” dedi Nellie. “Kendisini Bayan Maroni olarak tanıttı.”

Dante kaşlarını çatmıştı. “Amara'yı mı taklit ediyordu?” Bu çok aptalcaydı.

“Hayır,” diye açıkladı Nellie. “Sizinle akraba olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemedim ama Dr. Maroni bana net talimatlar verdiği için ona daha sonra gelmesini söyledim.”

BİRLİKÇİ

Dante camdan dışarı bakarak düşündü. Hayatta olan ve Bayan Maroni adım kullanan tek kişi Amara'ydı. Ölen amcasının dul eşi Chiara, bir Mancini'ydi. Diğer akrabaların soyadları farklıydı. Chiara böyle bir pisliğe bulaşacak kadar kaypak biri olsa da amcası öldüğünden beri ortalıktan kaybolmuştu. Dante de ona sadık olan tüm adamları kovmuştu. Eğer bu gerçekten oysa, ne halt etmeye çalışıyordu?

Kimliğini doğrulamak ve gerçekten o olup olmadığını görmek için merkezdeki görüntüleri kontrol etmesi gerekecekti. Amara'nın biraz nefes almaya ihtiyacı vardı. Dante'nin ise şu anda yapacak daha iyi bir işi yoktu, bu yüzden kendisi kontrol etmeye karar verdi.

“Teşekkürler, Nellie. Bir saat içinde orada olup her şeyi kontrol ederim.”

Telefonu kapattıktan sonra küçük prensesini kucağına aldı. Xander ayağa kalktı, harika kayınvalidesi Zia'yı bulmaya giderken ona eşlik etti. O olmadan hem Amara hem de Dante nasıl ebeveynler olurdu hiç bilmiyordu. Tempest ve büyükannesi arasında bir bağ olduğunu, yaşlı kadının bebeğin üzerine titrediğini bildiği için kızlarını en ufak bir endişe duymadan bırakabilecekleri tek kişiydi.

Onu çardakta Alpha'yla çocuklar hakkında konuşurken buldu. Kardeşi adına mutluydu. Baba olmak hayatının en büyük lütuflarından biriydi. Bu yüzden kan bağı olsun olmasın tüm kardeşlerinin kendi yollarında bunu yaşamalarını, hayatlarının onunki kadar zenginleşmesini istiyordu. Üstelik Zephyr ve Alpha'yı tanıdığı için harika ebeveynler olacaklarından şimdiden emindi.

Onların geldiğini görünce Zia'nın yüzü bir gülümsemeyle buruştu. Dante daha gençken pürüzsüz olan gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşmişti.

Tempest'ı otomatik olarak onun kollarından alıp kalçasına yerleştirdi ve eve geri döndü.

“Rehabilitasyon merkezine gidiyorum,” dedi Dante. Alpha’nın orayı henüz görmediğini biliyordu. “Gelmek ister misin?”

Alpha doğruldu. “Elbette.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Xander. “Lex’le görüşürüm.”

O tuhaf taklitçinin ilgi odağı Lex olduğu için Dante çocuğun onlara eşlik etmesinde bir sorun görmedi. “Elbette.” Elini çocuğun omzuna koydu ve hep birlikte araçlarından birine doğru yürümeye başladılar.

Birkaç dakika sonra Xander arka koltukta kemerini takmış, Alpha da ön koltuğa kurulmuştu. Dante arabayı sürüp yokuş aşağı inerek şehre doğru yola çıktı. Rehabilitasyon merkezi -ya da Amara’nın deyimiyle New Haven- yarım saat uzaklıkta, şehrin kıyısındaydı. Amara kısa bir süre içinde bir şekilde bu yeri ayağa kaldırmayı başarmıştı. Bunu nasıl başardığını bile bilmiyordu. Hem yeni anne olmuştu hem onun yanında duruyordu hem de kendi kliniğiyle bu yeni girişimi bir arada yürütüyordu. Onu bunca yıldır tanıyordu ama içindeki güce hâlâ şaşıırıyordu. Ondan daha iyi bir partner hayal bile edemezdi.

Sessizliği bozarak, “Sen nasıl hissediyorsun?” diye sordu Dante. “Bebek haberi ve diğer şeyler konusunda?”

Alpha koltuğunda geriye yaslandı, o kadar iriydi ki geniş araçtaki tüm alanı kaplıyordu. “İyiyim,” dedi her zamanki boğuk sesiyle. “Ben ailemizi kurmaya hazırdım ve onun da kendini ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bebek için mutluyum.”

Dante bunu duyduğuna sevinerek başını salladı.

“Ona hediyeni nasıl verdin?” diye sordu arka koltuktan

gelen bir ses. Dante dikiz aynasına baktığında Xander'ın camdan dışarıyı izlediğini gördü.

“Ne hediyesi?” diye sordu Alpha. Yüzünün bir tarafındaki kalıcı kaş çatıklığı daha da belirginleşti. Ona bunları Hector denen o hasta herif yapmıştı. İyi ki ölmüştü. Alpha ona, Gölge Adam'ın acımasızca işkence ettikten sonra Hector'u öldürmüş olabileceğini söylemişti. Bir kez olsun gizemli adamla aynı fikirdeydi. Hector gibi bir pisliğe işkence edip öldüren herkes onun kitabında haklıydı. Gölge Adam'ın onunla ne derdi olduğunu bilmiyordu. Alpha'ya şifreli bir şekilde Hector'un oyuncağını kırdığını söylemişti ve bu bilgi Dante'yi meraklandırmıştı. Oyuncaktan kasti bir eşya mıydı, yoksa bir insan mıydı? Hector'un onu incitecek kadar değer verdiği biri var mıydı ki? O pisliğin insanlara zarar verme eğilimi göz önüne alındığında, Gölge Adam'm sevdiği birini de incitmiş olmasına hiç şaşırmazdı.

“Zephyr'e verdiğin hediyeden bahsediyorum,” diye açıkladı Xander. Söyledikleriyle onu şimdiki zamana geri getirmişti. “Bana, ona bebek yapan bir hediye verdiğini söyledi.”

Dante, Alpha'yla göz göze geldi. Kahkahasını yutarken yüzünde bir sırtış belirdi. Kardeşi onun yanında oturmuş, uygun kelimeleri bulmak için bocalıyordu.

Tristan'ı kızdırmaya bayılan yaramaz tarafı tetiklenince, “Bu harika bir soru, Xander. Ama bence bunu Tristan'a sormalısın. Sana en iyi o açıklayabilir,” dedi Dante.

“Ama o Morana'ya hediyesini vermedi ki,” diye karşılık verdi çocuk.

“Eminim vermiştir,” dedi Dante kıkırdayarak. Eğer onları kirli şeyler yapmadan önce ya da yaptıktan sonra kaç kez gördüğünü sayacak olsa, on ele ihtiyacı olurdu. İkisi adına gerçekten mutluydu. İkisi de mutlu bir ilişkiyi ve harika bir seks hak ediyordu. Fakat henüz ilk zamanlarındayken, o iki-

sinin her fırsatta birbirlerine yapışmaları Dante'ye hâlâ çok komik geliyordu.

“Ama Morana'nın karnında bir bebek yok.”

Tristan onu öldürecek olsa da yapacak bir şey yoktu. “Onunla bu konuda konuştuğunda, belki de doğru şekilde yapmasını önerirsin. Hediyeği düzgünce veremiyor olabilir.”

Alpha yan koltukta homurdanınca Dante tekrar güldü. Xander bir gün büyüüp bu konuşmayı hatırladığında, Dante'nin en komik amcası ve dolayısıyla en iyisi olduğunu düşünecekti. Her şey gelecek planlaması ve çocuk kayırmacılığına yatırım yapmakla ilgiliydi.

Merkezin kapılarına ulaştıklarında, yan taraftaki korumalar Dante'nin arabası için kapıları açtılar. Nellie girişte onları bekliyordu.

Dante arabayı park etti ve hep birlikte inerek ana binaya doğru yürüdüler. Alpha etrafına bakınıp çevreyi inceliyordu, Xander ise bir şey arıyormuş gibi etrafını tarıyordu.

Her şeyin bir sırası vardı. “Nellie,” diye selamladı becerikli kadını. “Bu Xander, Lex'in arkadaşı.”

Kadın gülümsedi. “Hakkında çok şey duydum. Yanına gelmesi için hemen Lex'i çağırayım. Seni gördüğüne çok sevinecek!”

Nellie çalışanlardan birine işaret ederek Lex'i bulup getirmesini istedi. Bu arada Dante de Alpha'yı tanıştırdı. İkisi derhal mekânın işleyişi, işlerin nasıl yürütüldüğü ve benzeri konularda sohbete başladı. Dante başını kaldırıp üzerindeki kamerayı işaret ederek güvenlik görevlilerinden birine işaret verdi.

“Bana son on iki saatin görüntülerini getirin,” diye talimat verdi.

“Emredersiniz, efendim.”

Güvenlik görevlisi görüntüleri almak için gözetleme oda-

sına girdiğinde, bir çocuk yanlarına doğru koşmaya başlamıştı. Yüzünde çarpık dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme vardı.

“Xan!” Lex arkadaşının önünde durup ona sıkıca sarıldı. Xander kendisi için sıkı bir sarılmaya eşdeğer bir şekilde çocuğun sırtını sıvazladı, sonra geri çekildi. Çocuklar bir kenara çekilip konuşmaya daldılar. Lex yüksek sesle, el kol hareketleri yaparak hızla konuşurken Xander çok daha sessiz ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Nellie’nin, Alpha’ya küçük bir tur attırdığı sırada Dante duvara yaslandı ve kasetleri beklerken bir sigara yaktı. Sigarayı bırakmıştı, özellikle Tempest doğduktan sonra artık evde nadiren içiyordu. Yine de bazen, özellikle dışarıdayken bir nefes çekmeyi seviyordu.

Sigarasını yaktı, derin bir nefes çekip dumanı burnundan üflerken güzel mülkün etrafına baktı. Hayatı boyunca evim dediği, kızının da evim diyeceği şehir, kontrolü ele geçirdiğinden beri daha iyi hale geliyordu. Şiddet ciddi ölçüde azalmıştı çünkü kuralları katıydı. Onun bölgesinde kirli oynayan ölürdü. Sistem suçluların kökünü kazımayabilirdi ama o kazımişti, özellikle de kendi bölgesinde ortadan kaldırmıştı. Tenebrae’de sadece bir suç imparatorluğu için yer vardı, o da onunkiydi. Geri kalanlar isterse suç işlemeyi bırakabilir isterse çekip gidebilirdi.

“Onunla konuştun mu?” Lex’in sesi Dante’ye ulaştığında hiç kıpırdamadan bekledi. Çocukların yaslandığı duvarın arkasında durduklarını, onu görmediklerini fark etti.

Daha sakin bir sesle, “Evet,” dedi Xander. “Her şeyin planlandığı gibi gittiğini söyledi.”

Dante tüm dikkatiyle konuşmaya odaklandı. Kimin hakkında konuşuyorlardı? Amara’nın bahsettiği koruyucu olabilir miydi?

“Harika,” dedi Lex heyecanla. “Keşke bana başka bir gö-

rev verse. Havalı gizli görevlerde olmayı seviyorum. Bizi bu-
raya bıraktığından beri çok sıkıcıydı. Burada hiçbir şey yok.”

“Burayı seviyor musun?”

“Evet,” diye başını salladı Lex. “Herkes çok iyi. Ama hiç
heyecan yok. Biraz daha eğlenceli bir macera istiyorum. En
son eğlendiğimiz zaman, gelip bizi buldukları zamandı. Bir
yıldan fazla oldu!”

“Sakinleşmen gerek, Lex,” dedi Xander. Dante’nin dü-
şüncelerini yinelemişti. Çocuğun içinde görüldüğünden çok
daha fazlası vardı. Xander’ın konuşmasına odaklandı. “Her
şey planlandığı gibi gidiyor. Bir şeylerin gerçekleşmesi za-
man alıyor. Bunu zorlaştırma.”

Lex’in gülüşü neredeyse biraz deliceydi. “Zaten bir kuralı
çığnedim.”

Xander’ın sesi ciddileşti. “Ne yaptın?”

“Terapide onun hakkında konuştum. Sadece biraz bahset-
tim. Çok fazla değil.”

Xander bir an sessiz kaldıktan sonra duvarda hafif bir
gümbürtü duyuldu, sanki diğer çocuğu itmişti.

“Delirdin mi sen?” diye tısladı Xander. “Bunu neden yap-
tın ki?”

“Canım sıkılıyordu.” Dante, Lex’in sesindeki sırtışı duya-
biliyordu. *Vay canına*. Çocuk biraz kaotikti ve şüphelendik-
lerinden çok daha karmaşıktı. Kurnazlığı konusunda hakkını
verememişlerdi. Dil sürçmesi olduğunu düşündükleri şey ka-
sıtlı ekilmiş bir tohumdu.

Bu çocuklar kimdi?

Dante gözlerini kısarak ileriye baktı, Xander’ın neden hiç-
birine bu konuda tek kelime etmediğini merak etti. Çocuğun
yeni ailesini sevdiği çok açıktı ama sadakati henüz tamamen
onlara ait değildi. Başka biriyle temas halindeydi, başka bi-
riyle işbirliği içindeydi ve Dante’nin içindeki içgüdüler onu
korumakla ailesini korumak arasında sıkışmıştı.

BİRLİKÇİ

“Tamam,” diye homurdandı Lex. “Kızma. Bir daha yapmam, Xan.”

Xander sessiz kaldı.

Çocuklar duvarın arkasından çıkmadan önce bir itiş kakış oldu. Ardından çocuklar köşeden dönüp ortaya çıktılar. Lex ona masumca göz kırptı ama artık onu kandıramazdı. Artık olmazdı. Xander doğruca önüne baktı, yüzü asıktı. Güvenlik görevlisi tam da o anı seçerek yanlarına geldi. Bir dizüstü bilgisayarla birlikte görüntüleri içeren bir sürücüyü ona verdi. Dante çocuk meselesini şimdilik bir kenara bırakıp tüm dikkatiyle görüntülere göz gezdirdi.

Tam da şüphelendiği gibi gelen kişi Chiara’ydı. Ne yazık ki onunla akraba olan yaşça büyük, güzel, sürüngen kadındı. Tenebrae’ye geri dönmekteki amacı neydi? Özellikle de şehre her adım attığında ona uyarı verilmesi için herkesi alarma geçirmesine rağmen neden ona haber ulaşmamıştı? Chiara bir meleğin yüzüne sahip olabilirdi ama Dante onun genç çocukları şeytani bir şekilde avladığını görmüştü.

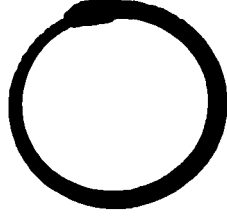
Korumaya teşekkür etti, Alpha ve Nellie binadan çıkınca kadına da teşekkür etti. Daha sonra onu arayıp Lex’e göz kulak olmasını, daha dikkatli bir gözle izlemesini söylemeyi aklına yazdı.

Arabayla malikâneye doğru dönerken, dikiz aynasında Xander’ın yansımasını yakaladı. Çocukta gördüklerinin ne kadarının gerçek olup olmadığını düşündü. Xander kiminle konuşuyordu, kimle bağlantılıydı? Gerçekten kimdi, nereden geliyordu? Düşündükleriyle Dante’nin içini kasvet kaplamıştı.

Çocuk başka biriyle iletişim halindeydi. Morana’nın kendi kodunu kırıp onun telefonuna girmesi gerekecekti.

Bazı cevaplara ihtiyaçları vardı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Dainn, Tenebrae

Dainn, Maroni yerleşkesine tepenin arka tarafındaki ormanın içinden girdi.

Burası ne kadar güvenli olursa olsun, mülkü çevreleyen elektrikli çitte küçük bir kesinti vardı. Teknolojisi eski olduğu için o nokta, devreyi bozup geçmesi kolay bir güvenlik açığıydı. O da o aralıktan içeri girmiş ama devreyi yeniden bağlayarak başkalarının kullanamayacağından emin olmuştu. Eğer *flamma*'sı malikânede olmasaydı, başkalarının girmesini umursamazdı.

Kapüşonunu başına çekip karanlık geceye karışarak sessiz adımlarla yürüdü. Devriye gezen korumalara haber verecek tek bir çalı kırıntısının bile çıkırdamamasına dikkat ediyordu.

Bulduğu şeyi doğrulaması gerekiyordu ama Tristan Caine'i ne kadar sinirlendirdiğini bildiğinden, artık Morana'yla doğrudan iletişime geçmek istemiyordu. Bunu umursuyor olmasının tek nedeni ise küçük *flamma*'sının ondan bunu özellikle istemesiydi. Gözleri tatmin olmanın huzuruyla yarı kapalıyken, ağabeyiyle bilerek sorun çıkarmaması için ona adeta yalvarmıştı. Kardeşini seviyordu.

Siktir et onu.

İçini çekti. Bir yanı ailesi bile olsa onu başka insanlarla paylaşmak zorunda kaldığı için kızgındı, bir yanı ise onun kendine geldiğini görmekten memnundu.

BİRLİKÇİ

Gecenin bir yarısıydı, bulutlarla kaplı gökyüzü çimenlikte fark edilmeden ilerlemesini sağlayacak kadar karanlıktı. Duvara ulaştığında etrafta kimsenin olup olmadığını anlamak için dikkatlice etrafından dolaşarak ilerledi. Kimse yoktu. Sadece ara sıra devriye gezen korumalar ve gece yaratıkları vardı. Aynı sessizlikle arka kapıya ulaştığında kilidi kontrol etmek için dikkatlice kolu çevirdi. Kilitliydi. Üstelik Morana sayesinde, açabileceği türden bir kilit değildi. Kırması gerekecekti, bu da güvenlik alarmını devreye sokacaktı. *Plan iptal.*

B planına geçerek duvarın kenarından dolaştı. Tüm pencereleri kontrol etse de hepsinin kilitli olduğunu gördü.

Artık tek bir seçenek vardı ama ifşa olma riski taşıdığı için kullanmak istemediği bir seçenektir.

Korumalar her geçtiğinde duraksayarak mülkün etrafında ilerleyip Lyla'nın bulunduğu kanada ulaştı. Burası araba yoluna ve ana kapılara en yakın olan taraftı, dolayısıyla ön taraftaki güvenlik istasyonuna da çok yakındı. Her şeye rağmen pencerenin altından geçti, çatıya kadar tırmanan sarmaşıklardan oluşan kafese tutundu. Ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olduğunu biliyordu, geçen gece onun odasında bu test etmişti. O aşırı yoğun, kısa süreli sevişme festivalini yaptıktan sonra Lyla uyurken bu yolu kullanarak evden ayrılmıştı.

Siktir, şimdi bunu düşünme.

Nefes alıp zihnini o anılardan arındırdı çünkü dikkatini dağıtacaklardı. Tüm duyularının tetikte olması gerekiyordu, eğer öğrendikleri doğruysa ve onaylanırsa her şey yerli yerine oturacaktı.

Sarmaşığın dolandığı kafesi kavrayıp tek koluyla vücudunu yukarı çekti. Kasları ağırlığını taşımak için eğitilmişti. Yıllar süren jimnastik ve dövüş sanatları sayesinde hafif hareket ediyordu. İşlevsel olduğu için yaptığı bir şeyi, şimdi başka bir faydası olduğundan yapıyordu. Mutfak penceresinden onu iz-

leyen Lyla'nın bakışları yüzünden devam ediyordu. Lyla'nın vücudunun hareketlerini izlemekten hoşlandığını biliyordu, bu yüzden antrenmanlarını bilinçli olarak pencerenin dışındaki verandaya taşımıştı. Dainn için bedeni bir araçtı, Lyla içinse bedeni özgürleşmenin ve travmalarından kurtulup onunla bağ kurmanın bir yoluydu. Bunu ne kadar takdir ettiğini, onun için seksten daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu. Bu yüzden bedenini ona görsel olarak, cinsel olarak, o nasıl isterse o şekilde veriyordu.

Pencerenin kenarına tutunarak diğer eliyle kendini yukarı çekti, kadının birinci katta olmasından memnundu. Onu biraz tanıyorsa -ki tanıyordu- penceresini açık bırakırdı. *Flamma*'sı açık havayı sever, kilitli kalmaktan nefret ederdi. Elinden gelse, sadece iç huzuru ve kendine kilitli olmadığını hatırlatmak için her şeyi açık bırakırdı. Onun klostrofobisi dar alanlardan değil, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun kilitli alanlardan kaynaklanıyordu.

Tam da tahmin ettiği gibi, ittiğinde penceresi içeriye doğru açıldı.

Kendini içeri atmasıyla aynı anda aşağıdan iki koruma geçti. Ucuz atlatmıştı.

Hâlâ çömelmiş vaziyetteyken pencereyi yavaşça kapattı ve duvara yapışıp görünmeyeceği bir açığa çekildi. Doğrulduğu anda gözleri, varlık sebebinin uyuduğu yatağa gitti. Battaniyelerin içine gömülmüş, kollarını bir yastığa sarmıştı. Tıpkı ona sardığı gibi göğsüne yakın tutarak etrafına kıvrılmıştı. Dudakları hafifçe ayrılmış, usulca horluyordu.

Dainn'in bu gece onunla bir şey yapmaya niyeti yoktu çünkü bir görevi vardı. Ancak yatağa doğru yürümekten ve onun huzur içinde uyumasını izlerken başında durmaktan kendini alamadı. Eldivenli parmağını uzattı, battaniyeyi yana çekip boynunda bıraktığı koyu izi ve daha aşağısındakileri gördü.

BİRLİKÇİ

Onun tişörtlerinden birini giydiğini fark etmek onu memnun etmişti.

Aslında geçen geceki partiye gelmek gibi bir niyeti yoktu. Davetiyeyi alınca her ihtimale karşı saklamıştı. Fakat küçük bir e-posta virüsüyle telefonlarına yüklediği böcekler aracılığıyla Amara ve Zephyr arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Zephyr'ın, *flamma*'sının bu partide aşkı ve ateşli birini bulmasını umduğunu, harika birini hak ettiğini söylediğini duymuştu. O anda, ona duydukları sevgileri ve iyi niyetleriyle birini ayarlamaya çalışabilecekleri aklına gelmişti.

İşte bu kesinlikle olmayacaktı. Eğer biriyle yalandan da olsa çıkacak olsaydı, bu zaten evli olduğu adam olurdu. *Dann*.

Bu yüzden giyinip partiye gitmiş, kendini çevreye tanıtmıştı. Eğer onu biriyle çıkmaya zorlarlarsa, Bay Blackthorne'un iyi bir olasılık gibi görünmesi için kadınları yeterince etkilemişti. Erkeklerin onun etrafında nasıl köpekbalıkları gibi döndüğünü, ruhani güzelliğinden nasıl etkilendiklerini ve onu nasıl taze kan zannettiklerini görmüştiler. Onun kan kırmızısı değil, ateş kırmızısı olduğunu bilmiyorlardı. Erkeklerin ona nasıl baktığını her zaman görmüştü ama hiçbir zaman o anki kadar sinir bozucu olmamıştı. Muhtemelen bu erkekler onun sadece güzelliğini değil, ruhunu da istedikleri içindi. Oysa o ruh çoktan onun içindeki şeytana aitti.

Eldivenli parmağını yanağında gezdirip teninin yumuşaklığına dokunabilmeyi dileyerek, onu tekrar görene kadar yüzünü ezberledi. Ardından gitmek için arkasını döndü. Tamamlaması gereken önemli bir görevi vardı.

Kapıdan dışarı süzülüp gölgelerin içinde ilerledi. Bir zamanlar orada yaşamış olan sarhoş yaşlı bir akrabaya verdiği küçük bir rüşvet sayesinde malikânenin temel planını biliyordu. Batı kanadından ana bölüme geçerken kameraları kontrol

etmeye dikkat etti ve sonunda olmayı umduğu yere, çalışma odasına ulaştı.

Eski antika kilidi açıp içeri girmek kolay olmuştu.

Dainn karanlıkta, gölgelerle çevrili bir yerde durdu. Önce kameraları kontrol etmek, sonra da arama yapmak için etrafına bakındı.

Kamera olmadığını görünce rahatlayıp masaya ilerledi. Asıl arama şimdi başlayacaktı. Dante Maroni'nin neredeyse iki yıldır bu çalışma odasını kullandığını bildiğinden, aradığı şeyin kolayca bulunabileceğinden şüpheliydi. Eğer öyle olsaydı, Dante onu çoktan bulmuş ve Morana'ya söylemiş olurdu. Böylece Dainn'in de bundan haberi olurdu. Varlığından bile haberdar olmaması, bunun ya yanlış bir ipucu olduğunu ya da iyi saklandığını anlaması için yeterliydi.

Birazdan öğreneceğini düşünüyordu.

Mobilyanın yanlarını, arkasını ve önünü kontrol etti ama gizli bölme yoktu. Sadece basit, iyi yapılmış eski bir masaydı.

Sonra duvara doğru ilerledi ve herhangi bir oyuk olup olmadığını kontrol etmek için hafifçe vurdu. Bir duvar, iki, üç, dört... Yukarı, aşağı, yanlara, ortaya... Dakikalar geçti, hiçbir şey yoktu.

Ardından yere çömelip döşemede gevşek ya da düzensiz alanlar olup olmadığına baktı, kilimlerin altını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Neredeyse bir saat geçmesine rağmen Dainn hiçbir şey bulamamıştı. Odanın ortasında durup kaynağının söylediklerini düşündü.

Başını soktuğu suda boğulmak üzereyken, "Azrail'in bir dosyası vardı," demişti sorguya çektiği adam. "Maroni onu öldürdükten sonra dosyayı ofisinde sakladı. Lütfen. Bırak gideyim."

Xavier ile yaptığı konuşmadan bu yana, tüm zamanını

BİRLİKÇİ

onun bahsettiği söylentilerin kırıntılarını aramakla geçirmişti. Maroni'nin adamı Vin'in izini sürmekle işe başlamıştı.

Onlarla kurduğu son teması gözden geçirdi, ipucu bulmak için aylar öncesine ait tüm mesajlara baktı ama pek bir şey bulamadı. Söylentilere göre gizli görevde kullandığı köle kızla birlikte kaçmıştı ama Dainn şüpheliydi. Kaçmışlardı, bu doğrudu. Onların iyiliği için kaçmış olmalarını umuyordu fakat kaçmamışlarsa Vin'in çoktan ölmüş, kızla birlikte bir yerlere gömülmüş olması muhtemeldi.

Günler sonra en sonunda söylentilerle ilgili bir ipucu bulmuştu. İttifak projesinde çalışan bir adam Lorenzo Maroni, Gabriel Vitalio ve Azrail arasındaki anlaşmadan bahsetmişti. Kâğıt üzerinde işbirliği için yasal bir ortaklık gibi görünse de Lorenzo ve Gabriel, Birlik'le anlaşınca işler karışmıştı. Bu yüzden tek başına çalışmayı tercih ediyordu. Özellikle karanlık işler söz konusu olduğunda insanlar dağınık ve güvenilirmezdi. Bu küçük olay kontrolden çıkmış hem Azrail'i hem de Gabriel'i yok etmişti. Öyle ki artık kimse İttifak projesinden bahsetmiyordu, Birlik'in çizdiği sınırların dışına çıkmaya cüret eden herkes için örnek olmuştu. İnsanlar bunun Lorenzo Maroni'nin işi olduğunu düşünüyordu çünkü zarar görmeyen tek kişi oydu. Ancak Maroni bir kuklaydı, görünmez eller perde arkasında onun iplerini çekiyordu ve kendisini onların çizgisinde tuttuğu için dokunulmamıştı.

Dainn karanlıkta yere çömelmiş halde dikkatli, araştıran gözlerle ve soğukkanlı bir zihinle tüm alanı inceliyordu. Kendisi olsa kimsenin bulmasını istemediği, koz olarak sakladığı şeyleri nereye koyacağını düşündü. Gözleri, annesinin eseri olduğu için Dante Maroni'nin yerinden oynatmadığını bildiği küçük bir tepe resminin üzerinde durdu.

Lorenzo Maroni bu kadar öngörülebilir olabilir miydi?

Dainn doğrulup resme doğru ilerledi, onu yok etmek zo-

runda kalmamayı umuyordu. Kendisi duygusal olmayabilirdi ama Dante Maroni öyleydi ve annesini seviyordu. Aslında, tabloyu saklarken Lorenzo'nun güvendiği şey de Dante'nin annesine olan büyük sevgisiydi. Oğlunun tabloya asla dokunmayacağını biliyordu.

Dainn küçük tabloyu yana yatırdı, arkasında duvardan başka bir şey bulamadı. Emin olmak için duvara dokundu. *Taş.*

Tabloyu askıdan alıp ters çevirdi. Çerçevenin arka tarafındaki iç astarın kabarık olduğunu gördü. Bir şeyleri saklamak için ne kadar aptalca bir yerdi. Bu sadece bildiği şeyin kesin kanıtıydı. Lorenzo akıllıdan ziyade bir aptaldı, hayaları bey-ninden daha büyüktü.

İç cebinden hızla bir bıçak çıkarıp arkasına küçük bir kesik attı ve içine baktı.

Kâğıtlar.

Tabloyu kesmemeye dikkat ederek arkasını açtıktan sonra tekil dosyayı çıkardı.

Astarı tekrar bastırıp resmi olduğu gibi yerine astı, ardından dosyayı ters çevirdi ama karanlıkta hiçbir şey göremedi.

Birçok kez gördüğü bir sembolden başka bir şey değildi. İç içe geçmiş iki yılan kendi kuyruklarını yiyordu.

Dosyayı pencereye doğru eğdi ve az ışıpta üzerindeki büyük yazıyı okudu. *İki kelime.*

OUROBOROS PROJESİ

Gerçektir.

Lanet olsun.

Bıçağı cebine koydu ve önemini bildiğinden dosyayı gü-vende tutmak için kapüşonlusunun içine sakladı. Güvenli bir yere ulaştığında her kelimesini okuyacaktı.

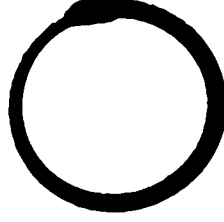
Masaya dönerken yanında getirdiği fotoğrafı Dante Maro-

BİALIKÇI

ni'nin bulması için bıraktı. *Flamma*'sı artık onların da koruma çemberinde olmasını istediği için küçük bir hediye idi.

Ardından Gölge Adam hiç orada olmamış gibi sessizce kayboldu.

BÖLÜM YIRMİ DOKUZ

Amara, Tenebrae

İhtiyacı olan şey buydu. Kızlarla geçireceği, rahatlayacağı, tüm sorumluluklardan uzak bir gün...

Dördü tek bir arabaya binmiş, korumaların olduğu bir başka araç da arkalarından takip etmişti. Morana nedense araba kullanmayı reddetmişti, direksiyon başında olmaktan ne kadar hoşlandığı düşünüldüğünde bu biraz garipti. Sadece rahatlamak istediğini söylese de Amara'yı ikna edememişti. Ancak dikkati Luna'ya kaymıştı. Alışveriş merkezini daha önce hiç böyle bir yer görmemiş gibi inceliyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle sürekli etrafına bakınıyor ve daha önce hiç alışveriş yapmamış gibi bir şeyler seçerken tereddüt ediyordu. Morana'nın onu beğendiği şeyleri seçmeye teşvik edip güven vermesi, en azından birkaç kez fiyat konusunda endişelenmesini söylemesinin ardından Luna biraz gevşemiş ve ortama alışmıştı.

Amara gözlerini kızıdan ayırmayıp onu içsel olarak analiz etmiş, bu davranışların gelişmesi için hayatının nasıl geçtiğini merak etmişti. Birçok yönden neredeyse çocuk gibiydi, ona kızının yeni bir şeyi ilk kez keşfettiğinde nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu. Nasıl oluyordu da bir şeyler satın almak, bir şeyler seçmek ya da bir şeyler için ödeme yapmak gibi basit şeyleri bilmiyordu? Luna'nın keşfetme duygusu sevinçten çok hüznle doluydu, sanki bu onun doğasında varmış gibi

BİRLİKÇİ

görüntüyordu. Geçen hafta boyunca Amara, kadının bir piyon olmadığını anlamıştı. Sırları vardı, kesinlikle bir kamyon dolusu travma yaşamıştı ama kötü ya da bir tehdit oluşturacak biri değildi. Dante bile onu yakından izlediği bir gün içinde yumuşamış ve ona ısınmıştı. Luna'nın iri gözleri, sanki yanlış bir adım onu çözebilirmiş gibi sürekli merak ve dikkatle bir şeyleri inceliyordu. Birlik hakkında bildikleri göz önüne alındığında, ona yapılanların bir kısmını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Amara'nın bir parçası -içindeki travma geçirmiş, yaralı kız- ayrıntıları bilmesede onda kendininkine benzer yaralar görmüştü.

Aynı zamanda iyileşmeyi de görüyordu. Dante onun iyileşmesine nasıl yardım ettiyse, birisi de bu kızın iyileşmesine yardım etmişti. Aksi halde şu an işlev göremez, günü keyifle geçiremez ve bu kadar uyarıcı etken karşısında paniklemekten kendini alıkoyamazdı. Bu tür bir iyileşmenin genellikle üç bağdan geldiğini biliyordu. Ebeveyn bağından, arkadaşlıktan ya da romantik bir bağdan... Ebeveyn bağı seçenek dışıydı ve Luna, Tristan'a hiç arkadaşının olmadığını söylemişti. Evet, Tristan onunla nasıl konuşacağını öğrenmek için konuştukları bazı şeyleri Amara'yla paylaşmıştı. Geriye tek bir bağ kalıyordu, romantik bağ. Bunların hepsi Amara'nın kafasında teoriden ibaretti, kocası aynı zamanda en yakın arkadaşı olduğu için bunu sadece onunla paylaşmıştı. Yine de merak ediyordu. Luna'ya profesyonel kimliğiyle konuşması için bir alan sunduğu o tek seferlik teklife, kız kibarca teşekkür etmiş ve zaten yaşça büyük bir adam olan Dr. Manson'a gittiğini, onun harika biri olduğunu söylemişti.

Amara kendi alanındaki Dr. Mansonları araştırdığında çoğu kendi yaş grubunda olan birkaç kişiye, bir tane yaşlı kadına ve bir tane de emekli beyefendiye ulaşmıştı. Uygun olan tek kişi emekli doktordu ve eğer görüştüğü kişi oysa, bu onun

özellikle kendisi için emekliliği bıraktığı anlamına geliyordu. Peki nedendi? Onu bir şekilde tanıyor muydu? Ya da onu tanıyan birini mi tanıyordu?

Zephyr dördüncü kez işemesi gerektiğini söylediğinde Amara hâlâ bunu düşünüyordu. Morana, bir kızın tuvalete yalnız gitmesine asla izin vermeme kuralına sadık kalarak ona eşlik etmişti. Amara hiçbir şey söylemese de endişeliydi. Mesane kontrolü hamile olmanın en kötü yanlarından biriydi ama Zephyr'ın bunu bu kadar yoğun hissetmesi için henüz çok erkendi. Kendi deneyiminden yola çıkarsa, bu kadar kısa sürede dört kez tuvalete gitmeye başlamadan önce çok daha irileşmişti. Gözünü üzerinde tutacaktı, daha da kötüleşirse müdahale edecekti.

“Zavallı şey,” diye başını salladı Amara. İpek eşarp reyonuna göz gezdirip sohbet etmek için Luna'nın karşısına geçti. “Bu dönemde sürekli işemeye gitmek en kötüsü.”

“Evet,” diye onayladı Luna. “Gerçekten çok kötü.”

Amara'nın eli de vücudu gibi olduğu yerde durdu. Kadına döndüğünde gözleri kısılmıştı. Nereden biliyordu? Amara onu korkutmamak için vücudunu gevşetip rahat bir tavırla sordu. “Hiç hamilelik gördün mü?”

Luna tamamen dondu, iri gözlerini Amara'ya dikti. Aralarında bir şey geçti ve Amara anladı. Bir zamanlar hamileydi. Peki çocuğuna ne olmuştu? Amara'nın kendi çocuğunu kaybettiği gibi o da mı kaybetmişti? Ondan alınmış mıydı? Hâlâ bir yerlerde miydi? Çünkü eğer öyleyse, Tristan'ın bilmek isteyeceği kesindi.

Luna yutkundu. “Onun gibi bir şey.”

Kesinlikle yalan söylemeyi beceremiyordu.

Amara başka bir şey söyleyemedi diğer iki kadın da onlara katıldı.

Telefonuna bakarak, “Hadi, filme geç kalacağız,” dedi

BİRLİKÇİ

Morana. Biletler telefonundaydı. Korumalar etraflarında bir güvenlik çemberi oluşturarak hepsini alışveriş merkezine doğru yönlendirdi. Amara işi olurluna bıraktı ve arkadaşlarıyla birlikte asansöre binip boş sinema salonuna girdiler.

“Tüm salonu kapattım,” dedi Morana biraz mahcup bir halde. Gözlerinin Luna’ya kayışından, bu deneyime olan yabancılığını onun da fark ettiğini anlamıştı.

Söz konusu kadın boş koltuklara ve logonun görüntülendiği geniş ekrana baktı. “Vay canına.”

Buna değmişti.

Hep birlikte koltuklarına geçtiler, güvenlikleri de onları kontrol ettikten sonra içlerinden biri patlamış mısır ve içecek getirdi. Romantik bir komedi olan film başladı.

Amara, bir zamanlar hiç arkadaşı yokken şimdi arkadaş diyebileceği dört kadına sahip olduğu için kalbinin dolup taşıtığını hissetti. Yanında oturan Morana onun elini tutarak aynı şeyi düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. Arkadaşsız, yalnız insanlar olarak tanışmışlar ve birbirleriyle bir aile kurmuşlardı.

Amara onun elini sıkıca tutarak karşılık verdi. Hayatı için minnettardı ve hiçbir şeyin onu lekelemeyeceğini umuyordu.

Çok geçmeden Zephyr’in tekrar işemesi gerekti.

Dante’yle birlikte yatakta uzanmış, onun kaslı göğsünün üzerinde daireler çizerek düşüncelere dalmıştı.

“O güzel kafanın içinde neler dönüyor?” diye sordu Dante. Yumuşak sesi uykudan boğuklaşmıştı. Sabahın erken saatleriydi, ışık odalarına zar zor süzülüyordu. Birkaç dakika içinde kalkıp güne başlayacaklardı, bu yüzden kendilerine biraz zaman ayırıyorlardı.

“Sanırım artık Luna’ya bazı sorular sormamız gerekiyor.”

Dante parmaklarını onun bileğindeki yara izlerinin üzerinde gezdirdi. “Buna ne sebep oldu?”

Luna’nın bir hamilelik geçirdiğinden şüphelendiğini ve şüpheleri doğrulanana kadar Tristan’a söylemek istemediğini anlattı. Dante onun teorilerini sessizce dinledi. Bu, hatırlayabildiği kadar eskiden beri yaptıkları bir şeydi. Yatakta uzanıp akıllarındaki şeyleri tartışırlardı ve birbirleriyle paylaştıkları şeyleri asla kimseye söylemeyeceğini bilirdi. Kocasından ve sevgilisinden önce Dante onun en iyi arkadaşı, ilk aşkı olmuştu. Bunun hâlâ aynı şekilde geçerli olmasından çok memnundu. Sevdiği adamla, hayatının en kötü döneminde ona arkadaşlık etmiş ve daha da fazlası olmuş adamla... ilk aşkı, ilk öpücüğü olmuş adamla evli olmak içinin eridiğini hissettiriyordu.

Telsizden gelen cızırtılı sesle birlikte Tempest mızıldanmaya başlayınca Amara, Dante’nin dudaklarına hafifçe dokundu. “Canavarı besleyeceğim.”

Dante sırtarak karısının altdudağını ısırdı.

Amara çocuk odası haline getirdikleri bitişik odaya girdi ve hayatının ışığını kucığına aldı. Tempest, Amara’yı görünce mızızlanmayı bırakıp bekletildiği için surat asmaya başlamıştı.

“Özür dilerim, majesteleri,” diye mırıldandı Amara. Onu kaldırıp kalçasına yerleştirdi, ağırlığı artık çok tanıdıktı. Salıyan sandalyeye oturduktan sonra geceliğinin askısını aşağı çekti ve meme ucunu açığa çıkardı. Kızı memeye doğru atılırken Amara onu sıkıca kavradı, sertçe emerek sütü çekmeye başladığında yüzünü buruşturdu. Onu yavaş yavaş süttten kesiyorlardı. Bu yüzden gün içinde biberonla besleniyordu ama sabahları kahvaltısını doğrudan kaynağından almazsa çok huysuzlanıyordu.

Bir hareketle başını kaldırdı ve kapı aralığına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde son derece memnun bir ifadeyle iki kızını izleyen gömleksiz muhteşem kocasını gördü. Tempest'ı diğer tarafa ustalıkla geçirirken memelerinden birini ıslak ve açıkta bıraktı. Dante içeri girdi, eğilip dudaklarını onunkinin üzerinde gezdirdi. Onu sertçe öperken serbest kalan meme ucunu da kısırdı ve Amara'nın nefesini kesti.

Dante doğrulup başparmağındaki bir damla sütü yalarken kadının gözlerinin içine baktı. "Çok seksisin."

Bayıldım.

Arkasını dönüp günü karşılamak için hazırlanmak üzere çıkarken sırtındaki ejderha dövmesi, kalçalarının hareketiyle birlikte sanki nefes alıyormuşçasına kıpırdandı. Amara içini çekerek gülümsedi. Asıl seksi olan oydu.

Tempest'in beslenmesi bitince Amara hızla hazırlandı ve eşarbını evde bırakmaya karar verdi. Eşarbını artık eskisi kadar takmıyordu; izlerini dışarıda bırakıyor, bedeninde her zamankinden daha özgüvenli hissediyordu. Belki anne olmuştu, belki iyi bir adamın sevgisini görüyordu, belki de Dr. Maroni olmuştu. Sebebinin hangisi olduğunu bilmiyordu ama üstünü giyinip odadan çıkarken annesi sabah için Tempest'i almak üzere çoktan içeri girmişti. Amara doğruca ağaca yöneldi.

Küçük Serenity'si çardağın hemen yanında güçlenerek büyüyordu. Yapraklara bir kez dokundu ve her sabah söylediği sözleri söyledi.

"Annen seni seviyor." Bu sözleri söylemek ve ağaca bizzat bakmak, bir şekilde kaybının yarasını sarmaya başlamıştı. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek olsa da bu onun ve Dante'nin yarayı altınla doldurma yoluydu.

Amara malikâneye dönmeden önce oyalanarak zihnini güne hazırladı.

Garaj yoluna doğru ilerlerken çalışma odasının kapısı gözüne çarptı. Olduğu yerde durdu. Dante sabahları ya önce stüdyosuna ya da spor yapmaya gidiyordu. Alpha da orada olduğuna göre, iki adamın çocuklar gibi kavga ettiğine dair bahse girebilirdi. Çalışma odası sadece duş aldıktan sonra aşağı indiğinde açılırdı. Bu yüzden kapının hafif aralık olması onu alarma geçirdi.

Topuklu ayakkabılarıyla sessiz adımlar atma çabası biraz komikti, yine de olabildiğince sessiz olmaya çalıştı. Kapıya doğru ilerleyip içeride kimse olup olmadığına baktı.

Oda boştu. Kapıyı iterek açtı ve bir zamanlar gözünü korkutan, şimdi bir kreş gibi görünen odaya girip gözlerini her şeyin üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey yerinden oynamış gibi görünmüyordu. Dante kilitlemeyi unutmuş muydu? Bundan şüpheliydi ama başka bir açıklaması da yoktu. Hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olunca tam çıkmak üzereydi ki masanın üzerinde bir şey gözüne çarptı. Başını yana eğerek ona doğru yürüdü ve polaroid gibi görünen bir şeyi aldı.

Görüntü zihnine yerleştiği anda fotoğraf elinden düştü.

Titreyerek eğilip fotoğrafı eline aldı ve tekrar baktı. Xavier -biyolojik babası ve faili- bir masanın üzerinde kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü yatıyordu. Kanlı bir resimdi, Dante'nin herkesin bulması için öylece ortada bırakmış olması mümkün değildi. Hayır, birisi içeri girmiş ve bulmaları için fotoğrafı oraya bırakmıştı. Bir tehdit miydi? Bilgi miydi? Bilmiyordu ama topuklarının üzerinde döndü, adamların birbirleriyle antrenman yaptığı dış binaya doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Onun bu şekilde, topuklu ayakkabılarıyla ve kararlı adımlarla çimlerin üzerinde yürüdüğünü gören dışarıdaki adamlardan bazıları Dante'ye seslendi.

Kocası hemen dışarı koştu, teni terden parlıyordu ve kaşları endişeyle çatılmıştı.

BİRLİKÇİ

“Ne oldu?” Koşarak ona yaklaşıp yarı yolda buluştu.

Amara fotoğrafı ona doğru uzattı. “Bunu masanın üzerinde buldum. Biri zorla girmiş, Dante.”

Ana güvenlik görevlilerinden birini çağırırken çenesi gerildi. “Dün geceki bütün güvenlik kameralarını istiyorum. Hemen!”

Adamlar dağıldı ve görevi tamamlamak için koşmaya başladı. İçeri zorla girmek güvenlik açısından büyük bir ihlaldı, hiçbirisi bunu hafife almazdı.

Alpha kocasının arkasından yaklaşıp fotoğrafı aldı. Dante kısaca kim olduğunu açıkladığında Amara, onun tek gözünün kendisine dikildiğini gördü. Üzgün olduğundan değildi. O pisliğe karşı hiç sevgi beslemiyordu. Fakat hem güvenlikleri hem de eski dostu olan Vin için endişeleniyordu çünkü onu alıp gizli göreve yerleştiren Xavier’di.

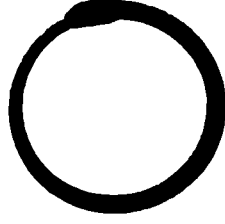
“Ona ne olduğunu düşünüyorsun?” diye düşüncelerini sesli dile getirdi Amara.

Dante’nin yüzü asıktı. “Bence en kötüsüne hazırlanmalıyız, Amara.”

Amara’nın dudaklarından titrek bir nefes kaçtı, gözlerini kapattı. En kötüsünü hayal etmek istemiyordu. Vinnie’sinin hâlâ yoğun bir gizli görevde olduğunu, bir yerlerde yeraltına gömülü olmadığını ve kimsenin ondan haberi olmadığını düşünmek istiyordu. Her zaman iyi bir dost olmuştu. Sağ salim geri dönmesini istiyordu.

Dante kolunu karısının etrafına doladı, onu yanına çekip sıkıca sardı. Amara ne zaman bazı cevaplara ulaşabileceklerini merak ederek kocası ve dostunun yanında durdu.

BÖLÜM OTUZ

Alpha, Tenebrae

Baba olma fikri çılgınca ama inanılmazdı.

Bir aile olmayı ve Zephyr'e bu konuyu açmayı düşünürken, onun hamilelik haberi vermesi Alpha'yı şok etmişti. Elbette hoş karşılanmayan bir şok değildi, sadece beklenmedikti.

Alpha çalışma odasında oturmuş, eve dönmeyi bekliyordu. Tenebrae'de olmaktan bıkmıştı. Burayı ne kadar sevse de onun için çok fazlaydı. Ormanının yalnızlığını, mülkünü çevreleyen yemyeşil alanı ve ailesinden saydığı köpekleri seviyordu. Leah onlara bakıyordu ama şimdi geri dönmeyi her zamankinden daha çok istiyordu çünkü karısı ilk çocuklarını bekliyordu. Vücudunda henüz hiçbir değişiklik yoktu ancak Zephyr kelimenin tam anlamıyla ışıldıyordu. Alpha karısını mutlu görmekten mutluluk duyuyordu.

Amara ona, işeme ihtiyacının sıklaşması ihtimaline karşı karısına göz kulak olmasını ve gerekirse kontrol ettirmesini söylemişti. Alpha, eve döndükleri gün için çoktan jinekoloğundan bir randevu almıştı.

Bir gece önce ona sadece bebekle ilgili değil, kendi zihniyle ilgili korkularını da anlatmıştı. Bir sonraki depresyon atağının ne zaman patlayacağını bilmediğini, hormonlarının çocuklarına zarar vermesinden korktuğundan bahsetmişti. Alpha ona sarılıp endişelenmemesini, her şeyi birlikte atla-

tacaklarını söylemişti ama gerçekte onun da kendi korkuları vardı. Baba olmak büyük bir sorumluluktu. Bu dünyaya bir çocuk getirecek, ardından o çocuğu bu dünyaya emanet edeceklerdi. Bazen sadece düşüncesi bile çok zor oluyordu.

“Onaylandı,” diye teyit etti Victor telefonda. Alpha ve Zephyr yokken işin başına o geçmiş, liyakatini ve güvenilirliğini kanıtlamıştı. Yine de Alpha hâlâ biraz temkinliydi. Belki de hep böyle kalacaktı.

“Hector muymuş?”

“Evet,” diye tekrar onayladı Victor. “Otopsi raporları geldi. Tamamen Gölge Adam’ın işi gibi görünüyor.”

Pekâlâ. İyi olmuştu. Hector ve Xavier’in, hatta ikisinin de Gölge Adam’ın elinde ölmüş olmalarından şüphelendiğinden, Alpha yüzüncü kez bu adamın ne derdi olduğunu merak etti. Tenebrae’deki ikinci son günleriydi ve hepsi çalışma odasında oturmuş, kendi yollarına gitmeden önce son bir toplantı yapıyorlardı.

Dante ve Amara bir koltukta, Tristan’la Morana başka bir koltukta, onunla Zephyr üçüncü koltukta, Luna ise berjerde tek başına oturuyordu. Bir araya gelmişlerdi çünkü hepsinin elinde farklı bilgiler vardı ve bunları birleştirmenin zamanı gelmişti.

Alpha görüşmeyi sonlandırıp odanın içinde aileden saymaya başladığı insanlara baktı. “Hector’du. Kesin bir şey söyleyemeyiz ama baş şüpheliyi tahmin edebilirsiniz.”

Dante’nin yüzünde hâlâ şaşkınlık ve öfke vardı. “Tüm araziye taradım ve tek bulabildiğim çimenlerin yanında bir gölge oldu. Hepsi bu. Kim bu lanet herif? Evime nasıl girebildi?”

Kocasını sakinleştirmek istercesine elini onun kolunun üzerine koyarken Amara’nın yüzü endişeyle gerilmişti. Sabah fotoğrafı bulduğundan beri içi bir türlü rahat etmemiş, biyolojik babasından çok arkadaşı için endişelenmişti. Hector’un

ölmesiyle Victor artık daha özgürdü, Vin'i kendi kaynakları aracılığıyla izlemeye başlamıştı ama açıkçası Alpha bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyordu.

Yine de Dante'nin öfkesini anlıyordu. Biri ailesinin yaşadığı eve girip ardında kanlı bir hatıra bıraksaydı, o da çok sinirlenirdi. Amara'nın masanın üzerinde bulduğu fotoğrafa baktı. Biyolojik babasının boğazı tel gibi bir şeyle kesilmiş, bedeni dağınık bir masanın üzerine yığılmıştı ve kâğıtların her tarafı kan içindeydi. Dehşet vericiydi, bu tür bir şiddete alışık olmayan herkesi sarsacak bir sahneydi.

Tristan fotoğrafı alıp olası bir iz arıyormuş gibi incelerken Morana da tablete bir şeyler yazıyordu. "Sistemlerin hiçbirinde herhangi bir ihlal yok," diye herkesi bilgilendirdi. "Tüm kapılar ve pencereler kapalıydı."

Dante adeta ona bakakaldı. "O zaman içeri nasıl girdi, Morana? Çünkü girdi ve bunu buraya bırakmasının bir sebebi var."

Elindeki fotoğrafı masanın ortasına fırlatıp aniden, "Partinin konuk listesini buldun mu?" diye sordu Tristan.

Morana başını iki yana salladı. "Erişebileceğim bir liste yoktu. Kâğıda yazılmış olmalı, üstelik üzerinden uzun zaman geçti. Dante evi temizlediğinde Lorenzo'nun zamanından kalma pek çok işe yaramaz ıvır zıvır atıldı."

"Peki ya sayı dizileri?" diye sordu Dante tekrar. Vin'in gönderdiği son mesajda Xander'ın fark ettiği ve toplamı on yedi olan sayı dizisini onlarla paylaşmıştı.

Morana başını tekrar olumsuz anlamda salladı. "Bana bir kod gibi görünmedi. Vin'in sana anlattıklarına bakılırsa, büyük ihtimalle Birlik kızları için numaralar olmalı. Gölge Adam geçen hafta bana eski kodlarımı hazırlamamı söyledi. Nedeni ne olursa olsun, sistemin çalışır durumda olmasını istiyor. Bir süre önce bakmayı bırakmıştım ama neredeyse ha-

BİRLİKÇİ

zır. Kombinasyonlarının herhangi bir sonuca ulaşp ulaşmadığını görmek için sayıları sisteme girmeyi düşünüyorum.”

Zephyr konuşmak için ağzım açsa da tereddüt ederek tekrar kapattı. Alpha bir kolunu ona dolayıp konuşması için cesaretlendirdi. “Hector, Zen ve beni kaçırdığında ona 5057 diye seslenmişti. Arkadaşını geride bıraktığını söylemişti.”

Geride bırakılan bir arkadaş.

5057.

Geride bırakılan bir arkadaş.

İki adam.

Karanlık bir gece.

Metal çit.

“Endişelenmeyin, ben ona göz kulak oluyorum.”

“Göz kulak olmaktan daha fazlasını yaptığın belli. Omu parmağında oynatıyorsun. Kim o kız?”

“5057.”

“Kahretsin, arkadaşını geride bırakan o mu?”

“Evet. Önemli birinin kızı. Emir aldım, sen de öyle. Kimsenin bir şey bulamayacağından emin ol. Birlik bizi öldürür.”

“Ve biz hiç tanışmadık.”

“Evet.”

Kafasında bir şey parladı. Bir anının gölgesi, kaybolmadan önce bir anlığına zihniyle alay etti.

Başını ortadan ikiye ayıran bir ağrıya inledi. Başını ellerinin arasına aldı.

“Ne oldu?” Zephyr’in sesi yan taraftan gelen bir davul sesi gibi kafatasına vuruyordu.

“Sanırım anlık bir şey hatırladım,” diye mırıldandı. Kayıp gözünün arkasındaki hayalet ağrı şiddetlenirken tek gözünü sıkıca kapattı. Sanki biri kör gözünü kaşıkla oyuyormuş gibi hissediyordu, acıyı daha da keskinleştiriyordu. Nefes nefese kalmaya başladı.

“Alpha?”

“Ne duyduñ, Alpha?”

“Bu birlik olayı neyin nesi, Hector?”

“Bana ne duyduğunu söyle!”

“Neye bulaştın?”

“5057 de ne? Biri mi? Kimdi o adam?”

“Siktir, neden dinlemek zorundaydın ki?”

Şakaklarındaki zonklama dışlerinin gıcırdamasına neden oldu. Başını iki eliyle tutup ağır nefesler alırken hayvani bir ses çıkardı.

“Bebegim?” Zephyr’in sesi korku doluydu, elini onun sırtına koymuştu. Alpha başını tutarak kalbinin sakinleşmesine ve her ne oluyorsa beyninin bunu kendi kendine çözmesine izin verdi. Neyse ki, herkes sessiz kalmıştı ve o titreyen bedeniyle boğuk nefeslerini düzenlemeye çalışırken karısı sırtını tekrar tekrar sıvazlıyordu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama saatler gibi gelen bir süreden sonra zonklama yavaşça hafif bir ağrıya dönüştü.

Derin bir nefes verip başını kaldırdığında, herkesin endişeli bakışlarla onu izlediğini gördü. Dante neredeyse koltuğundan fırlayarak ayağa kalkmak üzereydi.

“Ben iyiyim,” derken sesi hâlâ sertti.

Alpha derin bir nefes daha aldığı sırada, “Ne oldu?” diye sordu Zephyr.

Amara kasvetli bir ifadeyle oturduğu yerden ulaştığı sonucu paylaştı. “Tetiklendin.”

Alpha başını salladı. “Nedenini bilmiyorum. Aniden bir anı aklıma geldi. Saldırıya uğradığım geceden bir anıydı.”

Zephyr’in nefesi kesildi, elini ağzına kapattı. Dönüp tek gözüyle ona bakınca yüzündeki kalp kırıklığını fark etti. Keşke onunla ilgili, birlikte geçirdikleri zamana dair bir şeyler hatırladığını söyleyebilseydi. Belki bir gün başka bir anlık

anıyı daha hatırlar ve bu güzel haberi onunla paylaşabilirdi. Şimdilik elinde sadece bu vardı.

“Bana, Hector’un saldırdığını biliyorsunuz,” diyerek zaten hepsinin bildiği bir şeyi tekrarladı. “Ama orada başka bir adam daha vardı. Yüzünü net olarak hatırlamasam da sesini daha önce bir yerlerde duymuştum. Daha yaşlıydı. Birlik’ten, 5057’den, onun önemli birinin kızı olduğundan ve arkasında bir arkadaş bıraktığından bahsediyorlardı.”

Koltukta geriye yaslanarak, “Vay canına,” diye mırıldandı Dante. “Bu iş iyice çığırından çıkıyor.”

“Sanırım bu yüzden saldırıya uğradım,” dedi Alpha. “Duymamam gereken bir şey duydum. Belki daha fazlasını da duydum ama hatırlayamıyorum.”

Alpha’nın söylediklerini sindirmeye çalışırken herkes sessizleşti.

“Yani gerçekten kurbanlar için bir numara.” Morana ağır sessizliği bozarak konuya geri döndü. “Yoksa başka bir şey mi?”

“Xander’ın telefonuna baktın mı?”

Morana’nın yüzü düştü. “Evet. Ayda bir kez bilinmeyen bir numaradan aranıyor. Konuşmaları bir dakikadan fazla sürmüyor, bu yüzden veri almak zor. Ancak sinyal karıştırma biçimine bakınca, Gölge Adam gibi görünüyor.”

“Bizi, Xander’a da o götürdü,” diye hatırlattı Amara.

“Her şeyin içinde o var.” Dante bir elini saçlarının arasından gezdirdi. “Neden her şeyin ona ve Birlik’e bağlandığını anlamıyorum.”

“Sence o da bu işin içinde mi?” diye sordu Zephyr sessizce.

Alpha öyle düşünmüyordu. Çalışma şekli ve ardında bıraktığı cesetlerin örgüte çalıştığı söylenen insanlar olduğu göz önüne alındığında, içgüdüleri ona bunun tam tersi olduğunu söylüyordu.

Sahada duyduklarını hatırlayarak, “Birkaç ay önce,” diye başladı Alpha. “Sahadaki kızlarımdan biri, aniden art arda cecetler bulunmaya başladığını söyledi. Yüksek profilli insanlar evlerinde öldürülmüştü. Dedikodular onun işi olduğunu söylüyordu ama daha önce hiç bu kadar yoğun hareketlilik olmamıştı.”

“Birkaç ay önce ne oldu?” Morana yüksek sesle düşünerek sanki zihnindeki bilgileri hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını tavana çevirdi.

Dante iç çekti. Amara onun kolunu ovuşturdu. “Onu bulmamız gerekiyor.”

“Belki...” Morana’nın gözleri bir an için tartışma boyunca sessiz kalan tek kişiye kaydı. Tek kelime etmemiş, en ufak ses çıkarmamıştı. “Sizce onu yemleyebilir miyiz?”

Luna Caine.

Dikkatle kucağında birleştirdiği ellerine bakıyordu. Parmak eklemleri kendini sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

Alpha’nın tek gözü keskin bir şekilde ona odaklandı.

Birlik’in onu alması, Gölge Adam’ın ortaya çıkıp dosyasını göndererek onları *Luna’ya* yönlendirmesi ve şimdi de o buradayken eve girmesi... Aralarındaki tek ortak nokta Luna’ydı.

Onun bakışlarının kadına odaklandığını görmek, Zephyr’in de ona bakmasını sağladı. Ardından Dante ve Amara da onların bakışlarını takip etti, Morana zaten kıza bakıyordu. Kafasını kaldıran son kişi Tristan oldu ve herkesin kız kardeşine baktığını gördü.

“Ne halt oluyor?” diye sordu. Sesi tehlikeli ve korumacıydı.

Alpha onu anlıyordu ama görünüşe göre, odadaki herkes onunla aynı sonuca varmıştı. Mantık, herkes için aynı noktayı gösteriyordu.

BİRLİKÇİ

Odada onun gazabından korkmayan tek kişi olduğu için Tristan'ın büyük öfkesini göze alarak, "Gölge Adam kız kardeşini tanıyor," dedi Morana.

Tristan'ın bakışları, çenesi titreyerek oturan kız kardeşine kaydı. Alpha onun için bir parça sempati duydu. Böyle bir inceleme altındayken orada öylece oturmak kolay olamazdı.

"Yani?" Tristan gözünün önünde duran şeyi kabul etmeyi reddetmek istercesine, "Hepimizi tanıyor," dedi ısrarla.

Morana derin bir nefes aldı. "Sanırım Luna da onu tanıyor. Hatta aramızda onu tanıyan tek kişi."

Duyduklarıyla birlikte Tristan'ın keskin bakışları kız kardeşine çevrildi. Diğerleriyle birlikte o da konuşmasını beklemeye başladı. Bunu inkâr etmesi en mantıklısıydı ama gerçeği itiraf etmesi daha iyi olurdu. Daha iyi olurdu çünkü sonunda bazı lanet cevaplara sahip olacaktı.

Luna berjerde oturduğu yerden kıpırdamıyor, gerginlikle kıvranmıyordu. Sadece tamamen hareketsiz ve solgundu. Gözlerini yere indirmiş, ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş halde kontrollü nefesler alıp veriyordu.

"Bu lanet şey doğru mu?" Tristan kız kardeşine karşı ilk kez sert ve acımasız bir ses tonuyla çıkıştı.

Hepsi sessiz kaldı, Luna ise ağabeyinin ses tonuyla irkil-di. Alpha, Tristan'a ses tonuna dikkat etmesini söylememek için dilini ısırды çünkü bu küçük irkilme, onu düşündüğünden daha fazla etkilemişti. Fakat kendine engel olmalıydı. Bu çok önemli, çok büyük bir meseleydi.

Luna acele etmeden derin bir nefes alırken hepsi sessizce bekledi. Sonunda başını kaldırdığında parlayan yeşil gözleriyle onlara baktı.

Sonra ağzını açtı.

"Onu tanıyorum."

Kelimeler titrek bir sesle, dudaklarından kesik kesik dö-

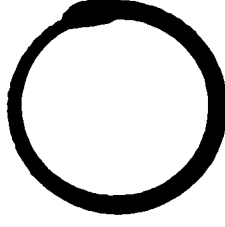
küldü. Ancak o birkaç kelime kulaklarına kurşun gibi inmişti. Kadının itirafı hepsinin gerilmesine ve otomatik olarak oturdukları yerde doğrulmalarına neden oldu. Söylediği şeyin büyüklüğü Alpha'nın göğsüne inen ağır bir darbeydi. Yeraltı dünyasının en karanlık köşelerinde anlatılan en korkunç efsane, en büyük canavarların bile karanlık bir gecede karşılaşmaktan korktuğu tek adam, hepsini şaşkına çeviren tek hayalet olan Gölge Adam... hüznünlü bir ruha sahip bu kırılgan, minyon kadın tarafından biliniyordu.

Onlar daha söylediği şeyin ağırlığını bile sindirememişken Luna, hepsinin üzerine başka bir bomba daha bıraktı. Bu daha ölümcül, daha etkili, daha fazla sonucu olan bir bombaydı.

Bu kez sesi titremiyordu. Az önceki kırılganlığın yerini, Alpha'nın içinde olduğunu hiç bilmediği bir güç almıştı. Luna doğrularak önce oturuşunu düzeltti, sonra bakışlarını tek tek hepsinin üzerinde gezdirdi. Gözlerinde, Alpha'nın ondan hiç beklemediği bir meydan okuma vardı. Ardından dev bir dalga olup üzerlerine tsunami gibi çarpan o iki kelimeyi söyledi.

“Onu seviyorum.”

BÖLÜM OTUZBİR

Tristan, Tenebrae

“*Onu seviyorum.*”

Kız kardeşi, yeterince uzun süredir tanımadığı ama o şerefsiz hakkında bir şey bildiğinden asla şüphelenmeyeceği sevgili güzel kız kardeşi... orada öylece oturmuş, hepsine *onu* sevdiğini söylüyordu.

Onları Luna'ya götüren o şerefsizdi. Tristan onu öldürmesi mi, yoksa teşekkür etmesi mi gerektiğini bilmiyordu. O anda cinayete daha çok meylediyordu.

Kız kardeşiyle olan yeni ilişkisine zarar verebilecek aptalca bir şey yapmasını ya da söylemesini engellemek için Morana'nın elinin kendi elinin içine kaydığını hissetti. İki si arasında daha akıllı olan ve duygusal zekâsı daha yüksek olan her zaman Morana'ydı. Bazen öyle olmamasını diliyordu. Kız kardeşinin ipleri elinde tutan pisliğe sinirlenmesine ve onları birer kuklaymış gibi peşinde sürükleyerek hepsiyle oyun oynayan o pislikle ne halt ettiğini sormasına izin vermesini diliyordu. Tristan'ın midesini bulandıracak kadar pis bir dünyada yaşayan biriyle ne işi vardı? Bu lanet bir oyun değildi. Siktir, çok *kızgındı*.

Tristan çenesi kilitlenmiş bir halde Luna'ya baktığını fark etti. Birlikte geçirdikleri tüm zaman boyunca ilk kez kız kardeşi de doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. O uysal, hasarlı kadının yerini gözlerinin önünde daha karanlık ve

daha meydan okuyan biri almıştı. Bakışlarında karmaşa yerine, özgüven vardı. Bu özgüveni seviyordu ama kimin için, kim sayesinde bu hale geldiğini bilmekten nefret ediyordu. Orada bile olmayan bir herifi düşünerek nasıl bu kadar kendinden emin olabiliyordu ki? Tristan başından beri onun yanında olmasaydı bir tür uyuşturucudan şüphelenirdi.

Sakin ve dengeli bir sesle, “Yani onun kim olduğunu biliyorsun?” diye sordu Morana.

Kız kardeşinin bakışları Tristan’ın gözlerinden uzaklaşıp konuşmayı başlatan kadına döndü. “Evet.”

“Kim o?” Dante koltuğunda öne doğru eğilerek araya girdi.

Luna ona döndü. “O... benim.”

“Daha açık konuşmalısın, Luna,” diye onu cesaretlendirdi Amara. Hepsinden çok daha yumuşak, Tristan’ın o anda hissedebileceğinden çok daha nazikti.

Kız kardeşi derin bir nefes daha aldı, eli her zaman taktığı altın gerdanlığa gitti. Tristan bunun ne olduğunu, ona kimin verdiğini ve neden her zaman taktığını merak etmişti. Sordukça alabildiği tek cevap, bunun bir hediye olduğuydu. Ancak kız kardeşi hediyesinden mutlu görünüyordu, bu yüzden Tristan daha fazla kurcalamamıştı.

Şimdi onun kolyeye dokunuşunu izlerken her şey daha da netleşmişti. Şerefsiz herif, onu sahiplendiğini gösteren işareti boynuna taktıktan sonra onlara göndermişti.

“O, benim sevgilim. Benim... kocam.”

Ortama buz kesmiş derin bir *sessizlik* çöktü, ardından bazılarının dudaklarından şaşkın nefesler döküldü.

Tristan ne yaptığını anlayamadan ayağa kalktı. Üç adımda ona doğru yürüdü ve tam ulaşmak üzereyken son anda geri döndü. Öfkeyle volta atarak uzaklaştıktan sonra tekrar yanına gitti. *Delirecekmiş* gibi hissederek üzerine eğildi. Her gün bir-

BİRLİKÇİ

birlerine biraz daha açılmalarına rağmen, kız kardeşi o herifi tanımakla kalmayıp bir de onunla evli olduğunu Tristan'dan saklamıştı. O ise kardeşini bulmak için yıllarca evlenmemişti. O sırada kız kardeşi *çoktan evlenmiş miydi? Ne sikim oluyordu?*

Düşünceleri saf bir öfke girdabı içinde döñüp duruyordu ama ağzından sadece tek bir kelime çıktı.

“Açıkla.”

Kelime dişlerinin arasından sertçe döküldü. Etrafındaki şoku hissedebiliyordu ancak vücudu, göremediği bir düşmanla savaşmaya hazırlanmış gibi adrenalinle doluydu.

“Tristan.” Morana'nın arkasından bir yerden uyardığını duysa da duymazlıktan gelerek kız kardeşinin güzel gözlerinin içine baktı. Bunca zamandır onlara yalan mı söylüyordu? Dante'nin şüphelendiği gibi Gölge Adam için piyon mu olmuştu? Masumiyetiyle onlara oyun mu oynuyordu?

Ona daha önce hiç görmediği, belki de kardeşinin daha önce hiç maruz kalmadığı bir yönünü gösterdiğinin farkındaydı ama kendini kontrol edemiyordu.

“Dedim ki...” Ona öfkeyle bakarak kelimeyi sıktağı dişlerinin arasından tekrarlardı. “Açıkla.”

Luna'nın bedeni bu sefer hafifçe irkildi, hemen ardından omurgasını dikleştirdi. Çenesini yukarı kaldırıp boyu onunkinden kısa olsa da bakışlarını birbirine kilitledi.

“Neyi açıklamamı istiyorsun, ağabey?” Luna bu kez çenesi titremesine rağmen irkilmemişti.

“Açıkla, lanet olası.” Aynı kelime dişlerinin arasından boğuk bir şekilde çıktı.

Luna'nın dişleri de birbirine sürtündü, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir ateş yanıp söndü.

Başını yana eğdi, omurgası kaskatı kesilmişti. “Ne açıklamamı istiyorsun? Hayatım boyunca Birlik için köle olduğumu

mu? Kullanıldığımı ve istismar edildiğimi mi? Hiç kimsem, hafızam, hatta hiçbir şeyim olmadığını mı? Her gün ve her gece o cehennemde yaşamaktansa, ölmeyi istediğimi mi? Bunun bir insana ne yaptığını biliyor musun? Sen acı ve ıstırabı yaşamış olabilirsin ama bir ışığın, yaşamaya değer bir şeyin vardı. Emin ol ki, zifiri karanlıkta tamamen yalnız olmanın, günden güne ve geceden geceye ruhunun kırılıp yok olmasının nasıl hissettirdiğini bilemezsin. Geride sadece içi boş bir kabuk kalmasını, bunun bir an önce *bitmesi* için dua etmeyi anlayamazsın.”

Odada tam bir sessizlik vardı. Luna nefesini toparlarken herkes gergin bir sessizlik içinde söylediklerinin ağırlığını sindirmeye çalışıyordu. Daha önce hiç bu kadar çok şey söylememişti. Tristan’ın çenesi duyduklarıyla gevşedi, kız kardeşinin sesindeki duygular ve acısı doğruca kalbine saplandı.

Luna aniden doğruldu, elleri iki yanında yumruk oldu. “Beni o karanlıkta boş bir kabukken bulduğunu ve beni yeniden hayata döndürdüğünü açıklamamı mı istiyorsun? Beni yıllarca nasıl koruduğunu mu açıklayayım? *Yıllarca* beni başkalarından ve kendimden nasıl defalarca kurtardığını mı? Parçalanmış ruhumun her bir parçasını sabırla, iyileştirdiğimi hissedene kadar nasıl tek tek arayıp bulduğunu mu? Seni bana nasıl yönlendirdiğini mi?”

Söylediği her cümle Tristan’ın göğsüne birer kurşun gibi saplanıp onu fiziksel olarak geriye savrulmasına, kanepeye yığılmasına yetti. Morana’nın eli koluna dokundu. Oysa Tristan’ın gözleri, odanın ortasında durmuş kendi gerçeğine sahip çıkan, bir intikam tanrıçasına dönüşmüş kız kardeşinde takılı kalmıştı.

Luna yavaşça etrafında dolanarak odadakilerin yüzlerine tek tek baktı, sonra tekrar Tristan’a döndü. “Yoksa hepinizi bir kulüpte gördüğüm geceyi mi anlatayım? Size içki servisi

BİRLİKÇİ

yaptığım halde belki Amara dışında, *hiçbirinizin* beni görmediğini mi? Yoksa hepinizin sahip olduğu şeyleri kıskandığımı için o geceyi bu kadar net hatırladığımı mı? Sizi gördükten hemen sonra odama çıkıp kendini öldürmeye çalışmıştım. Hatta neredeyse başarıyordum.”

Amara'nın nefesi kesildi, hatırladıkları karşısında elleri ağzına kapandı. Tristan'ın yıllardır gittiği tek kulüp Gladestone'dakiydi ve oradayken doğru düzgün etrafına bile bakmamıştı. Oysa Luna oradaydı. Kendini öldürmek istemesinden hemen önce *tam oradaydı*.

Gözyaşları yüzünden aşağı özgürce süzülürken gözleri yanmaya başladı.

Luna'nın içindeki ateş bir nebze sönmüş gibiydi. Tristan'ın yüzündeki duyguları görünce bedeni biraz çökmüş, nefesi yavaşlamıştı.

“Paramparçaydım, ağabey,” dedi usulca. “Nefes bile alamayacak kadar kırılmıştım. *O* beni hayata döndürdü. O gece beni kurtardığı gibi sonrasında bunu o kadar çok yaptı ki sayısını bile unuttum. Bana bir ev verdi. Öyle güzel bir ev ki, hepinizin ziyaret etmesini isterdim. Bana soyadını ve sahip olduğu her şeyi verdi. Sonra da sizi verdi. Şu an nefes aldığımı görmenizin tek sebebi, tek istediğim *ölmekken* beni zorla nefes almaya devam ettirmesi olduğunu söylersem yalan söylemiş olmam. Bana izin vermedi. Beni buldun çünkü *o* bulmanı istedi.”

Morana onun yanında keskin bir nefes aldığı anda Luna başını sallayarak onayladı. “Evet, Morana. *Seni* buldu çünkü *benim* geçmişimi arıyordu. Alınma ama bunun dışında başka hiçbir şey umurunda değil. *Yıllardır* yaptığı her şey *benim içindi*.” Parmaklarıyla kendini işaret etti. “Eğer o bunu istemeseydi, beni asla bulamazdın. Ben geçmişimi bilmeden yaşardım, siz de aynı şekilde.”

Onun tiradından sonra uzun bir süre sessizlik oldu. Sessizlik o kadar ağırdı ki, Tristan nefes alamadığını sandı. Beyni duyduğu her şeyi sindirirken ciğerleri sanki oksijen alamıyormuş gibi kaskatı kesilmişti. Onu kurtarmak için on yıllık işkenceye katlanabilirdi. Bunu hâlâ yapabilirdi.

“O zaman bize neden söyledi? Ya da sana?” diye sordu Morana. Tristan sersemlemiş halde öylece duruyordu. İçinde biriken duygular o kadar iç içe geçmişti ki, hangisinin öfke hangisinin minnet olduğunu ayırt edemiyordu.

Luna’nın yüzüne yumuşak, nefes kesici bir gülümseme yayıldı. “Çünkü beni seviyor.”

Gölge Adam, kız kardeşini seviyordu. Tristan’ın beyni bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyordu.

“Çünkü ona aşkın fedakârlık olduğunu söylemiştim. Beni size vermesi, aşkını göstermek için yapabileceği en büyük fedakârlıktı.”

“Yani o iyi bir adam mı?” diye sordu Dante.

Kız kardeşi kuru bir sesle kıkırdadı. “Hayır. Eğer iyi olsaydı, şu an olduğu kişi olamazdı. O canavarların korktuğu canavar, kendi krallığının şeytanı. Ama o *benim* şeytanım. Sadece bana karşı iyi. Şimdi size karşı da iyi çünkü öyle olmasını ben istedim.”

Kız kardeşi adamı gerçekten seviyordu. Ondan bahsetme şeklinden, ondan bahsedildiğinde kendine güvenmesinden bunu anlayabiliyordu. Kardeşinin hayatının nasıl olduğunu ve onu nasıl kurtardığını düşünmek Tristan’ın kalbini minnettarlıkla dolduruyordu. Aynı zamanda öfke de vardı. Her şeyi bilmesine rağmen onu daha önce getirmediği için öfkeliydi. Onu daha erken bulabilir, daha önce kurtarabilir ve daha erken yardım edebilirdi.

“Hector’un peşine senin için düşmüştü.” Alpha’nın yan taraftan gelen alçak sesi bir gümbürtüyü andırıyordu. Sesi, Lu-

BİRLİKÇİ

na'nın ona dönmesine neden oldu. Tristan birden Alpha'nın onlara söylediklerini hatırladı. Hector'un, Gölge Adam'a ait bir şeyi kırdığını ve bu yüzden onun peşine düştüğünü söylemişti.

Gözleri hemen kız kardeşine döndü. Gerçekten Luna mıydı? Hector onu kırmış ve ölmek isteyecek noktaya mı getirmişti?

Kalbi parçalandı.

“Evet,” diye onayladı. “Ve Hector’u bana bir tepside sundu. Onu avladı, asıp önüme getirdi ve hayatımda ilk kez bana gerçek bir güç verdi.”

Etrafına bir göz atıp nefes aldı ve itiraf etti. “Hector’u ben öldürdüm. Onu canlı canlı yaktım ve... *bu iyi hissettirdi.*”

Bu yumuşak huylu, nazik ve minyon kadın, yıllardır kafasında idolleştirdiği kız kardeşi bir katil miydi? Bir katil? İntikamcı bir katil?

Zephyr'in nefesi kesildi, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. “O benim kız kardeşimi öldürdü.”

“Biliyorum,” diye yutkundu Luna. “Ben onun geride bıraktığı arkadaşayım. Kaçmasına yardım ettim ve bunun için cezalandırıldım.” Ardından onu aynı şaşkın sessizlikle izleyen diğerlerine döndü. “Hector beni parçaladı ve o... *Gölge Adam*, Hector’u benim için parçaladı. Ona ulaştığımda hayata zar zor tutunuyordu. O hayatı elinden almak iyi hissettirdi.”

Yumrukları titriyordu. Morana'nın elleri onları sabit tutmaya çalışıyordu ama artık hiçbir şey onu sabit tutamazdı. Sanki iç organları oyulup çıkarılmış ve etrafa saçılmıştı. Bütün bunları nasıl sindireceğini, hepsini nasıl bir araya getirip de kendini bir arada tutacağını bilmiyordu. Bu sadece Luna'nın yaşadığı her şeyin acısını hissetmesi, onlardan sakladığı her şeyin öfkesini yaşaması değildi. Aynı zamanda yıllardır kafasında kurduğu kız kardeşine dair hayalinin de yıkılmasıydı.

“Yani senin kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu biliyordun ve sana daha önce hiç söylemedi mi?” diye sorarken Dante’nin ses tonundan Tristan kadar derinden sarsıldığı anlaşıyordu. “Neden?”

Luna, Dante’ye dönüp açıkça konuştu. “Çünkü yaşamak istemiyordum. O da bunu biliyordu. Bana söyleyebilirdi ama geriye dönüp baktığımda tüm bunları o zamanki halimle bilseydim, sizinle birlikte olsam bile hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Şimdi bile, çok daha iyi bir noktada olmama rağmen kendimi grubun içinde yalnız hissediyorum. Buraya ait değilmişim gibi geliyor ve kendime bunların hepsinin kafamda olduğunu söylemem zaman alıyor. Ben sevgiyi hiç tanımadım, sevgiye inanmadım, ona layık olduğumu hiç hissetmedim. Bunu hak ettiğimi anlamam çok zaman aldı, kabul etmemse daha da çok. O halimle yanınıza gelseydim, sanırım kendimi öldürürdüm. O da bunu biliyordu çünkü beni herkes-ten daha iyi tanıyor.”

Kız kardeşi bir anda onun önünde çömeldi. Elleri Tristan’ın dizlerinde, gözleri dolu dolu olmuş halde ona bakıyordu.

“Sen hayal edebileceğim en iyi ağabeysin,” diyerek kalbini paramparça edip sonra birleştirdi. “Hiçbir zaman sahip olmayacağımı bile bile, bir yerlerde beni sevecek ve koruyacak bir ağabeyden başka bir şey istemediğim günler oldu. Seni öğrendiğimde ilk düşündüğüm şey buydu. Çocukken kurduğum aptalca hayallerimi düşündüm. Sanki dileğim gerçekleşmiş gibiydi.”

Luna ellerini sıkıca tuttu. O anda Tristan, kız kardeşinin dizleri üzerine çökmüş ve ellerini tutarak ona bakan halinin, onu ilk bulduklarındaki pozisyonlarının tam tersi olduğunu fark etti. O zaman da ağlıyorlardı.

“Sen benim gerçek olmuş dileğimsin, Tristan,” diye de-

BİRLİKÇİ

vam etti. “Senin sayende artık bir ailem, arkadaşlarım, yaşasam da ölsem de umursayacak insanlar varmış gibi hissediyorum. Artık senin sevgini kabul edebilirim çünkü kendi sevgimi kabul edebiliyorum.”

Söyledikleriyle birlikte Tristan’ın da gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

“Seni seviyorum, ağabey,” dedi Luna titreyen sesiyle. “Benden asla vazgeçmediğin için seni seviyorum. Beni olmamı istediğin kişi gibi değil, olduğum gibi kabul ettiğin için seni seviyorum. İlk anımdan beri kanayan bir parçamı iyileştirdiğin, ruhumun kayıp parçalarından birini daha bana geri verdiğin için seni seviyorum.”

Ailesinden hiç duymadığı, hayatı boyunca duymak için yaşadığı ve sadece bir kez duyduğu, yıllardır kanayan yanını da iyileştiren sözleri duyunca dudakları titredi.

Yetişkin hayatında ilk kez, kelimeler dudaklarından kısık sesli, boğuk ve paramparça bir fısıltıyla dököldü.

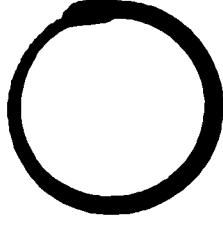
“Ben de seni seviyorum.”

Kız kardeşi ayağa fırlayıp kollarım boynuna doladı, onu sımsıkı sardı.

Tristan hemen yanında duran Morana’nın hıçkırıklarla ağladığını duydu. Dönüp ona baktığında yüzünde gördüğü şey, dünyadaki en güzel manzaraydı. Morana’nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, gözleri gururla parlıyordu. Elini, onu olduğu yere sabitleyen bir çapa gibi Tristan’m sırtına koymuştu.

Hayatında sevdiği kadınlardan biri yanındayken ve diğerini de yıllar sonra bulmuşken, Tristan en sonunda kendini tamamlanmış hissetti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Morana, Tenebrae

Yaşananların duygusal olduğunu söylemek hafif kalırdı.

En son ne zaman ağladığını ya da Tristan'ı bu kadar ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu. Tristan'ın kollarında yıkıldığı o kader gecesi bile böyle değildi. Üstelik ağlayan sadece onlar değildi. Zephyr ve Amara da onlarla birlikte hıçkırarak ağlıyordu, Dante'yle Alpha ağlamıyor olsalar bile şüpheli bir şekilde buğulu gözlerle bakıyorlardı. Kalbi atan herkes Luna'nın konuşmasını dinledikten sonra böyle olurdu. Her zaman sessizdi, insanların yanında konuşmaktan çok dinlemeye vakit ayırırdı ama dün gece kendini kaybetmişti. Morana sadece hayatta kaldığı için değil, güçlü durduğu için de onunla gurur duyuyordu.

Ne kadar çok sevip ne kadar iyi anlıyor olursa olsun, Tristan onu köşeye sıkıştırıp korkutarak konuşturmaya çalışmıştı ve Luna da geri adım atmak yerine karşısına dikilip ona kafa tutmuştu. İnatçılık kardeşlerin ortak özelliği gibi görünüyordu, Morana da bu duruma bayılıyordu. Tristan başkaları için fazlasıyla ürkütücüydü, hayatındaki kadınlar için aynı şeyin geçerli olmasına hiç gerek yoktu.

Çok yoğun bir gece olmuştu ve herkes o anların sersemliğini uyuyarak atmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Fakat Morana uyuyamıyordu. Beyni aşırı bilgi yüklemesinden dolayı fazla mesai yapıyordu, üstelik bir cevaba çok

BİRLİKÇİ

yakınmış gibi hissediyordu. Sanki avuçlarının arasındayken sürekli kayıp gidiyordu.

Tristan onun yanında bitkinlikten sızmıştı, çok yorgun olduğu zamanlara has horlamalarından biriyle uyuyordu. Evet, farklı horlamaları vardı ve Morana bunların hepsini artık biliyordu.

Dudaklarının kenarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı, tabletini açarak kodlarını kontrol etti.

Kodları tamamlanmıştı. Karanlık ağın her köşesinden veri çekebilecek, diledikleri herkesi darmadağın edebilecek bir dijital silah haline getirmişti.

Ruj biçimindeki USB'nin kapağını açıp kodları içine attı, aktarım tamamlanırken banyoda temizlendi. Üzerine rahat kıyafetler geçirdi, sabahın erken saatlerinde havanın serinliğinden korunmak için bir ceket giydi. Her şeyi tekrar kontrol etti. *Hepsi tamamdı.* Tristan'a bir not bıraktı, böylece biraz gecikirse endişelenmeyecekti. Tüm gerekli eşyalarını taşıyan bez çantasını sağ omzuna atarken mutfaktan aşırıldığı bir muz atıştırdı. Küçük evden çıkıp park halindeki araçlara doğru ilerlerken şafak alacakaranlığının loş ışığında çimlerin üzerine sis çökmüştü. O akşam eve dönmelerinden önce kontrol etmesi, görmesi gereken bir şey vardı.

Düz vites konusunda fazla endişelenmesine gerek kalması için otomatik vites araçlardan birini seçip bindiğinde bir görevli ona başıyla onay verdi. Sol tarafı konusunda gerçekten bir uzmana görünmesi gerektiğini ve bunu daha fazla görmezlikten gelemeyeceğini bildiğinden dairesel hareketlerle omuzlarını rahatlattı. Tabletini açarak karanlık ağ hesabına giriş yaptı.

Yaşananlardan, özellikle de Gölge Adam'ın artık Luna'yla nasıl bir bağı olduğunun netleşmesinden sonra, kafasındaki bilgiler alevler gibi harlanıp duruyordu. Daha önce sağda sol-

da söylenmiş küçük ayrıntılar birleşiyor, yeni resimler oluş-
turuyordu.

Birkaç hafta önce Gölge Adam'ın ona, Luna'nın fotoğra-
fını gönderdiği mesajı açtı. Kadının arkasındaki duvarı ve fo-
toğrafın ucundan görünen manzarayı dikkatle inceledi.

Bir keresinde Zephyr, laf arasında hepsine şimdiye kadar
gördükleri en güzel yeri sormuştu. Herkes kendi cevabını ve-
rirken Luna yumuşak bir fısıltı ve hayalperest bir gülümse-
meyle bir yerin adını söylemişti.

Morana tamamen içgüdüleriyle yerin adını yazdı.

Bayford.

“Bayford’u mu kastettiniz?”

Tıkladı.

Ekranını kaplayan görüntülerin ne kadar muhteşem oldu-
ğunu görünce neredeyse nefesi kesilecekti. Yüksek gri dağ-
larıyla uçsuz bucaksız gri bir deniz ve koyu kumları olan bir
kumsal vardı. Burası bir şehir değildi, daha çok küçük bir
kasaba gibiydi. Luna'nın buradan bu kadar özlemle bahset-
mesinin tek açıklaması, orada güzel anılar yaşamış olmasıydı.

Bu da bahsettiği evin Bayfjord'da, Gölge Adam'ın ona
verdiği ev olduğu anlamına geliyordu. Morana bölgedeki em-
lak ilanlarına bakınca fiyatlar karşısında kaşları havaya kalktı.
Pahalıydı, bu da Gölge Adam'ın parası olduğunu gösteriyor-
du. Peki onun hakkında ne biliyordu? 1. Luna'yı seviyordu.
2. Zengindi. 3. Büyük ihtimalle otuzlu yaşlarındaydı. 4. Bay-
fjord'da mülkü vardı.

Aramasını daraltıp son on yıl içinde kaydı yapılan mülkle-
ri filtreledi. Ardından Luna'nın şu anki tahmini yaşının yirmi
dört olduğunu hatırlayınca filtreyi, kadının yasal olarak bir
yetişkin sayıldığı süre olan altı yıla indirdi.

“Bana soyadını ve sahip olduğu her şeyi verdi.”

Dün gece Luna'nın tutkuyla söylediği kelimeler Mora-

na'nın kulaklarında yankılandı. Listeler arasında gezinip içgüdülerini izleyerek başka bir filtre ekledi.

"Bayffjord + son altı yıl + şu anda bir kadının adına kayıtlı olan mülkler'."

Sadece üç sonuç çıktı.

Biri yetmiş yaşında, beş çocuk annesi bir büyükanneydi.

Diğeri otuz yedi yaşında bekâr bir modeldi.

Sonuncusu ise yirmi dört yaşında evli bir kadındı.

Lyla Blackthorne.

Bu isim Morana'nın kafasında bir çan çaldı ama nerede duyduğunu hatırlayamadı. Partiden olabilir miydi? Hatırlamaya çalıştı fakat o gece Tristan için o kadar azmıştı ki, diğer her şey bulanıktı.

Kendi kendine başını sallayarak başka bir tarayıcı açtı ve ismi yapıştırıp kamu kayıtlarına baktı. Sadece birkaç sonuç çıktı ancak bunlardan biri nefesinin kesilmesine neden oldu.

Lyla Blackthorne, COO, Blackthorne Group.

Blackthorne Grup.

Bay Blackthorne.

Adamın yüzü aniden gözünün önüne geldi. Siyah takım elbise giymiş, *heterokromatik** gözlü, uzun boylu ve oldukça iri bir adamdı.

Dante onu ortağı olarak tanıtmıştı. Amara onunla daha önce tanıştığını söylemişti. Tristan onu sertçe, soğuk bir tavırla selamlamıştı.

Adamın uyumsuz gözleri, elini öperken Luna'ya ya da Lyla'ya saplanıp kalmıştı.

Kocası.

Gölge Adam.

* İki gözün birbirinden farklı renkte olmasıdır. (ç.n.)

Aslında hepsi onunla daha önce karşılaşmıştı. Her şey açıkça ortadaydı, gözlerinin önündeydi. Kelimenin tam anlamıyla Luna'yı ya da Lyla'yı gözleriyle yiyip bitirirken tam önlerinde durmuştu.

Lanet olsun.

Morana etkilenmişti.

Ondan daha önce de etkilenmişti ama şimdi Luna için yaptıklarını öğrendikten sonra hissettikleri katlanmıştı. Luna onlara bir şey söylemeseydi bile, aslında her şey gözünün önündeydi. Onun adına kaydedilmiş lüks ve türünün tek örneği mülk, ona tüm varlıkları yönetme gücü veren şirketteki pozisyonu, duygusal bir tılsım olan altın gerdanlık... ve henüz bilmedikleri pek çok şey daha vardı.

Daha da meraklanarak ne yaptıklarını görmek için şirketi araştırdı ama belirsiz özetler ve mali kayıtlar dışında fazla bir şey bulamadı. Kaşları almına yükseldi.

Lanet olsun, adam *çok varlıklıydı*. Bir de bunların hepsini Luna'ya verdiği gerçeği... *lanet olsun*.

Tüm kartları masaya sürmenin zamanı geldiğine karar vererek Tenebrae'de onun adına kayıtlı mülkleri araştırdı. Hiçbir şey çıkmadı. Şirket adını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Adamın bazı mülkleri olduğundan emindi ama muhtemelen paravan şirketler üzerine kaydedilmişti. Bunları *hack*'leyip bulmak daha uzun sürerdi.

Belki de gerçekten yoktu ve iş seyahatleri sırasında otelde kalmayı tercih ediyordu, olamaz mıydı? Şehirdeki en iyi beş otelin kayıtlarında onun adına rezervasyon aradı. Araştırdığı üçüncü otelde, tesadüfen Tristan'la birlikte kaldıkları aynı yerde altın vuruş yaptı.

Otelin telefon numarasını çevirip resepsiyona bağlandı.

BİRLİKÇİ

Tatlı bir sesle, “Merhaba,” dedi Morana. “Lütfen beni 1403 numaralı çatı katı sülitine bağlar mısınız? Arkadaşım Bay Blackthorne orada kalıyor ama numarasına ulaşamıyorum.”

“Bir dakika lütfen, hanımefendi.” Resepsiyondaki kadın kayıtları kontrol ediyor olmalıydı. “Kimin aradığımı söyleyeyim?”

Morana kısa bir an için adamın tanıyacağı bir isim düşündü. “Bayan Azrail.”

“Elbette.”

Hat beklemeye alındı, kulaklığına sıradan bir fon melodisi doldu. Başparmağını dişlerine götürüp tırnağını kemirmek üzereyken kendini durdurdu. Sadece cevap vermesini umuyordu.

Sonra müzik kesildi ve derinden gelen bir ses duyuldu. “Dün gecedan sonra kim olduğumu anlamamızın ne kadar süreceğini merak ediyordum, Bayan Vitalio.”

Lanet olsun, biliyordu. Dün gece ne yaşandığını biliyordu. Tabii ki biliyordu. Peki nasıl biliyordu?

“Kimin telefonunu *hack*’ledin?” diye sordu Morana. Böylece telefonu yeniden *hack*’leyecek ve arkadaşlarını koruyacaktı.

Adam kıkırdadı ve Morana, Luna adına mutlu oldu çünkü Tristan’ın boğuk sesini çok sevse de kadınsı bir takdirle bu adamın sesinin de fazlasıyla ateşli olduğunu kabul edebilirdi.

“Bunu senin çözmene izin vereceğim.”

Morana derin bir nefes aldı. “Buluşabilir miyiz?” Ona mesajla sorup da yanıt alamadığı soruyu tekrarlardı.

“Sanırım zamanı geldi,” diye kabul etti adam. “Burada daha önce buluştuğumuz yere gel.”

İskelede halka açık bir yerdi. “Ne zaman?”

“Bir saat sonra.”

“Yalnız mı geleyim?”

“Eğer birlikte çalışmamızı istiyorsan, evet.”

Morana tereddüt etti.

“Endişelenmeyin, Bayan Vitalio. Güvende olacaksınız. Ne de olsa sen benim baldızım *sayılırsın*.”

Bununla birlikte hat kesildi. Morana ne yapması gerektiğini düşünerek telefonuna baktı. Tek başına gidebilirdi ama daha önce vurulmuşken bu aptalca olurdu. Güvenliği de yanına alamazdı çünkü adam ona yalnız gelmesini söylemişti. Derin bir nefes aldı. Ona güvende olacağını söylemişti ve onun sözüne inanmayı seçecekti. Akıllı bir insan olmasına rağmen bazen çok aptalca davranabiliyordu.

Kızların grup sohbetine bir mesaj gönderdi. Böylece bir saat içinde ondan haber alamazlarsa toparlanıp bir şeyler yapacaklarını biliyordu.

Bunun ardından yerleşkeden ayrıldı.

Elinde bir kahveyle iskelede durmak dejavu gibiydi. Geçen sefer gün ortasıydı, kalabalıktı. Bu defaysa sabahın erken saatleriydi ve ortalık neredeyse bomboştu. Küçük bir kafe dışında tüm dükkânlar kapalıydı, sadece yerel işçiler bölgeyi temizliyordu. Morana nehre bakan bir bankta oturup soluklandı, ılık havanın tadını çıkardı.

İzleniyor olmanın farkındalığıyla ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Sağ elini cebindeki silahın üzerinde tuttu. Tek eliyle ne kadar iyi bir atış yapabileceğini bilmiyordu, sol elinin silahı dengelemek için oldukça kullanışsız olduğunu biliyordu ama ihtimalleri düşününce hiç yoktan iyiydi.

Bir beden, aralarında biraz boşluk bırakarak bankta yanına oturdu.

BİRLİKÇİ

İlk kez ona bakmamasını söylememiştir, bu yüzden Morana dönüp baktı ve ilk kez onu gördü.

Lanet olsun, Luna.

Adam gerçekten fena halde *yakışıklıydı*. Çok karanlık ve çok yoğun şekilde doğrudan bakan, dikkatli bakışlarıyla gözleri neredeyse hipnotize ediciydi. Morana'nın üzerinde hiçbir etkisi yoktu ama Dante'nin olağanüstü yakışıklılığını ya da Alpha'nın devasa cüssesini takdir ettiği gibi onun görünüşünü de kadın gözüyle takdir edebiliyordu. İçten içe kızlarının böylesine ateşli erkekleri tavlamasını alkışladı. Bu adamları tek kelimeyle tarif edecek olsaydı; Tristan için *yoğun*, Dante için *yakışıklı* ve Alpha için *devasa* derdi, bu adam ise *karanlıktı*.

“Sonunda sizi görmek güzel, Bay Blackthorne,” diye selamladı Morana. “Yoksa Gölge Adam mı demeliydim?”

Adamın dudakları gözlerine ulaşmayacak bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. “Başka birine söyledin mi?”

Başını iki yana salladı. “Söyleyeceğim. Biz sır tutmayız.”

Adam kıkırdadı. “Herkes bazı sırları saklar ama pekâlâ.”

“Seni zaten tanıyorlar,” diye belirtti Morana. “Dante ve Tristan’dan daha öncesinde. Tristan peşine düşecektir.” Onun ne kadar kızgın olduğunu gayet iyi hatırlıyordu.

Nehirdeki ördekler salınarak yüzüp dalgaların üzerinde vaklıyordu. Güneş biraz daha ısınmıştı. Arkalarındaki kafeye daha fazla insan giriyordu.

Adam nehre bakıyordu, vücut dili rahattı. Ancak Morana bir avcıyı gördüğünde tanırdı ve onun kim olduğunu bildiği için karşısındakinin en tehlikeli türden bir avcı olduğunu anlaması zor değildi.

“Düşebilir,” dedi Gölge Adam sakince. “Hatta bir iki yumruk atmasına bile izin verebilirim, böylece içindeki öfkeyi atabilir ve bu da karımı mutlu eder.”

Ona *karım* diyordu.

“Ama onu bir daha korkutmaya kalkarsa...” Adamın ses tonu bir anda sert ve keskin bir hal aldı. “...ağabeyi olsun olmasın, onun işini bitiririm.” Başını yana çevirip Morana’ya baktı. Bu bakış, bugüne kadar birinin yüzünde gördüğü ölüme en yakın şeydi. O anda bu adamın sayabileceğinden çok daha fazla korkunç ve güçlü insanı öldürdüğü aklına geldi. Söylediklerinde gerçekten ciddiydi.

Morana kalbinin biraz korkuyla çarpmaya başladığını hissetti. Bu adamın üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını, kendisini ve ailesini gerçekten tehdit edebileceğini fark etti.

“Bunu Luna’ya yapmazsın,” derken sesi istediğinden daha titrek çıkmıştı.

Adamın yüzündeki karanlık ifade silinip gitti. “Umalım da iş o noktaya gelmesin.”

Morana yutkundu, başını dikleştirip sayamayacağı kadar çok kez belaya bulaşmasına neden olan cesaretine sarıldı. “Aile içinde işlerin tehditle yürümeyeceğini biliyorsun.”

Yüzünde yine gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. Tüm duygularını gözleriyle ifade eden Tristan’ın aksine, bu adamın gözlerinden hiçbir duygu okunmuyordu. İki adam arasındaki bu keskin zıtlık Morana’nın dikkatini çekmişti.

“Ben tehdit etmem, Bayan Vitalio.”

“Bana Morana de. Ne de olsa eniştem *sayılırsın*.”

Adam buna yanıt vermeden kolayca konuyu değiştirdi. “Kodların tamamlandı mı?”

Morana hızlıca başıyla onayladı. “Evet ama onlara neden ihtiyacın var?”

“Ben sorularını yanıtlayacağım, sen de bana kodları vereceksin. Anlaştık mı?”

Morana tereddüt etti. Nedenlerini bilmeden bu kodlar onun elinde çok tehlikeli olabilirdi. “Önce sorularıma cevap ver,” diye pazarlık yaptı.

BİRLİKÇİ

Adam kısa bir duraksamanın ardından ceketinin fermuarını açtı, bir dosya çıkarıp ona uzattı. Morana dosyayı aldı, üzerinde daha önce birkaç kez gördüğü iki yılanlı sembol ve bir başlık vardı.

“Ouroboros Projesi nedir?” diye sorarak dosyayı açtı.

O gözleriyle dosyayı tararken, “Birkaç gün öncesine kadar bu sadece bir söylentiydi,” diye açıkladı adam. “Bunu bir sorgulama sırasında öğrenip peşine düştüm. Sonunda da buna ulaştım.”

Satırları okudukça Morana’nın midesi daha da bulanıyordu. Elektroşok, ilaçlar, mutilasyonlar, sapkınlıklar...

“Bebekler üzerinde deney yapıyorlardı.” Kelimeler Morana’nın dudaklarından dehşet dolu bir fısıltıyla çıkmıştı.

Duygusuz ve dümdüz bir tonla, “Ellili yıllarda,” diye düzeltti adam. “Bazı çok yasal kuruluşlar küçük bebekler üzerinde bazı yasadışı deneyler yapmak istemiş. Birlik de bu talebi karşılamak için devreye girmiş.”

Morana midesindeki asidin boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Yutkunarak dosyayı kapattı, tek bir kelime daha okuyamayacaktı. Dünyada böyle dehşet verici şeylerin olduğunu bilmek, bu satırlarda okuduğu şeyleri insanların gerçekten yaşadığını öğrenmek onu hasta ediyordu. Hiç kimse bunu hak etmiyordu. *Hiç kimse. Özellikle de bebekler!*

Yanında oturmuş, bundan hiç etkilenmemiş gibi görünen adama baktı. Onun ne tür dehşetler gördüğünü ve bunlardan bahsederken nasıl olup da böyle tepkisiz ve tarafsız kalabildiğini merak etti.

Cesaretini toplayıp dosyayı tekrar açtı, bu kez sadece verilere odaklanmaya çalışarak göz gezdirdi. “Projenin on yıl sonra kapatıldığı yazıyor?”

“Kâğıt üzerinde belki kapatılmıştır,” dedi Gölge Adam. “Bunun biyolojik baban, seni evlat edinen baban ve Loren-

zo Maroni arasındaki İttifak tarafından yeniden başlatıldığını düşünüyorum. Azrail, bunun seks ticaretiyle ilgili olduğunu sanmış ama değildi, en azından sadece o kadarıyla sınırlı değildi. Seks ticareti için her zaman altı yaşından küçük kız ve erkek çocuklarını kaçırıp evlere yerleştiriyorlardı. Öyleyse bebekleri ne yapacaklardı? Onlar deney içindi. Birlik de bu işin içindeydi, İttifak da.”

Dehşet katlanarak büyüyordu. “Hayır,” diye inkâr etti Morana. İçten içe titriyordu. Eğer söyledikleri doğruysa, kendisi de bu deneyin kurbanı olmak için kaçırılmış demektir. Eğer söyledikleri doğruysa... Luna, Zenith ve diğer tüm kızların *denek* olduğu anlamına mı geliyordu?

Kadının yüzündeki şok ve sessizlik çok belirgin olmalıydı çünkü adam başını iki yana salladı. “Senin üzerinde deney yapılmadı.”

“Bunu nereden biliyorsun ki?”

Dosyayı işaret etti. “Hepsi orada yazıyor. Ben sadece noktaları birleştirdim. Deneylerde kullanılacak kızların hepsi numaralandırılmıştı. Aslında bunu Vin sayesinde öğrendim. Beş, beş ve yedi kombinasyonları.”

“On yedinin ne önemi var?” diye sordu. Bu soru sayı dizisini öğrendiğinden beri onu rahatsız ediyordu.

“Hiçbir şey,” dedikten sonra bir süre bekledi. “Asıl önemli olan bir ve yedi.” Dosyayı kapatıp üstündeki sembolü parmağıyla takip etti. “Bir ve yedi eşittir...”

“Sekiz,” diye tamamlarken Morana’nın tüyleri diken diken olmuştu. Bebekleri numaralandırmakla kalmamışlar, korkunç projelerini de bir rakamla duyurmuşlardı. Sekiz rakamını oluşturan yılanlar ona bakıyordu.

“Yani Zenith bir denek miydi?” diye sordu numarayı hatırlayarak.

“Sanırım öyle. Yine de kesin bir şey söyleyemem,” dedi

BİRLİKÇİ

düşünceli bir sesle. “Numaralandırılmış çocukların birçoğunun Birlik’le bağlantılı çalıştığını duymadım. Bu da bana, sadece deneylerde başarısız olanların seks ticaretine gönderildiğini düşündürüyor.”

Öğrendiklerini sindirmeye çalışırken Morana’nın midesi daha da bulanmıştı. Elindeki dosyaya, sanki üzerindeki yılanlar kâğıttan ayrılıp koluna tırmanacakmış gibi bakıyordu.

Bir an sonra iki yıldır içini kemiren en büyük soru aklına geldi. Başını çevirip gözleri kapalı bir şekilde oturan ve güneşin tadını çıkaran adama baktı.

“Peki ben neden geri gönderildim?”

Adam kıpırdamadı ama sanki cevap vermeden önce zihninde bir şeyleri tartıyormuş, sadece kendisinin bildiği bir yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi düşünceli bir tavırla bekledi. Sonra gözlerini açıp başıyla elindeki dosyayı işaret etti. “Onun yüzünden.”

Morana dosyayı ikisinin arasında duracak şekilde banka bıraktı. “Lütfen açıkla.” Bu bir ricaydı. Gerekirse yalvarabilirdi, bu tek cevap için duyduğu çaresizlik gururundan daha güçlüydü.

Eldivenli ellerini ceplerine sokarak, “Lorenzo Maroni, Birlik için bir kuklaydı,” diye başladı adam. “Belki sistemden çıkmak istedi, belki de istemedi. Bunu asla bilemeyeceğiz. Ama İttifak’taki en açgözlü taraf oydu, dolayısıyla çocukları Birlik’e vererek deneyleri yeniden başlatan da oydu.”

Şimdiye kadar söylediklerini aklında oturturken, “Tamam,” diye onayladı Morana. “Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

“Şöyle ki...” Adamın derin sesi neredeyse tembel bir tona bürünmüştü. “Lorenzo Maroni, Gabriel’in kızı Zenith’i ve Azrail’in kızı olan seni, onları susturmak için teminat olarak aldı. Baban dışında, Azrail de onunla bir anlaşma yaptı. Elin-

de projeye ilgili bir dosya vardı ve senin sağ salim dönmen karşılığında bu dosyayı Lorenzo'ya verecekti. O piç kurusu Lorenzo da seni geri getirdi ama Vitalio'yu hizada tutmak için seni araç olarak kullandı.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü sorgum sırasında, dosyanın babanda olduğunu söylediler. Ben de geçen gece dosyayı Maroni'nin ofisinde buldum.”

Morana şaşkınlık içinde oturmuş, adamın anlattıklarını sindirmeye çalışırken kalbi yeniden hiç tanıyamadığı babası için acıyordu. Onu sadece bir kez, kısa bir an için görmüştü ama adam onu hayatı boyunca sevmiş ve korumuştur. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi, dosyaya bakarken duyguları allak bullak oldu. Babasının dokunduğu, onu korkunç bir kaderden geri döndürmek için pazarlık kozu olarak kullandığı dosya bu olmalıydı.

O anda aklına bir şey geldi. “Onun gerçek adını biliyor musun? Doğduğum soyadımı?”

Gölge Adam ona bir bakış attı. “Evet.”

Gözlerini kaçırmadan önce adamın gözlerinin içine baktı. Bu adamı sinirlendirmenin hiç akıllıca olmayacağını unutmaymaya çalışıyordu. Sormak için ağzını açtı, kapattı. Tekrar açtı ve tekrar kapattı.

“Bir gün öğrenmeye hazır olursan, sorman yeter,” dedi adam sessizce.

“Bunu benimle paylaşacak mısın?”

Adam omuz silkti. “Onu saklamak benim için bir şey ifade etmiyor ama senin için ediyor. Arayışımda bana yardımcı oldun, bu yüzden sırf bunun hatırına bile olsa paylaşırım.”

Morana başını salladı. Hazır değildi. Kafasında yeni bir kimlik krizi başlatmanın zamanı değildi, zaten başa çıkması gereken bu kadar çok şeyin ortasındaiken bir de onu kaldıra-

BİRLİKÇİ

mazdı. Belki de hiç hazır olmayacaktı. O hep Morana olmuş, bu ismi benimseyerek büyümüş ve ona özel dikilmiş bir elbise gibi uyum sağlamıştı. Sevgilisi, arkadaşları ve oğlu saydığı çocuk onu bu isimle çağırıyordu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Doğduğu isim geçmişinin bir parçasıydı ve geride bırakıp onsuz ilerlemesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Morana öğrendiklerini düşünüyordu, o ise kendi düşüncelerine dalmıştı. Sessizlik ağır olsa da rahatsız edici değildi.

Cebindeki telefon çaldı. Amara arıyordu, onlara verdiği süre dolduğu için kontrol ediyordu. Telefonu cevapladı. “Ben iyiyim.”

“Neredesin sen?” diye sordu Amara. Sesi kısıktı, belli ki Dante uyuyordu.

Morana başını yana çevirip onu dikkatle izleyen adama baktı. “Gölge Adam’la buluştum.”

“Morana!” Amara kısık bir sesle haykırdı. “Tek başına mı? Aklını mı kaçırdın sen?”

“Bana zarar vermeyecek.” Umudu buydu. Adam sadece gülümsedi ancak daha önce savurduğu tehdit hâlâ aklındaydı. Ona sadece Luna’yı incitirse zarar verirdi. Adamın şimdiye kadar yaptıkları da bunu doğruluyordu.

“Gelip seni alacağım.” Amara çoktan harekete geçmişti.

“Hayır,” dedi Morana aceleyle. Hâlâ soracağı birkaç soru vardı. “Bir saat içinde döneceğim. Dönmezsem diğerlerine haber verirsin.”

Amara tereddüt etti. “Emin misin?”

“Evet.”

“Tamam. Telefonum yanımda.”

Morana onayladıktan sonra telefonu kapattı, bu konuşma aklına başka bir soru getirdi. “Neden bizi Xander’a yönlendirdin? Ona bizden bahsettin, neden? Üstelik onu hâlâ ara sıra arıyorsun. Neden?”

Adamın açık renk olan gözü sorusu karşısında karardı, koyu renk olan ise zaten dipsiz bir kuyuydu. Nehre doğru baktı.

“Ailenizde sır saklamadığınızı söylemiştin,” diyerek ona kendi sözleriyle karşılık verdi. “Bilmek istediğine emin misin? Çünkü bu sırrı ne kimseye söyleyebilirsin ne de saklayabilirsin. İkilemde kalacaksın.”

“Peki sen ikilemde değil misin?” Morana onun beyninin nasıl çalıştığını merak ediyordu. Başkalarına soğuk ve mesafeli görünebilirdi ama içinde son derece keskin bir zekâ, tek bir kadına özel bir kalp vardı.

“Hayır.”

Morana uzun bir süre onun profilini inceledi. “Xander kim?”

Adamın dudakları hafif bir gülümsemeyle seğirdi. “Annesinin yıllarca hayatından vazgeçmemesinin tek nedeni o. Yıllardır onu hayatta tutmak için kullandığım koz. Annesinin cevap beklediği tek soru o.”

Morana’nın ağzı açık kaldı. Tüm bedeni şok içindeydi ve her şey bir anda anlam kazanmıştı.

“Xander, Luna’nın oğlu mu?” Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Hafızasındaki görüntüler zihnine üşüştü. Luna’nın uzaktan Xander’ı izleyişi, Tempest’a bakışı, Zephyr’in hamilelik haberini duyduğunda yüz ifadesi... Morana yanındaki adama bakakaldı. Nutku tutulmuştu ama aklına başka anılar da geliyordu. Xander’ın ona sandviç yapması, Xander’ın ondan teknoloji öğrenmesi, Xander’ın gözlüğünü yukarı itmesi, Xander’ın ona sarılmasına izin vermesi... Kendini onun annesi gibi hissettiği onca anı hatırlayınca Morana’nın içi sızladı. Tristan’ın onunla yaşadığı, biyolojik dayısı olduğunu asla bilmediği anılardan oluşan bir kaleydoskop... Fakat o da kendini Xander’ın babası gibi hissediyordu. Onu neredeyse

BİRLİKÇİ

evlat edineceklerdi. Gelecek ay onun için bir köpek alacaklardı. İlk evcil hayvanları olarak bir kedi istemesine rağmen Xander kedilerden çok, köpeklerle bağ kurduğu için kediden vazgeçmişti. Şimdi onu bırakmak zorunda mı kalacaklardı? Bırakabilirler miydi? Çekirdek ailelerinin bu kadar önemli bir parçası haline gelmişken bırakabilirler miydi?

“Peki sen onun...” Cümlesini tamamlayamadı. Eğer öyleyse, neden Xander’ı onlara yönlendirmişti?

Onun zihnindeki yanılgıyı düzelterek, “Vasisiyim,” dedi adam. “Onu bebekliğinden beri sevimli bir dadının yardımıyla büyüttüm. Planım her zaman, eğer onları bulursam çocuğu, annesinin ailesine geri götürmekti.”

“Yani Tristan’ı ona sen götürdün.”

“Evet,” diye onayladı. “Onun ve eskiden onunla aynı mahallede yaşayan bir arkadaşının yardımıyla.”

“Lex,” dedi Morana tahmin yürüterek.

“Evet. Ailesi öldükten sonra hem Xander hem de dadı onun için iyi bir gerekçeydi. Bir yıl bizimle kaldıktan sonra onları size yönlendirdim.”

Her şey kristal berraklığında anlam kazanıyordu. “Xander kaç yaşında?”

“Altı.”

Bu da yeni bir şoktu. Hepsi çocuğu sekiz yaşında sanmış, hatta ileri zekâlı olduğunu düşünmüşlerdi. Bu durumda çocuk daha çok *dehaydı*.

Gölge Adam eldivenli avucunu uzattı. “Kodlar.”

Morana yutkundu, çantasından ruj şeklindeki USB’yi çıkarıp temkinli bir hareketle avucuna bıraktı. “Onlarla ne yapacaksın?”

“Ne yapacağımı sanıyorsun?”

“Birlik’i mi bitireceksin?” diye tahminde bulundu Morana.

“Birlik asla tamamen bitmez,” dedi adam dümdüz bir ses tonuyla. “Boşluktan doğacak kaosu önlemek için örgütün var olması gerekiyor.”

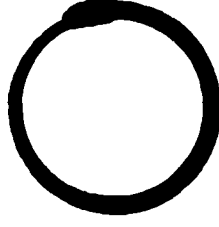
Adam haklıydı ama kaos vardı ve her zaman var olmaya devam edecekti. Birlik’ten daha kötü bir şey olabilir miydi?

“O zaman ne yapacaksın?”

Gölge Adam gülümsedi. “Yeniden başlatacağım.”

Ardından ayağa kalkıp hiç orada olmamış gibi aniden uzaklaştı.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Zephyr, Tenebrae

Dün gece çok yoğun geçmişti. Luna'nın konuşması boyunca Zephyr gözyaşlarını tutamamıştı. Kendini her zaman yersiz yurtsuz hisseden o çekingen kadın hepsinin karşısına dikilmiş, yaşadığı dehşet dolu zamanlar dudaklarından dökülmüştü. Sadece onun içinden taşan acıyı dinlemekle kalmayıp kendi kız kardeşinin başına gelen ve asla bilmediği acıları hayal etmek, Zephyr'in kalbini derinden yaralamıştı. Zen'in ona hiç açılmamış olması onu rahatsız ediyordu ve bunun ağırlığını ömrü boyunca taşıyacaktı.

Önceki gecenin yoğunluğu yüzünden miydi bilmiyordu ama sabah uyandığında kendini tamamen dengesiz hissediyordu. İçinde açıklayamadığı bir stres düğümü vardı. Gece boyunca uyanık kalmış, gecenin karanlığını şafağın kovaladığını görmüştü. Kocasının kolları onu sarmasına rağmen kendini huzursuz ve endişeli hissediyordu... sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibiydi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Zephyr göğsündeki ağırlıkla ayağa kalktı, kalbi bu kadar hızlı atarken daha fazla yerinde duramazdı. Bunun ne olduğunu açıklayamıyordu. İçinden gelen bir histi. Çok sık hissettiği bir şey değildi ama hissettiğinde de görmezlikten gelmemesi gerektiğini biliyordu. Son seferinde kız kardeşi ölmüş, Mora-

na vurulmuştu. Bu yüzden bir daha asla görmezlikten gelmeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Hızla yataktan kalkınca hareketleri kocasını da uyandırdı. Gece yere düşürdüğü telefonunu alıp kilidini açtı.

3 cevapsız arama.

Annesi onu üç kez aramıştı.

Günlerdir konuşmadığı annesi onu üç kez aramıştı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Zephyr hemen geri aradı. Kalbi boğazında atarken odanın içinde dört dönüyordu. Hareketlerindeki telaş Alpha'nın da iyice uyanmasına neden oldu. Yatakta doğrulup yüzünün tek tarafında beliren endişeli ifadesiyle ona baktı.

“Neler oluyor?” diye homurdandı.

Araması cevaplanmayınca Zephyr tekrar aradı. “Annem aramış, üç kez. Bir sorun var.”

Yine aramayı cevaplayan olmadı. Bu kez babasının numarasını aradı. *Aynıydı.*

Kalbi gümbürdeyerek atmaya, bedenine paniğin ilk kıvılcımları yayılmaya başladı. Neler olduğunu açıklayamıyordu, sadece kalbinin derinliklerinde kötü bir şey olduğunu biliyordu.

Alpha hemen yatağının başucundaki komodinden telefonunu aldı. Arama listesinin en tepesindeki Victor'un simgesine basıp hoparlöre aldı.

İki kez çaldıktan sonra, “Alpha,” dedi Victor hattın diğer ucundan.

“Vic, Zephyr'in ailesinin evine git,” diye talimat verdi Alpha. “Aramalara cevap vermiyorlar. Bir terslik var.”

“Hemen çıkıyorum,” dedi Victor. “Oraya vardığımda haber veririm.”

Victor'un evinden Zephyr'in ailesine gitmek yaklaşık yirmi dakika sürerdi. Yirmi dakika Zephyr için sonsuzluk gi-

biydi. Haber alana kadar yirmi dakika boyunca bu duygusal huzursuzluğa nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Alpha yataktan kalkıp yanına geldi. Omuzlarını tutup okşayarak bedeninde toplanan gerginliği hafifletmeye çalıştı.

Zephyr birkaç dakika boyunca kaşlarını çatarak göğsüne baktıktan sonra, “Hadi aşağı inelim,” dedi Alpha. “Arkadaşlarımızla oluruz. Beklerken dikkatin dağılır.”

Alpha genelde kimsenin yanında olmak istemezdi ama onun hoşlandığını biliyordu. Bunu önermesi onun da endişeli olduğunu gösteriyordu. Zephyr başıyla onayladı. Yapabileceği en iyi şey buydu. Zihnini meşgul edecek ve paniğe kapılmayacaktı. Hiçbir şey çıkmayabilirdi, sadece beklemesi gerekiyordu. Tek bildiği, ikisinin de telefonunun bir nedenle aynı anda bozulmuş olabileceğiydi. Böyle bir açıklaması olabilirdi.

Hızla giyinip aşağı indiler. Dante’yle Amara’nın oturmuş bir şeyler tartıştıkları çardağa gittiler. Yüzleri ciddi ve huzursuz görünüyordu, Zephyr bir anda içinin daha da sıkıldığını hissetti. Burada da kötü bir haber olmamasını diledi.

Onları görünce, “Ne oldu?” diye sordu Alpha.

“Morana, Gölge Adam’la buluşmaya tek başına gitti,” dedi Amara ciddiyetle. “Bir saat içinde geri dönmezse herkese haber vermemi söyledi. Bekleyemedim. Birkaç dakika sonra bir saat olacak.”

“Tristan’a henüz söylemedin mi?” Zephyr kendi endişelerine bir yenisini daha eklemişti. Morana zekiydi ama bir süre önce yediği kurşundan sonra adamla buluşmak için tek başına dışarı çıkarken ne düşünüyordu ki? Özellikle de önceki geceden sonra... Luna o adamın onun olduğunu söyleyebilirdi, Zephyr de adamın yanındayken güvende hissetmişti. Yine de adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı.

Amara başını salladı. “Henüz değil. Eğer cevap verirse, Tristan’a kendisi söyleyebilir. Zor bir gece geçirdi.”

Evet. Geçirdikleri geceyi düşününce zor kelimesi hafif kalıyordu. Neredeyse hiç konuşmayan bir kadın öfkeyle geçmişini itiraf etmiş, Gölge Adam'ın hem sevgilisi hem de karısı olduğunu söylemiş, Hector'u acımasızca öldürdüğünü ve bundan zevk aldığını anlatarak herkesin ruhunu sarsmıştı. Zephyr bunlar için Luna'yı suçlamıyordu. Aslında ona minnettardı çünkü şansı olsaydı aynısını yapardı. Fakat Tristan için gece daha zor geçmişti. Normalde soğukkanlı olan bu adamı, yarı boyundaki bir kadın karşısında bu kadar duygusal görmek Zephyr'in kalbini kırmıştı.

Alarmı çalınca Amara telefonuna baktı. Zaman dolmuştu. Bakışlarını onların üzerinde gezdirip Morana'yı aradı.

Telefonuna ulaşamıyordu.

Bunun hiçbir şekilde iyiye işaret olmadığını bildikleri için hepsi birbirine baktı. Tam o sırada Tristan ve Luna göl kıyısındaki yürüyüşlerinden döndüler. Tristan kolunu kız kardeşinin omzuna atmış, Luna da ağabeyinin beline sarılmıştı. Dün gece olanların ikisini birbirine yakınlaştırdığını, ilişkilerinin iyi yönde ilerlediğini görmek iyi gelmişti.

Başlarını kaldırıp gruba baktılar, yanlarına yaklaştıkça yüzlerindeki küçük gülümsemeler kayboluyordu. Tristan'ın gözleri hemen etrafı taradı. "Morana nerede?"

Amara yutkundu. "Gölge Adam'la buluşmaya gitti."

Tristan'ın tüm vücudu donakaldı, gözleri alev aldı. "Yalnız mı?"

Amara başını salladı. "Şu anda telefonuna ulaşamıyor. Onu aramamı ve kontrol etmemi söyledi ve ben... endişeliyim, Tristan."

Tristan'ın sessiz yoğunluğunun bir anda gürültülü bir öfkeye dönüşmesini görmek büyüleyiciydi. Morana hastanede iyileşme sürecindeyken de onun benzer bir yönünü görmüştü. Adam hızla harekete geçti, telefonunu çıkarıp Morana'yı

BİRLİKÇİ

ararken bir yandan volta atıyordu. O da ulaşamamıştı. Tristan telefonunu o kadar sert tutuyordu ki, neredeyse elinde parçalanacaktı.

Luna düşünceli bir ifadeyle ağabeyine baktı, ardından Amara'ya döndü. Duruşu biraz korumacıydı. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Bir saat önce."

Luna başıyla onaylarken bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. Anlık bir tereddüitten sonra ceketinin cebinden küçük bir telefon çıkardı. Sessizce bir tuşa basıp bekledi.

Bir dakika geçmeden Zephyr'in gözleri önünde kadının telefonu çaldı.

Telefonu açmadan önce etrafındakilere baktı.

"Merhaba," dedi yumuşak bir sesle. Zephyr o anda anladı. Luna az önce Gölge Adam'ı aramıştı. *Hassiktir.*

"Seni hoparlöre alabilir miyim?" diye sorduktan sonra hoparlörü açtı. Zephyr, herkesin yüzünün kendisinininki gibi farklı şok ifadelerine büründüğünü gördü ve alana parazitli bir ses yayıldı.

Kimse tek kelime etmedi. Dante oturduğu taş koltuğundan kalktı. Amara elini ağzına götürdü. Alpha kaskatı kesildi. Tristan telefona ters ters baktı ama kız kardeşinin başladığı şeye devam etmesini bekledi.

Luna dudağını ısırды ve konuştu. "Morana seninle mi?"

Çok geçmeden hep birlikte ilk kez onun doğal sesini duyular. Çok *seksi* bir sesi varmış, diye düşündü Zephyr. Fazla bir şey söylemedi. Sadece tek bir kelimeydi. "Hayır."

Gölge Adam gerçektir. Gerçek bir sesi olan gerçek bir adamdı. *Vay canına.*

"Ne zaman gitti?" diye sordu Luna. Onunla konuşurken sesi değişmişti. Daha karanlık, daha şefkatli ve kendinden emindi. Zephyr bunun çok hafif ama bir o kadar net bir dö-

nüşüm olduğunu fark etti. Daha dik duruyordu, omuzlarını geriye atmış, başını hafifçe yukarı kaldırmıştı, hatta çenesinin açısı bile değişmişti. Artık onların bildiği çekingen Luna değil, korkunç bir adamı öldüren ve bundan zevk alan o kadının duruşuna sahipti. Önceden olsa Luna'nın bu kadar karanlık bir eylemi yapabileceğini hayal bile edemezdi ancak telefonu tutuşunu izlerken duruşu, sesi, gözlerindeki bakışı bile farklı olan bu kadının bir adamı öldürebileceğini görüyordu.

“Yaklaşık on beş dakika önce,” dedi seksi ses. “Neler oluyor?” Her şeyi biliyor gibi görünen adamdan gelen komik bir soruydu. Hepsinin ona sorup cevap alamadığı soruydu.

Ona doğru yaklaşp, “Telefonuna ulaşamıyor, pislik,” diye tısladı Tristan.

Hattın karşı tarafında birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. “O halde onu zamamnda bulmak için tek umudun benim, Yırtıcı.”

Zephyr onun Tristan'la konuşmasını duyduğu anda, Luna'ya karşı ses tonunun ne kadar farklı olduğunu anladı. Luna'ya karşı daha yumuşaktı, hoparlöre konuştuğunu bilse bile daha samimiydi. Sanki onu kimin duyduğunu umursamadan, karısıyla istediği gibi konuşuyordu. Tristan'la konuşurken kullandığı kelimeler, Zephyr'in tüylerini ürperten bir tonda söylenmişti ve kendisine kazandırdığı ün yüzünden kimsenin yüz yüze görüşmek istemediği adam olduğu gerçeğini hatırlatıyordu. Bu, sevdiği herkes için tehlikeli olabileceğinin ayıltıcı bir hatırlatmasıydı.

Tristan'ın çenesi sıkıştı. “Siktir git.”

Luna onu uyardı. “Tristan. O senin düşmanın değil. Bunu beş dakika önce konuştuk!”

Tristan hiçbir şey söylemedi, sadece ellerini yumruk yaparak öylece durdu. Luna iç çekti. Parazitli ses aralarında duyulmaya devam ederken birkaç saniye boyunca kimse hareket

BİRLİKÇİ

etmedi. Sonunda Dante öne çıktı ve Tristan harekete geçmediği için duruma el koydu.

Bir yandan Tristan'a anlamlı bir bakış atarken, "Ben Dante," dedi telefona doğru. "Sen olduğunu bilmeliydim, Blackthorne. Başkası olamazdı."

Zephyr, partide flört eden ve sadece Luna'ya odaklanan o ateşli, iriyarı adamı hatırlayarak nefesini tuttu. Hatta kocasına o adamdan bahsetmiş, umutsuz bir romantik olan yanıyla Luna'nın onu seksi bulacağını umduğunu söylemişti. Hatta kocası, onun umutsuz bir romantik olan haline kızmıştı. Lanet olsun, *o adam* Gölge Adam mıydı? Yani oraya zaten Luna'yla birlikteyken mi gelmişti? *Lanet olsun.*

İşler kontrolden çıkmadan önce Luna yeniden konuşmaya odaklandı. "Lütfen onu benim için bul."

Bir süre sessizlik oldu. "Senin için her şeyi yaparım, *flamma.*"

Bayıldım.

Zephyr, Luna'nın bu sözler karşısında kızardığını, gözlerinin herkesin üzerinde gezindiğini ve hepsinin onun kendisiyle konuşmasına şahit olduklarını gördü. Zephyr onun adına mutluydu. Sevgiyi de ilgiyi de hak ediyordu -özellikle de ağır geçmişini duyduktan sonra- ve belli ki adam ona bunu fazlasıyla veriyordu.

Alpha'nın telefonu çaldığında Gölge Adam hâlâ hoparlördeydi. Ekranda Victor'un adı yanıp sönüyordu ve onu rahatsız eden şey aklına geldiğinde Zephyr'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Alpha kendi telefonunu da hoparlöre aldı. "Neler oluyor, Victor?"

Victor bir süre sessiz kaldı. "Annesi... onu öldürmüş."

Kelimeleri anlaması birkaç saniyesini aldı.

Annesi... onu öldürmüş müydü? Onu mu? *Babasını* mı?

Bu mümkün değildi. Birbirlerini seviyorlardı. Çok uzun zamandır birlikteydiler. Babası annesini, annesi de babasını seviyordu. Zephyr bundan hiç şüphe duymamıştı, hatta bu kadar romantik olmasının sebebi onları birlikte görmesiydi. Victor yanılıyor olmalıydı. Ya da o yanlış anlamış olmalıydı. Bunun imkânı yoktu.

“Kimi?” diye sordu Zephyr. Bu sadece bir yanlış anlama olmalıydı. Annesi bir hırsızı ya da eve giren bir yabancıyı öldürmüş olmalıydı. Belki de davetsiz misafir babasının telefonunu çalmıştı ve bu yüzden Zephyr’i bu kadar çok arıyordu. Öyle olmalıydı.

Victor tereddüt etti. “Babanı.”

Zephyr bir baş dönmesi dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti, dizleri titredi. Amara aniden kolunu omzuna dolayarak onu tuttu. Alpha’nın yüzünde fırtınalar kopuyordu. Tek gözünün çevresindeki çizgiler hüznle derinleşmiş, ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Hayır.

Babası olmazdı.

Zen’den hemen sonra olmazdı.

Vücudu titrerken gözlerinin önünden anılar geçti, elleri canı pahasına Amara’ya tutunuyordu.

Herkes söyleneni duymuştu. Alpha yaşanan şeyi iyice sindirdikten sonra boğazını temizledi. “Anlat.”

Victor’un sesi alçaktı. “Eski eşyalarının arasında bir dosya bulmuş. Bu gerçekten kötü, Alpha.”

“Ne kadar kötü?”

“O kadar kötü ki, Zenith kaçtıktan sonra onu evlat edinmesinin sebebi, Birlik’in ona göz kulak olmasını istemesiymiş.”

Kelimeler Zephyr’in kalbine birer kurşun gibi saplandı. *Hayır.* Hayır, bu doğru olamazdı. Onun nazik, tatlı, kibar babası böyle biri olamazdı. O yapmazdı. Kız kardeşine yapmazdı.

BİRLİKÇİ

Boğazından bir ses çıktığını fark etti, hıçkırıklarla dolu iniltisini ve titremesini durduramıyordu. Bu yanlış olmalıydı. Babası onları sevmiştir. Zephyr, onun ikisine olan sevgisini asla sorgulamamıştı. Annesi çalıştığı için onları okuldan alması, pazar günleri onları dondurma yemeye götürmesi, baba-kız vakit geçirmeleri, taşınmak istediklerinde anneleriyle tartışıp kızlarının tarafını tutuşu ve hem ona hem de Zen'e güzel, akıllı olduklarını ve hayatlarında istedikleri her şeyi yapabileceklerini söylemesi... daha nice anıları vardı, hepsi sevgi doluydu. Onun için, kız kardeşi için ve annesi için sevgiden başka bir şey içermeyen bir sürü anısı vardı. Victor nasıl aynı adamdan bahsediyor olabilirdi?

Endişeli bakışını onun üzerinde tutarken, "Bundan emin miyiz?" diye sordu Alpha.

"Keşke hayır diyebilseydim," diye küfretti Victor. "Ama lanet olsun. Dosyayı gördüm. İçinde bir mektup var. Zen polise gitmiş ve o sırada bir kargaşa olmuş, bu yüzden olayların yatışması için ona bir süreliğine bakıcılık yapması talimatı vermişler. Daha sonra onu evlat edinmesi ve yeni talimatları beklemesi söylenmiş. Son mektup altı yıl öncesinden. Belki daha fazlası da vardır ama şu anda bulabildiklerim bunlar."

Zephyr ağzının açıldığını hissetti. İyileşmeye başlayan kalbine çarpan her kelimedede, dudaklarından yaralı bir hayvanın sesine benzeyen inilti dökülüyordu. Yeni yeni oluşmaya başlayan kabukları kaldırıp her şeyi yeniden kanatıyordu. Kocasını sıkıca kavrayıp geniş göğsüne çekti. Zephyr onun yaralı, saldırıya uğradığında aldığı izlerle dolu bedeninde titrerken iri eli başının arkasını kavradı. Alpha'ya bu yaraları açan bir zamanlar sevdiği bir adamdı. Saldırı hakkında söylediklerini, kızı tutan adamı, daha önce Hector'la konuşurken duyduğu o yaşlı adamın sesini hatırladı. Bu onun babasıydı. Sevdiği çocuğa saldırıp anılarını kaybetmesine neden olan,

Zephyr'i bulmadan önce on yıl boyunca kaybolmuş hissetmesine neden olan babasıydı. Babasını pek çok kez akşam yemeğine davet etmişti, o da kocasına ne yaptığını bildiği halde hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Onlara ne yaptığını bilerek orada öylece oturmuştu. Hayatını *kız kardeşine* neler yapıldığını bilerek yaşamıştı.

Zephyr yıkıldı.

Her şey bir anda, çok üst üste gelmişti, hepsi çok fazlaydı.

O gitmeden önce daha kaç kez üzerine sis çökecekti? Buna daha kaç kez dayanabilirdi? İhanet üstüne ihanet, acı üstüne acı, yara üstüne yara...

Alpha sırtını okşadı, yüzünü saçlarının arasına gömüp onu yatıştırmak için defalarca başından öptü. Kendini sakinleşmiş hissetmiyordu. Perişan, iğrenmiş, hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bildiği dünya yeniden tepetaklak olurken kalbinde derin bir uçurum hissediyordu.

"Peki ya an...?" Hıçkırıkları arasında kelimeyi dudaklarından çıkaramadı.

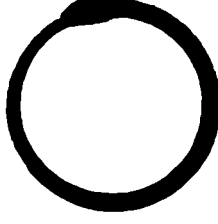
Annesi. Kavgalı olduğu annesi, inatçı olmasına rağmen kızlarını seven annesi, bebeklerine yaptıkları yüzünden sevdiği adamı öldüren annesi... Asıl tehlikenin kızının kocasında değil, kendi kocasında olduğunu anlamış olması gereken annesi... Günlerdir onunla konuşmamış olmasına rağmen annesinin sevgisinden dolayı böyle bir şey yaptığı düşüncesi Zephyr'i ağlattı.

"Tutuklandı," dedi Victor. "Burada işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Onu çıkaracağım ve buradaki işlerle ilgileneceğim, merak etme. Çok üzgünüm, Zee."

Zephyr söylenenleri dinlese de etrafındaki her şey değişirken hissizleşti. Geçmiş toza dönüştü, tek sağlam şey ona sessizce sımsıkı sarılan kollardı.

Zephyr bir kez daha paramparça oldu.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Bilinmeyen

Herkes bir gün ölmeliydi.

Bazıları hastalıktan, bazıları felaketten, bazıları da yıkımdan ölürdü. Bazıları uykularında, bazıları başkalarının elleriyle ölürdü. Fakat er ya da geç herkes ölürdü. Hiçbir deneyin çözüm bulamadığı tek şey buydu. Binlerce yıldır bu konuda araştırma ve keşifler yapılmış; masallarda ölümsüzlükten, siyada uzun ömürden bahsedilmişti ama somut bir şey yoktu. Bu yüzden, o da öleceğini biliyordu.

Ancak o bir tanrı olarak yaşamıştı. Dünyayı yaratmış ve kontrol etmişti. Tanrılar hastalıkla, felaketle ya da yıkımla ölmezdi. Tanrılar sadece kendileri gibi olanların ellerinde ölürdü. Onun sonu da böyle olacaktı.

“Biz hazırız,” dedi onlarca yıldır yanında olan sadık adamı. Kadın kendi egosu uğruna küçük bir oyun, bir drama sahnelemek istiyordu. O kimdi ki kadını reddedecekti? Adam için katil olmak da dahil, yıllarca ona mümkün olan her şekilde hizmet etmiş birine verilecek iyi bir hediye idi. Kadının öldürdüğü son kişi Maroni’nin küçük uşağından başkası değildi. Adam farkında bile olmadan örgütüne sızmaya çalışmış, şaşırtıcı şekilde beklenenden daha derine inmişti. Ancak aşk... herkesin sonunu getirdiği gibi en sonunda onu da bitirmişti. Aptal oğlan, küçük bir köle kıza âşık olmuş, onunla

kaçmaya çalışırken sadık adamı ikisini de öldürmüştü. Maro-ni'nin henüz bilip bilmediğinden bile emin değildi.

Ona baktı. "Güzel. Bunun nasıl olmasını istiyorsun?"

"Seçim yapmak istiyorum."

Gülümsedi. İz bırakacak, eski güzel bir seçimdi. Küçük bir çocuk bile bir ebeveynin sevgisi sayesinde dünyada iz bırakabilirdi. Hiç hesaba katmadığı şey buydu. Onların dünyasında ebeveynler çocuklarını sevmezdi, onları takas ederlerdi. Çocuğa duyulan sevgi bir efsaneydi. Her şey işt, bu yüzden tek bir ebeveynin bu kadar çok karışıklığa sebep olması görülmemiş bir şeydi ama artık onun tanık olması gereken bir gerçektir.

"İzliyor olacağım ama bu senin gösterin," dedi ona. "İstedigin her şeyi yapabilirsin."

Kadın ona yumuşacık gülümsedi. Erkekleri aptala, kadınları da dosta çeviren bir gülümsemeydi. Kadının bu gülüşünü bir silaha çeviren oydu, böylece onu en iyi askerlerinden birine dönüştürmüştü. Bu gülümseme sayesinde uzun yıllar boyunca temin departmanını yönetmiş, insanlarla tanışıp yakınlaşmış, hayatlarını öğrenmiş, ekibe tüm detayları vermiş ve çocuklarını almıştı. Sadece o değil, aynı iş için eğittiği kadınlardan oluşan koca bir ekibi vardı. İş bittikten sonra hepsi arkalarında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyorlardı. Her nasılsa, dünya ağlayan bir kadına ikinci kez bakmazdı, kalabalığa karışıp bir sonrakine geçerken onu kenarda görmezlikten gelirlerdi.

O ölmüş olabilirdi ama mirası, yarattıkları hep kalacaktı. Hiçbir şey onunla bitmeyecekti. Çimenlerin arasında saklanmış, atağa geçmek için doğru zamanı bekleyen bir ordusu vardı.

Kadın bulundukları yerin penceresinden dışarı baktı. Burası Hector adında küçük bir piyonun, Alessandro Villanova

BİRLİKÇİ

adına onun haberi olmadan kiraladığı yerdı. Yıllar boyunca yeni üyeler için pek çok kabul töreninin gerçekleştiği bir yerdi. Acemilerin, kendilerine sunulan hoş geldin hediyesiyle doyduğu merkeze sevgiyle baktı.

Artık boştu. Üst katın tamamı boştu. Sadece onun oturduğu masa ve sandalye, bir de şovu izlemesi için büyük bir ekrana monte edilmiş bir kamera vardı.

Gelen araçların sesi, son bir gülümsemeyle birbirlerine bakmalarını sağladı.

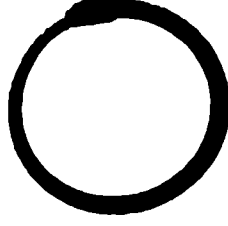
Boynunu saygıyla eğerek, “Birlikçi,” dedi kadın. “Efendim.”

Adam onun boynunu şefkatle okşadı. “Git günün tadım çıkar.”

Kadın dışarı çıktığında adam karşısındaki ekrandan, bilincini yitirmiş halde kollarından tutularak bodruma sürüklenen kızı gördü. Normalde asla aynı yerde olmazdı ama bu sefer orada olmak zorundaydı.

Zamanı gelmişti.

BÖLÜM OTUZBEŞ

Amara, Tenebrae

Arkadaşının bu kadar yıkıldığını görmek yürek parçalayıcıydı.

Amara, Alpha'nın kollarında hıçkırıklarla ağlarken elini sırtından ayırmadı. İkisi de bunu nasıl daha iyi hale getirebileceklerini bilemedikleri bir çaresizlik içinde birbirlerine baktılar. Kim nasıl yapabilirdi ki? Babası ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti; o, annesi ve ölen kız kardeşi... Bu üç kadın, sevdikleri adam tarafından ihanete uğramıştı ve olaylara bakılırsa adam da onları sevmişti.

Karısını kollarının arasına alırken, “Geri dönmeliyiz,” dedi Alpha. Zephyr onun göğsüne doğru kıvrılmış, dünyadan saklanıp onun sıcaklığına sığınmıştı. Bu hareket Amara'nın kalbini sızlattı.

Alpha'ya başıyla selam vererek, “Jetiniz sizi bekliyor olacak,” diye güvence verdi Dante. “Bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız.”

Alpha sessiz bir teşekkürle başını eğdikten sonra gitmeye hazırlanmak üzere içeri yöneldi. Amara çardağın taş koltuğunda arkasına yaslandı, vücudu çökmüştü ve kalbi acıyordu.

“Hiç mi iyi baba yok?” diye mırıldandı çatlamış, boğuk bir sesle.

Tristan her zamanki gibi sessiz kaldı. Dante yanına oturup kolunu omzuna sararak onu kendine çekti. İyi baba diye bir

BİRLİKÇİ

şey yoktu ve dünyadaki tüm acıların tek bir şeyden kaynaklandığını düşünmek ona acı veriyordu. Dante'ye baktı. "Kızımızı tehlikeye atacaktak tek bir şey yaparsan, yemin ederim ben de seni öldürürüm."

Dante alrını onunkine yasladı. "Seni durdurmam."

"Her ne kadar üzücü olsa da," dedi telefonun hoparlöründen gelen bir ses. Tüm bu olanlar sırasında onun hatta olduğunu, her şeyi duyduğunu tamamen unutmuşlardı. "Aslında çok mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dante. Amara çardağın sütunlarından birine yaslanan Luna'yı izledi, sütuna dolanan sarmaşıklar boylu boyunca ona dokunuyordu.

"Birlik neden Zenith'e göz kulak olmak istedi," diye açıkladı Gölge Adam. "Kaçan ve gürültü çıkaran gizli proje varlıklarından biriydi. Normalde örgüt onu ortadan kaldırırdı ama gizli projenin ortaya çıkma tehdidi, hükümet kuruluşlarını ilgilendirdiği için onu hayatta tutmaya zorlamış olmalılar. Ancak onu serbest de bırakamazlardı. Bu yüzden onu gözlerinin önünde tutmak için ajanlarından birine evlatlık verdiler."

O böyle söyleyince mantıklı geliyordu.

Hattın karşı tarafındakinin Gölge Adam olması başlı başına aklının almadığı, çılgınca bir şeydi ama fırsat varken ona uzun zamandır sormak istediği tek şeyi sordu.

"Vin'den bir haber var mı? O benim arkadaşımdı, haftalardır bizimle görüşmedi."

Hatta uzun bir sessizlik oldu.

Amara'nın kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı, parmakları Dante'nin kalçasını parmak eklemlerini acıtacak şekilde kavradı. Bilmediği ve bilgi aradığı için mi, yoksa bildiği ve ona nasıl söyleyeceğini düşündüğü için mi sessiz kaldığını merak ediyordu.

"Üzgünüm."

Tek söylediği buydu.

Üzgünüm, ne içindi? Üzgünüm, bilmiyorum muydu? Üzgünüm, sana söyleyemem miydi? Ya da üzgünüm, o...

Amara, Luna'ya baktığında onu her şeyi açıklığa kavuştur-
ran bir bakışla izlediğini gördü. Adamın ne demek istediğini
anlamıştı ve Amara'ya içini parçalayan bir acıyla bakıyordu.

Amara'nın dudakları titredi. Onun Vinnie'si olmazdı.
Onun için asla çok karanlık olmayacağını söyleyen, kendini
kaybettiğinde yanında kalan, bebekliğinden beri en iyi arka-
daşı olan o çocuk olmazdı. Kızıyla tanışabilmesi için onun
geri gelmesine ihtiyacı vardı. Tempest onu hiç görmemişti.
Tempest, Vinnie amcası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hayır.

Ağır sesiyle, "Ne zaman?" diye sordu Dante onun yanın-
dan. Amara kocasma baktı ve onun da kaybı hissettiğini, hatta
muhtemelen Vin'in gitmesine izin verdiği için suçluluk duy-
duğunu fark etti.

"Bunu söylemek zor," dedi dümdüz bir tonla. "Cesetler
üç gün önce nehirde bulundu. Kimlikleri kısa süre önce tespit
edildi."

Amara yutkundu, gözleri doldu. Ardından kelimeler kafa-
sına dank etti. "Hangi cesetler?"

Bir süre daha sessizlik oldu. "Vin ve bir kız."

Bu da ne demektir? En az onun kadar şaşkın bir sesle,
"Hangi kız?" diye sordu Dante.

"*Flamma*," dedi Gölge Adam ve Luna telefona baktı. Ada-
mın sesi birden çok daha yumuşak, daha vurgulu bir tona bü-
rünmüştü. "Ölen Malini'ydi. Arkadaşın."

Derin bir nefes alırken Luna'nın gözkapakları titreşerek
kapandı. Aldığı nefesi bırakmadan önce uzun bir dakika bo-
yunca titreyerek durdu. "Ona nasıl ulaştı?" diye fısıldadı.

Sesinde hiçbir duygu olmadan, "Onu yönlendiren ben-

BİRLİKÇİ

dim,” diye itiraf etti. “Sana çok yaklaşıyordu, onu yönlendirmek zorundaydım. Bu yüzden senin için onu oradan çıkarması amacıyla arkadaşına gönderdim.”

Amara onun Luna’ya her şeyi tereddüt etmeden itiraf etmesine şaşırılmıştı. Planları ve çalışmaları hakkında çok daha ketum, daha kapalı biri olacağını düşünmüştü. Öyle olmadığı gerçeği onun açısından hafif bir şok oldu.

“Yani, onu buldu,” diye devam etti Luna. “Ve kaçtılar.”

“Evet,” diye onayladı. “Efendisini öldürdüm ve kısa süre sonra kaçtılar. Ama Birlik onları buldu.”

“Bunu biliyor muydun?” diye sordu Luna. Tristan en sonunda hareket etti. Kız kardeşinin yanına geçip telefona bakarken omzunu tuttu.

“Hayır.”

Luna başını salladı. Amara, onun adama inanıp inanmadığını kestiremedi. İnanmış gibi görünüyordu ama Amara şüpheliydi. Derin bir nefes aldı. Etraflarındaki her şey boka sarmışken yıkılacak zamanları yoktu. “Cesetler nerede?”

Adam onlara şehirdeki bir adresi söyledi. Amara ayağa kalktı ve Dante de onu takip etti. “Cenaze törenini ayarlamamız gerekecek.” Luna’ya bakıp elini onun omzuna koydu. “Arkadaşın için de bir tane yapacağız.”

“Teşekkür ederim,” dedi Luna sesi titreyerek. Tristan’ın kolu kardeşinin etrafında sıkılaştı, telefonda ise sadece nefes alıp verme sesi duyuluyordu.

Amara telefona baktı. Onu tanımıyor olabilirdi ama ona uzun süredir aradığı cevabı ve kapanışı vermişti. “Teşekkür ederim,” dedi telefona doğru. “Sorumu yanıtladığın için minnettarım.”

“Bir zamanlar siz de benim sorumu cevaplamıştınız, Dr. Maroni,” dedi ses. “Uzun yıllar önceydi. Ben sadece iyiliğinizin karşılığını veriyorum.”

Amara onunla partide tanıştığında hissettiği aşinalık duygusunu hatırlayarak beynini yoklamaya çalıştı ve birden aklına geldi. İriyarı bir adam, karanlık bir ses, hipnotik gözler... İlk konferanslarından birinde yanına gelip karısının çocuk kaybıyla başa çıkmasına yardımcı olmak ve çocuk yetiştirmek hakkında sorular soran adamdı.

Karısı.

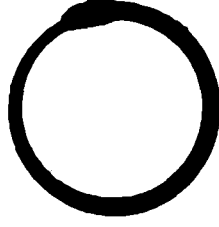
Onun karısı.

Gözleri Luna'nın yeşiliyle çarpıştı. Aklındaki her şey bir anda netleşti. Hamilelik sorusu, Tempest'a bakışı, davranışları... Bir zamanlar hamile kalmış ve çocuğunu kaybetmişti. Amara'nın gözleri Tristan'a kaydı, onun bilip bilmediğini merak ediyordu. Adama bakınca bilmediği sonucuna vardı çünkü bilseydi ona söylerdi. Tristan'ın onunla konuştuğu tek bir şey varsa, o da sevdiği insanların bilmediği acılarla başa çıkmasına ve iyileşmesine yardımcı olmaktı.

Hemen arkasından Dante ona seslenince kocasına döndü. Aklında birleşenleri daha sonra değerlendirmek üzere, şimdilik bir kenara kaldırdı. Öncelikleri yeniden netleşmişti. Çöküşü ve aydınlanmaları biraz daha bekleyebilirdi. Her şey bekleyebilirdi.

Şu anda Vin'e gitmesi, her ne kadar sağlıklı bir şekilde olamasa da onu geri getirmesi gerekiyordu. Bu düşünceyle Amara en iyi arkadaşını eve geri getirmek için yola çıktı.

BÖLÜM OTUZALTI

Morana, Tenebrae yakınları

Bir şeyler korkunç, çok korkunç bir şekilde yanıştı.

Morana arabasıyla yerleşkeye dönerken sol kolunda sürekli hissettiği uyuşmanın aniden sağ koluna da yayılmaya başladığını fark etti. Uzuvarlarını hareket ettirmeye, direksiyonu yolun kenarına doğru kırmaya çalıştı ama kasları yavaşça gevşiyordu. Uyuşukluk parmaklarından bileklerine, dirseklerinden omuzlarına ve boynundan yüzüne doğru yükseliyordu. Ayağı frenin üzerindeydi ancak basmak için hareket ettiremiyordu. Ağzı bile hareket etmiyor, nefes alabileceği kadar açılmıyordu.

Bu his ona, Tristan'la ilk tanıştığı zamanlarda kulüpte uyuşturulduğu günü hatırlattı.

Bir şekilde, bir yerde yine uyuşturulmuştu.

Gölge Adam bunu yapmış olamazdı. Adam ona dosyayı uzatarak verecek uzaklıkta oturmuştu, elleri ceplerindeydi. O dosyaya dokunmuştu ama adam eldiven giymişti. Dosyaya deriden emilen bir nörotoksin sürülmüş olabilir miydi? Ancak adamın bunu yaptığına inanmıyordu. Gerçi sadece kodları alıp ondan kurtulmak istemiş olabilirdi.

Araba yolda hızla ilerleyerek yokuşun başladığı viraja yöneldiğinde Morana kendini hazırladı. Neyse ki, hızı çok yüksek değildi. Üstelik hâlâ düz bir vadideydi, yine yaralana-

bilirdi ama ölümcül bir kaza olasılığı çok düşüktü. Ayrıca iyi ki emniyet kemeri takıyordu.

Araba yoldan çıkıp doğruca bir ağaca çarptığında Morana gözlerini kapattı, darbeyi mümkün olduğunca azaltmaya çalıştı. Emniyet kemeri zaten yaralı olan omzuna çarptığı anda uyuşukluğunu delip geçen bir acıyla çığlık attı. Darbenin güçlü boynunu sertçe öne doğru savurdu. Çantası ve aletleri yere düştü. Arabasının ezilen ön kısmından buhar fışkırdı. Sakatlığı yüzünden daha hızlı süremediği için sessiz bir dua gönderdi, yoksa arabanın içinde ölmüş olacaktı.

Son birkaç saniyeyi aklında evirip çevirdi. Zihninin hâlâ az da olsa çalışmasına sevinerek hareket etmeye çalıştı, tam o sırada kapısı sökülür gibi açıldı. Emniyet kemeri kesildi ve vücudu öyle acımasızca dışarı çekildi ki tekrar çığlık attı. Maskeli adamlar onu başka bir arabanın arkasına bindirirken gözlük camlarındaki leke yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı.

Her kimlerse, hızla tepeden uzaklaşıp şehre doğru sürdüler. Onlar şehri geçip diğer tarafa, sınırların dışına doğru batı yönünde hızla ilerlemeye başlayan kadar Morana kıpırdayamasa bile bilinci açık şekilde yattı. Üstten geçen uzun viyadük yoluna ulaştıklarında, ilaç onu tamamen etkisi altına almıştı.

Onu baygınlıktan çıkaran şey, sol omzundaki ağrı oldu.

Morana etrafına bakındı, zihnindeki sisten çıkıp yavaşça aklını başına toplamaya çalıştı.

Kolları sızlıyordu. Tavandan aşağı doğru asılı olduğunu fark etti. Bileklerinden zincirlenmişti, ayakları neredeyse yere değmiyordu. O bir saniyelik öz analizde, sol kolundan yana hiçbir umudunun kalmadığını anladı. Hissettiği acı sağ taraftan geliyordu. Sol taraf tamamen duyarsızlaşmıştı, sinir hasarı

BİRLİKÇİ

muhtemelen daha fazla travmaya dayanamayacak kadar yoğundu. Bir mucize olup da buradan kaçmayı başaramazsa, sol elini bir daha asla kullanamayacaktı.

Bu düşünce onu ağlatmak üzereydi ama silkelenip bunu bir kenara bıraktı. Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen kaçmaya odaklandı.

Etrafına bakındı. Gri beton duvarları ve bomboş iç mekânıyla bir bodrum, belki de bir tür zindandaydı. Bir sandalyeyle sağındaki tavandan uğursuzca sarkan bir dizi zincir dışında hiçbir şey yoktu.

“Ah, uyanmışsın.”

Karanlıktan bir kadın sesi geldi, ardından topuklu ayakkabıların fayans merdivenlerde çıkardığı tıkırtı duyuldu. Evet, epey ucuza getirilmiş B sınıfı bir korku filmi bodrumundaydı. Biraz daha orijinal olamazlar mıydı?

Kadın yavaşça ışığa doğru adım attı. Kadın ellili yaşlarının sonunda olmalıydı; koyu kızıl saçları şık bir *bob* kesimle şekillendirilmişti, yüzünde kırışıklıklar vardı. Pahalı, kırmızı bir pantolonlu takım elbise giymişti. Morana'nın sokakta görse, bodrum katında zincirlerle bağdaştıracağı bir kadın değildi. Yeraltı suç dünyasından çok sosyal kulüplere ve öğle yemeklerine aitmiş gibi görünüyordu. Ancak görünüş aldatıcı olabilirdi.

Morana sessiz kalarak onu gözlemledi. Gözlüğü artık yüzünde değildi ama neyse ki, uzağı mükemmel görüyordu ve kadın görüş alanında kalmaya devam etti. Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı, sanki onu daha önce görmüş gibiydi. Sadece tam olarak kestiremiyordu.

“Neden burada olduğunu bilmek istemiyor musun?” diye sordu kadın. Gülümsemesi neredeyse anaç görünüyordu ama manipülatif olduğu her halinden belliydi.

“Bunun bir çay partisi olduğunu sanmıyorum,” diye

espriyle karşılık verdi Morana. Yaşlı kadının yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izlerken soğukkanlılığını korudu.

Bir başka kadın sesi, “Sana onun iğrenç olduğunu söylemiştim,” diye araya girdi. Chiara karanlıktan çıkıp yaşlı kadının yanında dururken Morana ürperdi, aralarındaki benzerlik ürkütücüydü. Anne kız oldukları çok açıktı. Demek bu yüzden benzetmişti. Burada ne bok dönüyordu? Chiara annesini onu kaçırmaması için kandırmış mıydı? Bu deli sürtük, Tristan’la birlikte olduğu için mi Morana’nın hayatının peşine düşmüştü? Gerçekten o kadar deli olabilir miydi?

“Tristan’ın eski kertenkelesi olacağını tahmin etmeliydim,” dedi Morana. Sanki omzunda bir kıta büyüklüğünde acı hissetmiyormuş gibi hissettiğinden daha esprili bir karşılık vermişti.

“Kapa çeneni, sürtük,” diye tısladı Chiara. “Burada olma nedenlerinin en küçüğü o çocuk.”

“Peki sebep ne o zaman?”

Yaşlı kadın bir şey bekliyormuş gibi telefonuna bakarken Chiara alaycı bir sırıtışla onu izledi ama ikisi de sessiz kaldı. Sonunda bir mesaj geldi.

“İşte çay partisi şimdi başlıyor.” Kadın gülümsedi ve bodrumun kapısı açıldı.

Morana, Luna’nın merdivenlerden inip odaya girişini, tıpkı kendisini kaçıran maskeli adama benzeyen şişman bir adam tarafından silah zoruyla aşağı indirilişini dehşet içinde izledi. *Onun burada ne işi vardı?*

Luna başını kaldırıp onun asıldığı -gerçek anlamda- yere bakınca gözleri doldu.

Şişman adamın Luna’yı onun hemen yanına, diğer zincirlerin altına getirişini Morana dehşet içinde izledi. Adam onun kollarını kaldırıp tavana asılı zincirlere bağladı, boyu kısa olduğu için ayakları yere tam olarak değmeyen kadının

BİRLİKÇİ

acı çığlığı odada yankılandı. Morana'nın damarlarını bir öfke dalgası doldurdu. *Bu Tristan'ın kız kardeşiydi. Buna nasıl cüret ederlerdi?*

“Kimsin sen?” Morana kadına döndü ve sonunda sorular karşısındaki sessizliğini ciddiyetle bozdu çünkü Tristan'ın kız kardeşini tehlikeye atmasının imkânı yoktu. Luna'nın başına bir şey gelirse, kendini asla affetmezdi. Onu korumak zorundaydı. Tristan için, kendisi için ve şimdi Gölge Adam'la tanıştığına göre hepsi için çünkü ona bir şey olursa adam hepsini öldürürdü. *Onun deliliğini* hissetmişti.

“Sormana sevindim.” Yaşlı kadın o yüksek topuklu ayakkabılarla etkileyici adımlar atarak ilerledi, neredeyse podiumda yürüyen yaşlı bir model gibi akıcı hareket ediyordu. Çok tuhaf bir havası vardı. “Sizi ortadan kaldırmakla görevlendirilen kişi benim.”

“Kim tarafından?”

“Elbette, Birlik,” diye tersledi. “Kaçırıldığın andan beri planlarımızı bozuyorsun. Önce baban Maroni'yle pazarlık yaptı, sonra Maroni seni Vitalio'ya verdi, en sonunda kendini Caine'in yanında buldun. Burnunu ait olmadığı yerlere soktun. O kadar çok yer ve plan senin yüzünden kötü gitti ki.”

Morana başka zaman olsa gurur duyardı. “Bu, *Ouroboros Projesi*'yle mi ilgili?” diye yokladı.

Yaşlı kadın aniden döndü, Morana'ya yaklaşırken gözleri büyüdü. “Bu konuda ne biliyorsun?”

Tek kelime etmedi, sadece kadına yapabileceği en küstah bakışı attı.

“Ne biliyorsun, aptal kız?” diye bağırdı kadın.

Morana ‘*aptal*’ kelimesinden rahatsız olmuştu ama yalnız başına yola çıkmanın aptallık olduğunu kabullendiği için bunu duymazlıktan geldi. Yine sessiz kalınca kadın ona elinin tersiyle bir tokat attı. Yanağında patlayan acı, gözlerini yaşarttı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Luna yan taraftan. Sesi Morana’nın hissettiği aynı öfkeyle titriyordu ve vücudunda dolaşan aynı korumacılığı yansıtıyordu. Morana başını çevirip onunla göz göze geldi. O berbat anda ikisi arasında bir anlayış ve arkadaşlık bakışı geçti.

Bakışmalarını bölen bir telefon melodisi duyuldu. Kadın telefonu açtığında hoparlörlerden bir erkek sesi geldi. “Her şey hazır mı?”

Sesi duyar duymaz Luna’dan bir inilti yükseldi, Morana ona döndüğünde Luna’nın yüzünün solduğunu gördü. Bu her kimse, kadının o sesi tanıdığı belliydi ve onunla iyi bir ilişkisi yoktu.

“Kim o?” diye sorduğunu duyan adam kıkırdadı. O kadar şeytani bir sesteki ki, Morana’nın tüyleri ürperdi.

“Evet, güzel kız,” diye kışkırttı adam. “Ona kim olduğumu söyle. Benim için nasıl *çiçek açtığını* anlat ona.”

Bu herifin, yanındaki güzel kadının korkunç geçmişindeki canavarlardan biri olduğunu fark ettiğinde Morana’nın midesinden boğazına kadar iğrenç bir bulantı yükseldi. Zavallı Luna’nın yaşadığı travmanın boyutunu düşündükçe aklı duruyordu. Bunu hayal bile edemiyordu ama onun yanında durabilir ve yalnız acı çekmesine izin vermeyebilirdi.

“Hey, pislik,” diye karşılık verdi Morana. “Madem bu kadar beceriklisin, neden zincirlerimi çözüp buraya gelmiyorsun, ha? Yoksa çok mu korkaksın?”

Sessizlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesilebilirdi. Morana dişlerini sıktı, sağ omzundaki keskin sızıyla gelecek tepkiyi bekledi. Her ne olursa olsun bu sik kafalının, arkadaşının aklını karanlık yerlere sürüklemesine izin vermeyecekti.

En sonunda, “Başlayın,” diye emretti adam.

Efendisi olan adama, “Emredersiniz, efendim,” dedi kadın. Morana ekranda adamın yüzü yerine bir simgeden başka

BİRLİKÇİ

bir şey göremese de telefon kamerasının asılı duran iki kadını ona net bir şekilde gösterdiğini tahmin ediyordu. Yaşlı kadınlar yeniden karanlığa çekildi.

Bir an sonra Chiara bir düğmeye bastı ve onu şok içinde bırakarak bir adam Tristan'la birlikte içeri girdi. *Omun* Tristan'ıydı, sokaktaki rasgele bir Tristan değildi. *Ne halt oluyordu?*

Tristan ikisini de hemen fark etti. Elleri arkadan bağlıyken sevdiği iki kadını orada asılı görünce burun delikleri genişledi. Basit bir ipin bağından kurtulabileceğini biliyordu ama Morana'yı asıl korkutan şey, yan tarafına saplanmış bıçaktı. Öyle bir saplanmıştı ve öyle bir açıyla tutuluyordu ki, kendini kurtarmak için kaslarını hareket ettirdiği her an daha derine giriyordu.

Tristan'ı sandalyeye oturttuklarında gözleri yaşlarla doldu. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ah, onu buraya ben çağırdım," dedi Chiara neşeyle. Morana'nın sürtüğü kesmek istemesine neden olan tanıdık bir hareketle parmağını onun omzunda gezdirdi. O omuz *Morana'nın erkeğine* aitti ve Morana serbest kaldığında o sürtük, erkeğinin yakınında olmamayı umsa iyi ederdi çünkü parmağı *gidiyordu*. "Burada olduğunuzu gösteren küçük bir fotoğraf gönderdim. Yalnız gelmezlerse, öleceğinizi söyledim."

Morana bu sürtüğü parçalayacaktı.

Tristan'ın ona bakan mavi gözleri acıyla parlıyordu ama bakışları sabitti, ona güven vermeye çalışırcasına sakindi. Daha önce çok daha kötülerini yaşamıştı ve şimdi de buradan çıkabilmeleri için Morana'nın güçlü kalmasına ihtiyacı vardı. Küçük bir baş hareketiyle ona karşılık verdi. Tristan'ın gözleri kız kardeşine kaydığında bakışlarında derin bir acı parlıyordu. Onu yine koruyamadığı için hissettiği çaresizliği, onu o şekilde asılı görünce hissettiği başarısızlığı Morana kendi içinde de hissedebiliyordu.

“Artık hepimiz buradayız.” Sonunda adamın yüzü ekrana geldi, telefon bir projektöre dönüştü ve görüntüsü büyüdü. Griye çalan saçları, bakımlı bir sakalı, koyu renk gözleri, zeytin rengi bir teni ve şişmanlıktan değil, kaslı oluşundan dolayı kalın görünen bir boynu vardı. Morana’nın daha önce gördüğü biri değildi ama sofistike görünüyordu. Bodrum katında karşılaşmak yerine, daha çok kurumsal şirket yemeklerinde göreceği türden bir adamdı. Arka planı, hemen hemen her yerde olabilecek koyu renkli sade bir duvardı.

Luna onun yanında paniklemeye başladı. Gözleri odağını kaybetmişti, tüm vücudu zincirleri sarsacak kadar titriyordu.

“Bana bak,” dedi Tristan. Ne zaman paniklese ona karşı kullandığı sakin ve soğukkanlı sesi, kız kardeşinin ona dönmelerini sağladı. Derin bir nefes aldı, bıçak biraz daha derine girdiğinde yüzünü buruşturdu ama onun taklit etmesini istediği hareketi yaptı. Neyse ki, Luna gözlerini ondan ayırmadan derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. Kafasının içindeki şeytanlarla savaşmaya başladı.

Ortadan kaybolan yaşlı kadın tekrar ortaya çıktı. Tristan boynunu o kadar hızlı çevirdi ki, Morana bile şaşırды.

Yüzünü kaplayan şok ve acı ifadesi çok belirgindi, farkında olmadan duygularını gizlemeyi unutmuştu.

“Anne?” dedi Tristan. Tek bir kelimeydi, çok masumdu ve Morana’yı paramparça etti.

Bu onun annesi miydi? Yaşlı kadın onun annesiydi. Luna’nın annesiydi. Chiara’nın da mı annesiydi? Chiara öz kardeşini mi baştan çıkarmıştı? *Ne halt oluyordu böyle?*

“Annen değil, tatlım,” dedi kadın. Bir elini Tristan’ın kısa saçlarında neredeyse anne şefkatiyle gezdirdi, bu hareket Tristan’ın ürpermesine neden oldu.

“Sen bebekken, beni saklaması için David’e verilmişim. Annen doğum sırasında öldü.”

Tristan şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Tek kelime etmedi, sadece söylediklerini dinledi. Morana onun kalp kırıklığını bodrum katının diğer ucundan bile hissedebiliyordu. Aynı zamanda onun bilmeden öz kardeşiyle yatmamış olmasından duyduğu rahatlamayı da hissedebiliyordu. Bu Tristan'ın kafasını çok ama çok fena karıştırabilirdi. Kadının söylediklerine odaklandı çünkü sevgilisinin şu anda yaşananların ağırlığını kaldırıp sorgulamayı yapabilecek bir zihinsel konumda olmadığını biliyordu. Şu anda kabullenmeye, sindirmeye çalışıyordu. Kahretsin, dün gece ve ardından gelen bu olay onu aşırı duygusal yük altında eziyor olmalıydı. Duygularını nasıl düzgün bir şekilde ele alacağını bilmeyen bir adam için bunun ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu.

Kadının dikkatini Tristan'dan uzaklaştırmaya çalışarak, “*Saklamakla* neyi kastediyorsun?” diye sordu Morana.

“Birlik beni David'e verdi.”

Siktir. Tristan'ın babası da mı Birlik'teydi? Morana onun Lorenzo'nun koruması olduğunu hatırladı. Lorenzo'nun sapkın eğilimleri göz önüne alındığında öyle olması mantıklıydı.

“Peki ya ben?” diye sordu Luna. O da haberi yeni öğrendiği için sesi kısıktı. Morana şu anda kafasının nasıl karışmış olduğunu hayal bile edemiyordu. Dün gece gördüğü sessiz ve güçlü kadının tüm bunların üstesinden gelebileceğini umuyordu.

Kadın Luna'ya döndü. “Sen benimsin.”

Morana'nın zihninde bir şimşek çaktı.

Kardeşler arasında kan bağı yoktu. Tristan'ın hayatı boyunca sevdiği ve aradığı kız kardeşi biyolojik olarak asla onun olmamıştı. Tristan'm yüzündeki ıstıraba bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti, bu farkındalık onu böğründeki bıçaktan daha çok incitmişti. Tüm hayatını onun üzerine kurduğu kız kardeşinin kanından olmadığı gerçeğiyle yüzleşmesini izler-

ken Morana'nın gözleri yanmaya başladı. Birkaç dakika boyunca yere baktı. Yüz ifadesi kaybolup maskesi tekrar sıkıca yerine kilitlenene kadar düzenli nefesler aldı.

Duygulardan arınmış sesiyle, "Onu sen kaçırdın, değil mi?" diye sordu yıllarca annesi sandığı kadına. "Başka türlü olamaz."

Yaşlı kadın başını salladı. "Sana bir uyku ilacı verdim. Onu kaçırıp Lorenzo'ya götürdüm."

"Neden?"

"Çünkü kızı seviyordu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Baban. Ben istemediğim halde rahmime zorla yerleştirdiği çocuğu, sanki bir hediyeymiş gibi sevdi."

"Yani onu cehenneme mi gönderdin?" diye sordu Morana dehşet içinde. Onların dünyasında hiç mi iyi anne yoktu? İyi babalar yok muydu? Hiç mi iyi ebeveynleri yoktu? Ebeveynlerinin başlattığı bu zehirli döngü de neydi? Böyle devam edemezdi. Bu kısır döngü kırılmak zorundaydı. Onun kuşağının yaşadığı travmayı yaşamamaları için... kendi çocukları, onların çocukları ve ondan sonraki tüm çocuklar için bunu kırmalıydılar.

Kadın omuz silkti. "David aklını kaybetti ve Vitalio'nun peşine düştü. Yine de onu öldüreceğini düşünmemiştik." Sonra Tristan'a dönüp alkışladı. "Bravo."

Morana, ağabeyinin babalarını öldürdüğü haberini nasıl karşıladığını görmek için Luna'ya baktı. Etkileyici yüzünde hiç irkilme yoktu. Ya zaten biliyordu ya da umursamıyordu. Hangisi olduğunu kestirememişti. Belki de Gölge Adam ona çoktan söylemişti. İşte tam o anda taşlar yerine oturdu. Morana zihni hızla çalışırken Luna'ya odaklandı.

Duyulmaması için alçak sesle, "Telefonun yanında mı?" diye sordu.

Luna ona bir bakış attı, o da bunu onaylama olarak algı-

ladı. Bu iyiydi. Onun gibi bir adam, yanında bir takip cihazı olmadan kadını bırakmazdı. Hâlâ üzerinde bir telefon varsa, bu sadece zaman kazanmaları gerektiği anlamına geliyordu. Aklında bu hedefle, Gölge Adam hakkında yanılmadığını umarak kadınla tekrar konuşmaya başladı.

“Peki nasıl oldu da onun emirlerini yerine getirmeye başladın?” Sofistike canavarın sahneyi sessizce izlediği ekrana başıyla işaret etti.

Kadın efendisine neredeyse taparcasına bakıyordu. Bu mide bulandırıcıydı. “Beni o buldu. Bana bir amaç verdi. Birlik’e hizmet etmek benim için bir onurdu.”

Iykk. “Peki ya yok ettiğiniz hayatlar?”

“Sadece işti.”

Hayat ticaretiydi. *Hepsi siktirip gidebilirdi.*

Neredeyse robotik bir sesle, “Peki bu aile buluşması neden?” diye sordu Tristan. Morana onun yüzünde bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı ama karşısında sadece taş gibi soğuk maskesi vardı. Bu maskeyle ona yırtıcı diyorlardı.

Kadın neredeyse genç bir kız gibi kıkırdadı. “Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, biliyor musun? Bu bizim sloganımız. Başladığı yerde biter.”

Morana bu sözleri duyduğunda midesinin sıkıştığını hissetti. İçine kötü, çok kötü bir his yerleşti. Bu psikopatlar her ne planladıysa, bu hiç iyi değildi. Buradan çıkmaları gerekiyordu ama *nasıl?*

Kadın Tristan’ın sandalyesinin arkasından dolaşıp öne doğru eğildi ve dudakları kulağına değecek kadar yaklaştı. “Bütün bunlar bir seçimle başladı,” diye fısıldadı. “Bir seçimle de sona erecek. Yirmi yıl önce ailen ve bu kız arasında bir seçim yapmak zorundaydın. Yirmi yıl sonra yine aynı seçim.”

Morana duydukları karşısında vücudunun uyuştüğünü hissetti. Tristan’ın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ama gözle-

rinden belli ediyordu. Harcadığı onca zamanın sonunda gözlerini okumayı öğrenmişti.

Korkuyordu.

Onun kocaman, güzel adamı korkuyla yeniden sıradan küçük bir çocuğa dönüşmüştü.

Birbirlerine bakarlarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Sadece birkaç gündür tanıdığı ama çok sevdiği kız kardeşine, sonra da nefret ederek çok sevdiği kadına baktı.

“Kimi seçersen seç, seninle birlikte güvenle eve dönecek,” diye devam etti kadın. Tanrım, Morana ondan nefret ettiği kadar kimseden nefret etmemiştir. Onu travmatize ettiği için, yeniden yaraladığı için ve kendi kanından kızına yaptığı her şey için ona lanet olsun... Gözleri Chiara’ya kaydı, sahneyi yüzünde küçük bir gülümsemeyle izliyordu. Chiara onun baktığını görünce daha da gülümsedi.

“Seçmeyeceğim,” dedi Tristan. Morana’nın bakışlarını tekrar kendisine çekmişti. “Bu sefer olmaz.”

Kadın sanki ondan bu cevabı bekliyormuş gibi güldü. “Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. O halde, sevgili oğlum.” Elini bıçağın kabzasının üzerinde gezdirdi. “Sen öleceksin ve ikisi de ticarete verilecek. Peki şimdi kararın ne olacak?”

Morana çaresizlik içinde ekrandaki adama baktı. “Bunu yapmayın,” diye pazarlık etti. “Eğer gitmemize izin verirsen sana yardım ederim.” Etmezdi. Onları avlardı ve kanlı bir şekilde öldürürdü. Ancak kurtulması gerekiyordu, Tristan’ın da hepsinin kemiklerini kırabilmesi için özgür kalması gerekiyordu. “Lütfen.”

Adam onu inceledi. “Teklifini kabul ederdim, kızım ama sadık askerime söz verdim ve ben sözümün eriyim,” dedi en ufak bir pişmanlık duymadan. İnsanlar nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Nasıl bu kadar kötü olabiliyordu? İnsanlık nasıl bu hale gelebilmişti?

BİRLİKÇİ

“Neden?” O vahşetin içinde kendini tutamadan ağzından kaçırmıştı.

Adam ürkütücü bir gülümsemeyle ona baktı. “Çünkü bazı insanlar dünyanın yanışını izlemekten hoşlanır.”

Bu tüyler ürpertici bir ifadeydi çünkü doğrudu. Bazı insanların sebepleri ya da gerekçeleri yoktu, sadece içlerinde masumların üzerine saldıkları bir kaos vardı. Bazı insanlar, belli ki bu adam gibiler dünyanın kendi kukla ipleriyle dans etmesini izlemek istiyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik çöktü. Kalbi kulaklarında gümürdüyordu.

Tristan ona baktı, ta ki sağ tarafından tiz bir ses gelene kadar bakmaya devam etti. “Aynı seçimi yap, ağabey.”

Hem onun hem de Morana’nın gözleri, bir gece önce gözlerindeki aynı ateşle onlara bakan Luna’ya döndü.

“Lu...” diye başladı Tristan ama o başını iki yana salladı.

“Hayır, Luna değil.” Morana onun bu ismi kullanmayışı karşısında gözlerini kırıştırdı. “O kayıp masum kız da benim, parçalanıp iyileşmiş kadın da benim. Ne senin kaybettiğin kızım ne de canavarların parçaladığı kadını. Koşullarımın sonucu olmaktan bıktım. Ben kendi küllerinden doğan bir Anka kuşuyum. Sürtük bir annenin ya da piç herifin birinin bana verdiği ismi değil, kendi seçtiğim ismi kullanacağım.”

Biyolojik annesi yavaşça alkışladı. “Aferin. Harika bir konuşma.”

Luna kadına tiksintiyle baktı. “Utanç vericisin. Annelik adına iğrenç bir yüz karası. Tecavüze uğradıysan ne olmuş? Dünyaya masum bir çocuk getirdin ve onu canavarlara verdin. Bir anne sever. Bir anne korur. Bir anne fedakârlık yapar. Sen anne değilsin, bir canavarsın. İyi anneler gördüm ve bir anlığına da olsa iyi bir anne oldum.”

Tristan kız kardeşine bakakalmış, söylediklerinin ağırlığı

onu derinden etkilemişti. Luna ona dün gecekiyle aynı kafa yapısıyla bakıyor, yakıcı bir dürüstlikle gerçekleri ardı ardına söylüyordu.

“Xander’ı ben doğurdum.”

Tristan çırpınmaya başladı. Morana birkaç saat önce onu şok eden aydınlanmanın, şimdi de aynı bağlarla Tristan’ın içine işlediğini ve tüm duyguların altında ezildiğini görebiliyordu. Gölge Adam’m onları nasıl bulduğunu ve doğruca Xander’a götürdüğünü düşünmek hâlâ sırtından soğuk bir ürperti geçmesine yetiyordu. Deliler gibi sevdiği, anne gibi sahiplendiği ama aslında Luna’nın oğlu olan çocuğu, annesi bu şekilde korumuştı.

Luna’nın tiradının ardından yaşlı kadın kızına sertçe baktı ve Tristan’a döndü. “Seçimini yap.”

“Onu seç,” diye yalvardı Luna. “Git buradan. Xander için. Onun ikinize de ihtiyacı var.”

“Seni yalnız bırakmayacağız,” dedi Morana. Zincirler içinde çırpınırken bu işin içinden nasıl çıkacaklarını bile bilmiyordu.

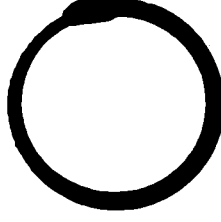
Luna ona döndü. “Yalnız olmayacağım. O benim için gelecek.”

“Kim?” Chiara doğrulup uzun zaman sonra ilk kez konuştu.

Tam o anda ekrandan, Morana’nın sadece birkaç saat önce duyduğu o tehlikeli ve ölümcül ses geldi. Kalbinde umut yerşerdi.

“Ben.”

BÖLÜM OTUZYEDİ

Lyla, Tenebrae yakınları

Hayatta kalmayı başarırsa kendine Lyla diyecekti.

Malini bir keresinde ona Lyla'nın ışık, Lyla'nın ise gece anlamına geldiğini söylemişti. Kendisini hep gece gibi hissetmişti ve çoğu zaman hâlâ da öyle hissediyordu. Oysa şimdi kendini biraz ay gibi hissediyordu, yanındaki ateş topundan ödünç alıp çaldığı ışıkla bile olsa yanıyordu. Her iki ismin birleşimi olması, o cehennemde sahip olduğu tek arkadaşının anısını onurlandırmak için de yapılacak iyi bir şeymiş gibi hissediyordu. Ona bu kadar çok yardım eden kızın, aşkı bulduktan sonra tam da kaçmak üzereyken öldüğünü hayal etmek hâlâ canını acıtıyordu. Çok fazla adaletsizlik vardı. Keşke onu diğer tarafta görebilseydi, onunla ve Amara'nın en iyi arkadaşı olan Vin'le tanışabilseydi. Böylece aile olarak görmeye başladığı grubun bir parçası olabilirdi.

Son zamanlarda kendini kim gibi hissettiği hakkında çok düşünmüştü. Lyla bir şekilde hayatta kalmayı başarmış kırık bir kadındı, Luna ise ağabeyinin yasını tuttuğu masum kızdı. Son birkaç günden sonra âşık olduğu bir aileyle ve ona bu kelimenin ne anlama geldiğini gösteren bir adamla vakit geçirmek, aslında ikisinin de kendisi olduğunu anlamasını sağlamıştı. Bu yüzden gücünü sahiplenmiş, yeni bir şeye dönüşmüştü.

Küllerle son bulmaktansa, ateşiyle ölmeyi tercih ederdi.

"Ancak küle dönüştüğümüzde birbirimizden ayrılırız."

Adamın söyledikleri zihninde yankılandı. Onun kollarında olduğu, kendini en güvende hissettiği, nerede olduğunu hiç sorgulamadığı anılar canlandı.

Ekrandaki adamı, kâbuslarındaki canavarın gözlerinin önünde yeniden canlanmasını izlerken dişlerini sıktı. Onu bir kez daha kıramayacaktı, bu sefer yapamayacaktı. Pençelerini ona geçirdiğinde tek başına bir çocuktü. Şimdiyse bir yere ait olan bir kadındı.

Morana'ya baktı. O kadar öfkeli ve korumacıydı ki, onu kurtarmak için tüm acıyı üzerine almaya hazırdı. Yirmi küsur yıl önce onu travmatize edip hayatını cehenneme çeviren bir seçimi yeniden yapmaya zorlanan ama yine de seçim yapmak yerine ölmeye razı olan ağabeyine baktı. Kanıyor fakat kırılmıyordu.

Fakat onun seçmesine ihtiyacı vardı. Onun yaşamasına ihtiyacı vardı, Morana'nın yaşamasına ihtiyacı vardı. Böylece birlikte mutlu olabilirlerdi. Evlenecek, bir köpek sahiplenecek ve hayatlarının geri kalanında Xander'a bakabileceklerdi. Oğlunun onlara ve onların sevgisine, kendisine olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Her gün savaştığı şeytanlarla ona asla hak ettiği istikrarla sevgiyi tam olarak veremezdi. Yine de onun hayatının bir parçası olmayı çok isterdi, Tristan ve Morana'nın da bunu reddedeceklerini hiç sanmıyordu. Ancak onu doğurmuş olsa da annesi olabileceğini düşünmüyordu. Amara'nın Tempest'la, Zephyr'in doğmamış çocuğuyla olduğu gibi ona annelik yapamazdı. Morana'nın zaten onunla olduğu gibi olamazdı.

Morana'nın zincire vurulmuş, baygın haldeki fotoğrafını ve onunla birlikte gelen mesajı hatırlıyordu. *Onun yerini al-yalnız- ya da ölür.*

Alpha ve Zephyr şok edici haberin ardından Los Fortis'e

geri dönmüş, ardından Dante'yle Amara da arkadaşlarının cesetlerini almaya gitmişti. Vin ve Malini, bir zamanlar sevgiliyken şimdi Tenebrae Nehri'nde karaya vurmuş cansız iki bedendi. Lyla daha kimseye bir şey söyleyemeden hepsi işlerini halletmeye ve düzenlemeler yapmaya gitmişti. Sadece kardeşi ve telefondaki adam yanındaydı.

Lyla -hayır, eğer sağ kalırsa Lyla- bir an bile düşünmemişti. Dainn'e ve ağabeyine anlatmış, onlara mesajı göstermişti. Ağabeyinin nasıl dağıldığını gözleriyle görmüştü.

Dainn... onun Dainn'i, sadece dört kelime söylemişti.

"Bana hâlâ güveniyor musun?"

Hayatı boyunca ona güvenecekti. Doğru seçimi yaptığı için de kendine güvenecekti.

"Evet."

"O zaman git."

Hiç sorgulamamıştı. Arkasında o varken -arkasında durup aynaya bakarken her zaman arkasında olacağını söylediği günü hatırladı- yanmayacağını bilerek cehennemin dibine yürüdü.

Tristan aynı fikirde değildi. Kocasına 'siktir git' demiş ve ona eşlik etmişti.

Ona ulaşabileceği bir numarası olmamasına rağmen telefonunu sol ayağının altına, çorabıyla ayakkabısının arasına sıkıştırmıştı. Onu bulmasından hemen önce, bunun artık an meselesi olduğunu düşünmüştü.

Onu bulurdu çünkü her zaman bulmuştu.

İşlerin bu kadar hızlı geliştiği bir anda tek tartışma konusu ölü mü, yoksa diri mi olacaktıydı.

Ancak orada zincirlere asılı dururken, şaşırtıcı bir şekilde kendini huzur içinde hissediyordu. Son birkaç aydır iyi bir hayat yaşamıştı. Kocasını, ağabeyi ve oğlu... ruhunu tamamlayan üç erkekle geçirdiği zaman hayal edebileceğinin en iyisiydi.

Eğer gitmesi gereken yol buysa, en azından bunun bir anlam ifade ettiğinden emin olacaktı.

“Onu seç,” diye yalvardı tekrar ağabeyine. Biyolojik kardeşi olmaması umurunda bile değildi. O kalbinin kardeşiydi ve bu kalp onu sadece birkaç gün içinde o kadar derinden sevmiştir ki, varlığı için minnettardı. Öz kardeşi olmadığımı bilmesinin onun açısından da hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini umuyordu. “Git buradan. Xander için. Onun ikinize de ihtiyacı var.”

Bu durumun ona verdiği zararı görebiliyordu. Yan tarafına bıçak saplanmış halde bakışları ikisi arasında gidip gelirken ruhundan parçalar kopuyordu. Onun bunu hissettiğini bile sanmıyordu.

Morana da bunu görüyordu. Muhtemelen ondan daha iyi görüyordu, buna rağmen, “Seni yalnız bırakmayacağız,” dedi ona.

İkisi de inanılmazdı. Onlara sahip olduğu için şanslıydı. Fakat dışarı çıkmaları gerekiyordu ve gerekirse yalan söyleyecekti. “Yalnız olmayacağım. O benim için gelecek.”

Ne zaman? İşte asıl soru buydu.

“Kim?” diye sordu diğer sürtük -eğer böyle biriye kız kardeşi olmasını istemediği kadın- bir süredir ilk kez konuşuyordu.

Bir an sonra ölümün sesi ekrandan cevap verdi. “Ben.”

Lyla başını çevirip canavarın arkasında hareket eden silüete bakmaya başladı. *Daha büyük bir şeytandı. Onun şeytanydı.*

“Geldin.” Kelime dudaklarından kaçırvermişti. Bu kelimeyi ona defalarca söylediği anların anısı bedenini sardı.

Ona her zaman söylediği kelimelerle karşılık verdi. “Senin için her zaman gelirim.” *Yılların* kanıtıyla desteklenen bu kelimelerin gücü onu eritti. Kalbi vahşi bir ritimle atarak damarlarına yeniden hayat pompaladı.

BİRLİKÇİ

Ekrandaki canavar hiç etkilenmeden gülümsedi. “Gölge Adam, sonunda.” Bu garip hissettirdi. Neden korkmamıştı?

Dainn onun arkasında duran bir siluetten başka bir şey değildi. “Birlikçi. Yoksa sperm donörü mü demeliydim?”

Bu onun babası mıydı? Lyla’nın -Lyna, diye hatırlattı kendine- ağzı açık kalmıştı.

“Senin zeki olacağını hep biliyordum,” dedi babası olan canavar neredeyse gururla. “Bu günü bekliyordum.”

“Seni öldürebileyim diye mi?” Dainn’in sesi neredeyse tembeldi, sanki durumdan hiç tedirgin olmamış gibiydi. Onu tanıyordu, muhtemelen hiç etkilenmemişti.

“Böylece benim en iyi eserim olabilirsin.” Bu garip bir ifa-
deydi. Ne demek istiyordu?

Dainn uzun süre sessiz kalarak gerginliğin artmasına izin verdi. Morana’yla Tristan da ekrana kilitlenmişti. Odadaki iki kadın ve şişman muhafız dışında herkes şoktaydı. Ağabeyi ellerini yavaşça ve istikrarlı bir şekilde hareket ettiriyor, dikkatlerin dağılmasını fırsat bilerek kurtulmaya çalışıyordu.

“Ben senin projenin yeniden başlatılmasıydım. Durdurulmasından sonra. Ouroboros Projesi’ni benimle birlikte yeniden başlattın.”

Ne demek istediği ya da projenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak Morana’nın vardı çünkü ekrana bakarken nefesi kesilmişti.

İçerik ne olursa olsun, canavar güldü. “Evet. Değerli bir düşman. Sahip olmaya değer bir düşman. Baştan yaratılmış.”

Morana’nın yüzü sanki acı çekiyormuş ya da ne konuştuklarını biliyormuş gibi hafif yeşil bir renk almıştı. Belki ikisi birdendi.

“Başka kalan var mı?” diye sordu Dainn. Ses tonunda bir son vardı. “Benim gibi başkaları var mı?”

“Bunu sen bulacaksın.” Canavar sırttı. “Amcığı hâlâ o kadar sıkı mı?”

Lyla kusmak üzereyken Dainn gölgelerin arasından çıktı. Yüzü herkes tarafından görülebilecek şekilde doğruca kame-
raya baktı.

“Senin için, *flamma*.”

Bu sözlerle onu bir kez daha haklı çıkarmıştı. Bir çakmağı çıkıp masanın üzerine fırlattı. Sersemlemiş soluk sesleri duyulurken Lyla huşu içinde onu izledi. Canavar bir alev çemberinin içinde oturuyordu. Ateş yayılsa da savaşıyor, hareket etmiyor, hatta neredeyse gururlu görünüyordu. Ateş canavarın bedenini aydınlatıyor, Dainn ise kızıl alevlerin koyu teninde yansıdığı ve karanlığıyla alevleri yutan bir şeytan gibi onun arkasında duruyordu.

Ateş kükreyerek neredeyse ekranın yarısını kapladı.

Sonra Dainn kadrajdan çıktı, canavarı alevlerin içinde yanmaya ve çürümeye bıraktı. Gördükleri Lyla’nın gözlerini yaşartmıştı. Canavarın anıları, ona dokunma şekli, bedenine ve ruhuna *zorla* kazıdığı şeyler... hepsi onunla birlikte yandı. Bu bir intikam değildi, haklı çıkmaktı ve gerçeği yeni varoluşuna söylemekti. Bir arınma gibi hissetti. Canavarların sonuncusu da gitmişti. Tıpkı diğerleri gibi, ona ait olan şeytan tarafından öldürülmüştü.

Ani bir kargaşa gözüne çarptı. Ağabeyinin sandalyeyi devirdiğini, ellerinin tamamen serbest olduğunu ve bir eliyle bıçağı böğründen çıkardığını gördü. Bıçak çekilir çekilmez yarısından kan akmaya başladı ama umursamadı. Bıçağı şişman adamın boynuna sapladıktan sonra eğilip botundan bir silah çıkardı. Kızıl saçlı kadın merdivenlerden yukarı koştu, tam gözden kaybolduğu sırada aniden kesilen yüksek sesli bir cıgılık attı.

Biyolojik annesi olan yaşlı kadın, yüzüne doğrultulan silahın namlusunu kocaman açılmış gözlerle izliyordu.

“Tristan...” diye başladı.

BİRLİKÇİ

Kardeşi bir tür düğmeyi çevirdi ve silahını hafifçe indirdi. “Bu kız kardeşim için.” Gürültülü bir patlamayla kadının göğsü geriye savruldu. Akan kanı, elbisesinin kırmızısına karışarak kumaşı daha koyu bir kırmızıya boyadı.

Kadın göğsünü tutarak sendelerken şok içinde ona baktı.

“Ve bu da...” dedi kardeşi silahını tekrar kaldırarak. “Benim için.”

Onu tıpkı babalarını vurduğunu bildiği şekilde, iki kaşının arasından vurdu. Her iki canavar için de uygun bir sondu.

Lyla, annesinin yere yığılışını izledi. Gözleri tavana baktıkça vücudu yere yığılmıştı. Anne kılığındaki bir canavar daha ölmüştü.

Bodrumun kapısı açıldı ve Dainn üst basamakta belirdi. Adam koşarak aşağı indiğinde Lyla’nın bütün vücudu gevşedi. Belli ki canavar aptaldı ya da intihara meyilli olacak kadar umursamazdı. Lyla onun durgunluğunu ve savaşmadığını hatırlıyordu, onlarla aynı yerde olmayı göze almıştı.

Dainn doğruca ona doğru yöneldi ancak yanma ulaşamadan ağabeyi tarafından aniden durduruldu.

Tristan öfkeden deliye dönmüş halde Dainn’in yüzüne bir yumruk attı. Dainn’in başı yana savruldu, ardından çenesini kütürdeterek doğruca karşısında durdu. Gözleri her zamanki gibiydi, hiçbir duygusal tepki vermedi.

Tristan yumruğunu tekrar havaya kaldırdı, bu kez Dainn eldivenli elinin tek parmağını kaldırdı. “Bir. Sadece bir tane hakkın var, hepsi bu kadar.”

Tristan’ın yumruğu havada asılı kalmıştı, Dainn de tek parmağını kaldırarak dimdik duruyordu. İki adam da birbirlerine bakıyordu ve bu sahneye tanık olmak ona çok tuhaf geliyordu. Onlar bir şey yapamadan Lyla kasıtlı olarak bir ses çıkardı, tam da umduğu gibi Dainn sessizliği bozdu.

“Şimdi onların zincirlerini çözmeyi mi, yoksa benimle çatışmayı mı istiyorsun?”

Lyla ağabeyinin çenesinin gerildiğini, tüm vücudunun öfkeyle titrediğini gördü. “Şerefsiz.”

Dainn onu görmezlikten geldi, -ki bu da zaten duyguları içinden taştan duygusal durumunda, ağabeyini daha da çıldırttı- doğruca Lyla’ya yürüdü.

Kollarını kaldırıp zincirlerini gevşetti ve onu çözdü. Kolları uyuşmuştu, bedeni onun üzerine düşerken ayakları boşlukta sendeledi. Dainn onu kollarına çekip sımsıkı sardı, kokusunu içine çekti. Lyla da aynısını yaptı. Adamın karanlık, misk kokusunu içine çekerek anında sakinleşti.

Yandan gelen acı dolu bir çığlık ikisinin de kaskatı kesilip o tarafa dönmelerine neden oldu. Morana’nın kolları aşağı inmişti, gözleri acıdan kıpkırmızıydı. Ağabeyi onu hemen tuttu, boynundan kavrayarak gözlerinin içine baktı. Öyle derin bakıyordu ki, sanki sadece gözleriyle acısını çözmeye çalışıyordu. “Neresi?”

Dişlerini sıkarak, “Sol kol,” diye homurdandı Morana.

Tristan kendi bıçak yarasını yok sayarak onu kucaklayıp merdivenlere doğru yürüdü. Dainn de ona dönüp aynı şeyi yaptı. “İyi misin?”

Lyla başını salladı. O iyiydi. İyi olacaktı.

Ardından ilk kez ışığa doğru adım attılar.

Lyla hastane odalarının bu kadar geniş, sıcak ve iyi döşenmiş olabileceğini bilmiyordu. Filmlerde gördükleri her zaman çok klinik, soğuk duruyordu.

Yatağında uzanıyordu, sadece kontrol için bir gece tutulmuştu. Neyse ki, yüzündeki çizikler de omuzlarındaki ağrı

BİRLİKÇİ

da iyileşecekti. Ancak aynı şey Morana için geçerli değildi. Vurulduğu için zaten sinirleri hasar görmüştü, hemen kontrol ettirmesi gerekecek kadar kötüydü ama artık çok geçti. Sol omzu, yani sol kolunun tamamı sakat kalmıştı. Hasar lokalize olduğu için kolu hâlâ yerindeydi ama birkaç dakikalık çok küçük hareketler dışında kolunda hiçbir his yoktu.

Doktorlar bunu söylediğinde Morana yıkılmıştı. Hıçkırıklara boğularak öyle çok ağlamıştı ki, Lyla yan odadan onu kontrol etmeye gitmişti. Kapıda durmuş, ömür boyu bağlı olacağı kadına bakmış ve kalbi sızlamıştı. Morana gömleksiz, vücudu yara izleriyle kaplı, bandajlara sarılmış ağabeyine sıkıca sarılmıştı ve kravatla ilgili bir şeyler geveliyordu. Lyla için bir anlam ifade etmiyordu ama onun için önemli bir şey olduğu belliydi. Ağabeyi onun başının yan tarafını öyle büyük bir *şefkatle* öpmüştü ki, Lyla izlerken gözyaşlarını tutamamıştı.

Kapıda durmuş, ağabeyinin onu usulca başından, yanağından ve dudaklarından defalarca öpmesini izlemişti. Tristan onun yanına oturarak yattığından ve sakinleştiğinden emin olmuştu.

Sonra hiç konuşmadan, kadının hiçbir şey hissetmeyen sol elini tutarak parmağına bir yüzük geçirmişti. Yüzüğe bir öpücük kondururken gözlerini ondan ayırmamıştı.

Lyla dışarıda durup ağlamıştı. Böylesine güzel bir aşk ilanını, hastalıkta ve sağlıkta ömür boyu sürecektir böylesine derin bir ortaklık teklifini daha önce hiç görmemişti.

Bu çok derin, yürek burkan bir teklifti ve tamamen *onlara* özgüydü. Daha sonra onları yalnız bırakmış, odasına dönmüştü.

Aldığı bilgilere göre, Alpha ve Zephyr Los Fortis'e inmiş ve annesini kefaletle serbest bırakmışlardı. Stres yüzünden erken kasılmalar yaşayan Zephyr'in acilen hastaneye kaldırılması gerekmişti. Neyse ki, bebekleri güvendedeydi ama baba-

sının olaylara ne kadar karıştığına dair henüz bir bilgi almamışlardı. Ayrıca sağlıklı bir bebek dünyaya getirmek istiyorsa daha fazla stresi kaldıramazdı.

Dante'yle Amara tüm bu süreç boyunca herkesin dayanağı olmuştu. Her şeyle ilgilenmiş, herkesin iyi bakıldığından emin olmuş, başlarına gelen tüm kriz ve ölümleri koordine etmişlerdi.

Lyla tavana bakarak yatıyordu, çok yorgundu ve evini çok özlemişti. Yatak odasının cam tavanını, yıldızların altında uyumayı özlemişti. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, onu içine kapatan, ona ilerlemek istediği ama geçmişte sıkışıp kaldığı zamanları hatırlatan tavanlara bakmaktan yorulmuştu.

Birden kapıda bir varlık hissedip bakışlarını çevirdi, sevdiği adamın hemen önünde duran çocuğu görünce nefesi ke-sildi.

Xander.

Onun bebeği.

İlk defa ona bu kadar yakındı.

Onun içeri girişini izlerken boğazı düğümlendi. Gözleri etrafındaki makinelere dikilmeden önce merakla onu inceledi. "Merhaba."

Çok güzel bir sesi vardı. Bunu daha önce de duymuştu ama ilk kez ona hitap ediyordu.

Gerginlikle yutkundu, bakışları Xander'a dönmeden önce Dainn'e kayd. "Merhaba."

Gözleri tekrar uzaklaşmadan önce kısa bir süre ona baktı. "D, bana senden bahsetti."

D.

Dainn.

Xander'la bir ilişkisi olduğunu biliyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onunla bu konuda hiç konuşmamıştı, belli ki birbirlerini beklediğinden daha iyi tanıyorlardı.

BİRLİKÇİ

Ses tonuna sinen merakla, “Sana ne söyledi?” diye sordu.

“Ben bebekken beni kurtarmak için kaçtığını,” dedi Xander. Bunu sıradan bir şeyden bahsedermişçesine rahatlıkla söylemişti. Lyla’nın kalbinin göğsünde gümbürdeyerek attığından habersizdi. “Yolunu kaybettiğini ve onun seni bulacağını.”

Her şeyi başlatan o meşum gecede tanıştığı adama kilitlenen gözleri yaşlarla doldu. “Doğru,” diye mırıldandı. Bakışları tekrar oğluna döndüğünde dudakları titriyordu.

“Hâlâ kayıp mısın?”

Başını iki yana salladı. Artık değildi.

“Tristan ve Morana’yla yaşamak istiyorum.” Çocuğun sözleri Lyla’nın kalbini doldurdu. “Onları seviyorum. Ama seni de tanımak istiyorum.”

Ona baktı; konuşma tarzı, kelimeleri seçişindeki incelik Dainn’i hatırlatıyordu. Belki de ondan öğrenmişti.

“Tamam,” diye fısıldadı. Ardından boğazını temizledi. “Bunu ben de isterim.”

Xander bir an için ona tekrar baktı, sonra küçük bir kâğıt parçası uzatıp kapıya doğru yürüdü. Dainn kapıda durmuş, elleri ceplerinde sessizce onu izliyordu. Xander, ona Morana’ya görmeye gideceğini söyleyerek ikisini yalnız bıraktı.

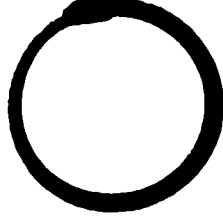
Lyla kâğıdı açarken not yazmayı da Dainn’den öğrenip öğrenmediğini merak ediyordu. Çocukça bir karalamayla yazılmış iki kelimeyi okudu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken burnu sızladı. Notu göğsüne bastırarak derin ve uzun nefesler aldı. O iki kelimeyi kalbine kazıdı. Bakışları yılların yükünü taşıyan o uyumsuz gözlere kilitlendiğinde, altı yılın *birikimi* aralarında sessizce dolaştı.

Dünyadaki en büyük anlama sahip iki küçük kelime...

Evine hoş geldin.

Lyla sonunda evdeydi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Dainn, Tenebrae

Dainn hastanenin bekleme salonuna girdi, üzerinde hâlâ *flamma*'sı onu çağırdığında giydiği takım elbise vardı.

Dinleniyordu, vücudu bitkin düşmüştü ve zihni son yirmi dört saat içinde daha da tükenmişti. Dainn otel odasında oturmuş, onun kendisi için ağabeyine ve herkese karşı koyuşunu dinliyordu. Dainn normal insanlar gibi duyguları hissetmezdi ama onu -yumuşak huylu, ürkek *flamma*'sını- dinlerken içinde bir şeyler oluyordu. Bu yeni bir deneyimdi, daha önce hiç yaşamadığı türden bir şeydi. Hayatında hiç kimse *onu* savunmamış ya da onun için ayağa kalkmamıştı ve birkaç ay önce yaşamak için bile gücü olmayan bu kadının şimdi geldiği nokta göğsündeki bir şeyleri harekete geçirmişti. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Tek bildiği... eğer daha önce ona sonsuz bir sadakat duyduysa, artık bu evrendeki hiçbir gücün onu Lyla'dan koparamayacağıydı. Artık o bir dindardı, kadın ise onun diniydi.

Bekleme odası rahattı, kızların getirildiği özel hastanenin daha pahalı bir bölümüydü. Odayı geçip kapalı bir kapının önünde durdu.

Sessizce açarak içine baktı.

Morana yatağında uyuyordu. Onu sadece birkaç hafta içinde tekrar o halde görünce içinden bir parça acıma duygusu geçti. Ancak bu kadın güçlüydü ve iyi olacaktı.

BİRLİKÇİ

Raporlarını okumuş, doktorların söylediklerini görmüştü. Onların profesyonel uzmanlıklarına saygı duymakla birlikte, dünyanın en iyi bilim insanlarını ve uzmanlarını getirip onun sinir hasarını sınırlı hareket kabiliyetiyle bile olsa kolunu kullanabilmesine yetecek kadar iyileştirmelerini sağlayabileceğini de biliyordu.

Odanın karanlık köşesinden gelen ince bir ses, “Hâlâ burada mısın?” diye sordu. Dainn başını çevirdiğinde Xander’ın bir tablete baktığını gördü, ışıklar loştu ve Morana’yı izliyordu.

Kapıyı arkasından kapattı, kanepeye yürüyüp çocuğun yanına oturdu. “Evet. Annen iyileşiyor. O iyi olana kadar burada kalacağım.”

Çocuk bir tür kelime oyunu oynadığı tablete bakmaya devam etti. “Sence beni gerçekten tanımak istiyor mu?”

Dainn elini çocuğun omzuna koydu. “Bunu biliyorum. Seni güvende tutmak için her şeyden vazgeçti. Böyle bir sevgi nadir bulunur. O seni zaten seviyor.”

Xander’ın yanakları biraz kızardı. “Ben de ondan hoşlandım. O çok güzel.”

Dainn’in dudaklarının kenarı belli belirsiz kıpırdadı. *Flamma*’sına güzel demek, gecenin karanlık olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Karanlığın derinlikleri, güzelliğin katmanları ve anlamaya değer tonları vardı. Fakat çocuk çok küçük olduğu için Dainn sadece mırıldanarak onayladı.

Bir süre sonra, “Peki ya Morana?” diye sordu Xander. “Sence o iyi olacak mı?”

Dainn kadının parmağındaki yüzüğe baktı. Safir ve elmas-tan oluşan güzel bir parçaydı, okyanusun derinlikleri gibi parlıyordu. Aklındaki uzmanların onu görmesini sağlayabilirse, iyileşeceğini umuyordu. “O iyi olacak.”

Çocuk başını sallayıp onun sözüne güvendi. Bunu hep yap-

mıştı. Dainn başlangıçta ailesini bulana kadar çocuğu özel bir dadının yanına bırakmayı planlamıştı, ilgisi sadece annesinin üzerindeydi. Ancak çocuğa kendi gözetimi altında bakarsa, duygusal *flamma*'sının ona daha çok bağlanacağını biliyordu. Haklı çıkmıştı. Başlangıçta motivasyon kaynağı bu olsa da Dainn kabul etmek zorundaydı ki, çocuk zamanla kendini ona sevdirmişti. Zekiydi, yargılayıcı değildi ve şaşırtıcı derecede iyi bir gözlemciydi. Tüm bunlar gelişmesini izlemekten keyif aldığı şeylerdi.

Aylık görüşmelerinde her zaman yaptığı gibi, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Hımm,” diye mırıldandı çocuk. Parmakları ekrandaki bulmaca benzeri oyunun üzerinde uçuşuyordu. “Sadece onu düşünüyorum. Ona anne mi diyeyim, yoksa Luna mı?”

“Bunu ona sorman gerekecek.” Lyla’yı tanıdığı kadarıyla, ona anne denmesinden rahatsız olurdu çünkü kendini anne gibi hissetmiyordu. En azından şimdilik hissetmiyordu. İlişkilerinin, onun gözlerini parlatacak ve dudaklarını gülümsetecek bir şey diyebileceği bir noktaya gelmesini umuyordu.

“Ondan bir bebek yapacak mısın?” Xander’ın sorusuyla Dainn içinde küçük bir kahkaha koptuğunu hissetti. Baba olmak için yaratılmamıştı ve genlerini zavallı bir çocuğa aktarmak istemiyordu. Sonuçta çocuk onun gibi değil de normal doğarsa, hayatları boyunca eziyet çekeceklerdi. Daha da önemlisi, eğer bir gün gerçekten isteseydi bile bunu yapacağı tek bir kadın vardı ve o da daha fazla çocuk sahibi olamazdı. Lyla hayatında olduğu sürece, bu konuda hiçbir sorunu yoktu. Eğer daha fazla çocuk sahibi olma ihtiyacı hissederse, evlat edinirlerdi. Her şey ona, sadece onun kararına bağlıydı. Elbette henüz onun böyle bir şeye hazır olmadığını, uzun süre de olmayacağını biliyordu. Önce iyileşmesi gerekiyordu.

Dainn tüm bunları bir çocuğa nasıl açıklayacağını bileme-

BİRLİKÇİ

diği için omuz silktilti. Çocuğa karşı çoğu zaman dürüst davranmıştı.

Xander yüksek sesle esneyince Dainn bunu gitmek için bir işaret olarak aldı. “İyi geceler, X.”

“İyi geceler, D.” Bu bir zamanlar aralarındaki rutindi. Xander ve Lex’in keşif için yetimhaneye gitmelerine izin verdiğinden ve Lex’in zamanlama konusunda ona yardım etmesinden beri, biraz özlediğini itiraf ettiği bir şeydi.

Çocuğun uzayan saçlarını karıştırdı ve Morana’ya doğru yürüdü. Bir süre uyuyan haline baktı. Planları için kadının çok önemli olduğunu kabul ederek sessizce onun iyileşmesini diledi. Bu şekilde hissetmesinin en büyük nedeni, hâlâ zincirlere bağlıyken *flamma*’sını savunup onu korumaya çalışmasıydı. Sırf bu yüzden bile Dainn’in tüm kaynaklarına sahipti.

Bekleme odasına doğru yürüdü ancak artık boş olmadığını gördü.

Tristan Caine bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Ellerini yüzüne kapatmış, dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi başını eğmişti.

Dainn başını yana eğdi ve duvara yaslanıp ellerini ceplerine sokarak beklemeye başladı. Ertelemektense, bu yüzleşmeyi şimdi açıkça yapmak daha iyiydi. Böylece aradan çıkabilir, Lyla da o bodrumdayken yaptığı gibi ikisinin kavgasını ayırmaya çalışmak yerine iyileşmeye odaklanabilirdi.

Adamın başı yukarı kalktı, yılların getirdiği içgüdüler ona yakınlarda birinin olduğunu söylemişti. Gözleri sertleşti.

Dişlerinin arasından, “Blackthorne,” diye tısladı.

“Caine,” diye selamladı Dainn.

“Siktir git buradan.”

Dainn rahat duruşunu bozmadan bir süre bekledi. “Neden? Burada olmaya en az senin kadar, hatta daha fazla hakkım var.”

Tristan oturduğu yerden kalkmış, elleri iki yanında yumruk olmuş halde ona doğru ilerliyordu. “Çünkü sen kız kardeşim için yeterince iyi olmayan beş para etmez bir şerefsizsin.”

Dainn duyduklarını düşünürken tepkisizliğinin Tristan’ı daha da kızdırttığını fark etti. İnsan duygularını izlemeye alışkın olmayan birinin göremeyeceği kadar derin bir öfke dalgası yayıyordu.

“Kız kardeşin için sadece ben varım,” dedi Dainn. “İyi ya da kötü, fark etmez.”

Söyledikleri adamı kızdırdı. Dainn’in içinde merak kıpırdandı.

“Onu senden sakladığım için mi benden hoşlanmıyorsun?” diye sordu Dainn. “Yoksa karşına geçip beni savunduğu için mi?”

Tristan kıpırdamadan durdu. Dainn, onun duygularını çabucak kontrol edebilme yeteneğinden etkilendi. “Çünkü senin gibi psikopat bir seri katili değil, ona karşı hisleri olan birini hak ediyor.”

İçinden bir parça eğlence geçti. “Ben de Morana’nın, hayatının büyük bölümünü onu öldürmek için harcamamış birini hak ettiğini söyleyebilirim,” diye karşılık verdi.

Tristan onun söylediklerini düşünürken sessizlik oldu. Çenesi sıkılmıştı, gözlerinde öfke parlıyordu. “Olabilir. Ama ben senden farklıyım.”

Dainn başını salladı. “Evet. Sen sevgilini öldürmek istedin, bense benimkini kurtarmak istedim. Biz çok farklıyız.”

Kelimeler Tristan’a çarpmış gibiydi. Kız kardeşinin önceki gece ona anlattıklarını, onu korumak için yaptıklarını hatırlatıyordu. *Flamma*’sı cömert biriydi çünkü Tristan’ın onu koruyamadığı zamanlardan hiç bahsetmemişti. Anlatabilirdi ama bunu ikisinin arasında tutmuştu.

Tristan aniden çok yorgun göründü. Bir eliyle yüzünü ova-

layıp ona baktı. Bakışlarında hâlâ düşmanlık vardı fakat öfkesi daha azdı. “Bunun için teşekkür ederim.”

Söyledikleri Dainn için sürpriz oldu, sanki adamın ağzından zorla çekip çıkarılmış gibiydi. Dainn bununla övünmedi. Teşekkürü kabul ederek kafasından attı çünkü hiçbir anlamı yoktu. Tristan’ın onu sevmesinin de Dainn için hiçbir anlamı yoktu. Lyla’ya zarar vermediği sürece, Tristan onu öldürmeye çalışsa bile umursamazdı.

“Bazı uzmanlarım var,” dedi konuyu değiştirerek. “Sinir hasarı konusunda uzmanlar. İstersen onlara Morana’nın raporlarını gönderebilirim.”

Tristan geri dönüp sandalyeye yığıldı. Dainn onun hemen yanındaki sandalyeye oturarak cevabını beklemeye başladı. Tristan’ın kelimeleri tartması için sabırla zaman tanıdı. Uzun bir süre sonra adam sonunda tekrar konuştu.

“Sence hasar geri alınabilir mi?”

Dainn başını yana eğdi. “Belki tamamen değil ama kesinlikle azaltılabilir. En azından biraz daha fazla hareket kabiliyeti kazandırabilir.”

Tristan sanki kelimeler ona ikinci bir hayat veriyormuş gibi nefes aldı. Dainn onu anlayabiliyordu. Morana’nın elleri beyninden sonraki en iyi silahıydı.

Sanki onun yapacağı bir iyilik sırtına yük bindiriyormuş gibi isteksizce, “Tamam,” diye kabul etti adam. “Ama şimdi-lik aramızda kalsın. Kesin sonuç alacağımızdan emin olmadığımız sürece onu umutlandırmak istemiyorum.”

Dainn başını sallayarak onayladı. “Anlaşıldı.”

Sonrasında sessizlik içinde oturdular. Belki garipti, belki de değildi. Tristan ondan hoşlanmıyordu, muhtemelen hiç hoşlanmayacaktı ama kız kardeşiyle olan bağına inkâr edemeyeceğini biliyordu. Bunu yapmak Lyla’yı incitecekti ve aralarındaki tek ortak nokta buydu. Tristan’ın hayatlarına girmesine tahammül etmesi de aynı sebeptendi. Bir zamanlar sadece ikisinin içinde yaşadığı baloncuk artık ani bir insan akınıyla dolmuştu.

Tristan tek kelime etmeden yerinden kalktı, Morana'nın odasına doğru ilerledi.

Dainn birkaç dakika daha oturup ilgili uzmanları aradı ve e-postaları iletti. Sonra ayağa kalkarak Lyla'nın odasına yöneldi.

Kapıyı açıp içeri süzüldü, sessizce arkasından kapattı. Rahat hastane yatağında yumuşakça horlayan kadının yanına yürüdü. Omuzlarında bazı yaralar ve Chiara'nın tırnaklarıyla yüzünde açtığı yüzeysel kesikler vardı. Dainn o tırnakları kırmaktan, kadının kolunu kestikten sonra boynunu kırmaktan zevk almıştı. Bir kadını öldürmekten hiç çekinmezdi. Kadınlar da en az erkekler kadar, hatta bazen onlardan daha fazla canavar olabiliyordu. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Kadın uykusunda dönüp gözlerini tembelce kırpıştırarak açtığında takım elbisesinin ceketini çıkardı.

Yüzüne bulutların arasından gelen bir ışık huzmesi gibi bir gülümseme yayıldı. Dainn neredeyse büyülenmişçesine o gülümsemeyi izledi.

“Yatağa gel,” diye mırıldandı. Muhtemelen hastanede olduğunu ve yaşananları unutmuştu. Dainn ona hatırlatmıyordu.

Ayakkabılarını çıkarıp yanına yattı. Kendi cüssesine göre bile dar olan yatak ikisi için çok küçüktü. Kadın umursamadı, sıcak bir konfor arayan soğuk bir yaratık gibi onun göğsüne sokuldu. Dainn günlerdir ilk kez tam anlamıyla nefes alıyormuş gibi hissetti. Kollarını onun bedenine doladı. Tekrar o yumuşak sesle horlamaya başlamasını, dudaklarını aralamasını ve göğsüne düşen nefeslerini dinleyerek her zaman buz gibi olan tek yeri ısıttı.

Başına yumuşak bir öpücük kondurdu, gözlerini kapatıp onu saran karanlığı kucakladı.

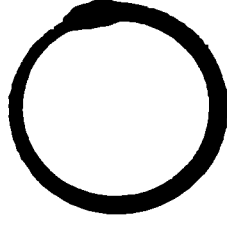
Karanlık onun yaşadığı bir evdi ama *kadın* onun eviydi. Dainn evdeydi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

SONSUZA DEK

“İçimizi gece yapan şey, yıldızlar da bırakabilir.”
- Victor Hugo

EPİLOG 1

Tristan ve Morana – 6 ay sonra

Pırıl pırıl bir sabah Shadow Port'ta denizin kıyıyla buluştuğu yerde, Morana sevdiği adama doğru Caine olmaya hazır bir şekilde yürüyordu.

Sol kolunu kullanmayı kaybettiği gün, tam da onun yapacağı bir hareketle Tristan ona evlenme teklifi etmişti. Kız kardeşini bulur bulmaz bir yüzük almış, doğru zamanı ve doğru teklifi beklemişti. İkisinin de tahmin edemeyeceği bir şekilde teklif için doğru an bir hastane yatağında gelmişti. Morana yıkılmış, Tristan bıçaklanmıştı. Sol elinin artık tamamen işlevsiz olduğu söylendikten sonra Tristan onun yanına oturmuş, tek kelime etmeden yüzüğü sol elinin parmağına takmıştı.

Bu davranışının sembolizmi gözünden kaçmamış, daha da çok ağlamasına neden olmuştu.

O zamandan beri hayat... farklıydı. Adamın yaşadığı travmayla başa çıkmalarının yanı sıra, kadının fiziksel uyum sürecini de yaşamış ve birlikte yeni bir normal bulmuşlardı.

Artık pek çok şeyi yeniden sağ eliyle yapmayı öğreniyordu. Sadece tek elle klavye kullanabiliyorsa ne olmuştu yani? Sesli komutları eskisinden bile daha iyi kullanıyordu. Tristan'ın kravatını bağlaması daha uzun sürüyorsa ne vardı ki? Sabırla durup kalbinde hissettiğini bildiği sevgiyle onu izliyordu. Ona bu kelimeleri hiç söylememişti, söyleyeceğini

de sanmıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Tristan bunu her gün, her saniye gösteriyordu.

İşte bu yüzden deniz kenarında yemin etmek doğru geliyordu. Bir zamanlar travmalarının yaşandığı topraklarda, denizin sürekli değişen akıntılarıyla hayatın iniş çıkışlarının sembolü olan suyun kıyısında, geçmişi arkalarında bırakıp daha iyi ve daha parlak bir geleceğe yürüyorlardı.

Morana, Dante'nin kolunu tutarak koridorda yürüdü. Dante'nin soyunma odasının dışında, ona eşlik etmeye hazır olması Morana'yı o kadar derinden etkilemişti ki, saçını ve makyajını yeni bitirmiş olan Zephyr çılglık atmasa neredeyse ağlayacaktı. Kadın kendi travmalarıyla uğraşmasına, ilerlemiş hamileliğine rağmen düğün için çok heyecanlanmıştı.

Dante, onun topuklu ayakkabılarla yürüyüşüne uyum sağlamak için küçük adımlar atıyordu çünkü Morana neredeyse kendi ağırlığının iki katı olan gezegendeki en ağır gelinliği giymişti. Aslında ilk tercihi bu değildi ama Amara, "Sadece bir kez evleneceksin," deyince Morana her şeyi siktir edip en görkemli gelinliği seçmişti. Amara haklıydı. Bu hayatta bir daha evlenemeyecekti. Son nefesi, ölümü bile Tristan'a ait olacaktı.

Misafirlere, sadece kendisi için yarattığı ailesine baktı. Alpha ve çok hamile Zephyr oradaydı. Amara da hamileydi ve yanında Zia'yla birlikte sevimli Tempest vardı. Xander şık takım elbisesi içinde Tristan'ın yanında duruyordu. Sonunda çekirdek ailelerinin yasal bir parçası olmuştu ve kucağında küçük yavru köpeklerini tutuyordu. Lyna ise -yasal olarak değiştirdiği adıyla- Gölge Adam, yani Blackthorne'la -gerçek adını hâlâ bilmiyordu- birlikteydi. Adam son altı ay içinde Birlik'in başına geçmişti. Morana bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu hâlâ bilmiyordu. Buna karar vermek için henüz çok erkendi.

BİRLİKÇİ

Koridorun sonunda Tristan onu bekliyor, yoğunluğunu hiç kaybetmeyen o muhteşem mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ona hâlâ aynı şekilde, sanki ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği her şeymiş gibi bakıyordu. Fakat kalbini hızlandıran şiddetli bir yanı da vardı. Morana onun yanına ulaştığında Tristan elini tuttu. Dante ise yanağından öptükten sonra Amara'ya katılmak için döndü.

Nikâh memuru konuşmaya başladığında Tristan ona hiçbir şey söylemeden baktı ama gözleri her şeyi söylüyordu. Çok geçmeden Morana'nın hıçkırarak ağlamasına neden olan o kelimeleri söyledi.

“Konu ölüm olduğunda, benimsiniz.”

Küçük, sade bir törendi. *Mükemmeldi.*

Ardından Tristan onu tadını çıkararak ve sahiplenerek tüm dünyaya ilan edercesine öptü. Parmağındaki dövme onun yüzüğüydü, bu yüzden onun için bir yüzük almamıştı. Morana Caine -kendisi için de seçtiği isimdi- olarak ilan edildiğinde Tristan ona bir kutu uzattı.

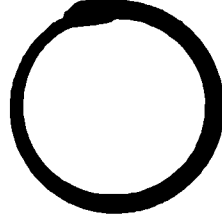
“Düğün hediyen.”

Morana kutuyu açtı. İçinden yuvarlak kulaklı, sarı gözlü minik bir kedi yavrusu ona bakınca sevinçle cıgılık attı.

Ailesi alkışladı. Morana ona bakıp gülümserken düşmanına âşık olacak kadar şanslı olmasının ve onun da nefret ettiği tek kıza âşık olmasının nasıl gerçekleştiğini düşünüyordu. Fakat bu onların hikâyesiydi, değil mi?

Tristan ve Morana, varlıkları birbirine bağlı ve ayrılmaz bir bütündü.

EPILOG 3

Alpha ve Zephyr – 18 ay sonra

Nemli bir akşamüstü, Kyra Villanova devasa bir canavar olan babasıyla çay partisi yapmaya karar verdi.

Zephyr, iri yarı, yaralı ve belalı bir savaşçı olan kocasının tam bir kız babasına dönüştüğünü; onun için fazlasıyla küçük bir sandalyeye oturup kızının talimatına uyarak sadece parmak uçlarıyla tutabildiği bir fincanı kaldırışını yüzünde bir sırıtişla izledi.

En iyisi de göz bandına yapıştırılmış pembe, simli yıldızlardı.

Bear onun hemen yanında, Bandit köşede ve Baron da kızının dibinde oturuyordu. Herkesten nefret eden Baron, nasıl olduysa Kyra'yı seviyordu. Hatta ondan başka kimseyi sevmiyordu.

Annesi odaya girip yanında durmuş, bu manzaraya gülüyordu. Kızları için öfkeyle yaptığı o şeyden sonra, aylardır onlarla birlikte yerleşkede yaşıyordu. Bu durum Zephyr'in stresli hamileliğinde hayat kurtarıcı olmuştu. Hormonları ve yaşadığı stres, hamileliğini tam süresine ulaştırmasını zorlaştırmıştı. Kyra biraz erken doğmuştu, normalden daha küçüktü ama neyse ki tamamen sağlıklıydı. Bu süre zarfında annesiyle yeniden bağ kurmuş, ilişkilerini onarmışlardı. Artık aralarında derin bir bağ vardı.

Zephyr, kocasının kızlarıyla oynamasını izlerken başka

BİRLİKÇİ

bir şey hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu. Arada sırada anlık bir şeyler hatırlıyordu ama hiçbir zaman belirgin, net bir anı olmuyordu. Özellikle de kendisiyle ilgili hiçbir şey hatırlamamıştı. Yine de umudunu kaybetmiyordu.

Onları izlediği sırada, Alpha'nın annesi şimdi oğlunu görse ne düşünürdü diye de merak etti. Kayınvalidesine verdiği sözü yerine getirdiğini umuyordu.

“Gökkuşağı?” diye seslendi adam. Saçları onunla ilk tanıştığı zamanlardaki gibi yeniden sarıya dönmüştü fakat hatırlamıyordu.

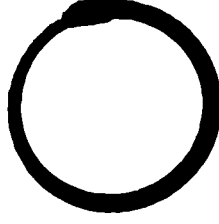
“Anne!” diye seslendi çocuğu. Onu görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Zephyr hızlıca yanlarına gidip boş olan, daha küçük bir sandalyeye oturdu.

“Gri nasıl?” diye sordu Zephyr sessizce. Onun mücadelesini herkesten daha iyi biliyordu. Sevgiye, kendileri için yarattıkları aileye baktı ve kocasıyla göz göze geldi.

“Gitti.”

Bazı günler geri dönecekti ama öğrendiği bir gerçek vardı. Griler hiçbir zaman sonsuza dek sürmezdi.

EPILOG 4

Dainn ve Lyna – 24 ay sonra

Karanlık bir gecede, Lyna tıklım tıklım dolu evine baktı. Kalbi de evi gibi doluydu.

Ailesi her üç ayda bir yaptıkları geleneksel akşam yemeği için Bayfjord'daki evindeydi. Bu buluşmalar, Tristan'la Lyna'nın birlikte mutfağa girip yemek pişirdikleri bir ritüele dönüşmüştü. O anlar, kardeşi ve oğluyla bağ kurduğu, en sevdiği anlarıydı. Her ikisi de mutfakta olmayı en az onun kadar seviyor, birlikte en iyi yemekleri pişiriyorlardı. Bu onun Tristan ve Xander'la geçirdiği andı, dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi. Lyna -artık kendi koyduğu yeni ismine alışmıştı- masanın etrafında oturan yetişkinlere, Dante ve Amara'ya, Alpha ve Zephyr'e, Tristan ve Morana'ya baktı. Aralarındaki çocukları... bir Maroni kızı ve iki Maroni oğlu, bir Villanova kızı, Dante'yle Amara'nın evlat edindiği Lex ve Xander'ı izledi. Xander yasal olarak Tristan'la Morana'nın çocuğuydu, onlarla birlikte yaşıyordu ama her ay bir hafta sonunu onunla geçiriyordu. Biyolojik olarak onun oğlu olsa da sevgisiyle iki dünya arasında bir köprü kurmuştu. Xander'ın bütün bunları böylesine doğal, dengeli yürüttüğünü görmek içini ısıtıyordu. Hem oğlu hem de ağabeyi bunu bir şekilde başarmışlardı. Hepsi Xander'ı seviyor, onun için en iyisini istiyordu, üstelik bu en iyisiydi.

Beline dolanan kolları hissedince başını kaldırıp her za-

BİRLİKÇİ

manki gibi arkasında duran adama baktı. Kimileri için bir efsane kimileri içinse bir canavar olan adam, onun için her şeydi.

Morana'nın açıkladığı hamileliğe atıfta bulunarak, "Ailen giderek büyüyor, *flamma*," diye yakındı. Bu güzel bir sürpriz olmuştu ve Tristan onu tanıdığından beri gördüğü en mutlu ruh halindeydi. Bu onlar için yeni bir başlangıçtı.

Kocasının söylediği sözlere gülümsedi. Korunması gerekenler listesine sürekli eklenen insan sayısının onu rahatsız etmediğini biliyordu. Neredeyse iki yıldır Birlik'in başındaydı. Sperm donörü olan, onu bir deney laboratuvarında yaratan adamın yerine geçmişti. Belki de bu yüzden bu kadar farklı, bu kadar sıra dışıydı. Bunun bir önemi yoktu. Çocuklarla ilgili tüm projeleri ve ticareti durdurmuş, hiçbir boşluktan faydalanılmaması için piyasayı temizlemeye başlamıştı. Para, manipülasyon ve cinayetle güç kazanabilecek bütün potansiyel tedarikçileri, zirveye ulaşmadan ortadan kaldırıyor. Tristan, Dante, Alpha ve Morana'dan oluşan bir konsey ona yardım ederken o piramidin en tepesinde oturuyordu. Ailesinin, Dainn'in yönetimi ele geçirmesine ve örgüt üzerindeki tam kontrolüne karşı çıkacaklarını düşünmüştü. Özellikle de Dainn'in hayatındaki varlığına hâlâ zar zor tahammül eden kardeşinin...

Fakat hepsi, hatta kardeşi bile Dainn'in bu rol için doğru kişi olduğunu biliyordu. İnsanları hasta hissettiren ve rahatsız eden şeyleri o tamamen tarafsız, görevine odaklanmış bir şekilde karşılıyordu. Bu bağlamda güç buydu. Hiçbiri onun sahip olduğu şeye, yani gücün kendisinde kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak mideye sahip değildi.

Kendi gücünü, kendi rolünü de son iki yılda öğrenmişti. Onun ahlaki pusulasıydı. Dainn dünyaya gerekeni yaparken onu kontrol altında tutabilecek tek kişi Lyna'ydı çünkü başka

kimseyi dinlemez, dikkate almazdı. Bir tren ona doğru hızla geliyor olsa bile yerinden kıpırdamazdı ama ondan gelen bir kelime Dainn'i harekete geçirmeye yeterdi. Bir keresinde Lyna'ya, kendisinin bir silah olduğunu ve onu her yere doğrultabileceğini söylemişti. Lyna artık bunun kendi gücü olduğunu biliyordu.

Hayatla dolu evine baktı. Dört kedi -ikisi kendisinin, biri Morana'nın, biri de Amara'nın- ve bir köpek -Xander'ın- oğlunun etrafında dönüp duruyordu. Tüm insanlara, kedilere ve köpeklerle baktıkça bunun onun hayatı olduğunu düşünmek gerçeküstü geliyordu.

“Onları güvende tutacaksın, değil mi? Hepsini?”

Adamın gözleri onunkilere kilitlendi. “Senin için her şeyi yaparım.”

Bakışları iyi ebeveynleri olan doğmuş ve doğmamış çocuklara takıldı. “Onlar bizim yaşadıklarımızı asla yaşamayacaklar, değil mi?”

“Başladığı yerde bitti,” diye açıkladı Dainn. “Bu yeni bir dönem.”

Bir çağın sonu, bir diğerrinin başlangıcıydı ve bu defaki onların çağıydı.

“Sonu iyi biten her şey iyidir.”
-William Shakespeare

YAZAR NOTU

Bunu yazmak inanılmaz derecede buruk hissettiren bir deneyim.

Bu seri, 2015 yılında *Yırtıcı*'nın fikri aklıma düştüğünde içimde kök saldı ve yazmaya başladığımda daha da büyüdü. Neredeyse on yıl boyunca kafamın içinde bu karakterlerle yaşadıktan sonra, bir daha asla göremeyeceğim bir arkadaşına veda ediyormuşum gibi geliyor ama zamanının geldiğini de biliyorum. Bu evren, onların hikâyeleri ve karakterler son on yıldır hayatımın tüm iniş çıkışlarında benimle birlikte oldular. Hepsini sizinle paylaşma şansına sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. *Dark Verse* serisinin tamamı ve bu seriyle başladığım yayıncılık yolculuğum için pek çok kişiye teşekkür borçluyum. Bu seri benim için her zaman çok özel olacak çünkü hayatımı değiştirdi.

Her şeyden önce, siz okurlarıma teşekkür ederim. Başından beri benimle birlikte olanlara, sonradan katılanlara, beni sessizce destekleyenlere, kitaplarımı arkadaşlarına tavsiye ederek seslerini yükseltenlere, beni alkışlayanlara ve beni sabırla cesaretlendirenlere... tüm okurlara teşekkürler. Bana hayalimi yaşattığınız ve burada olduğunuz için teşekkür ederim. Varlığınız bu yolculuğu milyonlarca kez daha iyi hale getirdi.

İkinci olarak aileme. Hayatım boyunca bana koşulsuz sevginin nasıl bir şey olduğunu gösterdiler. Onlar olmasaydı, olduğum insanın yarısı bile olamazdım. Annem artık burada olmasa da aşağıya bakıp beni izlediğini hayal etmeyi seviyorum ve eğer bunu yapıyorsa, umarım gurur duyuyordur. Babama gelince... dayanağım ve gücümsün, seni seviyorum. Bir kızın hayal edebileceği en iyi baba olduğun için teşekkür ederim.

Üçüncüsü, dostlarıma. Uzak ya da yakın, siz benim insanlarımsınız. Haftalarca konuşmasak da aynı şekilde devam ederiz. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sadece içinde bulunarak hayatımı çok daha zengin kıldığınız için teşekkür ederim. Her şey için birbirimizin yanında olabilmemize minnettarım. Sizi seviyorum, çocuklar.

Dördüncüsü, bana ve hikâyelerime inandığı, ayrıca böyle bir baş belası olduğu için menajerim Kimberly'ye. Zor zamanlarda hep arkamda olduğun ve her zaman iyi anları kutladığın için teşekkür ederim. Sen bir süper kadınsın ve yanımda olduğun için çok şanslıyım. Her şeyle sorunsuz bir şekilde ilgilenen tüm ekibe de çok teşekkürler!

Beşincisi, kapak tasarımcısı arkadaşım Nelly'ye. İlk kapamda bana kalbindeki tüm iyilikle yardım ettin ve sonra yolculuğumun çok önemli bir parçası oldun. Bu seri ve yazma yolculuğum, senin tam olarak ne istediğimi bilmen ve bunu yüz kat daha iyi hale getiren sanatsal yeteneğin olmadan eksik kalırdı. Her şey için teşekkür ederim!

Altıncısı, internette bana güvenli bir alan yaratan küçük okuyucu kabilem *Firebirds*'e. Hayatıma çok şey kattığınız ve bu topluluğu böylesine güzel bir yer haline getirdiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Yedinci olarak Kuzgunlara. Bu karakterlere olan ortak sevgimiz için benimle bağlantı kuran ve hikâyelerime inanılmaz derecede tutkuyla bağlanan *ARC* okuyucularından olu-

şan kişisel ekibim, coşkunuzla bana ilham oldunuz. Böylesine harika bir grup insan olduğunuz için teşekkür ederim!

Son olarak da Tristan ve Morana'ya, Dante ve Amara'ya, Alpha ve Zephyr'e, Dainn ve Lyla'ya. Yıllar önce bana geldiğiniz, benimle konuştuğunuz ve kafamın içinde yaşadığınız için teşekkür ederim. Son on yılda her an yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, şu anki hikâye anlatıcısı halimin yarısı bile olamazdım. Sizi seviyorum ve sonsuza dek özleyeceğim.

Sevgiler,
RuNyx

